PIERCE BROWN

FURIA AURIE

PIERCE BROWN
Seria: Red Rising
Volumul 2

FURIA AURIE

Original: *Golden Son* (2015)
Traducere din limba engleză și note:
IULIA POMAGĂ

virtual-project.eu
PALADIN
2016

AURII
Conducătorii lumii, de o inteligență de temut

ARGINTII
Inovatori, economiști, oameni de afaceri

ALBI
Preoți și preotese care veghează asupra ritualurilor Societății

ARĂMII
Administratori, avocați, birocrați

ALBAȘTRI
Piloți și astronavigatori crescuți anume pentru a pilota nave

GALBENI
Experți în științe umaniste și naturale. Medici, psihologi, oameni de știință

VERZI
Programatori și dezvoltatori ai tehnologiei

VIOLEȚI
Clasa creativă a artiștilor, muzicienilor și actorilor

PORTOCALII
Asigură mentenanța sistemelor pe nave și se ocupă de orice activitate mecanică

CENUȘII
Personal militar și al forțelor de ordine

MARONII
Servitori în case, birouri, instituții sociale

OBSIDIENI
O rasă monstruoasă crescută pentru război

ROZALII
De o frumusețe fără egal, sunt crescuți și antrenați pentru arta de a dărui plăcere fizică

ROȘII
Muncitori necalificați obligați să trăiască în condiții grele

Despre Fondarea Culorilor
Când primii coloniști au părăsit Pământul
pentru a se instala pe Lună, au creat o
ierarhie a muncii. În timp, au dezvoltat
această ierarhie prin manipularea
genetică și chirurgicală a seme-
nilor lor. Rezultatul a fost
o Societate bazată pe un
cod al culorilor, de o
eficiență perfectă, do-
minată de o rasă
superioară a
umanității,
Auriii.

Dramatis Personae

Casa Augustus și Aliații

NERO AU AUGUSTUS: ArhiGuvernator al planetei Marte, conducătorul Casei Augustus, tatăl Virginiei și al lui Adrius

VIRGINIA AU AUGUSTUS / MUSTANG: fiica lui Nero, sora geamănă a lui Adrius

ADRIUS AU AUGUSTUS / ȘACALUL: fiul ArhiGuvernatorului, moștenitor al Casei Augustus, fratele geamăn al Virginiei

PLINIU AU VELOCITOR: Politicianul-șef al Casei Augustus

DARROW AU ANDROMEDUS / SECERĂTORUL: ArhiPrimus al Institutului de pe Marte, lăncier al Casei Augustus

TACTUS AU RATH: lăncier al Casei Augustus

ROQUE AU FABII: lăncier al Casei Augustus

VICTRA AU JULII: lăncier al Casei Augustus, sora vitregă a Antoniei, fiica Agripinei

KAVAX AU TELEMANUS: conducătorul Casei Telemanus, aliat al Casei Augustus, tatăl lui Daxo și Pax

DAXO AU TELEMANUS: moștenitor și fiu al lui Kavax, fratele lui Pax

Casa Bellona

TIBERIUS AU BELLONA: conducătorul Casei Bellona

CASSIUS AU BELLONA: moștenitor al Casei Bellona, fiul lui Tiberius, lăncier al Casei Bellona

KARNUS AU BELLONA: fiul lui Tiberius, fratele mai mare al lui Cassius, lăncier al Casei Bellona

KELLAN AU BELLONA: Pretor, văr al lui Cassius, nepot al lui Tiberius

Aurii de seamă

OCTAVIA AU LUNE: Suverana Societății

LYSANDER AU LUNE: nepotul Octaviei, moștenitor al Casei Lune

AJA AU GRIMUS: șefa gărzilor de corp ale Suveranei

MOIRA AU GRIMUS: Politicianul-șef al Suveranei

LORN AU ARCOS: fost Cavaler al Furiei, conducătorul Casei Arcos

FITCHNER AU BARCA: fost Proctor Marte, tatăl lui Sevro

SEVRO AU BARCA / SPIRIDUȘUL: conducătorul Urlătorilor, fiul lui Fitchner

AGRIPINA AU JULII: conducătoarea Casei Julii, mama Victrei și a Antoniei

ANTONIA AU SEVERUS-JULII: fostă membră a Casei Marte, sora vitregă a Victrei, fiica Agripinei

Fiii lui Ares

ARES: liderul teroriștilor, culoare necunoscută

DANCER: locotenentul lui Ares, Roșu

HARMONY: locotenenta lui Dancer, Roșie

MICKEY: Artizan, Violet

EVEY: fostă sclavă a lui Mickey, Rozalie

Odată ca niciodată, un bărbat a coborât din ceruri și mi-a ucis soția. Acum merg alături de el pe muntele ce plutește deasupra lumii noastre. Ninge. Meterezele de marmură albă și sticlă tremurătoare se ivesc printre stânci.

În jurul nostru se-nvârte dezlănțuit haosul lăcomiei. Toți marii Aurii de pe Marte coboară spre Institut să-i aleagă pe cei mai buni și mai străluciți din anul nostru. Navele lor roiesc pe cerul dimineții, trecând peste o lume de zăpadă și castele fumegânde spre Olimp, muntele pe care l-am atacat cu doar câteva ore mai devreme.

— Aruncă o ultimă privire, îmi spune în timp ce ne apropiem de navetă. Tot ce s-a întâmplat până acum a fost doar o umbră a lumii noastre. Odată ce pleci de pe acest munte, toate legăturile se rup, toate jurămintele se risipesc în vânt. Nu ești pregătit. Nimeni nu e niciodată.

Peste mulțime îl văd pe Cassius cu tatăl și frații lui îndreptându-se spre naveta lor. Ochii lor ne privesc arzători și îmi aduc aminte de ultima bătaie a inimii fratelui său. O mână aspră, cu degete osoase, mă prinde de umăr și mă strânge posesiv.

Augustus își privește fix dușmanii.

— Cei din Casa Bellona nu iartă și nici nu uită. Sunt mulți. Dar nu-ți pot face niciun rău, îmi spune uitându-se la mine, noul lui trofeu. Pentru că tu-mi aparții mie, Darrow, iar eu protejez ce-i al meu.

Și eu la fel.

Timp de șapte sute de ani, poporul meu a trăit într-o sclavie mută, fără speranță. Acum eu sunt sabia lor. Și eu nu iert. Și nu uit. Așa că lasă-l să mă conducă spre navetă. Lasă-l să creadă că-i aparțin. Lasă-l să mă primească în casa lui ca să pot s-o ard din temelii.

Dar apoi fiica lui mă prinde de mână și simt cum toate minciunile îmi împovărează umerii. Se spune că un regat dezbinat nu poate să reziste. Dar nimeni nu spune ce se întâmplă cu o inimă.

Partea I
Supus
Hic sunt leones. „*Aici sunt lei*."
Nero au Augustus

1.
Lorzii Războiului

Tăcerea mea tună. Stau pe puntea navei stelare, cu mâna ruptă fixată în gips-gel și urme încă proaspete de arsuri ionice pe gât. În jurul brațului drept, cel sănătos, țin briciul înfășurat, ca pe un șarpe metalic. Înaintea mea se întinde spațiul, imens și teribil. Mici dâre de lumină străpung întunericul, iar umbre primordiale avansează, ascunzându-mi stelele cele mai îndepărtate. Asteroizi. Plutesc încet în jurul navei mele de război, *Quietus*, în timp ce scrutez întunericul în căutarea prăzii.

— Câștigă, mi-a spus stăpânul meu. Câștigă așa cum copiii mei nu pot s-o facă, și o să onorezi numele Augustus. Câștigă la Academie și-o să-ți câștigi propria flotă.

Îi plac repetițiile astea dramatice. Li se potrivesc celor mai mulți oameni de stat.

Ar vrea să câștig pentru el, dar eu o să câștig pentru fata Roșie care avea un vis mai mare decât ar fi putut ea vreodată să fie. O să câștig pentru ca el să moară, iar mesajul ei să strălucească peste veacuri. E tot ce contează.

Am douăzeci de ani. Sunt înalt și am umerii lați. Uniforma complet neagră e de-acum mototolită. Părul lung și ochi de Auriu, injectați. Mustang mi-a spus odată că am o față ascuțită, cu nasul și-obrajii parcă sculptați din marmură grea. Eu cam evit oglinzile. E mai bine să uit de masca pe care o port, masca ce poartă cicatricele curbate ale Auriilor ce stăpânesc toate lumile de la Mercur la Pluto. Sunt unul dintre Războinicii Însemnați. Cel mai crud și mai strălucit reprezentant al umanității. Dar mi-e dor de bunătatea oamenilor. Mi-e dor de cea care acum un an, pe balcon, mi-a cerut să rămân când mi-am luat rămas-bun de la ea și de la Marte. Mustang. Ca dar de despărțire i-am dat un inel de aur cu un cal încrustat, iar ea mi-a dat un brici. M-a nimerit.

Gustul lacrimilor ei mi se estompează în amintire. Nu mai știu nimic despre ea de când am plecat de pe Marte. Și, ce-i și mai

rău, n-am mai primit nicio veste de la Fiii lui Ares de când am câștigat la Institut acum mai bine de doi ani. Dancer a zis că o să mă contacteze după absolvire, dar m-au lăsat să plutesc în derivă pe o mare de fețe Aurii.

Totul e atât de străin de viitorul pe care mi l-am imaginat când eram copil. Atât de departe de viitorul pe care am vrut să-l creez pentru poporul meu când i-am lăsat pe Fiii lui Ares să mă modifice artizanal. Credeam că o să schimb lumile. Ce tânăr naiv nu crede asta? În schimb, am fost înghițit de mașinăria acestui vast imperiu care merge nestăvilit înainte.

La Institut ne-au antrenat să supraviețuim și să cucerim. Aici, la Academie, ne-au învățat arta războiului. Acum ne testează abilitățile. Conduc o flotă de nave stelare de război împotriva altor Aurii. Luptăm cu muniție de manevră și trimitem echipe de atac de pe o navă pe alta, așa cum se obișnuiește în războiul astral al Auriilor. N-are niciun rost să stricăm o navă care costă cam cât capacitatea de producție anuală a douăzeci de orașe, câtă vreme poți să trimiți nave-căpușă pline ochi de Obsidieni, Aurii și Cenușii ca să-i captureze zonele vitale și să o cucerească pentru tine.

Printre lecțiile despre războiul stelar, profesorii ne-au bombardat cu maximele rasei lor. Doar cei puternici supraviețuiesc. Doar cei străluciți conduc. Apoi au plecat și ne-au lăsat să ne descurcăm singuri, sărind de la un asteroid la altul în căutare de provizii și baze, vânându-i pe ceilalți studenți până când n-au mai rămas decât două flote.

Încă mă joc. Dar jocul acesta e cel mai periculos de până acum.

— E o capcană, îmi spune Roque, care stă lângă mine.

Are părul lung, la fel ca și mine, iar fața îi e fină ca a unei femei și calmă ca a unui filosof. A ucide în spațiu e altfel decât a ucide pe pământ. Roque e genial la asta. Zice că e o poezie în toate astea. E poezie în mișcarea sferelor și a navelor care navighează printre ele. Fața lui se potrivește cu a Albaștrilor care formează echipajul acestor nave – bărbați și femei care parcă plutesc ca niște spirite ursuze prin halele metalice, mânați de logică și o disciplină perfectă.

— Dar nu una atât de elegantă pe cât crede Karnus, continuă el. Știe că suntem nerăbdători să terminăm jocul, așa că o să aștepte de partea cealaltă. Vrea să ne forțeze să intrăm într-o

strâmtoare și să-și lanseze rachetele. O metodă verificată și aplicată încă de la începuturile timpului.

Roque îndreaptă cu grijă nava spre zona dintre doi asteroizi uriași, un culoar îngust prin care trebuie să trecem dacă vrem să urmărim în continuare nava avariată a lui Karnus.

— Totul e o capcană nenorocită, cască nepăsător Tactus au Rath.

Își apleacă silueta impunătoare spre punctul de observație și prizează o doză din inelul de pe deget. Aruncă apoi flaconul golit pe jos.

— Karnus știe că e pierdut. Acum doar ne torturează. Ne atrage în vânătorica asta ca să nu ne lase să dormim. Egoist împuțit.

— Nu ești decât un Pixie amărât, dai toată ziua din gură și te plângi, mârâie Victra au Julii de pe locul ei de lângă punctul de observație.

Părul tuns scurt abia îi trece peste urechile împodobite cu cercei de jad. Impetuoasă și crudă, fără să întreacă măsura, disprețuiește machiajul și preferă cicatricele câștigate de-a lungul celor douăzeci și șapte de ani. Și sunt multe.

Ochii îi sunt întunecați și afundați în orbite. Gura mare, senzuală, cu buze făcute pentru a arunca insulte. Seamănă mai mult cu celebra ei mamă decât cu Antonia, sora vitregă mai mică, dar în ceea ce privește capacitatea de a provoca haos le depășește cu mult pe amândouă.

— Capcanele nu înseamnă nimic, spune ea. Flota lui a fost distrusă. Nu mai are decât o navă. Noi avem șapte. Ce-ar fi să-i dăm odată una peste gură?

— Darrow are șapte, îi amintește Roque.

— Poftim? întreabă ea deranjată că a fost corectată.

— *Darrow* mai are șapte nave. Tu ai zis că noi le avem. Nu sunt *ale noastre*. El este Primus.

— Poetul pedant lovește din nou. Ideea e aceeași, bunul meu domn.

— Adică ar trebui să alegem nesăbuința în locul prudenței?

— Adică suntem șapte contra unuia singur. Ar fi jenant s-o lungim și mai mult. Așa că, haideți odată, îl strivim pe banditul de Bellona ca pe un gândac sub cizma noastră uriașă, zburăm înapoi la bază, ne primim recompensa binemeritată de la

bătrânul Augustus și apoi mergem să ne *jucăm*, zice ea răsucindu-și călcâiul și accentuându-și vorbele.

— Chiar așa, aprobă Tactus. Regatul meu pentru un gram de praf-de-demon.

— Asta-i a cincea doză pe ziua de azi, Tactus? întreabă Roque.

— Da! Mulțumesc pentru observație, dragă mamă! Dar m-am cam săturat de erzațul ăsta militar. Cred că vreau cluburi Pearl și cantități impresionante de droguri respectabile.

— O să te prăjești.

— Trăiește intens. Mori de tânăr, zice Tactus plesnindu-se peste coapsă. Când tu o să fii un bătrân plictisitor și stafidit, eu o să fiu amintirea glorioasă a vremurilor mai bune și-a zilelor de decadență.

— Într-o zi, năbădăiosul meu prieten, o să găsești o persoană pe care o s-o iubești și care-o să te facă să râzi de omul ridicol care erai pe vremuri, zice Roque dând din cap. O să ai copii. O să ai o moșie. Și cumva ai să înveți că există și lucruri mai importante decât drogurile și Rozaliiii.

— Pe Jupiter, îl privește Tactus absolut terifiat. Asta chiar că sună îngrozitor.

Stau cu ochii pe ecranul tactic, fără să le-ascult pălăvrăgeala.

Prada pe care o urmărim este Karnus au Bellona, fratele mai mare al fostului meu prieten, Cassius au Bellona, și al băiatului pe care l-am ucis în timpul Trecerii, Julian au Bellona. Din toată familia lor de cârlionțați, Cassius este fiul preferat. Julian era cel bun la suflet. Și Karnus? Brațul meu rupt poate sta drept mărturie – e monstrul căruia i-au dat drumul din beci ca să ucidă.

Odată cu absolvirea Institutului, celebritatea mea a crescut. Așa că atunci când vestea că ArhiGuvernatorul avea să mă trimită să-mi definitivez studiile a fost preluată de rețeaua de zvonaci a Violeților, Karnus au Bellona și câțiva nepoți bine aleși au fost trimiși și ei de mama lui Cassius să „studieze”. Familia lor îmi vrea inima pe-o tavă. La propriu. Doar emblema lui Augustus îi ține la distanță. Dacă mă atacă pe mine, îl atacă pe el.

În ultimă instanță, ar putea să mă doară undeva de răzbunarea asta sau de războiul stăpânului meu cu Casa lor. Eu vreau o flotă pe care să o folosesc pentru Fiii lui Ares. Ce haos

aș putea să fac. Am studiat liniile de aprovizionare, stațiile de monitorizare, grupurile de luptă, bazele de date – toate punctele sensibile care ar putea bloca Societatea.

— Darrow…, zice Roque apropiindu-se. *Stăpânește-ți orgoliul. Amintește-ți de Pax*. Mândria ucide.

— Vreau să fie o capcană, îi spun lui Roque. Karnus să se întoarcă și să ne confrunte.

— Ai întins și tu o capcană pentru el, zice dând din cap.

— E, ce te face să spui una ca asta?

— Ai fi putut să ne zici și nouă. Am fi putut să…

— Karnus cade astăzi, frate. Asta-i tot.

— Desigur. Vreau doar să ajut. Știi asta.

— Știu.

Îmi înăbuș un căscat și arunc o privire spre cabinele de comandă din spatele meu și de dedesubt. Tot soiul de Albaștri muncesc acolo, operând sistemele care-mi fac nava să meargă. Vorbesc mai puțin decât oricare altă culoare, cu excepția Obsidienilor, preferând comunicarea digitală. Sunt mai în vârstă decât mine, toți absolvenți ai Școlii Miezului Nopții. În spatele lor, aproape de marginea punții, pușcași Cenușii și câțiva Obsidieni fac de gardă.

— A sosit vremea, îi spun lui Roque, bătându-l pe umăr. Navigatori, mă adresez Albaștrilor de la comenzi. Concentrați-vă. Batem acum ultimul cui în coșciugul Bellona. Îi facem praf pe ticăloșii ăștia și vă promit tot ce vă pot da mai mult – o săptămână de somn neîntors. E bine?

Câțiva dintre Cenușiii din spatele punții izbucnesc în râs. Albaștrii doar se apleacă asupra instrumentelor. Aș da jumătate din contul meu din bancă, foarte consistent grație ArhiGuvernatorului, să-l văd pe unul dintre tembelii ăștia palizi zâmbind măcar o dată.

— Ajunge cu tărăgănarea, îi anunț. Tunarii pe poziție. Roque, adună distrugătoarele. Victra, te ocupi de sistemul de tragere. Tactus, sistemele defensive. Punem punct poveștii aici.

Mă uit la Albastrul subțirel de la cârmă. Stă în mijlocul altor cincizeci pe platforma de sub punctul meu de comandă. Digi-tatuajul șerpuitor care marchează capul chel al fiecărui Albastru și mâinile cu degete foarte subțiri strălucesc în nuanțe subtile de cerulean și argintiu în timp ce se sincronizează cu computerele navei. Ochii li se încețoșează pe măsură ce nervii

optici revin în lumea digitală. Vorbesc doar din respect față de noi.

— Timonier, motoarele la șaizeci la sută.

— Înțeles, *Dominus*.

Se uită la ecranul tactic, cu un halou globular deasupra capului și vocea ca a unei mașini.

— Atenție. Concentrația de metale din asteroizi ridică dificultăți în interpretarea datelor spectrale. Suntem cam orbi. O flotă întreagă s-ar putea ascunde de cealaltă parte a asteroizilor.

— N-are o flotă. Înaintează, îi spun.

Motoarele navei huruie.

— *Hic sunt leones*, spun dând din cap spre Roque.

Cuvintele stăpânului nostru, Nero au Augustus, ArhiGuvernator al lui Marte, al treisprezecelea din neamul său. Lorzii mei războinici repetă fraza ca un ecou.

Aici sunt lei.

2.

Breșa

Pe ecranul tactic se văd cele șase distrugătoare abile învârtindu-se în jurul singurei mele nave de război. Peste Albaștri se lasă o tăcere sinistră în timp ce funcțiile războiului intră în acțiune. În zona prin care mințile lor plutesc acum, cuvintele sunt mai lente decât aisbergurile. Locotenenții mei îmi monitorizează flota. În oricare altă situație s-ar fi aflat pe propriile lor distrugătoare sau ar fi condus oameni în navete-căpușe, dar acum, în momentul victoriei, îmi vreau prietenii aproape. Și totuși, chiar și cu ei atât de aproape simt separarea, marea prăpastie care se cască între lumea lor și lumea mea.

— Detectez rachete, spune un Albastru de la comenzi.

Puntea nu izbucnește în acțiune. Nicio lumină de avertizare nu panichează echipajul. Niciun strigăt nu sparge tăcerea. Albaștrii sunt niște specimene de gheață, crescuți de la naștere în Secte comune unde sunt învățați să îmbrățișeze logica și să-și îndeplinească sarcinile cu o riguroasă eficiență. Se spune adesea că sunt mai mult computere decât oameni.

Spațiul întunecat de dincolo de hublouri înflorește-n lumina lăptoasă a micro-exploziilor. Armele noastre defensive creează un mare paravan de nori albi și anoști. Rachetele care se

apropie explodează în timp ce barajul de artilerie le detonează prematur încărcătura. Una dintre ele reușește să treacă, iar un distrugător îndepărtat se zguduie din cauza exploziei nucleare simulate. Oamenii s-ar îngrămădi să scape din el. Exploziile ar putea face găuri în carena de metal permițând oxigenului arzând să sară asemenea sângelui dintr-o balenă, pentru ca apoi, într-o clipită, să fie din nou înghițit de-ntuneric. Dar ăsta e un joc de război, și nu ne dau focoase nucleare adevărate. Cele mai mortale arme de aici sunt studenții.

Pierdem încă o navă când salve de proiectile electromagnetice trec prin barajul nostru defensiv.

— Darrow..., zice Victra îngrijorată.

Rămân absent, pipăind locul altă dată înnobilat de inelul lui Eo.

— Darrow, se întoarce Victra către mine, ne face bucăți, în caz că n-ai observat.

— Doamna are dreptate, Secerătorule, zice și Tactus cu fața strălucindu-i în lumina albastră a panoului tactic. Orice-ai ascunde în mânecă, nu te sfii să-l folosești.

— Comunicarea, transmiteți escadrilelor Secerătorul și Gheară să abordeze inamicul.

Privesc pe afișajul tactic cum escadrilele pe care le detașasem cu o jumătate de oră înainte trec în viteză pe lângă asteroizi și coboară spre flancul lui Karnus. De la distanță sunt imposibil de văzut cu ochiul liber, dar sclipesc aurii pe ecran.

— Felicitări, prietene, șoptește Roque fără s-aștepte ca totul să se termine.

Vocea lui ascunde o ciudată venerație, orice frustrare de mai devreme fiind de-acum risipită.

— Odată cu asta totul o să se schimbe, zice atingându-mă pe umăr. Totul.

Privesc cum capcana mea se închide, și simt cum victoria iminentă îmi ridică greutatea de pe umeri. Cenușiii de pe punte fac un pas înainte. Chiar și Obsidienii se apleacă spre ecrane, în timp ce navele lui Karnus detectează escadrilele mele. Încearcă să fugă forțându-și motoarele pentru a scăpa de ceea ce se apropie. Dar unghiul de atac nu-l ajută deloc. Navele mele-și lansează rachetele înainte ca el să apuce să ridice barajul sau să tragă cu propriile rachete. Treizeci de explozii nucleare simulate îi distrug și ultima navă. În punctul ăsta al jocului nu mai are

niciun rost să-i capturăm nava, așa că piloții de vânătoare Albaștri se bucură de măcel.

Și asta a fost, am câștigat.

Pe punte izbucnesc strigătele Cenușiilor și ale tehnicienilor Portocalii. Albaștrii își trosnesc degetele cu putere. Obsidienii, certați cu lumea tehnologiei, nu scot niciun sunet. Servitoarea mea, Theodora, le zâmbește mai tinerelor ei ajutoare din cabina de pe punte a servitorilor. Fosta curtezană Trandafirie, bine trecută de prima tinerețe, a auzit destule secrete la viața ei încât să-mi folosească drept consilier în probleme de societate.

De-a lungul navei, de la motoare până la bucătării, vestea victoriei este transmisă prin ecranele hologramă. Nu e doar victoria mea. Fiecare a fost părtaș la ea în felul lui sau al ei. Aceasta e schema Societății. Ca să prosperi, superiorii tăi trebuie să prospere. Așa cum eu am găsit patronaj la Augustus, la fel și Culorile mai puțin importante vor trebui să găsească la mine. Se naște astfel o necesitate a loialității față de Aurii, pe care sistemul Culorilor în sine nu o poate crea prin niciun ordin sau lege.

Acum steaua mea o să se înalțe, și toți cei de la bord se vor înălța odată cu ea.

Puterea și potențialul sunt celebritățile acestei culturi. Acum nu multă vreme, când ArhiGuvernatorul a anunțat că o să-mi sponsorizeze studiile la Academie, canalele CH s-au umplut de speculații. Ar putea cineva atât de tânăr, cineva dintr-o familie atât de umilă să câștige? Uitați-vă ce-am făcut la Institut. Am distrus jocul. I-am cucerit pe Proctori, l-am omorât pe unul dintre ei și i-am legat pe ceilalți de parcă ar fi fost niște copii. Dar a fost asta o simplă întâmplare? Acum cârtitorii ăștia nenorociți și-au primit răspunsul.

— Timonier, stabilește cursul spre Academie. Avem lauri de primit, anunț în ovațiile tuturor.

Laur. Cuvântul în sine reverberează prin trecutul meu lăsându-mi în gură un gust amar. În ciuda zâmbetului, nu simt nicio mare bucurie în fața acestei victorii. Doar o nemiloasă satisfacție.

Încă un pas, Eo. Încă un pas înainte.

— *Pretor* Darrow au Andromedus, zice Tactus amuzat. Ăia din Casa Bellona o să se scape-n pantaloni. Mă-ntreb dacă pot să obțin un post de comandant din ăsta sau crezi că ar trebui să

mă alătur flotei tale? Nu se știe niciodată. Afurisita asta de birocrație e atât de complicată. Arămii de mituit. Aurii de convins. Frații mei o să vrea să-mi organizeze o petrecere, desigur, zice înghiontindu-mă. La o petrecere a fraților Rath, chiar și tu s-ar putea în sfârșit să te culci cu cineva.

— De parcă s-ar atinge el de prietenele tale, zice Victra.

Mă strânge de mână și degetele ei îmi întârzie în palmă de parcă ar fi îmbrăcată în cămașă de noapte, nu în armură.

— Vai mie, n-aș vrea s-o spun, dar Antonia avea dreptate în ceea ce te privește.

Îl simt pe Roque tresărind și-mi amintesc sunetul făcut de Lea când Antonia i-a tăiat gâtul, încercând să mă scoată din ascunzătoare la Institut. Stăteam ascuns în întuneric ascultând cum micuța mea prietenă cade pe pământul plin de mușchi. În felul lui rezervat, Roque a iubit-o pe Lea.

— Ți-am mai zis să nu rostești numele surorii tale în prezența noastră, îi spun Victrei, iar chipul i se întristează din cauza replicii tăioase.

Mă întorc din nou înspre Roque.

— Ca Pretor cred că am autoritatea de a alege personalul pe care-l vreau pentru flota mea. Poate c-ar trebui să aducem înapoi niște chipuri mai familiare. Sevro de pe Pluto, Urlătorii din cine știe ce iad i-au trimis, și poate... Quinn de pe Ganymede?

Roque se-nroșește când aude numele lui Quinn.

Eu, unul, cel mai mult îl doresc pe Sevro. Niciunul dintre noi n-a fost destul de sârguincios ca să păstrăm legătura prin holo-net, eu mai ales, pentru că n-am mai avut acces la rețea de când am început cursurile la Academie. Oricum, tot ce găsește el de cuviință să-mi trimită sunt holograme cu inorogi absolut perverși și filmulețe cu el citind bancuri. Pluto, mai mult decât orice, l-a făcut și mai ciudat. Și poate și mai singur.

— *Dominus*, aud vocea Albastrului de la cârmă și m-apropii de ecran.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Ochii îi strălucesc. Distant, racordat la senzorii navei, analizează toate datele de pe ecranul la care mă holbez.

— Nu e clar, *dominus*. Senzorii sunt distorsionați. Aberații optice.

Pe marele ecran central asteroizii sunt marcați cu albastru. Noi suntem aurii. Inamicii, roșii. N-ar mai trebui să fie nimeni. Cu

toate astea, se vede sclipind un punct roșu. Roque își mișcă mâna și datele se transferă pe datapad-ul lui. Un mic glob holografic îi lucește în față. Mărește imaginea și trece prin diferitele filtre analitice.

— Radiații? își dă Victra cu părerea. Resturi de nave?

— Minereul asteroidului ar putea să ne reflecte semnalul, zice Roque. Nu poate să fie sistemul… a dispărut.

Punctul roșu dispare, dar tensiunea a cuprins toată puntea. Ne uităm cu toții la afișaj. Nimic. Nu mai e nimeni acolo, doar navele mele și nava lui Karnus, înfrântă. Doar dacă…

Roque se întoarce spre mine, transfigurat de teamă.

— S-o ștergem, apucă să zică și punctul roșu revine la viață.

— Energie maximă la motoare, urlu eu. Înclinație treizeci de grade.

— Lansați rachetele rămase spre suprafața asteroidului, comandă Tactus.

E prea târziu.

Victra icnește de spaimă și văd cu ochiul liber ceea ce instrumentele noastre se chinuiau să detecteze. Un distrugător ascuns iese dintr-o cavitate a asteroidului. O navă pe care credeam că am învins-o acum trei zile. Jumătatea din față e avariată și neagră din cauza distrugerilor. Motoarele îi sunt acum la capacitate maximă. Iar traiectoria o aduce fix în nava mea.

O să intre direct în noi.

— Evacuarea! urlu eu.

Cineva ne strigă să ne pregătim pentru impact. Mă grăbesc spre locul de pe punte unde capsula mea de salvare e încastrată în perete. Se deschide la comanda mea. Tactus, Roque și Victra intră repede. Mă dau în spate și strig la Albaștrii să se grăbească și să se desincronizeze. Oricât ar ține ei la logică, sunt gata să moară odată cu nava. Mă reped spre punte și urlu la ei să-și activeze trapa de salvare. Albastrul de la cârmă mă ascultă, apăsând un buton care face să se deschidă o trapă largă în cabină. Unul după altul se desincronizează și sunt absorbiți de tuburile gravitaționale spre capsulele lor de evacuare.

— Theodora, strig, văzând-o cum se holbează la un Albastru cu încheieturile albite de frică și care încă mai e conectat la sistemele navei. Treci în afurisita aia de capsulă!

Nu mă ascultă. Albastrul nu se deconectează nici el. O iau spre ei chiar când senzorii de proximitate dau un ultim avertisment.

Totul încetinește.

Luminile de pe punte pâlpâie roșii.

M-arunc spre Theodora, prinzând-o în brațe.

Distrugătorul îmi lovește nava de război chiar în linia mediană.

Strângând-o pe Theodora la piept sunt aruncat treizeci de metri de-a lungul punții și mă lovesc de un perete de metal. O durere surdă îmi cuprinde brațul stâng, în zona unde e rupt. Mă trezesc în întuneric. Luminile dansează acum, mai întâi ca niște stele apoi ca niște fire de nisip ridicate de vânt.

Lumina roșie mi se strecoară pe sub pleoape. O mână blândă mă trage de haine.

Deschid ochii. Sunt prins într-o coloană electrică îndoită, în timp ce nava se cutremură, gemând ca un animal preistoric pe moarte, scufundându-se în abis. Coloana vibrează cu putere lovindu-mi stomacul în timp ce distrugătorul își termină drumul prin mijlocul navei noastre. Eviscerându-ne cu o calmă cruzime.

Cineva mă strigă pe nume. Zgomotele se aud iar.

Luminile învăluie puntea în nuanțe alternante de roșu ucigaș. Sirenele de alarmă. Cântecul de lebădă al navei. Mâinile delicate și bătrâne ale Theodorei trag de mine, ca o pasăre de o statuie căzută. Îmi sângerează fruntea. Am nasul rupt. Îmi șterg sângele care-mi înțeapă ochii și mă întorc pe spate. Un ecran spart scoate scântei lângă mine. E plin de sânge. O fi căzut oare pe mine? O bară zace lângă el, iar privirea mea alunecă spre Theodora. Ea l-a dat la o parte. Dar e atât de mică. Mâinile ei îmi cuprind fața.

— Ridică-te. *Dominus*, dacă vrei să trăiești, trebuie să te ridici.

Mâinile bătrânei tremură de frică.

— Te rog, ridică-te.

Gemând, mă ridic în picioare. Capsula mea de evacuare s-a dus. Probabil că s-a lansat în timpul coliziunii. Sau m-au lăsat în urmă. Capsula Albaștrilor a fost și ea evacuată. Din Albastrul înspăimântat n-a mai rămas decât o pată pe peretele etanș. Theodora nu-și poate lua ochii de-acolo.

— Mai e o capsulă în camera mea, mormăi.

Apoi văd de ce tremură Theodora. Nu din cauza fricii, ci a durerii. Are piciorul zdrobit, răsucit într-o parte ca o bucată de cretă udă și crăpată. Rozaliii nu sunt făcuți să reziste la așa ceva.

— Eu n-o să reușesc, *dominus*. Du-te, acum.

Mă las în genunchi și-o arunc pe umăr cu brațul sănătos. Geme îngrozitor în timp ce piciorul i se leagănă în aer. Îi aud dinții clănțănind. Apoi fug. Fug peste puntea distrusă înspre plaga care-mi ucide nava, trec prin holurile de acces și dau peste o scenă de haos. Oamenii se-nghesuie pe coridoarele principale, abandonându-și posturile în timp ce aleargă spre capsulele de evacuare și transportoarele de trupe din hangarul din față. Oameni care au luptat pentru mine – electricieni, oameni de serviciu, soldați, bucătari, servitori. N-or să ajungă la timp. Mulți dintre ei își schimbă direcția când mă văd. Se-aruncă-nainte, se agață de mine, speriați și înnebuniți de nevoia de a găsi un loc unde să fie în siguranță. Trag de mine, țipând și implorând. Îi dau la o parte, pierzând câte-un pic din inimă pentru fiecare dintre cei care rămân în urmă. Nu pot să-i salvez. Nu pot. Un Portocaliu o apucă pe Theodora de piciorul sănătos, iar un sergent Cenușiu îl lovește în frunte până cade ca o piatră la pământ.

— Faceți loc, strigă Cenușiul solid.

Își scoate arzătorul din teacă și trage în aer. Un alt Cenușiu, venindu-și în fire, sau gândindu-se probabil că eu sunt biletul lui de scăpare, i se alătură în stăvilirea haosului. În curând încă doi Cenușii eliberează drumul amenințând cu armele.

Cu ajutorul lor ajung la camera mea. Ușa se deschide doar cu ADN-ul meu. Intrăm. Cenușiii vin după noi cu armele ațintite spre cele treizeci de suflete disperate adunate în jurul intrării. Ușa începe să se închidă, dar un Obsidian își face loc prin mulțime și se proptește în cadru, oprind-o. Un Portocaliu i se alătură. Apoi un Albastru cu rang inferior. Fără nicio ezitare sergentul Cenușiu împușcă Obsidianul în cap. Ceilalți Cenușii îl doboară pe Portocaliu și pe Albastru. Îi dau la o parte din cadrul ușii pentru a o lăsa să se închidă. Îmi iau cu greu privirea de la sângele de pe podea și o întind pe Theodora pe una dintre canapele.

— *Dominus*, câte locuri sunt în capsula de evacuare? mă întreabă sergentul Cenușiu când mă îndrept spre capsulă.

Are părul tuns scurt în stil militar. Tatuajul de pe gâtul bronzat i se ivește de sub guler. Mâinile mele zboară peste panoul de control când introduc parola.

— Patru locuri. Primiți două. Decideți între voi.

Suntem șase oameni.

— Două? mă-ntreabă sergentul cu răceală.

— Dar Rozalia e un sclav! șuieră unul dintre Cenușii.

— Nu valorează nimic, zice un altul.

— E sclavul *meu*, mârâi eu. Faceți cum vă spun.

— La naiba cu asta.

Atunci simt tăcerea, o aud și știu că unul dintre ei și-a ațintit pistolul spre mine. Mă-ntorc încet. Cenușiul ăsta bătrân și îndesat nu e prost. S-a dat în spate și nu ajung la el. Nu am armură, doar briciul. S-ar putea să reușesc să-l omor. Ceilalți îl întreabă ce crede că face.

— Sunt un om liber, *dominus*. Ar trebui să pot pleca, zice Cenușiul cu vocea tremurândă. Am o familie. E dreptul meu să merg.

Se uită la colegii lui, învăluiți de roșul de rău augur al luminilor de urgență.

— Ea e doar o târfă. O târfă distrusă.

— Marcel, lasă arma jos, spune caporalul cu pielea-ntunecată. Amintește-ți jurământul. O să tragem la sorți, zice uitându-se la prietenul lui cu ochi amenințători.

— Nu e corect! Ea nici măcar nu poate să aibă copii!

— Și copiii tăi ce-ar zice acum despre tine, dacă te-ar vedea? întreb eu.

Ochii lui Marcel se umplu de lacrimi. Arzătorul îi tremură în mână. Apoi se aude un foc. Corpul i se înțepenește și se prăbușește lipsit de viață la podea în timp ce glonțul din arzătorul sergentului îi trece prin cap și se înfige în peretele metalic.

— O s-o facem conform rangului, zice sergentul băgându-și arma în teacă.

Dacă aș mai fi fost omul pe care îl cunoștea Eo, aș fi înlemnit de groază. Dar omul acela s-a dus. Îi plâng moartea în fiecare zi. Uitând din ce în ce mai mult cine eram, ce vise aveam și ce iubeam. Tristețea e-acum amorțită. Și merg înainte, în ciuda umbrei pe care o aruncă asupra mea.

Capsula de evacuare se deschide, piedica magnetică retrăgându-se cu un zgomot surd. Ușa se ridică. O iau pe Theodora de pe canapea și o prind într-unul din scaune. Curelele sunt aproape prea mari, făcute pentru Aurii. Apoi ceva adânc și îngrozitor se-aude urlând din măruntaiele navei mele. La jumătate de kilometru distanță, depozitul de torpile sare în aer.

Gravitația artificială s-a dus. Duși sunt și pereții stabili. E o senzație înșelătoare. Totul se învârte. Mă lovesc de podeaua capsulei. Să fie tavanul? Nu știu. Nava se depresurizează. Cineva vomită. Mai degrabă simt mirosul decât o aud. Strig la Cenușii să intre-n capsulă. Unul singur rămâne în urmă, resemnat și tăcut, în timp ce sergentul și caporalul intră în capsula de evacuare. Se-așază în fața mea și își prind centurile. Activez procedura de lansare și îl salut pe Cenușiul rămas în urmă. Mă salută și el, mândru și loial, în ciuda tăcerii cu care-și întâmpină ultimul moment din viață, cu ochii pierduți undeva departe, gândindu-se la vreo primă dragoste, vreo cale pe care n-a apucat, întrebându-se poate de ce nu s-a născut Auriu.

Apoi ușa se-nchide și el dispare din lumea mea.

Sunt aruncat în scaun în timp ce capsula se-ndepărtează cu viteză de nava muribundă. Făcându-și loc printre resturi. Apoi intrăm din nou în imponderabilitate, plutind tot mai departe de nenorocire pe măsură ce amortizoarele inerțiale intră în funcțiune. Prin hublou îmi văd nava-amiral scuipând coloane de flăcări albastre și roșii. Heliumul-3 procesat, care alimentează ambele nave, se-aprinde lângă motoarele navei mele producând o explozie-n lanț care o rupe-n bucăți. Dintr-odată îmi dau seama că nu resturi de materie se loveau de capsula mea când am părăsit nava. Erau oameni. Echipajul meu. Sute de Culori inferioare aruncate în spațiu.

Cenușiii stau în fața mea.

— Avea trei fetițe, zice caporalul negricios, începând să tremure odată cu trecerea efectului adrenalinei. Încă doi ani și ieșea la pensie. Și tu i-ai făcut o gaură direct în cap.

— După ce îmi termin raportul, lașul n-o să lase nici măcar o pensie de urmaș, zice sergentul disprețuitor.

— Ești o jigodie fără milă, spune caporalul privindu-l chiorâș.

Cuvintele lor se estompează, acoperite de sunetul pulsului pe care-l simt în urechi. E vina mea. Am încălcat regulile la Institut.

Am schimbat paradigma și-am crezut că n-or să se adapteze. Că n-or să-și schimbe strategia pentru mine.

Iar acum am pierdut atât de multe vieți, probabil că n-o să știu niciodată exact câte.

Într-o clipită, mai mulți oameni au murit decât în tot anul de la Institut, iar moartea lor mi-a deschis o gaură neagră în stomac.

Roque și Victra mă apelează în cască. Mi-au urmărit datapad-ul și știu că sunt în siguranță. Abia dacă-i aud. Furia, densă și malefică se-ncolăcește în mine, făcându-mi mâinile să tremure și inima să bată cu putere.

Cumva, nava lui Karnus continuă să plutească prin spațiu după ce mi-a frânt în două nava de comandă, avariată, dar nu distrusă total. Îmi desfac centurile de siguranță și mă ridic. În capătul celălalt al capsulei e un tub-de-lansare cu carapace-stelară încărcată în el – un costum mecanizat care m-ar transforma într-o torpilă umană. E proiectat pentru a lansa Aurii pe asteroizi sau planete, pentru că o capsulă nu rezistă trecerii prin atmosferă. Eu însă am s-o folosesc ca să mă răzbun. O să mă lansez fix pe puntea nenorocitului ăla de Bellona.

Theodora încă nu s-a trezit. Mă bucur.

Îi spun caporalului să mă ajute să intru în costum. Două minute mai târziu sunt în carapacea metalică. E nevoie de încă două pentru a programa în computer datele necesare, astfel încât traiectoria mea să se intersecteze cu a lui Karnus și să-i trec prin hublourile punții. N-am mai auzit să fi făcut cineva asta vreodată. E o nebunie. Dar Karnus o să plătească.

Îmi încep propria numărătoare inversă.

Trei... Nava inamică trece cu aroganță la o sută de kilometri distanță. Ca un șarpe întunecat cu coada albastră și puntea în loc de ochi. Între noi, o sută de capsule de evacuare strălucesc asemenea tot atâtor rubine aruncate în soare. *Doi*... Mă rog să găsesc Valea dacă nu supraviețuiesc. *Unu*... Comenzile mor și o lumină roșie îmi strălucește în cască. Proctorii au preluat controlul asupra computerului și îmi blochează comenzile.

— NU! urlu privind cum nava lui Karnus dispare în întuneric.

3.

Sânge și pișat

Opt sute treizeci și trei de bărbați și femei. Opt sute treizeci și trei de oameni uciși pentru un joc. Aș vrea să nu fi aflat numărul

total. Repet numărul, din nou și din nou în cala pentru pasageri a navei de salvare pe care au trimis-o să mă aducă înapoi la Academie. Locotenenții mei stau jos, temându-se să-mi întâlnească privirea. Chiar și Roque mă lasă în pace.

Instructorii mi-au blocat comenzile înainte să mă lansez. Spun că m-au scutit de o greșeală prostească. Mișcarea era nechibzuită, stupidă și nu era demnă de un Pretor Auriu. M-am uitat la ei cu ochii goi în timp ce mă luaseră la raport via holograme.

Ajungem la Academie în primele ore ale dimineții, conform ciclului temporal de pe nava mea. E un port metalic uriaș în formă de dom la marginea unui câmp de asteroizi, înconjurat de docuri pentru navele de război. Majoritatea sunt pline. Sediul Academiei și al Comandamentului Sectorului Mijlociu e unul dintre centrele militare ale Societății pentru Marte, Jupiter și Neptun, deși servește și altor forțe planetare când orbitele acestora le aduc în vecinătate. Colegii mei studenți trebuie c-au urmărit totul de-aici, din dormitoare. La fel și mulți dintre oficialii Flotei și Însemnații care s-au adunat aici în ultimele săptămâni ale jocului, pentru a observa și petrece.

Nimeni n-o să menționeze prețul în vieți omenești pretins de victoria lui Karnus. Dar înfrângerea o să-mi îngreuneze misiunea. Fiii lui Ares au spioni. Au hackeri și curtezane care fură secrete. Ce nu aveau era o flotă. N-or s-o aibă nici de-acum încolo.

Nimeni nu ne întâmpină, pe mine sau pe locotenenții mei la docuri.

Roșii și Maroniii se-agită sub comanda a doi Violeți și a unui Arămiu care fac pregătirile pentru victoria lui Karnus în marea anticameră. Albastrul și argintiul Casei Bellona împodobesc pereții metalici ai coridoarelor parcă săpate în stâncă. Blazonul cu vultur al familiei lor acoperă pereții. Au adus petale de trandafiri albi pentru el. Petalele roșii se păstrează doar pentru Triumfuri, adevăratele victorii unde se varsă sânge de Auriu. Sângele a opt sute treizeci și trei de Culori inferioare nu contează. Asta-i o chestiune de cifre.

Locotenenții mei au dormit pe drum spre Conservă. Eu, nu. Tactus și Victra se împleticesc înaintea mea de parcă ar fi încă în brațele somnului. În ciuda greutății care mi-apasă umerii, nu tânjesc după somn. În ochii mei injectați se ascund remușcări.

Dacă adorm, știu c-o să văd chipurile celor pe care i-am lăsat să moară pe culoarele navei. Știu c-o s-o văd pe Eo. Nu pot să dau ochii cu ea azi.

Academia miroase a flori și dezinfectant. Petalele de trandafir stau în cutii undeva într-o parte. Tuburile suspendate reciclează respirațiile și purifică aerul scoțând un zumzet continuu. Lumina chioară și fosforescentă cade pe noi din tavan ca pentru a ne aminti că ăsta nu-i un loc bun pentru copii sau fantezii. Lumina e aspră, la fel ca bărbații și femeile de-aici.

Roque merge alături de mine, deși arată ca un mort. Îi spun să doarmă puțin. Și-a câștigat dreptul.

— Și tu ce-ai câștigat? mă-ntreabă. Nu o zi de-ntristare. Nu o zi de autoflagelare. Dintre toți lăncierii, ai ieșit al doilea. *Al doilea*! Frate, de ce nu te-ai mândri cu asta?

— Nu acum, Roque.

— Haide, continuă el. Nu victoria îl face pe om. Înfrângerile-l călesc. Crezi că strămoșii tăi n-au pierdut niciodată? Nu trebuie să tuni și să fulgeri pe tema asta și să ajungi unul dintre clișeele alea grecești. Lasă mândria. E doar un joc.

— Crezi că-mi pasă de jocul ăsta? mă reped eu la el. Au murit oameni.

— Își aleg viața în serviciul Flotei. Cunosc pericolul și au murit pentru o cauză.

— Care cauză?

— Să ne mențină Societatea puternică.

Mă uit fix la el. Ar putea prietenul meu, blândul meu prieten, să fie atât de orb? Ce opțiuni au oamenii ăștia? Au fost recrutați.

— Chiar nu înțelegi nimic, nu-i așa? spun eu clătinând din cap.

— Normal că nu înțeleg. Nu-i dai nimănui voie să se apropie de tine. Nici mie. Nici lui Sevro. Uită-te cum te-ai purtat cu Mustang. Îți îndepărtezi prietenii de parcă ți-ar fi dușmani.

Dacă ar ști el.

•

Găsesc grădina pustie. E-n vârful Conservei, un spațiu vast cu iarbă, pământ și arbuști, creat pentru odihna soldaților obosiți de lumina fluorescentă. Copacii pitici se mișcă odată cu briza simulată. Îmi dau jos ghetele, îmi scot ciorapii și suspin simțind iarba între degetele de la picioare.

Lămpile de deasupra copacilor formează un soare fals. Stau sub ele un timp, apoi mă ridic gemând și mă îndrept spre micul

bazin cu apă termală din mijlocul poienii. Vânătăile, majoritatea aproape vindecate, îmi pătează corpul asemenea unor mici lacuri albastre și purpurii înconjurate de nisipuri îngălbenite. Apa îmi alină durerile. Sunt mai slab decât ar trebui, dar vânos ca un arc. Dacă n-aș avea mâna ruptă, aș zice că sunt mai sănătos decât eram la Institut. Ouăle și șunca de la Academie bat de departe carnea de capră pe jumătate crudă de la Institut.

Găsesc un boboc de haemanthus pe marginea bălții. S-a prins acolo unde apa nu ajunge. E originar de pe Marte, la fel ca și mine, așa că nu-l rup. Am îngropat-o pe Eo într-un loc ca ăsta. Am îngropat-o într-o pădure falsă de deasupra minei Lykos, acolo unde am făcut dragoste cu ea ultima dată. Eram pirpirii și inocenți pe atunci. Cum a putut o fată așa de fragilă ca ea să aibă un asemenea spirit, un așa vis de libertate când atâtea alte suflete puternice trudeau și-și țineau capetele plecate de frică să nu privească în sus?

I-am strigat lui Roque că nu-mi pasă de înfrângere. Și totuși îmi pasă și mă simt vinovat că-mi pasă de așa ceva când atâtea vieți au fost pierdute. Înainte de ziua de azi victoria mă întregea, pentru că fiecare victorie m-a adus mai aproape de împlinirea visului lui Eo. Acum, înfrângerea m-a îndepărtat de asta. Astăzi am dezamăgit-o.

Ca și când mi-ar cunoaște gândurile, datapad-ul îmi gâdilă brațul. Mă caută Augustus. Dezlipesc ecranul subțire ca un fir de păr și închid ochii.

Cuvintele lui îmi răsună în memorie.

— Chiar dacă pierzi, chiar dacă nu poți să obții tu însuți victoria, nu le permite celor din Bellona să triumfe. Dacă încă o flotă intră sub controlul lor se va înclina balanța puterii.

Cam asta a fost. Plutesc în apă între trezie și somn până mi se încrețesc degetele și mă plictisesc. Nu-s făcut pentru momentele astea de liniște. Ies din apă ca să mă îmbrac. Nu pot să-l las pe Augustus să aștepte prea mult. E timpul să dau ochii cu bătrânul leu. Apoi mă culc, poate. O să trebuiască să stau și să văd parada victoriei lui Karnus, dar apoi o să plec din locul ăsta nesuferit, înapoi pe Marte și poate la Mustang.

Dar când mă întorc, descopăr că hainele și briciul mi-au dispărut.

Apoi îi simt.

Le-aud cizmele militare în spatele meu. Sunt zgomotoși, respiră agitat. Patru, bănuiesc. Iau o piatră de jos. Nu. Mă-ntorc și văd șapte siluete care blochează intrarea în grădină. Toți Aurii din Casa Bellona. Dușmanii mei de moarte.

Karnus a venit cu ei direct de pe navă. E la fel de tras la față ca mine, dar încă o dată pe-atât de lat în umeri. E mult mai înalt decât mine – un Obsidian din toate punctele de vedere în afară de minte și obârșie. Rânjetul lui batjocoritor debordează de o inteligență ieșită din comun. Își trece o mână peste bărbia cu gropiță, iar brațele lui musculoase par sculptate în piatră de râu. E ceva foarte înfricoșător când te afli în prezența cuiva atât de mare, încât îi simți vocea vibrându-ți în oase.

— Se pare c-am prins un leu de-al lui Augustus departe de haită. Salutări, Secerătorule.

— *Goliat*, murmur eu folosindu-i numele de luptă.

Goliat distrugătorul. Goliat ucigașul de fii. Mustang povestea că odată i-a rupt cu genunchiul coloana unui Auriu sclifosit de pe Lună după ce idiotul s-a gândit să-i arunce o băutură în față la unul dintre cluburile Pearl. Mama lui l-a mituit pe Judiciar să scape cu o amendă.

Lista cu amenzile pe care le-a plătit pentru crime e mai lungă decât brațul meu. Cenușii, Rozalii, chiar și un Violet. Dar adevărata lui reputație vine din uciderea lui Claudius au Augustus, fiul preferat și moștenitorul ArhiGuvernatorului. Fratele lui Mustang.

Verii lui Karnus se învârt în jurul lui. Toți din Casa Bellona. Toți născuți sub sigiliul albastru și argintiu al vulturului cuceritor. Frați, surori, veri de-ai lui Cassius. Au părul des și cârlionțat și fețele frumoase. Influența lor străbate întreaga Societate. La fel și reputația armatelor lor.

Unul dintre ei e mult mai în vârstă decât mine, mai scund, dar mai bine făcut, ca un trunchi de copac cu capul acoperit de mușchi blond. E un bărbat trecut de treizeci de ani. Kellan, acum îmi amintesc. Un Legat plin, cavaler al Societății. A venit aici, cu frații și verii lui, pentru mine. Duhnește a aroganță. Mimează un căscat în timp ce joacă șarada asta de curtea școlii.

Frica-mi străpunge pieptul.

Respir cu dificultate și cu toate acestea zâmbesc, în timp ce degetele-mi butonează datapad-ul pe la spate.

— Șapte Bellona, chicotesc. Ce-ți trebuie șapte oameni, Karnus?

— Tu ai avut șapte nave împotriva mea, răspunde el. Am venit să continui jocul, zice dându-și capul pe spate. Credeai că s-a terminat după ce ți-am distrus nava?

— S-a terminat, îi spun. Ai câștigat.

— Am câștigat, *Secerătorule*? întreabă Karnus.

— Cu prețul a opt sute treizeci și trei de vieți.

— Te smiorcăi c-ai pierdut? întreabă Cagney.

E cea mai mică dintre veri, douăzeci și ceva de ani, lăncier al tatălui lui Karnus. Ea e cea care mi-a luat briciul primit de la Mustang. Plesnește aerul cu el.

— Cred c-o să păstrez ăsta. Nu cred să fi auzit că l-ai folosit vreodată. Nu că te judec, briciurile sunt periculoase. Mi-e teamă că astea sunt consecințele unei educații necorespunzătoare.

— Mai bine bagă-i lu’ văr-tu un deget în cur, mă răstesc eu. Trebuie să existe un motiv pentru care semănați atât de bine-ntre voi, rahați blonzi și cârlionțați.

— Karnus, chiar trebuie să-l ascultăm cum latră? se plânge Cagney.

— Eu l-am învățat pe Julian să pescuiască, *Secerătorule*, spune dintr-odată Kellan, Legatul. Când era copil nu-i plăcea, zicea că-i rănește prea tare pe pești. Credea că-i o cruzime. Ăsta e băiatul pe care stăpânul tău te-a pus să-l ucizi. Asta-i măsura cruzimii *lui*. Deci cât de mare te simți? Cât de curajos ți se pare că ești?

— N-am vrut să-l omor.

— Oh, dar noi vrem să te omorâm pe tine, tună Karnus.

Le face un semn din cap verilor lui. Doi dintre Bellona încep să rupă crengi din copaci și le aruncă celorlalți. Au briciuri, dar se pare că nu vor să se grăbească.

— Dacă mă omorâți, vor exista consecințe, le spun. Nu e un duel aprobat, iar eu sunt un Însemnat. Sunt protejat de Compact. O să fie o crimă. Cavalerii Olimpici or să vă vâneze. O să vă judece. O să vă execute.

— Cine-a zis ceva despre crimă? întreabă Karnus.

— Tu ești al lui Cassius, zice Cagney c-un zâmbet pe fața ei de vulpe.

— Astăzi ești protejat de Augustus, zice Karnus. Băiatul lui ales. Dacă te omorâm, o să fie război. Dar nimeni nu pleacă la război din cauza unei mici încăierări.

Cagney își lasă greutatea mai mult pe piciorul stâng. Rană la genunchi. Un văr de-al ei se lasă pe călcâie. I-e frică de mine. Cel mare, Karnus, se ține drept, ceea ce înseamnă că-l doare-n cot de orice-aș putea să-i fac. Kellan zâmbește și stă relaxat. Urăsc genul ăsta de oameni. Sunt greu de citit. Îmi calculez șansele. Apoi mi-aduc aminte de brațul meu rupt, coastele rănite și lovitura de deasupra ochiului și împart șansele astea la jumătate.

Mi-e frică. Ei nu pot să mă omoare pe mine, eu nu pot să-i omor pe ei. Nu aici. Nu acum. Știm cu toții cum o să se termine dansul ăsta. Și totuși, dansăm.

Karnus pocnește din degete și sar cu toții spre mine. Arunc piatra în fața lui Cagney. Cade. Mă reped spre Karnus urlând ca un lup turbat, mă feresc de primul pumn și îi dau cu furie mai multe lovituri în centrii nervoși, înfigându-mi cotul în bicepsul lui drept și rupând țesutul. Se dă pe spate și m-apăs în el, folosindu-i corpul pentru a mă feri de loviturile și bețele celorlalți. Iau o bâtă din mâna uneia dintre verișoarele Bellona punând-o la pământ cu un cot în tâmplă. Apoi mă-ntorc și-ncerc să-l lovesc pe Karnus peste față. Dar parează. Ceva mă lovește în moalele capului. Lemnul se rupe-n bucăți. Așchiile mi se înfig în ceafă. Nu mă clatin. Doar după ce Karnus îmi dă un cot atât de puternic în față că-mi sare un dinte.

Nu-și așteaptă fiecare rândul să mă lovească. Mă înconjoară și mă pedepsesc cu eficacitatea mortalei lor arte, Kravat. Țintesc nervii, organele. Reușesc să mă țin pe picioare, să-i lovesc pe câțiva dintre atacatorii mei. Dar nu rezist prea mult. Cineva își înfige bățul în pielea mea atingând nervul subcostal. Mă preling pe pământ ca ceara topită și Karnus mă lovește cu piciorul în cap.

Îmi mușc limba.

Căldura îmi umple gura.

Pământul e cel mai moale lucru pe care îl simt.

Mă-nec cu sare.

Sânge și aer îmi țâșnesc din gură când Karnus îmi pune piciorul pe stomac, apoi pe gât. Râde.

— Ca să-l citez pe Lorn au Arcos, dacă trebuie doar să-l rănești pe om, bine ar fi să-i distrugi și mândria.

Mă chinui să respir.

Cagney îi ia locul lui Karnus, așezându-mi-se pe piept în timp ce-mi ține mâinile cu genunchii. Îmi râde în față și se uită la părul meu, cu buzele întredeschise de plăcerea pe care i-o dă dominarea altei persoane. M-apucă de păr. Răsuflarea ei fierbinte miroase a mentă.

— Ce avem noi aici? întreabă ea smulgându-mi datapad-ul de pe mână. La naiba. I-a apelat pe cei din clanul Augustus. Aș prefera să nu mă bat cu nenorocita aia de Julii fără armură.

— Atunci nu mai pierde vremea, mârâie Karnus. Fă-o.

— Ssst, șoptește ea când încerc să vorbesc, plimbându-și cuțitul peste buzele mele și băgându-mi-l în gură până când metalul rece mi se lovește de dinți. Bun băiat, zice în timp ce-mi taie cu asprime din păr. Cuminte și liniștit. Bun Secerător. Bun.

Sângele îmi irită ochii când Karnus o-mpinge pe Cagney de pe pieptul meu, m-apucă și mă ridică de jos cu mâna stângă. Își flexează dreapta, înjurând din cauza bicepsului distrus. Nu poate s-o-ndrepte ca să mă lovească, așa că râde la mine cu toți dinții și-mi înfige un cap în piept, chiar la baza sternului. Pământul se zdruncină. Aud o trosnitură. Zgomotul pe care-l face o creangă pusă pe foc. Hârâi înfundat scoțând sunete inumane. Karnus mă mai lovește odată cu capul în piept și-mi aruncă trupul zdrobit la pământ.

Simt ceva cald șiroind peste mine și mirosul pișatului îmi intră în nări. Râd cu toții, iar Karnus îmi șuieră-n ureche.

— Mama m-a rugat să-ți transmit: un cerșetor nu poate niciodată s-ajungă prinț. De fiecare dată când te uiți în oglindă, amintește-ți ce ți-am făcut. Amintește-ți că respiri doar pentru că noi te-am lăsat. Amintește-ți că-ntr-o zi, inima ta o să stea la noi pe masă. Dacă te ridici prea sus, în noroi o să ajungi.

4.

Căzut

Stau în fața stăpânului meu, dar lui nu-i pasă.

Pereții biroului sunt acoperiți de lambriuri, iar podeaua cu un covor antic pe care strămoșul lui de fier l-a luat dintr-un palat de pe Pământ după căderea Imperiului Indian, una dintre ultimele națiuni mărețe care s-au opus Auriilor. Ce groază trebuie să fi

simțit oamenii aceia născuți-natural văzându-i pe Cuceritori căzând din ceruri. Omul perfecționat, dar aducând lanțuri în loc de speranță.

Stau în fața biroului lui Augustus, o masă simplă din lemn și fier, chiar înaintea petei de sânge de acum șapte sute de ani, în locul în care capul ultimului împărat Indian a fost despărțit de trup de către un abil asasin Auriu.

Nepăsător, Nero au Augustus mângâie leul întins lângă birou. Par două statui identice. În spatele lor se întinde spațiul. Un hublou mare dă înspre întunecimea care ascunde navele Armadei Sceptrului zăcând asemenea unor uriași golemi cufundați într-un somn al groazei. Am trecut pe lângă ele în ultima parte a călătoriei noastre de trei săptămâni de pe Marte.

Augustus privește-ncordat spre birou în timp ce o serie de date se înșiruiesc peste lemn.

A trecut parcă atât de mult de când m-a luat într-un tur al planetei Marte pentru a-mi arăta domeniile noastre – de la moșiile unde Roșii superiori muncesc pământul până la zonele polare unde Obsidienii trăiesc într-o izolare primitivă. Mă favoriza atunci, ținându-mă aproape și învățându-mă lucruri pe care i le arătase tatăl lui. Eram preferatul lui, depășit doar de Leto. Acum e ca un străin, iar eu, o rușine.

Au trecut două luni de când Karnus m-a bătut la Academie. Deși părul mi-a crescut la loc și oasele rupte s-au refăcut, reputația nu mi s-a îmbunătățit. Și din cauza asta, poziția mea în slujba ArhiGuvernatorului e în cel mai bun caz fragilă. De la o zi la alta am tot mai mulți dușmani. Cei noi preferă însă șoaptele în locul briciurilor.

Din ce în ce mai mult tind să cred că Fiii lui Ares n-au ales omul potrivit. Nu-s făcut pentru războiul rece al politicii. Nu mă pricep la subtilități. La dracu', aș putea oricând să ascund un băiat în burta unui cal, dar n-aș ști să dau o mită ca lumea nici dacă viața mea ar depinde de asta.

O voce caldă și blândă, făcută pentru a rosti doar jumătăți de adevăr, plutește prin biroul ArhiGuvernatorului.

— Trei rafinării. Două cluburi de noapte. Și două avanposturi Cenușii ale poliției. Toate distruse de când am plecat de pe Marte. Șapte atentate, stăpâne. Cincizeci și nouă de victime Aurii.

Pliniu. Subțire ca o salamandră, piele la fel de fină ca a unui Rozaliu. Politicianul nu e un Războinic Însemnat, n-a fost nici măcar la Institut. Ochii lui strălucitori se-arată de după niște gene care ar face de rușine și penajul unui păun. Buzele-i sunt acoperite de ruj fin. Are părul strâns și parfumat. Trupul subțire, musculos într-un fel plăcut, deși absolut inutil, îmbrăcat într-o tunică prea strâmtă de mătase brodată. Un copil ar putea să-l rupă în bătaie pe-acest frumos pisoiaș de bărbat. Cu toate astea a adus sfârșitul unor familii aruncând un zvon ici, o glumiță colo. Puterea lui e de altă natură. Pe când eu sunt energia cinetică, el e cea potențială.

Am auzit că tot el e responsabil de distrugerea reputației mele. Tactus chiar a dat de-nțeles că Pliniu l-ar fi îndemnat pe Karnus la violența din grădină sau, cel puțin, ar fi aranjat prezența unei holo-camere care să înregistreze momentul meu glorios.

Lângă Pliniu stă al patrulea om din cameră, Leto. E un lăncier sclipitor, cu zece ani mai mare decât mine, păr împletit și un rânjet larg. Totodată e un poet al briciului, un fel de Lorn au Arcos mai tânăr, după cum spun unii. Se prea poate ca el să moștenească averea lui Augustus în locul urmașilor de sânge ai ArhiGuvernatorului – Mustang și Șacalul. Între noi fie vorba, mie chiar îmi place omul.

— Fiii lui Ares devin prea îndrăzneți, bombăne Augustus.

— Da, lordul meu. Dacă într-adevăr ei sunt făptașii, zice Pliniu ferindu-și privirea.

— Ce alt țânțar ne deranjează?

— Niciunul despre care să știm. Dar lumea e plină de păianjeni, șobolani și căpușe. Atentatele sunt prea grosolane pentru Ares, aleatorii și necaracteristic de violente. Contrastează cu tiparul de sabotaj tehnologic și propagandă specific profilului său. Ares nu e inconsecvent, așa că mi-e greu să cred că aceste acte pleacă de la el.

— Și-atunci ce sugerezi? se-ncruntă Augustus.

— Poate e vorba de alt grup terorist, lordul meu. Cu opt miliarde de suflete conform recensământului, nu prea cred că un singur om deține monopolul pe terorism. Poate că vorbim de-un întreg sindicat al crimei. Am creat o bază de date pe care o pot împărtăși…

Pliniu are dreptate. Atacurile teroriste care au afectat Marte și alte planete nu prea au sens. Dancer vorbea despre dreptate, nu răzbunare. Atacurile astea sunt meschine și sângeroase – bombe în cazărmi, magazine de haine, bazaruri, cafenele frecventate de Culorile superioare și restaurante. Atrag prea multă atenție și obțin prea puțin, provocându-i pe Aurii să reacționeze, să-i strivească pe Fii.

I-am trimis mesaje lui Dancer via holo-cub. Nimic. Doar tăcere. Se poate să fi murit? Sau Ares m-a abandonat în favoarea noii strategii de atentate?

— Poate că Ares a schimbat tactica, cască Pliniu. E-un tip dat naibii.

— Asta dacă-i bărbat, spune Leto.

— Interesant, intervine brusc Augustus. Ce te face să crezi că Ares nu-i bărbat?

— De ce asumăm că Ares e bărbat? Ar putea să fie femeie. Ar putea să fie un întreg grup de oameni după câte știm noi, iar asta ar explica destul de bine natura distonantă a acestor noi atacuri.

— Darrow, tu ce crezi? întreabă Leto întorcându-se spre mine și privindu-mă.

— Nu-l ameți pe Darrow cu întrebări complexe! croncăne Pliniu protectiv. Întreabă și tu pe înțelesul lui, ca să poată răspunde cu „da” sau „nu”, zice aruncându-mi cel mai plin de milă zâmbet și strângându-mă de umăr cu simpatie. În spatele zâmbetelor lui plăcute se află o creatură simplă și cinstită. Ar trebui să știi asta.

Stau acolo și-nghit.

— Oricum, Leto, zice el întorcându-se, uiți că am creat cultura Roșilor după un model puternic patriarhal. Identitatea lor culturală se concentrează în jurul resurselor necesare pentru primele stagii ale terraformării planetei Marte. Activități dure și fizic solicitante pe care le fac *bărbații*. Sarcini pe care nu le dăm voie femeilor lor să le facă, chiar dacă sunt capabile, ca urmare a Protocolului de Stratificare. Așa că, vezi tu, n-ar putea să fie femeie pentru că niciun afurisit de Ruginiu n-ar urma pe cineva, bărbat sau femeie, care n-a săpat niciodată în mină.

— Asta *dacă* Ares este un Roșu, zâmbește Leto cu istețime.

Pliniu și Augustus încep amândoi să râdă.

— Poate că-i un Violet nebun care ridică actoria la un alt nivel, zice Pliniu.

— Sau un valutist Arămiu enervat de completarea formularelor pentru impozit, adaugă Leto.

— A, nu! Un Obsidian care, dacă-mi permiteți, și-a depășit în sfârșit oroarea față de tehnologie și și-a dezvoltat abilitățile pentru a folosi o holo-cameră, zice Pliniu plesnindu-se peste coastă. Mi-aș da unul dintre Rozalii doar să văd…

— Domnilor, destul, îl întrerupe Augustus bătând cu degetul în birou.

Pliniu și Leto rânjesc și se-ntorc spre Augustus.

— Pliniu, ce recomanzi?

— Desigur, răspunde el dregându-și vocea. Spre deosebire de propaganda și atacurile lor cibernetice, această violență este simplu de contracarat. Ares sau nu, se cere un răspuns. Echipele noastre speciale sunt pregătite pentru atacuri tactice asupra mai multor tabere teroriste de antrenament de sub suprafața lui Marte. Ar trebui să lovim acum. Dacă mai așteptăm, mi-e teamă că vor interveni direct Pretorienii Suveranei. Cei născuți pe Lună nu înțeleg cum stau lucrurile pe Marte. O să distrugă totul.

— Prostul trage de frunze. Sălbaticul ciopârțește trunchiul. Înțeleptul sapă la rădăcină. Asta i-a spus cândva Lorn au Arcos tatălui meu, zice Augustus după o scurtă pauză. E gravat în Sala Săbiilor din Noua Tebă. Atacarea taberelor de antrenament n-o să facă nimic altceva decât să umple holo-netul cu câteva explozii frumoase. Sunt sătul de jocuri politice. Strategia noastră trebuie să se schimbe. Cu fiecare atentat, Suverana e din ce în ce mai nemulțumită de administrația mea.

— Dumneavoastră guvernați *Marte*, zice Leto. Nu Venus sau Pământul. Planeta noastră nu e una liniștită. La ce se-așteaptă?

— La rezultate.

— La ce vă gândiți, lordul meu? întreabă Pliniu.

— Intenționez să otrăvesc rădăcinile Fiilor lui Ares. Vreau atentate sinucigașe, nu Cenușii. Găsește-i pe cei mai urâți și mai duri Roșii de pe Marte, ține-le familiile ostatice și amenință-i că le ucizi fiii și fiicele dacă tații nu fac așa cum li s-a poruncit. Concentrează atentatele sinucigașe pe zone de la suprafață unde se strâng mulți tineri, precum și în două mine. Fără femei sinucigașe. Vreau divizare socială. Femei împotriva violenței.

Cât de puțin înseamnă aici o viață omenească. Doar vorbe în vânt.

— La fel și în zonele urbane, continuă el, nu doar mineri Roșii, Maronii și agricultori. Vreau copii Albaștri și Verzi morți în școli sau săli de jocuri lângă însemnele Fiilor lui Ares. Atunci o să vedem dacă celelalte Culori mai cântă afurisitul ăla de cântec al fetei.

Inima mi se oprește pentru o secundă. Cântecul lui Eo s-a răspândit mai departe decât ar fi visat, ajungând pe holo-net și străbătând întregul sistem solar, transmis de un miliard de ori grație grupurilor de hackeri anarhiști. Tot timpul mă tem că o să fiu descoperit. Poate vreun Auriu o să caute în arhive și-o să afle că numele soțului lui Eo era tot Darrow. Dar chiar și mie mi-e greu să-l mai recunosc pe băiatul ăla palid și scheletic. Cât despre nume? Nu există arhive concrete cu numele Roșilor inferiori. Mie mi s-a oferit un număr de către un administrator Arămiu. L17L6363. Iar L17L6363 a fost condamnat la moarte prin spânzurătoare, după care corpul lui a fost furat de un făptaș necunoscut și îngropat, se presupune, adânc într-o mină.

— Plănuiești să-i înstrăinezi pe Roșii de celelalte Culori și-apoi să-i îndepărtezi pe Fii de Roșii, zâmbește Pliniu. Lordul meu, uneori mă întreb ce nevoie mai ai de mine.

— Nu-mi vorbi de sus, Pliniu, e sub demnitatea amândurora.

— Chiar așa. Iertare, lordul meu, spune Pliniu înclinându-se.

— Ești agitat ca un cățeluș, zice Augustus întorcându-se spre Leto.

— Mă tem că asta doar o să înrăutățească lucrurile, se-ncruntă Leto. Momentan, Fiii sunt o bătaie de cap, așa e. Dar nu-s nici pe departe principala problemă. Dacă facem asta, s-ar putea să turnăm gaz pe foc. Și, și mai rău, o să fim la fel de răi ca înșiși Fiii. Teroriști.

— Nu există vinovăție, zice Pliniu privind nepăsător informațiile de pe datapad. Nu atunci când tu ești judecătorul.

— Lordul meu, continuă Leto nemulțumit de răspuns, dreptul nostru de a stăpâni e asigurat de capacitatea noastră de a conduce cel mai bine umanitatea. Noi suntem regii filosofi ai lui Platon. Cauza noastră este ordinea. Noi oferim stabilitate. Fiii sunt anarhiști. Cauza lor este haosul. *Asta* ar trebui să folosim ca armă. Nu Cenușii în miez de noapte. Sinucigași printre copii.

— Ar trebui să tindem spre un scop superior? întreabă Pliniu.

— Da! Poate să facem o campanie media împotriva Fiilor. Darrow, nu ești de acord?

Din nou, nu răspund. Nu până când ArhiGuvernatorul nu-mi ia în seamă prezența. Nu apreciază nerușinarea sau lipsa decenței decât dacă-i este folositoare.

— Idealism, suspină Pliniu. Admirabil la tineri, chiar dacă nechibzuit.

— Ai grijă când mă iei pe *mine* de sus, Politicianule, mârâie Leto căutând pe fața rânjită a lui Pliniu cicatricea absentă a Însemnaților. Planul tău ar trebui să fie mai puțin brutal, ArhiGuvernatorule. Asta vreau să spun.

— Brutalitatea, începe Augustus și lasă cuvântul suspendat în aer. Nu e nici bună, nici rea. E doar un adjectiv al unui lucru, în cazul nostru al unei acțiuni. Ceea ce trebuie analizat este natura acțiunii. E bine sau rău să-i oprim pe teroriștii care aruncă în aer copii?

— Bine. Presupun.

— Atunci ce contează metodele noastre atâta timp cât rănim mai puțini oameni nevinovați decât ar face-o ei dacă le permitem să existe în continuare, zice Augustus încrucișându-și mâinile cu degete lungi. Dar, în esență, aceasta nu e o problemă filosofică. E una politică. Fiii lui Ares nu sunt o amenințare. Chiar deloc. Tot ceea ce sunt e o armă în mâna inamicilor noștri politici, mai exact a Casei Bellona, care se folosesc de ei pentru a pretinde că eu nu pot să controlez Marte. Cârlionțații deja încearcă să-mi ia funcția de Guvernator. După cum știți, Suverana este singura care mă poate demite, chiar și fără un vot din partea Senatului. Dacă vrea, poate să ofere Marte altei Case – Bellona, aliaților noștri Julii, chiar și unei Case care nu e de pe Marte. Niciuna dintre acestea nu ar conduce Marte mai eficient decât mine. Iar când Marte e condusă eficient, toată lumea profită – și cei de jos, și cei de sus. Nu sunt un despot. Dar un tată trebuie să-și tragă copiii de urechi dacă încearcă să dea foc la casă; dacă trebuie să ucid niște mii de oameni pentru binele general, pentru ca helium-3-ul să curgă, pentru ca cetățenii acestei planete să continue să trăiască într-o lume nedistrusă de război, atunci o s-o fac. Ceea ce ne aduce la Darrow au Andromedus.

Acum privirea lui se întoarce spre mine, imediat după ce a ordonat moartea a mii de nevinovați și nu pot decât să tresar, în

timp ce o ură întunecată se ridică în mine. Îmi înclin capul cu o atitudine politicoasă.

— Lordul meu. M-ai chemat?

— Da. Iar prezența ta aici va fi de scurtă durată. Aveai potențial când te-am luat de la Institut și te-am adus în slujba mea. Știi asta, nu?

— Da.

— Am crezut că meritele tale sunt suficiente, iar rivalitatea ta școlărească cu Cassius au Bellona m-a amuzat. Dar războiul de sânge dintre voi doi a devenit împovărător pentru interesele mele, zice el aruncându-i o privire lui Pliniu, atât din punct de vedere economic, cât și politic. Câștiguri importante s-au pierdut din cauza creșterilor tarifare la Centru, acolo unde se află susținătorii lui Bellona. Casele ezită să respecte acorduri încheiate acum mulți ani la masa tratativelor. Așa că, pentru a împăca părțile în cauză, am decis să vând contractul tău altei Case.

Mă cutremur în sinea mea.

— Lordul meu, încerc eu să intervin.

Nu poate să se întâmple asta. Dacă îmi ia poziția, aproape trei ani de muncă au fost degeaba.

— Dacă-mi permiteți…

— Nu-ți permit.

Deschide un sertar și îi aruncă nepăsător leului o bucată de carne. Leul așteaptă ca Augustus să pocnească din degete ca să înceapă să mănânce.

— Decizia a fost luată acum o lună. N-are niciun rost să parlamentezi cu mine. Nu sunt Quicksilver negociind prețul pe viitor al litiului. Pliniu…

— Detaliile sunt chiar simple, Darrow. Așa că o să fie ușor de înțeles, zice Pliniu fără să-și ia ochii de la mine. ArhiGuvernatorul a fost prea bun oferindu-ți avertismentul, așa cum este stipulat în contract.

— Contractul zice că trebuie să mă anunțe cu șase luni înainte.

— Dacă îți aduci aminte secțiunea opt, paragraful C, clauza patru, ai dreptul la șase luni de preaviz *exceptând* cazul în care eșuezi să te comporți într-o manieră demnă de un lăncier al stimatei Case Augustus.

— Asta-i o glumă? întreb uitându-mă la Leto și Augustus.

— Ne vezi râzând? întreabă Pliniu cu afectare. Nu? Nici măcar un rânjet sau un chicotit?

— Dintre toți lăncierii am ieșit al doilea din Academie. Tu n-ai putut să termini nici măcar Institutul.

— Oh, nu despre *asta* e vorba. Te-ai descurcat bine… destul de bine.

— Și-atunci?

— E vorba de prezența ta continuă la talk-show-urile de pe CH.

— N-am fost niciodată la unul. Nici măcar nu mă uit la așa ceva.

— Hai, te rog. Te-ncântă propria ta celebritate. Chiar dacă își bat joc de tine, te bălăcești în luminile rampei și faci această Casă de rușine. Cunoaștem istoricul căutărilor tale de pe datapad. Te vedem cum te uiți la imaginea ta de pe CH de parcă ar fi propria-ți oglindă. Umblă destule povești despre tine și fiica ArhiGuvernatorului…

— Mustang e la curte pe Lună!

— Fapt pe care probabil că l-ai încurajat. I-ai cerut să se-alăture curții Suveranei? Face parte din planul tău să-l desparți pe tată de fiică?

— Vorbești prostii, Pliniu.

— Iar tu atragi prea multă atenție asupra numelui Augustus. Te-ncaieri cu Bellona în băi rezervate odihnei și contemplării. Asta nu putem să acceptăm.

Nici nu știu ce să zic. Inventează totul. Există suficient adevăr încât să-și argumenteze cazul, dar minte doar ca să mă atace, ca să-mi arate că soarta mea stă în mâinile lui.

— Contractul va fi reziliat în trei zile, continuă Pliniu.

— Trei zile, repet eu.

— Până atunci ne vei însoți pe suprafața Lunii și vei sta într-o locuință oferită de Casa Augustus pe durata Summit-ului, chiar dacă din acest moment nu mai ești lăncier al acestei Case. Nu-l reprezinți pe ArhiGuvernator și nu ai voie să-i folosești numele pentru a obține facilități sau avantaje în fața domnișoarelor sau tinerilor domni, fie prin laudă, promisiuni sau amenințări. Datapad-ul Casei îți va fi confiscat. Codurile de identificare ca lăncier au fost deja anulate și o să încetezi participarea la orice proiecte ți-au fost desemnate anterior.

— Nu mi s-au oferit decât proiecte în construcții.

— Atunci o să fie o tranziție ușoară, zâmbește Pliniu viclean.

— Cui sunt vândut? apuc să mai zic.

Augustus nu mă privește în ochi în timp ce mă lasă la voia întâmplării. Își mângâie leul. Ai zice că nici nu sunt în cameră. Leto stă cu ochii pironiți în pământ. Rușinat. E mult prea nobil pentru șarada asta, dar Augustus a vrut să fie de față pentru a vedea cum se amputează un membru cangrenat.

— Nu ești vândut, Darrow. În ciuda originii tale, mă așteptam să-ți înțelegi poziția. Noi nu suntem Rozalii sau Obsidieni ca să fim vânduți precum sclavii. *Serviciile* tale vor fi *tranzacționate* prin licitație, zice Pliniu.

— E-aceeași afurisită de treabă, șuier printre dinți. Mă abandonați. Oricine mi-ar cumpăra *serviciile* nu poate să mă protejeze de Bellona. Cârlionțații ăia nenorociți o să mă vâneze și-o să mă ucidă. Singurul motiv pentru care n-au făcut-o acum două luni a fost că eram…

— Un reprezentant al Casei Augustus? întreabă Pliniu. Dar ArhiGuvernatorul nu-ți datorează nimic, Darrow. Asta e falsa convingere sub care te afli? De fapt, tu îi ești dator lui! Să te protejăm pe tine ne costă bani. Ne costă oportunități, contracte, afaceri. Iar prețul acesta s-a dovedit a fi prea mare. Trebuie să lăsăm impresia că vrem pace cu Bellona. Suverana vrea *pace*. Tu? Tu ești o sursă de conflict, un junghi în proverbiala coastă și un instrument de război. Așa că acum topim sabia și o facem plug.

— Nu înainte s-o folosiți ca să-mi radeți mie capul.

— Darrow, nu cerși, oftează Pliniu. Dă dovadă de puțină fermitate, tinere. Timpul tău aici s-a terminat, dar ești în putere. Ai vigoarea unui bărbat tânăr. Îndreaptă-ți deci spatele și du-te cu demnitatea unui Auriu care știe c-a dat ce-avea mai bun, râde el către mine. Asta înseamnă să ieși din birou. *Acum*, bunul meu domn, înainte ca Leto să te dea afară cu un șut în fundul ăla ridicol de ferm.

Mă uit fix la ArhiGuvernator.

— Asta crezi tu că sunt? Un puști plângăcios care poate fi pus la colț?

— Darrow, ar fi mai bine dacă…, începe Leto să zică.

— Tu ne-ai împins să facem asta, răspunde Pliniu punându-și mâna pe umărul meu. Dacă îți faci griji că n-o să primești despăgubiri, nu-ți mai face. Destui bani cât să…

— Ultima dată când unul dintre lacheii ArhiGuvernatorului a pus mâna pe mine, i-am băgat un cuțit în creier. De șase ori.

Îi privesc mâna în timp ce-o retrage cu repeziciune. Îmi îndrept spatele.

— Nu-i dau socoteală unui fraier Pixie neînsemnat. Sunt un Războinic Însemnat. ArhiPrimus al clasei 542 a Institutului de pe Marte. Răspund doar în fața ArhiGuvernatorului.

Fac un pas spre Augustus, obligându-l pe Leto să ia o poziție defensivă. Temperamentul meu e bine-cunoscut.

— Tu l-ai pus pe Julian au Bellona în Trecere cu mine, spun sfredelindu-l cu privirea. L-am omorât acolo pentru *tine*. M-am luptat cu Karnus pentru *tine*. Mi-am ținut gura și i-am pus și pe oamenii mei să facă la fel după ce ai încercat să cumperi victoria pentru fiul tău la Institut.

Leto tresare auzind asta.

— Am modificat înregistrări. M-am dovedit a fi mai bun decât urmașii tăi de sânge. Iar acum, lordul meu, spui că sunt o *povară*.

— Ești un Războinic Însemnat, recunoaște ArhiGuvernatorul de la biroul său. Dar nu ești prea important. Familia ta e moartă. Nu ți-au lăsat pământuri, drepturi pentru resurse, poziții în industrie sau în clasa conducătoare. Totul le-a fost confiscat pentru acoperirea datoriilor, inclusiv onoarea. Bucură-te de resturile pe care cei mai buni decât tine ți le-au oferit. Și amintește-ți favorurile ce ți-au fost făcute.

— Credeam că apreciezi faptele, nu titlurile. Lordul meu, Mustang te-a părăsit. Nu face greșeala de a mă îndepărta și pe mine.

Ridică în sfârșit capul și se uită la mine. Ochii lui sunt ai unei creaturi de dincolo de rasa umană, o ființă a calculelor aspre și reci, alimentată de o monstruoasă, inumană mândrie. O mândrie care trece dincolo de el și se-ntinde până la primii pași nesiguri ai omului în întunecimea spațiului. E mândria a douăsprezece generații de tați și bunici, de frați și surori, toată distilată acum într-o singură ființă, strălucitoare și perfectă, care nu acceptă niciun eșec și nu admite defecte.

— Dușmanii mei te-au făcut de râs. Prin asta m-au făcut de râs și pe mine, Darrow. Mi-ai spus c-o să câștigi. Dar ai pierdut. Iar asta schimbă totul.

5.

Părăsit

O să mor în curând.

La asta mă gândesc în timp ce naveta noastră se îndepărtează de nava-amiral a lui Augustus și zboară printre navele Armadei Sceptrului. Stau printre lăncieri, dar nu sunt unul dintre ei. Știu și ei asta. Drept urmare, niciunul nu-mi vorbește. Orice relație ar putea să lege cu mine, nu are nicio importanță. Nu am niciun capital politic. Aud cum lui Tactus i se propune un pariu despre cât o să rezist fără protecția lui Augustus. Unul dintre lăncieri zice trei zile. Tactus contrazice cu ferocitate estimarea, dovedind cam câtă loialitate am câștigat din partea lui la Institut.

— Zece zile, afirmă el. Cel puțin zece zile.

El a fost cel care a lansat capsula de evacuare fără mine. Am știut întotdeauna că prietenia lui e de circumstanță. Cu toate astea, rana-i adâncă și sapă în mine o singurătate pe care nu o pot exprima. O singurătate pe care am simțit-o întotdeauna printre Aurii, dar m-am amăgit s-o uit. Nu sunt unul dintre ei. Așa că stau acolo în tăcere uitându-mă prin hublou, în timp ce trecem pe lângă flotă și așteptăm să apară Luna.

Contractul meu se termină în ultima seară a Summit-ului pentru care toate familiile conducătoare se-adună pe Lună să discute probleme de mare importanță și banalități. Asta este fereastra de trei zile pe care o am la dispoziție pentru a-mi îmbunătăți poziția, pentru a-i face pe alții să creadă că ArhiGuvernatorul mă subestimează și că sunt gata pentru a fi recrutat. Dar indiferent de valoarea mea, sunt pătat. Cineva m-a avut și apoi m-a aruncat. Cine ar vrea un lucru deja folosit?

Asta e soarta mea. În ciuda aparenței și abilităților Aurii, sunt o *marfă*. Îmi vine să-mi rup dracului sigiliile astea de pe mine. Dacă tot e să fiu sclav, măcar să arăt ca unul.

Și pentru a înrăutăți și mai mult situația, există și o recompensă pe capul meu. Nu oficial, desigur. Asta ar fi ilegal, pentru că nu sunt un dușman al statului. Cu toate astea, dușmanul meu e mult mai rău. Mult mai crud decât orice guvern. E vorba de femeia care i-a trimis pe Karnus și pe Cagney la Academie.

Se spune că în fiecare seară de când l-am omorât pe Julian în timpul Trecerii, mama lui, Julia au Bellona, stă la masa cea mare din casa familiei sale de la poalele lui Olimpus Mons și ridică capacul semicircular de pe tava de argint adusă de servitorii Rozalii. În fiecare seară tava e goală. Și-n fiecare seară ea oftează cu tristețe, uitându-se de-a lungul mesei la numeroasa ei familie doar pentru a repeta aceleași cuvinte răzbunătoare:

— E clar că nu sunt iubită. Dacă aș fi iubită, aici ar fi o inimă care să-mi sature foamea de răzbunare. Dacă aș fi iubită, ucigașul copilului meu nu ar mai respira acum. Dacă aș fi iubită, familia mea și-ar onora fratele. Dar nu sunt. Și nici el nu e. Nimeni nu trece la treabă. Ce-am făcut să merit o familie care mă urăște atât?

Apoi marea familie Bellona își privește matroana ridicându-se ca un șarpe de pe scaun, cu trupul uscându-i-se de foame, hrănindu-se în schimb cu ură și dorință de răzbunare, și rămân cu toții tăcuți în timp ce iese din cameră, mai mult stafie decât femeie.

Ceea ce mi-a ținut inima departe de tava ei au fost brațele lui Augustus, banii și numele lui. Politica, tocmai lucrul pe care-l urăsc, m-a ținut în viață. Dar peste trei zile scutul acesta n-o să mai fie decât o umbră în amintirea mea și tot ce-o să mă mai apere sunt lecțiile învățate de la profesorii mei.

— O să fie un duel, zice unul dintre lăncieri, ridicând apoi glasul. N-are cum să-l refuze și să-și mai păstreze onoarea pentru mult timp. Nu dacă Cassius însuși îl provoacă.

— Bătrânu’ Secerător mai are câteva trucuri în mânecă, zice Tactus. N-oi fi fost tu acolo, dar nu l-a omorât pe Apolo doar râzând la el.

— Ai folosit un brici, nu-i așa Darrow? întreabă alt lăncier în batjocură. Nu te-am prea văzut pe terenurile de scrimă în ultima vreme.

— Eu nu l-am văzut niciodată pe-acolo, zice un altul. Pixie-ul ăsta evită lucrurile la care nu se pricepe, nu?

Roque se-agită supărat lângă mine. Îmi pun mâna pe antebrațul lui și mă-ntorc încet să mă uit spre lăncierul care m-a jignit. Victra stă în spatele lui, privind nepăsătoare scena.

— Nu lupt cu sabia, îi spun.

— Nu vrei? Sau nu poți? întreabă cineva râzând.

— Lăsați-l în pace. Cursurile cu un maestru al briciului sunt scumpe, remarcă Tactus rânjind șmecherește.

— Deci așa, Tactus? îl întreb.

— Ei, *haide acum*, zice strâmbându-se. Mă luam și eu puțin de tine. Ești al naibii de serios. Pe vremuri erai mai amuzant.

Roque spune ceva ce-l face pe Tactus să se uite urât și să se întoarcă, dar nu-l aud. M-am adâncit în amintiri, pe vremea când jocul ăsta Auriu părea atât de ușor. Ce s-a schimbat între timp? Mustang.

„Poți mai mult de-atât”, mi-a șoptit cu lacrimi în ochi, dar cu aceeași voce fermă, când am plecat la Academie. „Nu trebuie să fii un ucigaș. N-ai de ce să cauți războiul”.

„Ce altceva pot să aleg?” am întrebat-o.

„Pe mine. Eu sunt alternativă. Rămâi pentru mine. Rămâi de dragul a ce s-ar putea întâmpla. La Institut i-ai făcut să te urmeze pe niște băieți și fete care n-au știut niciodată ce-nseamnă loialitatea. Dacă te duci la Academie, abandonezi toate astea doar pentru a fi generalul tatălui meu. Tu nu ești așa. Bărbatul pe care-l…”

Nu și-a ferit privirea, dar s-a schimbat la față în timp ce buzele i s-au strâns și propoziția a rămas neterminată.

Iubire? Asta am construit în anul acela la Institut?

Dacă da, atunci cuvântul i s-a blocat în gât pentru că știa, la fel cum știam și eu, că nu mă oferisem cu totul. Nu-i împărtășisem tot ce eram. Îmi păstrez secretele cu lăcomie. Și cum ar putea cineva ca ea, cineva atât de conștient de propria valoare, să-și dezgolească și să-și ofere inima unui bărbat care la rându-i i-a dat atât de puțin? Așa că și-a închis ochii aurii, mi-a pus briciul în mână și mi-a zis să plec.

Nu dau vina pe ea. A ales politica, guvernarea – pacea, lucrul de care crede că oamenii ei au nevoie. Eu am ales sabia, pentru că de asta au nevoie ai mei. Mă umple o ciudată pustietate gândindu-mă că am fost destul pentru ea, când n-am fost niciodată destul pentru Eo. Roque avea dreptate. Am îndepărtat-o.

Pe Sevro însă nu l-am îndepărtat. I-am cerut să mi se alăture, dar imediat după asta a fost transferat pe Pluto, alături de mulți dintre Urlători, ca să protejeze niște șantiere îndepărtate de raidurile neînsemnate ale piraților. Acum mi se pare că Pliniu a avut ceva de-a face cu asta.

— N-o să fii abandonat, zice Roque aplecându-se spre mine. Alte familii or să te vrea doar pentru ele. Nu te lua după Tactus. Casa Bellona n-o să facă nicio mișcare împotriva ta.

— Sigur că nu, mint eu, dar Roque îmi simte teama.

— Violența nu e permisă în Citadelă, Darrow. Mai ales conflictele între Case. Chiar și duelurile sunt ilegale, cu excepția cazului în care însăși Suverana își dă acordul. Stai pur și simplu în perimetrul Citadelei până îți găsești o casă nouă și o să fii în regulă. Ai răbdare, fă ce trebuie să faci și-ntr-un an ArhiGuvernatorul o să se simtă ca un prost când o să vadă că te-ai ridicat sub protecția altei Case. Nu doar un singur drum merge spre vârf. Să nu uiți asta niciodată, frate, îmi zice apucându-mă de umăr. Știi că i-aș ruga pe ai mei să liciteze pentru tine, dar… n-ar face nimic împotriva lui Augustus.

— Știu.

Ar putea cheltui fără nicio problemă câteva milioane pe contract, dar mama lui Roque n-a fost senator timp de douăzeci de ani doar pentru că are o inimă largă. Cei ca ea fac parte din contingentul lui Augustus din Senat. Ceea ce el vrea, ea susține.

— O să fiu bine. Ai dreptate, spun eu în timp ce Luna apare prin hublou amuțind asistența și umplându-mă de groază.

Luna-oraș a Pământului. Sateliți care orbitează și instalații o încercuiesc asemenea haloului unui înger de oțel în jurul unei sfere de chihlimbar ridicată spre soare.

— O să fiu bine.

6.

Icar

Aterizăm lângă Citadelă. Vântul poluat, lipicios îndoaie copacii impunători de lângă pistă. Transpirația mi se strânge repede pe guler. Deja îmi repugnă locul ăsta nesuferit. În ciuda faptului că am aterizat în perimetrul Citadelei, la mare distanță de cele mai apropiate orașe, înconjurați de păduri și lacuri, aerul de pe Lună e vâscos și se lipește de plămâni.

La orizont, chiar dincolo de turnurile ascuțite ale laturii vestice a Citadelei plutește Pământul, umflat și albastru, amintindu-mi cât de departe sunt de casă. Gravitația de-aici e mai mică decât pe Marte, doar o șesime decât cea de pe Pământ, și mă face să mă simt instabil și neîndemânatic. Când merg, parcă plutesc. Și deși coordonarea îmi revine destul de repede, corpul neobișnuit

cu propria-i lipsă de greutate îmi dă o ciudată senzație de claustrofobie.

Încă un vas aterizează în nord.

— Pare a fi argintiul celor din Bellona, zice Roque încet, privind cu ochii pe jumătate închiși asfințitul. Ce e? se-ntoarce spre mine când mă aude chicotind.

— Îmi imaginam cum ar fi să am acum o rachetă-ionică.

— Păi, frumos din partea ta, n-am ce zice…

Merge mai departe. Mă iau după el cu ochii ațintiți spre navă.

— Chiar că-mi plac asfințiturile de pe Lună. Parcă am fi în lumea lui Homer cu cerul ăsta de nuanța bronzului abia turnat.

Deasupra noastră, cerul străin se topește în întuneric odată cu lungul apus al soarelui. Timp de două săptămâni lumina o să dispară de pe partea aceasta a Lunii. Două săptămâni de noapte. Iahturi de lux trec încet prin acest straniu sfârșit de zi, în timp ce patrule agile de Distrugătoare-de-aripi pilotate de Albaștri străbat cerul cu repeziciune asemenea unor lilieci făcuți din bucăți rupte de abanos lipite laolaltă.

Gravitația mică le permite nativilor de pe Lună să construiască după voia inimii. Ceea ce și fac. Dincolo de Citadelă, orizontul e mărginit de turnuri și peisaj citadin. Aleile cu balustradă se întind în toate direcțiile pentru ca cetățenii să se poată deplasa cu ușurință prin aer. Rețeaua de balustrade se-ntinde ca iedera între turnurile înalte, legând cerul de iadul din Districtele inferioare. De-a lungul lor, mii de bărbați și femei se târăsc ca furnicile pe viță, în timp ce navele ușoare ale Cenușiilor patrulează de-a lungul arterelor principale.

Oamenilor lui Augustus le-a fost alocată o vilă cuibărită între douăsprezece hectare de pădure de pin, pe domeniul Citadelei. E o construcție drăguță printre atâtea alte treburi drăguțe din locul acesta grandios. Există grădini, alei, fântâni cu statui de piatră înfățișând băieței înaripați. Tot soiul de frivolități.

— Te-ar interesa o repriză de Kravat? îl întreb pe Roque, arătând spre terenul de antrenament de lângă vilă. Simt că o iau razna.

— Nu pot, tresare Roque, ferindu-se din calea lăncierilor și servitorilor lor care se îngrămădesc în vilă. Trebuie să mă duc la o conferință despre Capitalism în Epoca Guvernării.

— Dacă voiai să tragi un pui de somn, sunt sigur că au paturi în vilă.

— Glumești? Regulus ag Sun ține prezentarea principală.

— Însuși Quicksilver, fluier eu. Deci o să înveți cum să faci diamante din pietriș? Ai auzit zvonul cum c-ar avea contractele a doi Cavaleri Olimpici?

— Nu-i deloc un zvon. Cel puțin așa zice mama. Îmi aduce aminte de ce i-a zis Augustus Suveranei la încoronare: „Un bărbat nu-i niciodată prea tânăr să ucidă, niciodată prea înțelept sau prea puternic, dar, la naiba, poate totuși să fie prea bogat”.

— Arcos a zis asta.

— Nu, sunt sigur c-a fost Augustus.

— Mai documentează-te, frate, spun eu dând din cap. Lorn au Arcos a zis-o, iar Suverana i-a răspuns: „Uiți, Cavalere al Furiei, că eu sunt femeie”.

Arcos, cel puțin pentru generația mea, e tot atât de mult mit, cât e om. Retras acum, a fost Sabia lui Marte și Cavaler al Furiei timp de peste șaizeci de ani. Cavaleri Însemnați din întreaga Societate i-au oferit drepturile de proprietate pe diverse Luni doar ca să-i antreneze măcar o săptămână în stilul lui de Kravat, Calea Salciei. El a fost cel care mi-a trimis inelul-cuțit cu care l-am omorât pe Apolo și-apoi mi-a oferit un loc în Casa lui. L-am refuzat atunci, alegându-l pe Augustus în locul bătrânului.

— Uiți că eu sunt femeie, repetă Roque.

Ține la poveștile astea despre imperiul lor la fel cum și eu țineam la cele cu Secerătorul și Valea.

— Când mă întorc, hai să vorbim. Nu flecăreala obișnuită.

— Adică n-o să bați câmpii despre dragostea ta din copilărie, n-o să bei prea mult vin ca mai apoi să poetizezi despre zâmbetul lui Quinn și frumusețea mormintelor etrusce înainte să adormi? întreb eu.

— Pe onoarea mea, zice înroșindu-se, dar punându-și mâna pe inimă.

— Atunci hai c-o sticlă ridicol de scumpă de vin și putem să vorbim.

— O s-aduc trei.

Pleacă și-l urmăresc, cu o privire mai rece decât zâmbetul.

•

Câțiva dintre lăncieri se duc și ei la conferință cu Roque. Ceilalți se fac comozi în timp ce echipele Arămii ale lui Augustus verifică tot domeniul. Gărzile de corp Obsidiene îi însoțesc pe Aurii ca niște umbre. Rozaliii trec grațioși într-un flux constant

prin vilă, chemați de la Grădinile Citadelei de membri ai anturajului ArhiGuvernatorului, plictisiți de călătorie și în căutarea unei mici distracții.

Un slujitor Roz al Citadelei mă conduce spre camera mea. Mă bufnește râsul când ajungem.

— Poate că s-a produs o greșeală, spun uitându-mă prin camera micuță cu baia și dulapul aferente. Nu sunt o mătură.

— Nu înțel...

— Nu e o mătură, așa că nu are loc în debaraua asta, zice Theodora stând în ușă, în spatele nostru. E sub poziția lui, spune privind împrejur, nasul ei drăguț adulmecând disprețuitor. Asta n-ar fi destul nici ca șifonier pentru hainele *mele* pe Marte.

— Aici e Citadela. Nu Marte, zice slujitorul Rozaliu privind ridurile de pe fața îmbătrânită a Theodorei. Avem mai puțin loc pentru lucruri inutile.

— Măi să fie! zâmbește ea candid arătând spre insigna de cuarț rozaliu de pe pieptul bărbatului. Acela e plopul negru al Grădinii Dryope?

— E prima dată când îl vezi, presupun. Nu știu cum vă creșteți Rozaliii în grădinile de pe Marte, *dominus*, dar pe Lună sclava dumitale ar trebui să facă tot ce poate ca să nu pară așa afectată.

— Desigur. Ce nepoliticos din partea mea, se scuză Theodora. Credeam doar că o cunoști pe Matroana Carena.

— Matroana Carena..., repetă slujitorul.

— Am copilărit împreună în Grădini. Spune-i că Theodora o salută și o să treacă pe la ea dacă își găsește timp.

— Ești un Trandafir, spune acesta albindu-se la față.

— *Eram*. Toate petalele se ofilesc. Dar, te rog, spune-mi numele tău. Mi-ar plăcea tare mult să te laud pentru ospitalitate când o să trec s-o văd.

Rozaliul bâiguie ceva neinteligibil și pleacă, înclinându-se mai adânc în fața Theodorei decât a mea.

— Te-ai distrat? o-ntreb.

— Întotdeauna e plăcut să-ți flexezi puțin mușchii. Chiar și când toate celelalte încep să se lase.

— Cariera mea se pare că se termină unde a ta a început.

Chicotesc morbid și mă îndrept spre holo-ecranul de lângă pat.

— N-aș face-o în locul tău, îmi spune.

Îmi mușc buza de jos, semnalul nostru pentru echipamentele de spionaj.

— Da, și asta. Dar holo-netul… nu e locul unde ai vrea să fii acum.

— Ce spun despre mine?

— Se-ntreabă unde o să fii înmormântat.

N-apuc să răspund când aud pe cineva bătând în tocul ușii de la intrare.

— *Dominus*, Lady Julii vă solicită prezența.

•

Mă iau după Rozaliul Victrei până pe terasa privată a apartamentului ei. Baia ei e mai mare decât dormitorul meu.

— Nu-i corect, zice o voce din spatele trunchiului alb ca fildeșul al unui arbust de lavandă.

Mă-ntorc și o văd pe Victra jucându-se cu spinii unei tufe.

— Să fii dat așa la o parte, ca un mercenar Arămiu.

— De când îți pasă ție de ce e corect, Victra?

— Chiar trebuie să mă înfrunți tot timpul? întreabă. Haide, stai jos.

Chiar și cu toate cicatricele care o deosebesc de sora ei, trupul ei zvelt și fața luminoasă sunt la fel de fără cusur. Stă jos și fumează una dintre țigările alea de lux care miros ca un asfințit peste o pădure tăiată. Are oasele mai mari decât Antonia, e mai înaltă și parcă s-ar fi topit în trupul acesta, ca un vârf de săgeată răcindu-se în forma ascuțită. Ochii îi fulgeră de iritare.

— Sunt ultima pe lista dușmanilor tăi, Darrow.

— Și-atunci ce ești? O prietenă?

— Un om în situația ta ar cam avea nevoie de prieteni, nu?

— Aș prefera să am doisprezece bodyguarzi Pătați.

— Cine are bani pentru așa ceva?

— Tu, spun eu ridicând o sprânceană.

— Oricum, n-ar putea să te apere de tine însuți.

— Mă-ngrijorează mai mult briciurile celor din Bellona.

— Grijă? Asta am văzut pe fața ta când ne pregăteam pentru aterizare? zice ea lăsând un zâmbet să-i scape pe buze. Curios. Vezi tu, eu credeam că e groază. Teroare. Toate lucrurile cu adevărat chinuitoare. Pentru că știi că Luna asta o să-ți fie mormântul.

— Parcă nu ne mai înfruntam, spun eu.

— Ai dreptate. Doar că mi se pare că ești foarte ciudat. Sau, mă rog, selecția ta de prieteni mi se pare foarte ciudată.

Stă în fața mea, pe marginea fântânii. Tocurile ei zgârie piatra-nvechită.

— M-ai ținut întotdeauna la distanță în vreme ce pe Tactus și pe Roque i-ai adus tot mai aproape. Treaba cu Roque o înțeleg, chiar dacă e moale ca untul. Dar Tactus? E ca și când ți-ai curăța dinții cu o viperă și te-ai aștepta să nu te muște. Pentru că te-a ajutat la Institut crezi că ți-e prieten?

— Prieten?

Ideea mă face să râd.

— După ce Tactus mi-a povestit cum frații lui i-au rupt vioara preferată când era copil, am pus-o pe Theodora să cheltuiască jumătate din contul meu bancar pe un Stradivarius de la casa de licitații a lui Quicksilver. Tactus nu mi-a mulțumit. A fost de parcă i-aș fi dat o piatră oarecare. I-am zis: „Ca să cânți la ea”. M-a întrebat de ce. „Pentru că suntem prieteni”. S-a mai uitat o dată la ea și a plecat. După două săptămâni am descoperit c-a vândut-o și a dat toți banii pe droguri și Rozalii. Nu e prietenul meu.

— E ceea ce l-au făcut frații lui să fie, observă ea ezitând, ca și când n-ar vrea să-și împărtășească informațiile cu mine. Când crezi că a primit el ceva fără să i se ceară altceva în schimb? L-ai făcut să se simtă prost.

— De ce crezi că sunt tot timpul reticent față de tine? o-ntreb apropiindu-mă. Pentru că *tu* tot timpul vrei ceva, Victra. La fel ca sor-ta.

— Aha. Mă gândeam eu că de Antonia trebuie să fie vorba. Întotdeauna strică tot. Încă de când lupoaica și-a ros drumul de ieșire din pântecul mamei și-a furat haine de om. Bine că m-am născut prima, altfel m-ar fi strâns de gât în leagăn. Și oricum, mi-e doar soră vitregă. Avem tați diferiți. Mama n-a pus niciodată mare preț pe monogamie. Știi că Antonia și-a luat numele de Severus, nu de Julii, doar ca s-o enerveze pe mama. Plod obraznic. Iar pe mine cad toate păcatele ei. E ridicol.

Victra se joacă cu numeroasele inele de jad de pe degete. Mi se par ciudate, în contrast cu severitatea spartană a chipului ei plin de cicatrice. Dar Victra a fost mereu o femeie a contrastelor.

— De ce vorbești cu mine, Victra? Nu pot să fac nimic pentru tine. N-am niciun post. Nicio funcție de comandă. Niciun ban. Și nu am nicio reputație. Toate lucrurile pe care tu le prețuiești.

— Ei... prețuiesc eu și alte lucruri, dragule. Reputație totuși fii sigur că ai. S-a ocupat Pliniu de asta.

— Deci a avut și el un rol în toată bârfa. Credeam că Tactus doar dă din gură.

— Un rol? Darrow, e în război cu tine încă din momentul în care ai îngenuncheat în fața lui Augustus, zice ea râzând. Chiar și înainte de asta. L-a sfătuit pe Augustus să te omoare acolo, pe loc, sau cel puțin să te judece pentru uciderea lui Apolo. Nu știai? întreabă clătinând din cap agale în fața privirii mele. Faptul că abia acum îți dai seama de asta demonstrează cât de nepregătit ești pentru jocul lui. Și, din cauza asta, o să fii ucis. De-asta vorbesc cu tine. Aș prefera să găsești o alternativă decât să stai bosumflat în camera ta cât o cușcă. Altfel, o să vină Cassius au Bellona, o să ia un cuțit și o să-l înfigă drept aici, spune mângâindu-mi pieptul cu unghia ei lungă în jurul inimii, și-o să-i ofere mamei lui prima masă adevărată din ultimii ani.

— Și care ar fi sugestia ta?

— Să nu te mai comporți ca o fetiță.

Se uită la mine zâmbind și-mi întinde un card-de-date. Apuc în silă marginea metalică a cardului, dar ea nu-i dă drumul, trăgându-mă spre marginea fântânii, între picioarele ei. Are buzele întredeschise, cu limba atingându-le în joacă în timp ce ochii îmi scrutează fața, căutându-mi privirea pentru a aprinde în ea o scânteie. Dar acolo nu e nimic; oftând ca o pisică dă drumul cardului. Îl conectez la datapad-ul meu și îmi apare pe ecran reclama la o tavernă.

— Asta nu e pe teritoriul Citadelei, spun eu.

— Și?

— Păi, dacă plec, o să mă vâneze toți.

— Atunci nu spune nimănui că pleci.

— Cu cât te plătesc? spun făcând un pas în spate.

— Crezi că asta-i o înscenare?

— Nu e?

— Nu.

— De unde știu eu că-mi spui adevărul?

— Majoritatea oamenilor nu-și permit adevărul. Eu, da.

— Oh, da, așa e. Am uitat. Tu nu minți niciodată.

— Sunt din *neamul Julii*, zice ridicându-se ușor, furia desfăcându-i-se ca un brici. Familia mea face destul comerț cât să cumpere continente întregi. Cine și-ar permite să-mi cumpere onoarea? *Dacă*... într-o zi o să devin dușmanul tău, te voi anunța. Și-o să-ți spun și de ce.

— Toată lumea e sinceră până e prinsă cu minciuna.

Râsul ei e răgușit și mă face să mă simt mic și prea tânăr, amintindu-mi că-i cu șapte ani mai mare decât mine.

— Atunci rămâi, Secerătorule. Încrede-te în noroc. Încrede-te în *prieteni*. Ascunde-te aici până când cineva îți cumpără contractul și roagă-te să nu facă asta doar ca să i te servească celor din Bellona ca pe-un porcușor de lapte.

Îmi cântăresc șansele și-i întind mâna ca s-o ajut să se ridice.

— Păi, dacă așa pui problema...

•

— Colonele Valentin? îl întreabă Victra pe Cenușiul mai scund dintre cei doi care ne așteaptă pe rampa de îmbarcare în navetă.

E o cutie de conserve. Una dintre cele mai urâte zburătoare pe care le-am văzut. Seamănă cu jumătatea din față a unui rechin cap-de-ciocan. Mă uit cu îngrijorare la Cenușiul mai înalt.

— Da, *domina*, răspunde Valentin dând din capul imens cu precizia rigidă a soldatului ce-a început de jos. Sunteți sigură că n-ați fost urmărită?

— Sigură ca moartea, spune Victra.

— Ar trebui să plecăm repede atunci.

O urmez pe Victra în navetă, cercetând spațiul din spatele nostru. Ne-am pus pelerinele-fantomă imediat ce-am plecat din vila lui Augustus. Douăsprezece coridoare secrete și șase vechi lifturi gravitaționale mai târziu am ajuns într-o zonă prăfuită și rar folosită a pistelor de lansare ale Citadelei. Theodora a mers cu noi până acolo. Voia să vină și mai departe, dar n-o s-o iau cu mine acolo unde mergem.

Când urcăm în navă, un Cenușiu ne scanează pe mine și pe Victra pentru dispozitive ascunse.

Rampa se închide în spatele nostru. Doisprezece Cenușii masivi umplu spațiul îngust pentru pasageri al navetei. Nu-s genul arătos. Doar simpli meseriași ai unei munci tenebroase.

Deși există un standard, în cadrul fiecărei Culori se regăsesc o varietate de structuri datorită materialului genetic uman și al

diferitelor ecosisteme care alcătuiesc Societatea. Cenușiii de pe Venus au de obicei pielea mai întunecată și sunt mai bine făcuți decât cei de pe Marte, dar familiile se mută și rasele se amestecă. Nivelul de talent din cadrul fiecărei Culori variază chiar mai mult decât felul în care arată. Majoritatea Cenușiilor nu sunt făcuți pentru altceva decât să patruleze în centrele comerciale și pe străzile orașelor. Unii dintre ei ajung în armate. Alții în mine. Dar mai există și o rasă specială de Cenușii, malefici și inteligenți, antrenați toată viața pentru a vâna dușmanii Aurii ai stăpânilor lor tot Aurii. Cum sunt ăștia care stau cu noi în navetă. Li se spune metiși – după câinii corciți de pe Pământ obținuți prin încrucișarea mai multor rase pentru viclenie, viteză și capacitatea de a pândi, scopul fiind unul singur: să omoare animale mai mari decât ei. Practic sunt niște mercenari.

— Mergem în Orașul Pierdut și nu sunteți decât doisprezece? întreb eu.

Știu că sunt destui. Doar că nu-mi plac Cenușiii. Așa că-i calc pe nervi.

Se uită la mine cu rezerva caracteristică unei familii care întâlnește un necunoscut pe marginea drumului. Valentin e tatăl. Are constituția unui bloc de gheață murdară tăiată cu o lamă ruginită, iar fața lui arsă de soare e întunecată și animată de ochi ageri. Locotenentul lui, Sun-hwa, se-apleacă spre noi, dură și noduroasă ca un măslin.

Judecând după trăsăturile lor etnice continentale, amândoi sunt născuți pe Pământ. Niciunul dintre ei nu poartă insigna triunghiulară a Legiunii Societății pe hainele civile. Asta înseamnă că au făcut deja cei douăzeci de ani obligatorii de stagiu.

— Suntem însărcinați cu protecția voastră, *dominus*, spune Valentin în timp ce Sun-hwa încarcă o ciudată armă circulară prinsă pe încheietura ei stângă – pare să fie pe bază de plasmă. Echipa mea a pregătit o rută sigură. Timp estimat până la destinație: douăzeci și patru de minute.

— Dacă Pliniu află unde mă duc sau dacă cei din Bellona descoperă că am ieșit din Citadelă…

— Cenușiii cunosc situația, spune Victra.

— Nu văd vreo insignă de Aur. Înseamnă că sunt mercenari?

— Înseamnă că suntem suficient de buni să fi supraviețuit până acum, *dominus*, spune sec Valentin. Ne-am pregătit pentru orice eventualitate. Au fost puse la punct planuri de rezervă și trupe de susținere.

— Câte trupe?

— Destule. Noi suntem doar cei care vă transportă, *dominus*.

Gura lui zvâcnește-ntr-un zâmbet și-l cred pe cuvânt.

— Problema mai mare decât Bellona sunt terții care s-ar putea gândi că o mare oportunitate tocmai le-a picat din cer. Acolo unde mergem noi o să fie al dracului de mulți terți, *dominus*. Rahatul ăsta ne complică RDI-ul – Regulile de interacțiune. Sun-hwa?

— Puneți astea, zice Sun-hwa, tărăgănând cuvintele cu un glas monoton și aruncându-mi o geantă cu haine obișnuite. Ești înalt și pentru asta nu putem face mare lucru, dar putem să te vopsim repede cu asta, asta și asta. Iar asta-i pentru tine, mai zice aruncându-i Victrei altă geantă. Se gândea șeful că o să te îmbraci prea elegant.

Victra râde.

— Piedicile jos, băieți, latră Valentin în timp ce nava tremură și se ridică în aer. Începem acțiunea.

Bastoanele și arzătoarele excelează în mâinile experimentate. Sunetul sacadat al oțelului pe oțel. Trosnind ca niște încheieturi metalice când gloanțele magnetice intră pe țeavă. Mercenarii își pitesc armele în tocuri ascunse în armura strâmtă de tip carapace-scarabeu. Trei dintre ei au arme ilegale prinse de încheietura mâinii. Observ marfa de contrabandă în timp ce îmi pun carapacea-scarabeu. Absoarbe lumina, devenind de-un negru ciudat, ca o pupilă. Mai mult o absență a culorii decât orice altceva. Mai bună decât duro-armura pe care o aveam la Institut, poate opri lame și ocazional arme cu proiectil, ca arzătorul simplu.

Nava se cutremură când motoarele principale preiau controlul de la propulsoarele verticale.

— Gheară și Minotaurul, fiți pe poziție. Icar e în mișcare, zice Valentin în transmițător. Repet, Icar e în mișcare.

7.

Renașterea

Pe Luna nu există întuneric. Nu cu-adevărat, cel puțin. Lumini în milioane de nuanțe se-amestecă laolaltă, strălucind deasupra învelișului colțuros și de oțel al orașului. Linii șerpuitoare de tramvaie publice și bulevarde aeriene, centre strălucitoare de comunicație, restaurante aglomerate și secții de poliție austere se întretaie în epiderma orașului ca niște vase capilare, nervi, glande sebacee și foliculi piloși.

Ne îndepărtăm de districtele Aurii, lăsând în urmă zonele înalte ale orașului unde navete și cizme gravitaționale îi duc pe Aurii spre săli de concerte din vârful turnurilor înalte de câțiva kilometri. Trecem de bogatele Districte Argintii și Arămii, făcându-ne drum printre pasarele și trenuri aeriene spre Districtele mijlocii unde locuiesc Galbenii, Verzii, Albaștrii și Violeții. Trecem apoi de Districtul inferior în care Cenușiii și Portocaliii și-au făcut casele.

Jos, tot mai jos, coborâm spre periferia orașului unde rădăcinile junglei de oțel se afundă adânc în pământ. O infinitate de Culori inferioare merg cu transportul în comun de la fabrici spre apartamentele lor lipsite de ferestre, unele nu mai mari de-un metru pe trei. Destul spațiu cât să pui un pat. Mașinile scuipă gaze de eșapament pe bulevarde aglomerate și luminate de torțe. Cu cât mergem mai departe, cu atât sunt mai puține lumini, clădirile devin tot mai murdare, animalele tot mai ciudate, dar graffiti-ul e tot mai extraordinar. Observ un polițist Cenușiu aplecat deasupra unor vandali Maronii care au acoperit un bloc întreg cu imaginea unei fete spânzurate. Soția mea. Înaltă de zece etaje, cu părul arzând, pictată cu vopsea digitală. Inima mi se strânge în timp ce trecem, crăpând zidurile pe care le-am construit în jurul amintirii ei. Am văzut-o spânzurată de-o mie de ori până acum, pe măsură ce martiriul ei s-a răspândit de-a lungul lumilor, oraș după oraș. Cu toate astea, de fiecare dată mă lovește ca un pumn, terminațiile nervoase îmi tremură-n piept, inima-mi bate puternic, mușchii gâtului se-ncordează. Ce crudă e viața, imaginea soției mele spânzurate e simbolul speranței.

Oricare ar fi reputația noastră, niciun dușman nu ne-ar căuta aici. Nu sunt urechi care s-asculte. Ochi să ne vadă. E un loc al crimelor comise de bande, jafuri, războaie teritoriale, trafic de droguri. Că noul meu prieten vrea genul ăsta de intimitate, intimitate pe care în Citadelă nu ți-o poate da nici măcar un

câmp de bruiaj, e semnificativ. Mă-ngrijorează. Înseamnă că regulile nu mai există. Dar Victra avea dreptate și Roque nu. Răbdarea n-o să mă ducă nicăieri. Trebuie să risc.

Trupa de mercenari s-a instalat într-un garaj abandonat. Asigură paza navetei în timp ce echipa lui Valentin mă escortează din garaj în agitația străzii murdare. Apa și nepăsarea au transformat drumurile în mlaștini. Aerul umed e-mbibat de mirosul dulceag al putreziciunii și al cenușii gunoaielor. Vânzători ambulanți își strigă oferta de pe trotuare pline de Roșii, Maronii, Cenușii sau Portocalii de tot soiul – golani, invalizi, muncitori, mafioți, târfe, mame, tați, cerșetori, ologi, copii. Toți cei pierduți.

Eo ar zice că ăsta e iadul peste care ei și-au construit raiul. Și ar avea dreptate. Privind în sus, văd mai bine de jumătate de kilometru de blocuri de apartamente, dedesubtul unei pâcle de poluare care acoperă jungla umană. Sârme de rufe și linii electrice trec pe deasupra asemenea lujerilor de vie. Priveliștea e fără de speranță. Ce-ar trebui schimbat aici dacă nu totul?

Am stabilit să ne-ntâlnim la Taverna Lost Wee. E o cârciumă mare și înaltă acoperită de un graffiti ironic, cu o firmă roșie care clipește luminos. Cincisprezece niveluri, toate deschise și coborând spre o sală centrală cu mese și separeuri, umplută de vreo două sute de oameni. Simt mirosul de pișat în separeurile metalice, încovoiate din cauza uzurii. Sticlele zăngăne și paharele clinchetesc în timp ce poșirca e dată pe gât. Lumini indigo și roz pâlpâie la al cincisprezecelea etaj, acolo unde au dansatoare și camere separate pentru clienți. Trec alături de Valentin pe lângă doi bodyguarzi cu mâini bionice – unul dintre ei e un Obsidian cu pielea palidă ca marmura albită și brațe mai groase decât ale mele, celălalt, un Cenușiu cu pielea-ntunecată și-o țeavă de arzător integrată în braț.

Restul Cenușiilor mei intră în urma mea, apărând la intervale diferite de timp. Unii poartă lentile de contact, prefăcându-se că sunt alte Culori. Unul dintre ei poartă chiar o mască-de-piele pentru a arăta drăguț ca un Rozaliu. Nici nu-ți dai seama că-i din material digital decât dacă pui un magnet lângă ea. Arată ca și când locul lor ar fi aici. Mă-ndoiesc că același lucru se poate spune și despre mine, în ciuda aparenței de Obsidian pe care mi-au dat-o.

Sigiliile de pe mâinile mele sunt acoperite cu proteze Obsidiene. Părul mi-e alb, ochii negri; pielea albită și mai mult cu ajutorul cosmeticelor. Victra și cu mine eram prea înalți ca să ne prefacem că suntem orice altă Culoare. Din fericire, Obsidienii, deși mai puțini decât celelalte Culori inferioare, nu sunt totuși nelalocul lor pe aici. Îl urmez pe Valentin la o masă într-un separeu din spatele sălii, unde un bărbat tânăr se relaxează în spatele unei haite de mercenari și a unui singur Obsidian. O tăcere adâncă pune stăpânire pe mine când îl văd pe Obsidian ridicându-se și așezându-se la o masă alăturată. Și alții se uită la el până-și revin în simțiri și-și văd de treabă cu ochii în paharele lor – ca niște păsări de apă pe lângă un crocodil trecând. Obsidianul e cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine. Și are un craniu tatuat peste toată fața. Un Pătat.

Cam asta a fost cu discreția.

— Mai bine stăpân în iad decât slujitor în ceruri? îl întreb pe omul lăsat pe spate.

— Secerătorule! Chiar și Milton știa că Lucifer era un nenorocit mărunt, zice el zâmbind enigmatic și-arată spre scaunul din fața lui. Ia loc, te rog, îmi stai în cap.

Nu e deghizat în niciun fel. Mă uit spre Victra.

— Credeam că o să fie un prieten nou.

— Păi, voi doi n-ați fost prieteni până acum. Asta e partea cu noul. Sper să vă distrați, băieți.

— Nu rămâi? întreb eu.

— Eu ți-am arătat ușa. Trebuie să treci singur prin ea.

Mă strânge jucăușă de fund și pleacă. Șacalul se uită după ea, aplecându-se ușor ca s-o vadă mai bine.

— Nu credeam că-ți plac femeile.

— Mort să fiu și tot le-aș aprecia. Dar nu trebuie să-ți spun ție cum stă treaba. Singur în spațiu luni întregi. Toată nava doar pentru tine. Ce altceva era de făcut?

Mă așez pe scaunul din fața lui. Îmi întinde o sticlă cu o băutură verzuie.

— Beau ca să uit că există oameni ca tine, zic eu, dând din cap.

— Ha! O insultă arcosiană, dacă nu mă înșel. Una dintre cele mai bune ale lui Lorn. Deși are destule de unde poți alege.

Se lasă pe spate. Enigmatic în aparența lui plictisitoare. Fața simplă. Ochii asemenea monedelor șlefuite și uzate. Părul de

culoarea nisipului din deșert. Cu-o singură mână, învârtind un stylus argintiu cu repeziciunea unei insecte ce sare peste pământul fierbinte, de la o crăpătură la alta.

— Șacalul au Augustus și Secerătorul de pe Marte, împreună din nou, în sfârșit. Cât am decăzut.

— Tu ai ales localul, spun, în timp ce el își pune stylusul după ureche și ia un copan de pui de pe o farfurie și-i smulge pielea cu dinții.

— Te sperie?

— De ce? Știm amândoi cât de mult îți place întunericul.

Începe să râdă dintr-odată, un fel de lătrat ascuțit, ca un câine înjunghiat.

— E-atâta mândrie în tine, Darrow au Andromedus. Toți cei din familia ta sunt morți. Dezonorați și fără niciun ban. Atât de banali că nici măcar n-au încercat să te introducă în cercurile Societății. Nu ți-a rămas niciun prieten. Nimeni care să te cunoască dinainte să te strecori la Institut, fără să atragi atenția nimănui. Dar cum te-ai mai ridicat tu când ți s-a dat o șansă.

— Ei, cel puțin văd că încă îți place să vorbești, bombăn eu.

— Iar ție încă îți place să-ți faci dușmani.

— Toată lumea are un hobby.

Mă uit la ciotul unde ar trebui să-i fie mâna dreaptă.

— Cauți atenție? Ești singurul Auriu în viață care nu s-ar deranja să-și facă rost de o mână nouă.

— Mă-ntreb de ce mă provoci în continuare, acum când reputația ta e distrusă. Când contul din bancă ți-e gol.

Mă foiesc pe scaun.

— O, da. Pliniu e minuțios când vrea să distrugă un om. Ți-a golit toate conturile. Așa că de fapt nu mai e cine știe ce de capul tău. Dar iată-te aici, la marginea lumii. Singur. Cu mine, cu ai mei. Aruncând insulte.

— Ăștia sunt ai tăi? îl întreb, aruncând o privire peste Culorile inferioare din jurul nostru. M-aș fi gândit că te dezgustă.

— Cine a spus că trebuie să-ți placă de copiii tăi? întreabă Șacalul pe un ton plăcut. Ei sunt produsul pântecelor noastre Aurii.

Molfăie copanul de pui, spărgând osul cu dinții înainte să-l arunce.

— Știi ce-am făcut eu în tot timpul ăsta?

— Ți-ai frecat-o prin boscheți?

— Și totuși, nu. Faptul că m-ai învins mi-a îngreunat situația. Nu mi-e frică s-o zic. Mi-ai făcut rău mie și planurilor mele. Sora mea m-a rănit și ea. Să-mi pună căluș? Să mă lege dezbrăcat și să mă arunce la picioarele tale? Asta m-a durut, mai ales că toți lorzii și doamnele frumoasei noastre caste de Însemnați au râs puțin pe seama mea.

— Știm amândoi că tu nu simți durerea, Adrius.

— Oh, spune-mi Șacalul. Când aud numele „Adrius” venind de pe buzele tale, mi se pare că aud o pisică lătrând.

Tremură, dar se lasă încântat în scaun când o femeie Maronie cu brațele groase, cu pielea palidă și plină de tatuaje se strecoară dinspre bucătărie aducând trei castroane aburinde.

— Mulțumesc! îi spune și ia două pentru el.

Mă uit suspicios la castron.

— Nu otrăvesc oamenii, zice. Aș putea să-l otrăvesc pe tata oricând, dar n-o fac. Știi de ce?

— Pentru că n-ai obținut ce voiai de la el.

— Ce anume?

— Aprobarea lui.

Șacalul mă privește prin aburul de deasupra castronului.

— Exact. Mi s-au făcut o grămadă de oferte de ucenicie. I-au fost oferite numelui tatălui meu, nu mie. Pe mine mă detestă pentru că am mâncat studenți. Dar asta-i o ipocrizie. Ce altceva era să fi făcut? Ni se spune să câștigăm, iar eu am făcut tot ce-am putut. După asta, ne critică. O fac pe nobilii, de parcă ei înșiși n-au omorât pe nimeni. E-o nebunie, zice el, oftând ușor. Da, aș fi putut să mă duc să studiez războiul la Academie, la fel ca tine. Aș fi putut să studiez politica la Școala Politică de pe Lună. Aș fi putut chiar să ajung un Judiciar decent dacă aș fi suportat planeta Venus. Dar o să mă ridic fără ipocrizia lor. Fără școlile lor.

— Am auzit zvonurile. E vreunul adevărat?

— Majoritatea.

Scoate niște tăieței din castron și toarnă sos picant peste ei.

— Sunt un om de afaceri, Darrow. Cumpăr lucruri. Posed lucruri. Creez. Desigur, tuturor Însemnaților ălora tâmpiți și pretențioși le par un Argintiu ahtiat după bani. Dar eu nu sunt unul dintre lorzii de demult din Europa secolului XX. Eu înțeleg că există putere în faptul de a fi practic, în faptul de a poseda lucruri. Oameni. Idei. Infrastructură. Toate astea sunt mult mai

importante decât banii. Mult mai perfide decât – face o mișcare amuzantă cu mâna – navele spațiale și briciurile. Spune-mi, ce-nseamnă o navă dacă nu poți să asiguri și să transporți hrana pentru personalul ei? Eu, mai mult decât oricare altul, înțeleg importanța mâncării.

— Ești proprietarul locului ăsta, nu? întreb eu.

— Într-un fel, zâmbește el cam prea larg. Simt că trebuie să fiu sincer cu tine. Aveam aproape optsprezece ani când am plecat de la Institut. Acum avem douăzeci. Am fost doi ani în exil și acum îmi doresc să mă întorc acasă.

— Ca să socializezi cu tâmpiții Însemnați? râd eu. Dacă ai fi fost puțin atent, ai ști că nu mai sunt în grațiile tatălui tău.

— Dacă aș fi fost puțin atent…

Se-apleacă în față.

— Secerătorule. Eu sunt atenția. Ai idee cât din industria de comunicații am achiziționat?

— Nu.

— Bine. Asta înseamnă că-mi fac treaba cum trebuie. Am pus mâna pe mai mult de douăzeci la sută. Alături de partenerul meu din umbră posed aproape treizeci. Te-ntrebi cum? Anumite familii, precum cea a Victrei, nu consideră că se murdăresc dacă fac afaceri. Până la urmă, Casa Julii s-a ocupat de comerț timp de secole. Dar pentru noi, mass-media e altceva. O lăsăm pe seama lui Quicksilver și-a celor ca el. Așa că de ce și-ar murdări cineva cu arborele meu genealogic mâinile cu treaba asta? Vezi tu, vreau să-mi imaginez media ca pe o conductă spre un oraș din deșert, zice uitându-se în jur. Un deșert metaforic. Eu pot să ofer doar treizeci la sută din ceea ce trece prin conductă, dar pot afecta sută la sută din ce se întâmplă acolo. Apa mea contaminează restul. Asta e natura mediei. Vreau ca orașul ăsta din deșert să aibă halucinații? Vreau ca locuitorii lui să se tăvălească pe jos de durere? Vreau ca ei să se revolte? zice punând bețișoarele jos. Totul începe cu ceea ce vreau eu.

— Și ce vrei tu? întreb.

— Capul tău.

Ochii noștri se întâlnesc așa cum se lovesc două țevi de metal una de cealaltă, trimițându-ne vibrații prin tot corpul. Simplul fapt de a fi lângă el îmi provoacă un disconfort fizic, nu mai zic când îi întâlnesc sferele alea aurii și lipsite de viață. E atât de tânăr. E de-o seamă cu mine, dar are un fel copilăros de a fi, o

curiozitate care contrazice conturul străvechi al ochilor lui și care-l face să semene cu o perversiune a naturii. Nu-i vorba că simt răutate și cruzime radiind dinspre el. E senzația aia care m-a cuprins când Mustang mi-a spus cum, copil fiind, a omorât un pui de leu doar pentru a-i vedea măruntaiele și-a înțelege cum funcționează.

— Ai un simț al umorului tare ciudat.

— Știu. Dar mă bucur mult că tu-mi înțelegi glumele. Sunt atâția Însemnați înțepați în vremurile-astea. Dueluri! Onoare! Sânge! Totul pentru că se plictisesc. Nu a mai rămas nimeni cu care să te lupți. E-atât de plicticoasă afurisenia asta.

— Cred că voiai să ajungi undeva.

— A, da, zice Șacalul trecându-și mâna prin părul dat pe spate, așa cum l-am văzut pe tatăl său făcând. Te-am adus aici pentru că Pliniu îmi e dușman. Mi-a făcut viața foarte grea. A reușit chiar să-mi pătrundă și în harem. Știi câți spioni de-ai lui a trebuit să omor? Am schimbat atâția servitori. Nu-ncerc să te fac să-ți pară rău de mine, zice el repede.

— Și eu care tocmai mă pregăteam.

— Pe de altă parte, a-mi înțelege necazul e fix modul prin care mă poți ajuta cel mai mult. De-acum, Pliniu e pe deplin în grațiile tatălui meu. Ca un șarpe care-i șoptește la ureche. El l-a făcut pe Leto, știai, nu?

Nu știam.

— L-a găsit pe dragul de băiat și-a știut c-o să câștige inima de aur a tatălui meu pentru că o să-i amintească de fratele meu mort, Claudius. Așa că Pliniu l-a cultivat, l-a antrenat și l-a convins pe tatăl meu să-l adopte ca protector și în cele din urmă să-l facă moștenitor. Atunci ai apărut tu în viețile noastre și i-ai stricat planul lui Pliniu. I-au trebuit doi ani ca să scape de tine, dar, cu răbdare, a reușit. La fel cum a făcut și cu mine. Acum Leto o să fie moștenitorul tatălui meu, iar Pliniu o să fie stăpânul lui Leto.

Treaba asta mă lovește puternic. Știam că Pliniu e periculos. Dar poate că niciodată nu mi-am dat seama cât de periculos e.

— Deci care-i planul tău? zic aruncând o privire prin încăpere. O să-i reintri în grații tatălui tău cu ajutorul țăranilor cu coase și furci?

— Așa cum orice Auriu cu o oarecare educație știe, există un sindicat al crimei care conduce lucrurile în Orașul Pierdut. O

vastă organizație criminală care, dacă e s-o studiezi până la vârf, vezi că e sub influența biroului Suveranei micii noastre Societăți. Octavia au Lune pare să fie întruchiparea virtuții Aurii. Dar are un fetiș pentru lucrurile murdare – asasinate, organizarea de greve muncitorești pe domeniile propriilor ei ArhiGuvernatori, aranjarea de întâlniri. Tot așa se ocupă și de Orașul Pierdut. Ea și Furiile ei au ales cu mâna lor conducerea familiilor mafiote; cele trei sunt creaturile ei. Și-acum, partea interesantă. Am găsit câțiva membri ai aceleiași organizații care sunt… niște spirite agitate.

— Nu le place de Lune? mă-ncrunt eu.

— E o târfă nenorocită. Una care l-a scuipat în față pe tatăl meu și s-a dat cu Bellona. Dar nu. Campionii mei nu gândesc la nivelul ăsta. Ei sunt Culori inferioare, Darrow. Se-agită s-ajungă deasupra grămezii de rahat.

— De ce Orașul Pierdut? întreb eu. De ce e important?

— E doar o bucățică din întreg. O să le-ajut pe aceste ambițioase Culori inferioare cu un preț. Când vor ajunge la putere, or să distrugă ceva ce amenință Societatea: pe Ares și Fiii lui.

8.

Sabia și sceptrul

O răceală îmi cuprinde sufletul.

— Fiii lui Ares? Nu știam că sunt o amenințare așa mare.

— Încă nu sunt, dar o să fie, zice el. Suverana știe treaba asta. La fel și tatăl meu, chiar dacă nu-i prea place s-o zică-n gura mare. Societatea a mai avut de-a face cu grupări teroriste. Dacă pui pe ei destule echipe de mercenari, se împrăștie ca muștele. Dar Fiii lui Ares sunt altceva. Nu sunt un șobolan care ne mușcă de călcâi, ci o colonie de termite care încet-încet și pe cât se poate de tăcute ne mănâncă fundația, până când într-o zi o să cadă casa pe noi. Tata i-a dat lui Pliniu misiunea de-ai elimina pe Fii. Dar Pliniu cam eșuează. Și-o să eșueze în continuare pentru că Fiii lui Ares sunt inteligenți și pentru că mass-media pe care-o controlez adoră să le ofere atenție. Iar în ziua în care-o să devină pentru Societate, pentru Suverană și pentru tatăl meu o amenințare atât de îngrozitoare, încât fiecare mecanism al puterii o să se oprească-n loc, eu o să ies în față și-o să zic: „O să vindec boala asta în trei săptămâni.” Ceea ce-o

să și fac, prin mass-media și cu ajutorul sindicatelor, momentul de glorie fiind atunci când tu o să-l decapitezi pe însuși Ares.

— Vrei un cap de afiș.

— Eu nu strălucesc. Nu inspir pe nimeni. Tu semeni cu unul dintre Vechii Cuceritori. Carismatic și virtuos. Când se uită la tine, oamenii nu văd nimic din molcoma decadență a bietelor noastre timpuri, nimic din otrava politicii care-a înecat Luna de când familia Lune a preluat puterea. O să se uite la tine și-o să vadă sabia izbăvirii, noul răsărit al celei de-a doua Epoci de Aur.

Cum e tatăl așa-i și fiul. Amândoi îi atacă pe Fiii lui Ares, iar stilurile sunt similare. Mă-nfior gândindu-mă la războiul dintre ucigașii nemiloși din sindicate și agenții lui Ares. O să-i distrugă pe Fii.

— Fiii lui Ares sunt doar începutul. Punctul de cotitură. Tu vrei să stăpânești.

— Mai există și alte ambiții?

— Dar nu doar Marte…

— Doar pentru că eu sunt mic nu înseamnă că visurile mele trebuie să fie la fel. Vreau totul. Și ca să obțin totul sunt gata să fac orice. Chiar să împart.

— Poate că nu ești la curent cu ce s-a întâmplat acum două săptămâni, spun eu. Oprește orice Auriu și întreabă-l. O să-ți spună ce i-a făcut familia Bellona Secerătorului de pe Marte. Nu am nicio reputație. Tot ce mai inspir e râsul.

— Cassius a fost făcut de rușine, zice Șacalul iritat. S-au pișat pe el. Și-a luat bătaie la Institut. S-a făcut de râs. Acum e cel mai periculos duelist de pe Lună. S-a bătut cu oricine i-a contestat valoarea. Și-acum e animalul de companie preferat al Suveranei. Știai că bătrâna coțofană îl face Cavaler Olimpic? Lorn au Arcos și Venetia au Rein se retrag amândoi anul ăsta. Asta înseamnă că posturile de Cavaler al Furiei și Cavaler al Dimineții sunt libere.

— L-ar face unul dintre cei doisprezece?

— E o piesă pe masa ei de șah, zice Șacalul aplecându-se în față. Dar eu m-am săturat s-o mai fac pe pionul pentru bătrânii mei.

— Și eu la fel. Mă face să mă simt ca un Rozaliu, spun eu.

— Atunci hai să ne ridicăm împreună. Eu sceptrul și tu sabia.

— N-o să împarți nimic. Nu-ți stă-n fire.

— Fac ceea ce trebuie să fac. Nu mai mult. Nu mai puțin. Îmi trebuie un general. Eu o să fiu Odiseu. Tu o să fii Ahile.

— Ahile moare la sfârșit.

— Atunci învață din greșelile lui.

— E o idee bună, spun privindu-i zâmbetul larg. Cu-o singură problemă. Tu ești un sociopat, Adrius. Nu doar faci ceea ce trebuie făcut. Porți orice mască îți convine, simți orice vrei și toate astea ți se potrivesc ca o mănușă. Cum aș putea să am încredere în tine? L-ai omorât pe Pax, zic lăsând cuvintele să se-așeze. L-ai omorât pe prietenul meu și protectorul surorii tale.

— Eu și Pax nu ne-ntâlniserăm înainte. Tot ce-am văzut a fost un obstacol în calea mea. Sigur că știam despre Casa Telemanus, dar după ce creierii lui Claudius au fost împrăștiați peste tot, tata ne-a despărțit pe mine și pe Mustang, ca să ne protejeze. Eu îi eram *moștenitorul*. N-am avut niciun prieten, numai profesori. M-a izolat și mai tare decât pe ea. Mi-a distrus copilăria. Și-apoi s-a descotorosit de mine la fel cum s-a descotorosit și de tine, pentru că amândoi am pierdut. Noi doi suntem imaginea în oglindă a celuilalt.

La nivelul de deasupra noastră izbucnește un scandal. Se-aude un arzător. Gărzile de corp se grăbesc la etaj, scoțându-și armele. Majoritatea clienților rămân netulburați.

— Și sora ta? întreb cu ezitare, știind în adâncul sufletului că asta e singura alternativă care mi-a mai rămas.

— Vrei să știi ce mai face? mă întreabă el direct. Cu cine-și împarte patul? Poți să-ți dau orice răspuns ai nevoie. Ochii mei sunt peste tot.

— Nu asta vreau.

Scutur din cap încercând să alung gândul apăsător că-și împarte patul cu cineva. Că găsește fericire alături de altcineva, chiar dacă o merită. Și mai ciudat e să mă gândesc că Șacalul știe astfel de lucruri.

— Ea e implicată în plan?

— Nu, zice Șacalul râzând copios. Știi că e de partea lui Lune acum. E chiar amuzant, de fapt. Cine s-ar fi gândit că ea o să fie geamănul risipitor? Mă rog, *mai* risipitor.

— Ea nu trebuie să pățească nimic, îi spun. Dacă se-ntâmplă asta o să-ți tai capul.

— Acum ești doar agresiv. Dar batem palma. Deci ești cu mine.

— Am fost cu tine încă de când m-am urcat în navetă. Știi că n-am alte opțiuni. Și nu cunosc pe nimeni altcineva care m-ar fi chemat aici. Toate variabilele nu puteau să ducă decât la acest rezultat.

De altfel, de ce nu?

Eu i-am strâns mâna, el s-a ales cu un prieten. Tot ce-a făcut a fost să se zbată pentru propria supraviețuire. Privindu-l acum, atât de mic și comun într-o lume de zei, e ca și când l-aș vedea pe eroul care se zbate cu noblețe împotriva unui tată care l-a respins, împotriva unei Societăți care a râs de el și de slăbiciunea lui și l-a stigmatizat pentru canibalism, chiar dacă tot ei i-au spus să facă orice e necesar pentru a câștiga. Într-un fel ciudat și el *este* ca mine. Ar fi putut să-și repare mâna, dar a ales să n-o facă, purtându-și ciotul nu cu rușine, ci ca pe-o medalie de onoare.

Așa c-o să merg alături de el. Apoi, la sfârșit, poate c-o să-l ucid. Pentru Pax.

— Sunt atât de încântat, Darrow, spune c-un zâmbet larg. Atât de încântat și, sincer să fiu, puțin ușurat.

— Dar ce urmează? întreb eu. Sigur ai nevoie de ceva de la mine acum.

— Un Auriu pe nume Fencor au Drusilla a aflat despre… colaborarea mea cu sindicatele. Încearcă să mă șantajeze. Am nevoie să-l omori.

Desigur.

— Când?

— Cam peste o săptămână. Adevăratul scop al uciderii lui e să obții favorurile uneia dintre rudele Suveranei, cu care acesta nu s-a purtat frumos. Odată Fencor mort, tu o să-i intri rudei în… grații.

— Vrei să joc rolul curtenitorului Rozaliu care zburdă pe la curte și seduce doamne? spun abținându-mă să nu râd.

Mustang o să creadă că-i fac în ciudă.

— Cine-a zis ceva despre doamne? întreabă Șacalul cu ochi poznași.

— *Aha*, zic dându-mi seama la ce se referă. Asta e… complicat. Tactus ar fi mai potrivit pentru așa ceva…

— Haide, o să te descurci, râde Șacalul de surprinderea mea. Oricum, nu te mai gândi la asta acum. Relaxează-te. O să-ți

cumpăr contractul printr-un intermediar imediat ce e scos la licitație.

— O să încerce să-l cumpere cei din Bellona.

— Am un susținător. O să dăm mai mult decât ei.

— Victra?

— Nu. Ea e mai mult omul de legătură în treaba asta. Ceea ce trebuie să înțelegi despre Victra e că ea nu are… cum îi zice… o tabără. Ei doar îi place să agite lucrurile. Iar pe susținător o să-l întâlnești în curând.

— Nu merge-așa, spun eu. Vreau să-l cunosc acum. Nu sunt marioneta ta. Eu îți spun tot ce știu, tu îmi spui tot ce știi.

— Dar eu știu atât de multe. *Bine*, zice el aplecându-se. O să-l întâlnești în seara asta. Nu-i vorba că n-am încredere în tine. Doar că mi se pare mai bine să se prezinte singur.

— Destul de corect. Vreau să-i aduc înapoi pe Urlători. Și pe Sevro.

— S-a făcut. Și-o să ai nevoie și de un maestru de scrimă, cineva care să te învețe cum să folosești briciul. Pe viitor o să avem nevoie să omorâm câțiva oameni pentru publicitate.

— Știu cum să folosesc un brici.

— Nu și din câte-am auzit eu. Haide, nu-i nicio rușine în asta. Am câteva nume. Păcat că Arcos nu mai dă lecții. Acum chiar aș avea banii să mi-l permit pe Stâncă cu a sa Cale a Salciei…

Cuvintele i se estompează și privirea i se îndepărtează de mine spre forma catifelată a unei femei care trece prin decorul șters și plin de fum al tavernei ca un cărbune aprins prin ceață. Îi simt mirosul de migdale de pe piele și-aroma de lămâie a buzelor în timp ce se apropie de masă, grațioasă și impresionantă asemenea Coastei de Vară de pe Venus. Oase fragile, ca de pasăre. Poartă un costum care-i lasă doar umerii dezgoliți.

Apoi îi prind privirea și-aproape cad de pe scaun. Mă-nțeapă inima. Pulsul o ia razna. E ea. Fata înaripată care n-ar fi putut niciodată să zboare. Dar acum… se pare c-a fugit de la Mickey. Aripile s-au dus împlinind un trup de femeie. Dar ce caută Evey aici? Au trimis-o Fiii? Abia mă țin cu firea. Nu m-a recunoscut.

— Nu știam că Trandafirii cresc atât de adânc printre buruieni, îi spune Șacalul.

Râsul ei e ca zvâcnirea unor aripi de fluture. Își plimbă degetele peste marginea uzată a mesei și ridică din umeri.

— Oamenii obișnuiți nu-și pot permite lucruri neobișnuite. Dar stăpâna mea a auzit că-n Orașul Pierdut ar fi niște oameni neobișnuiți, așa că m-a trimis pe mine ca… ambasador.

— Aha…, se lasă Șacalul pe spate, sorbind-o din priviri. Ești o fată a sindicatelor. De la Vebonna?

După ce ea dă din cap, Șacalul se uită la mine și confundă expresia mea surprinsă cu dorința.

— Du-o sus, Darrow. Fac cinste. Un cadou de bun venit. Să-mi zici dacă vrei să o cumperi. Putem discuta mâine afaceri.

Când aude cuvântul „Darrow” Evey se pierde pentru un moment cu firea. Face un pas înapoi și aud cum respirația i se precipită. Iar când ochii ei îi întâlnesc pe ai mei știu că trece dincolo de deghizarea de Obsidian și-l vede pe Roșul ascuns sub toate aceste minciuni. Oricum, faptul că e surprinsă înseamnă că nu e aici pentru mine. A venit pentru Șacal, dar de ce? E și el cu Fiii? Sau Mickey și-a vândut până la urmă preferata gangsterului ăsta Vebonna?

— Nu mă culc cu sclavi, îi spune Evey Șacalului arătând spre sigiliile mele de Obsidian.

— O să descoperi că omul ăsta e mai mult decât lasă să se vadă.

— *Dominus*, eu…

— Taci din gură și fă ce ți se spune, fetițo, zice el apucând-o de mână și răsucindu-i îngrozitor degetul mic. Sau o să luăm cu forța ceea ce tu nu vrei să dai.

Zâmbește larg și îi dă drumul. Ea se ține de mână, tremurând. Nu e nevoie de mult ca să rănești un Rozaliu.

— Cred că de-aici încolo mă descurc, prietene, spun, ridicându-mă în picioare.

— Sunt sigur că da!

Le fac semn să se îndepărteze gărzilor de corp care vor să mă urmeze.

Mă iau după Evey pe scările ce duc la al patrulea nivel, atrăgând aclamațiile câtorva dintre clienți. Observ în treacăt CutiaHologramă de deasupra barului. Imagini tridimensionale cu o bombă explodând. Se pare că-i într-o cafenea. O cafenea Aurie. Ochii mi se măresc pe măsură ce se-arată adevărata dimensiune a distrugerilor. Să fi fost Fiii?

O altă explozie luminează ecranul. Încă una. Și din nou până când zeci de explozii inundă ecranele din toată taverna. Cu toții

se-ntorc să privească în timp ce tăcerea se lasă peste localul imens. Evey mă strânge de mână și-mi dau seama că Fiii sunt cei care au comis atentatele. Ei au trimis-o. Dar de ce pe Lună? De ce la Șacal? De ce n-au luat legătura cu mine?

— Mai repede, spune ea când ajungem la al cincisprezecelea etaj, trăgându-mă printre luminile rozalii, dincolo de dansatori și clienți înfometați, până la ultima ușă din capătul unui coridor îngust.

O urmez în camera întunecată și simt imediat mirosul rânced al uleiului de arzător. Aerul se mișcă în spatele meu în timp ce un om într-o pelerină-fantomă se-apropie pe-ascuns. Depun un efort considerabil să rezist impulsului de a-l ucide.

— E unul dintre noi, se repede Evey.

Aprinde lumina și văd șase Roșii în echipament militar greu cum se decamuflează. Poartă căști-demon cu sisteme optice avansate.

— Cheamă-l pe cititor.

— Nu e Adrius au Augustus, mârâie unul dintre ei.

— E un nenorocit de Obsidian.

— Și unul cam ciudat.

Un Roșu echipat cu sistem optic sare-napoi cu arzătorul pregătit.

— Densitatea oaselor e de Auriu!

— Opriți-vă! strigă Evey. E un prieten. Harmony l-a tot căutat.

Nu Ares sau Dancer?

— Nu ați venit aici după mine, spun holbându-mă la armele lor. Ați ieșit la vânătoare.

— Îți explic mai târziu, dar trebuie să mergem, zice Evey întorcându-se.

— Ce-ai făcut? întreb în timp ce unul dintre Roșii scoate un tăietor cu plasmă și decupează o gaură în perete lăsând împuțiciunea orașului să intre în cameră.

Aerul umed și luminile inundă încăperea în timp ce o navetă coboară și-și deschide cala lângă ușa improvizată.

— Darrow, nu e timp.

— Evey, de ce ești aici? o strâng eu de mână.

Ochii ei se luminează triumfători.

— Adrius au Augustus a omorât cincisprezece dintre frații și surorile noastre. Am fost trimisă aici să-l capturez sau să-l ucid.

Am ales ultima variantă. În douăzeci de secunde doar cenușa o să mai rămână din el.

Îi smulg Roșului datapad-ul de pe mână și dau drumul cizmelor gravitaționale ascunse. Evey strigă spre mine. Cizmele scot un sunet apăsător în timp ce mă ridică prin aer. Intru în grabă pe unde am ieșit spărgând ușa în loc s-o deschid și zbor pe coridor ca un liliac scăpat din iad. Trec rapid pe lângă un dansator și peste doi clienți Portocalii și fac dreapta brusc peste scări spre masa Șacalului care tocmai își termină băutura. Pătatul lui mă observă, la fel și Cenușiii. Prea încet.

Pe ecrane, peste imaginile cu explozii apar interferențe și o cască roșie ca sângele arzând.

— *Culegeți ceea ce ați semănat*, mârâie vocea lui Ares prin douăsprezece difuzoare.

Masa se topește sub mâna Șacalului. Devorată de bomba pusă de Evey. Pătatul îl aruncă pe Șacal de la masă ca pe o păpușă și acoperă cu corpul lui uriaș ciuperca de energie care tot crește. Gura-i șoptește murmurul de moarte: „*Skirnir al fal njir*”.

9.

Întunericul

Energia se revarsă dinspre Pătat, lichidă în aparență, evaporându-i trupul și scurgându-se pe podea asemenea mercurului vărsat, apoi se-ntunecă și se retrage spre origine, trăgând după ea ca-ntr-o gaură neagră oameni, sticle și mese înainte să explodeze c-un urlet adânc și înfricoșător. Îl apuc pe Șacal de haină și zbor prin zid, spulberându-l cu umărul în timp ce în spatele nostru sticla, metalul, timpanele și oamenii se fac bucăți.

Cizmele cedează. Zburăm peste stradă și ne lovim de clădirea alăturată, crăpând betonul și căzând la pământ în timp ce Taverna Lost Wee se strânge în ea din cauza imploziei, ca un strugure ce devine stafidă, apoi praf. Își dă ultima suflare scuipând foc și fum înainte să se prăbușească în ruină.

Sub mine, Șacalul zace inconștient cu arsuri grave pe picioare. Vomit în timp ce încerc să mă ridic în picioare, iar oasele îmi trosnesc ca trunchiul unui copac tânăr după primul crivăț. Mă chinui degeaba, cad la loc și îmi golesc stomacul pentru a doua oară. Mă doare capul. Îmi curge sânge din nas.

Orbitele palpită din cauza exploziei. Mi-am dislocat umărul. Îmi regăsesc echilibrul, mă proptesc cu umărul în zid și-l repun la locul lui, respirând sacadat când intră în articulație. Mi se pare că o mie de ace îmi înțeapă degetele. Șterg voma de pe mâini și reușesc în sfârșit să mă ridic în picioare. Îl iau pe Șacal și încerc să deslușesc ceva prin fum.

N-aud nimic în afară de vâjâitul din urechi. Ca și când niște vrăbii țipând ar încerca să-mi iasă prin urechea internă. Dau din cap să scap de luminile care mi se zbat în fața ochilor. Fumul mă înghite. Oamenii se strâng cu repeziciune, ca apa în jurul unei pietre, grăbindu-se să-i ajute pe cei prinși înăuntru. O să găsească doar moarte și cenușă. Zgomotul de explozii sonice străpunge noaptea. Echipa de sprijin a Șacalului coboară din înălțimile orașului. În timp ce aterizează ca să-l ia din iadul ăsta, vrăbiile din urechile mele încep să dispară, devorate de trosnetul flăcărilor și țipetele răniților.

•

Stau în fața fabricii abandonate, la patru sute de kilometri de Citadelă, departe, în Vechiul Sector Industrial. Fabrici mai noi s-au construit deasupra acesteia, îngropând-o sub pielea noii industrii ca pe un chist adânc. Tot locul e plin de funingine. Mușchi carnivor. Apă plină de rugină. Dacă nu mi-aș cunoaște prada așa de bine aș putea crede că nu-i nimic de găsit pe aici.

Datapad-ul pe care l-am luat de la acel Roșu a supraviețuit exploziei. L-am lăsat pe Șacal în seama echipei lui și m-am strecurat în jos pe stradă furând mașina de poliție a unui Cenușiu. După ce i-am dezactivat dispozitivul de urmărire, am intrat în sistemul datapad-ului căutând istoricul coordonatelor.

Bat cu putere în ușa închisă a fabricii, la primul nivel. Nimic. Cred că se cacă pe ei de frică. Așa că mă pun în genunchi cu mâinile la ceafă și aștept. După câteva minute ușa se deschide puțin. Înăuntru e doar întuneric. Încet, încet patru siluete se strecoară afară. Mă leagă de mâini, îmi acoperă capul cu un sac și mă bagă în fabrică.

După ce m-au coborât cu un vechi lift hidraulic, mă conduc cu fermitate spre un loc de unde se aude o muzică. Concertul numărul 2 pentru pian al lui Brahms. Calculatoarele hârâie. Observ aparate de sudură suficient de strălucitoare să bată prin țesătura sacului.

— Aici, lăsați-l în pace, animalelor, se aude o voce familiară.

— Ai grijă, clovnule, mormăie un Roșu.

— Mârâie la mine cât vrei, babuin ridicol, el valorează mai mult decât o mie de d-ăștia ca voi, corcitu…

— Dalo, ieși afară, zice Evey încet. Acum.

— Pot să termin acum cu mascarada? întreb eu, auzind cizmele îndepărtându-se.

— Chiar te rog, zice Mickey.

Rup cătușele cu care mi-au prins mâinile la spate și-mi dau jos sacul de pe cap. Laboratorul din metal și beton e curat, și-n afara muzicii liniștitoare nu se aude nimic. O ceață ușoară plutește în aer de la narghileaua lui Mickey lăsată-ntr-un colț. Îi domin pe amândoi cu statura mea. Evey nu se mai poate abține.

Fără să mai joace rolul seducătorului Trandafir din tavernă se aruncă-nspre mine ca o fetiță care-și întâmpină unchiul plecat demult. Mă ține în continuare de mijloc și după ce îmi dă drumul din îmbrățișare se uită în ochii mei de Auriu cu ochii ei rozalii. În ciuda chicotelilor, debordează de senzualitate și frumusețe, cu brațele ei subțiri și zâmbetul ascuns pe care îndurerarea de-a fi ucis aproape două sute de oameni nu-l umbrește deloc. Fata înaripată a devenit o pasăre necrofagă și nici măcar nu pare să-și fi dat seama de asta. Mă-ntreb dacă ar zâmbi la fel de larg dacă ar fi trebuit să-i omoare pe fiecare dintre oamenii ăia cu un cuțit. Cât de ușoară am făcut crima în masă.

— Te-aș putea recunoaște oriunde, zice ea. Când te-am văzut la masă… inima mi s-a oprit pentru o clipă. Mai ales sub machiajul ăla ridicol de Obsidian. Darrow, ce s-a întâmplat?

Scâncește când o apuc de haină și-o împing în perete.

— Tocmai ai omorât două sute de oameni, dau eu din cap îndurerat și împovărat de ceea ce tocmai s-a întâmplat. Cum ai putut să faci asta, Evey?

O scutur și revăd în minte cum echipajul navei mele e absorbit în spațiu. Toți morții pe care i-am lăsat în urma mea. Simt iar pulsul lui Julian cum se topește-n nimic.

— Darrow, dragule, încearcă Mickey.

— Taci din gură, Mickey.

— Da. În regulă.

— Roșii. Rozalii. Colori inferioare. Semenii tăi. Ca și când n-ar fi însemnat nimic.

Îmi tremură mâinile.

— Urmam niște ordine, *Darrow*, răspunde ea. Adrius ne cerceta. Trebuia să fie eliminat.

Așadar, toate manevrele lui l-au făcut să bată la ochi. În ochii lui Evey strălucesc lacrimile. Nu mă impresionează. Cui dracu' i-ar păsa de asta după ce a făcut ce-a făcut? Dar îi dau drumul, lăsând-o să cadă lângă perete și sperând c-o să arate vreo umbră de regret care m-ar face să cred că lacrimile alea sunt pentru oamenii pe care i-a ucis, nu pentru ea, nu pentru că-i e frică de mine.

— Nu așa voiam să fie revederea noastră, zice ștergându-și ochii.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întreb privind-o fără să înțeleg.

— A avut alt profesor decât tine, zice Mickey. Eu i-am dat aripile jos și Harmony i-a oferit gheare.

— Ce dracului se întâmplă? zic, întorcându-mă spre Mickey.

— Mi-ar lua un an să-ți explic, îmi spune, încrucișându-și brațele și măsurându-mă din priviri. Dar lasă-mă mai întâi să-ți spun că ne-ai lipsit, dragul meu prinț. În al doilea rând, te rog nu amesteca moralitatea mea cu sufletul acela pierdut. Sunt de acord. Evey e un mic monstru. Poate că acum o să-ți dai și tu seama cine ești de fapt, spune el, ridicându-se în picioare și privind în spatele meu spre Evey.

Rânjetul i se duce în timp ce ochii lui atenți mă analizează din cap până-n picioare.

— În al treilea rând, arăți divin, băiatul meu. Absolut divin.

Privirea lui îmi cercetează fața. Gura i se deschide și se închide încurcându-se de câte are de spus. Cu fața ascuțită și părul uleios alunecă-nainte asemenea unui cuțit pe gheață. E tot numai unghiuri. Piele înfășurată în jurul oaselor subțiri. Era atât de slab și când l-am văzut ultima dată? Sau pur și simplu nu e machiat? Nu. Clipește încet. Fără vlagă. E obosit. Îmbătrânit. Și pare înfrânt. E un aer ciudat de vulnerabilitate în felul în care stă cu umerii căzuți și ochii privind în toate părțile ca și când s-ar aștepta oricând să fie lovit.

— Ți-am pus o-ntrebare, Mickey.

— Nu mă pot gândi la pădure! Încă examinez copacul! E uimitor felul în care corpul tău s-a împlinit. Absolut uimitor, dragul meu. Chiar te-ai făcut mai mare. Cum merg receptorii de durere? Foliculii de păr s-au iritat vreodată așa cum mă îngrijoram? Dar contracțiile musculare; ți se pare că sunt peste

media semenilor tăi? Pupilele se dilată suficient de repede? Luni întregi n-am auzit vorbindu-se decât despre tine la CH. Nu puteau să arate imagini de la Institut, desigur. Dar au fost filmulețe care au scăpat pe holo-net. De genul – tu omorând un Războinic Însemnat. Cucerind o fortăreață ciudată din cer, ca un campion al vremurilor trecute!

Până și ei înghit mitul Cuceritorilor, nobilii campioni de demult. M-apucă de umăr cu disperare, cu mâna mai slabă decât îmi aminteam.

— Povestește-mi despre viața ta. Cum e la Academie. Spune-mi totul. Te mai iubești cu minunata Virginia au Augustus? zice, ca imediat să se încrunte. A, sigur că nu. Acum ea-i cu…

— Mickey, spun prinzându-l de mână. Calmează-te.

Râde atât de tare că dă în tuse, apoi se întoarce să-și șteargă ochii.

— Mă bucur doar să văd o față prietenoasă. Nu mă lasă să am nicio companie plăcută în ultima vreme. De niciun fel. E monstruos, sincer.

— Taci din gură, Mickey, răbufnește Evey.

Ochii lui se întorc acum spre Evey, care se ține departe de mine, cu mâna pe tocul arzătorului pe care-l are prins la șold, ca și când asta ar putea-o apăra de mine.

— De ce ești pe Lună? Ce se întâmplă? întreb. Te-ai alăturat Fiilor?

— Multe s-au întâmplat, murmură Mickey. Nu sunt aici din propria…

— Acum lucrează pentru noi, Darrow, îl întrerupe Evey cu răceală. Fie că-i convine sau nu. I-am distrus prăvălioara. Am folosit banii făcuți de el din vânzarea trupurilor ca să plătim transportul până aici și să echipăm o armată. Ripostăm, Darrow. În sfârșit.

— Un terorist Rozaliu și o mână de Roșii jucându-se cu niște arme, zic eu fără să mă uit la ea. Asta-i armata voastră?

— Astăzi i-am făcut pe Aurii să sângereze, Darrow. Dacă nu mă respecți pe mine, respectă asta. L-am ucis pe fiul ArhiGuvernatorului de pe Marte. Tu ce-ai făcut de crezi că poți să vii aici și să scuipi pe realizările noastre?

— Nu l-ai omorât, spun eu.

— Nu fi ridicol, zice, privindu-mă cu ochii goi.

Mă uit fix la ea cu furie.

— Dar cum… Bomba…, spune ea. Minți.

— L-am scos eu de-acolo la timp.

— De ce?

— Pentru că misiunea mea e complicată. Am nevoie de el. Unde-i Dancer? Cine conduce aici? Mickey…

— Eu, zice o altă voce din trecutul meu, una cu un accent ca al soției mele, doar că acest glas e otrăvit de furie și resentiment.

Mă-ntorc și o văd pe Harmony în ușă. Jumătate din față îi e în continuare distrusă de cicatricea aia îngrozitoare. Cealaltă jumătate e rece și mai crudă, mai bătrână decât îmi aminteam.

— Harmony, spun eu fără asprime, știind că anii care-au trecut nu ne-au apropiat cu nimic unul de celălalt. Mă bucur să te văd. Trebuie să vă pun la curent. Sunt atât de multe de povestit.

Nici nu-mi dau seama de unde să încep. Apoi observ privirea pe care i-o aruncă lui Evey.

— Harmony, unde e Dancer?

— Dancer e mort, Darrow.

•

Mai târziu, Harmony stă cu mine la biroul lui Mickey dintr-o cameră cu mobilă ieftină și fără gust, plină de borcane cu organe hibrid plutind în gaz protector. Mickey stă de cealaltă parte a biroului, jucându-se cu vechiul lui cub-puzzle. Mă vede uitându-mă la el și-mi face cu ochiul. S-a perfecționat. Evey se sprijină de o canistră cu chimicale. Eu stau jos, absolut pierdut. Dancer avea un plan pentru mine. Avea un plan pentru toată treaba asta. Nu se poate să fi murit. N-are cum.

— A fost ultima dorință a lui Dancer ca Mickey să ne creeze o nouă armată. I-am ales pe cei mai puternici dintre noi – bărbați și femei – și i-am supus procedurii. Nu pot supraviețui unei intervenții Aurii precum cea pe care ai îndurat-o tu, dar unii dintre ei reușesc să treacă de acest nou program.

Arată spre geamul dincolo de care o sută de tuburi de sticlă în formă de sicriu sunt aliniate de-a lungul podelei.

— În curând o să avem o sută de soldați care vor putea să lovească în Aurii mai tare decât oricare alții de până acum.

De parcă o sută ar fi de ajuns să înfrunte mașinăria de război Aurie. Eu și Urlătorii mei am putea să distrugem orice unitate pe

care teroriștii ăștia ar putea-o aduna. Și noi nici măcar nu suntem cei mai ucigători dintre Aurii.

Gesticulează cu brațul nou, cel din carne și os l-a pierdut în fața unui Obsidian în timp ce atacau un depozit pentru arme. Fluid și puternic, cu mecanisme ilegale de pe piața neagră pe post de armament. Lucrătură de calitate, dar incomparabilă cu talentul de artizan al lui Mickey. Sigur că nu l-ar fi lăsat niciodată să lucreze pe ea.

— Deci Mickey e aici ca prizonier? întreb eu.

— Sclav, mai degrabă, bombăne Mickey, zâmbind ușor. Nici măcar nu-mi dau vin.

— Taci din gură, Mickey, se răstește Evey.

— Evey.

Harmony o fixează pe tânăra femeie cu o privire tolerantă înainte de a se întoarce spre Mickey:

— Ți-aduci aminte ce-am discutat, nu? Ai grijă ce zici.

Mickey tresare, cu ochii fixați spre mâna ei stângă. Are un toc gol pe curea. Ceva de care Mickey se teme. Harmony se poartă acum frumos pentru mine.

— Ți-e frică să nu spună cum îl bați?

Dă din umeri, respingându-mi acuzația.

— Mickey a vândut băieți și fete. Nu-l poți face sclav pe unul care a ținut sclavi. După cum văd eu lucrurile, e al dracului de norocos că n-are un glonț în cap. Aș fi putut să angajez un Artizan să-i pună coarne, aripi și-o coadă ca să arate exact ca monstrul care e. Dar n-am făcut-o. Nu-i așa, Mickey?

— Nu.

— Nu?

— Nu, *domina*.

Cuvântul mă face să icnesc de silă.

— Dancer l-a respectat întotdeauna, spun. Și eu la fel, în ciuda tuturor… excentricităților lui.

— A cumpărat oameni. Și i-a vândut, spune Evey.

— Cu toții am păcătuit, spun eu. Mai ales tu, acum.

— Ți-am zis c-o s-o facă pe moralistu' dracului. Se comportă de parcă el nu și-ar compromite moralitatea la tot pasul. Caută scuze pentru nenorociți ca Mickey al nostru de-aici.

— Genul ăsta de atitudine merge acolo sus, zâmbește Harmony către Evey cu subînțeles, împărtășind o glumă numai

de ele știută. Dar o să afli că aici jos noi nu mai facem compromisuri. Toate astea-s în trecut.

— Atunci Dancer a murit cu-adevărat.

— Dancer a fost un om bun, zice ea, tăcând apoi pentru un moment prea scurt ca să treacă drept semn de respect. Dar oamenii buni tind să moară primii. Acum juma de an a angajat o echipă de mercenari Cenușii care să atace un nod de comunicații ca să putem fura date. Eu am zis să-i omorâm imediat ce-și termină treaba. Dancer a zis… ce-a zis mai exact? … că „Nu suntem diavoli". Dar după ce căpitanul Cenușiu și-a luat banii, s-a dus și-a turnat la sediul local al Poliției Societății și le-a dat adresa lui Dancer. Un nenorocit de pluton de mercenari i-au pus la pământ pe Dancer și două sute de Fii în două minute. N-o să se mai întâmple așa ceva. Dacă unul de-al nostru e omorât, noi omorâm o sută de-ai lor. Și nu avem încredere în Cenușii. Nu plătim Violeți. Au trăit din sudoarea frunții noastre sute de ani. Nu avem încredere decât în Roșii.

Evey se foiește neliniștită.

— Mai era un Roșu la Institut, spun eu după un moment. Titus. Era de-al vostru? întreb uitându-mă la Mickey.

— Nu te uita la mine, zice Mickey.

— De unde ai știut că Titus e Roșu? se repede Harmony. Ți-a spus el?

— I-a… scăpat. Mici gesturi. Nimeni altcineva n-a observat.

— Deci v-ați găsit unul pe celălalt? întreabă ea, nu zâmbind, dar respirând ușurată c-a scăpat de o povară pe care-o purta de multă vreme. Era un băiat de treabă. Ați devenit prieteni, nu?

— Nu și-a dat niciodată seama cine sunt. Tu l-ai făcut, Mickey?

— Nu, dragule, răspunde el cu binecuvântarea lui Harmony. Tu ești primul. Și singurul, zice, făcându-mi cu ochiul. Am fost consultant la modelarea lui. Dar un asociat de-al meu este cel care a făcut procedura, bazând-o pe succesul avut mai întâi de noi doi.

— Dancer te-a găsit pe tine, zice Harmony. Eu l-am găsit pe Titus. Deși îl chema Arlus când l-am scos din minele Thebos. Nu l-a interesat prea tare să-și păstreze numele.

E normal ca Harmony să-l fi găsit pe Titus. Cin' se-aseamănă se-adună.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? întreabă ea. Știm c-a murit.

Ce s-a-ntâmplat cu el? Am lăsat un Auriu să-l bage în nenorocitul ăla de pământ.

Mă uit împietrit la ei, recunoscător pentru faptul că nu-mi pot citi gândurile. Nu știu nimic. Abia dacă pot să-mi dau seama ce cred despre mine. Au o perspectivă atât de limitată asupra a ceea ce am făcut, a ceea ce am devenit. Am crezut că exista un plan, un motiv extins și cuprinzător pentru toată truda mea. Dar nu era nimic. Îmi dau acum seama de asta. Chiar și Dancer doar aștepta să vadă ce se întâmplă. Sperând.

M-așteptam să fiu primit înapoi cu brațele deschise. Credeam că o să mă aștepte o armată. Un plan magistral. M-așteptam ca Ares să-și dea jos celebrul coif, să mă uimească cu geniul lui și să-mi demonstreze că toată încrederea mea a fost îndreptățită. La dracu', tot ce voiam era să-i regăsesc ca să nu mă mai simt atât de singur. Dar stând în camera asta de beton mă simt mai singur ca niciodată alături de acești trei oameni și scaunele lor șubrede de plastic.

— L-a omorât un Auriu pe care-l cheamă Cassius au Bellona, spun eu.

— A fost o moarte curată?

— Ar trebui să-ți fi dat seama până acum că nu există așa ceva.

— Cassius. Același cu care te răfuiești tu. Asta-i motivul? întreabă Evey nerăbdătoare. De-asta vor cei din Bellona să te ucidă?

— Nu, spun, trecându-mi mâna prin păr. L-am omorât pe fratele lui Cassius. E unul dintre motivele pentru care mă urăsc.

— Sânge pentru sânge, murmură Evey de parcă ar ști despre ce dracu' vorbește.

— I-am lovit tare astăzi, Darrow. Douăsprezece explozii pe Lună și pe Marte. Dancer și Titus au fost răzbunați, zice Harmony. Și-o să-i lovim și mai tare pe viitor. Celula asta e doar una din multe.

Își plimbă mâna peste birou și-ncep s-apară imagini pe măsură ce ecranul-holografic se trezește la viață. Crainici Violeți turuie despre carnagiu.

— Ar trebui să fiu impresionat? întreb. Ești la fel de rea ca ei. Știi de ce, da? Lăsăm la o parte toată strategia. Lăsăm la o parte și faptul că zgândărești un dragon adormit. Evey însăși a omorât mai mult de o sută de Culori inferioare acum câteva ore.

— Nu erau Roșii, zice Harmony, și nici Rozalii, adaugă ea apoi cu o expresie incredibil de sinceră.

— Ba da, erau!

— Atunci sacrificiul lor nu va fi uitat, zice ea pe un ton solemn.

— *Vox clamantis in deserto*, exclam eu.

Mickey stă în tăcere, dar își permite un zâmbet ușor.

— Încerci să ne impresionezi cu păsăreasca ta Aurie? întreabă Harmony.

— Se simte ca cel care strigă-n deșert. Urlând în pustie, explică Mickey. E doar latină.

— Deci știi tu cum stau lucrurile, zice Harmony. Ai devenit Auriu și deodată ai toate răspunsurile.

— Nu ăsta era scopul transformării mele într-un Auriu? Ca să înțelegem cum gândesc?

— Nu. Scopul era să te punem pe tine într-o poziție de unde să poți să le sari la beregată, zice strângând pumnul și lovind în palma mâinii ei de metal pentru a-și sublinia spusele. Nu te comporta de parcă ai fi mai bun decât mine. Amintește-ți că știu cine ești de fapt. Doar un băiețel speriat care a încercat să se sinucidă pentru că a fost prea slab ca să-și salveze soția de la spânzurătoare.

Stau în tăcere, rămas fără cuvinte.

— Harmony, încearcă doar să ne ajute, zice Evey încet. Știu că e greu, Darrow. Ai stat ani de zile printre ei. Dar trebuie să-i facem să sufere. Vezi tu, ăsta e singurul lucru pe care-l înțeleg. Durerea. Durerea este metoda prin care ne controlează, continuă ea. Prima dată când am servit un Auriu a fost cea mai mare plăcere pe care am simțit-o în viața mea. Nu pot să-ți explic. A fost ca și când l-aș fi întâlnit pe Dumnezeu. Acum știu că nu plăcere era ceea ce am simțit. Era absența durerii. Așa îi dresează pe Rozalii să trăiască o viață în sclavie, Darrow. Ne cresc în Grădini cu implanturi care ne umplu viața de durere. Îi spun dispozitivului ăsta Sărutul lui Cupidon – arsura de pe șira spinării, durerea din cap. Nu se opresc niciodată. Nici măcar când închizi ochii. Nici atunci când plângi. Se oprește doar atunci când te supui. Până la urmă îți scot Sărutul. Când împlinești doisprezece ani. Dar... n-ai de unde să știi cum e să trăiești cu teama c-o să ți-l pună la loc, Darrow, continuă Evey jucându-se cu unghiile. Auriii trebuie să simtă durerea. Trebuie

să se *teamă* de ea. Și trebuie să învețe că nu ne pot face rău fără să existe consecințe. Asta vrea Harmony să spună.

Și eu care credeam că Auriii au mințile zdruncinate. Suntem cu toții doar spirite rănite bâjbâind prin întuneric, încercând cu disperare să ne coasem la loc, să umplem găurile pe care le-au făcut în noi. Eo m-a ținut departe de drumul ăsta. Fără ea, aș fi la fel ca ei. Pierdut.

— Nu despre a-i face să sufere e vorba, Evey, spun eu. E despre a-i înfrânge, așa am învățat de la Eo și la fel și de la Dancer. Ne-aruncăm după mere, când ar trebui să săpăm la rădăcini. Ce-o să rezolve atentatele? Ce-o să realizăm prin asasinate? Trebuie să le subminăm Societatea ca întreg, să le erodăm stilul de viață, nu *asta*.

— Te-ai îndepărtat de scopul misiunii tale, Darrow, zice Harmony.

— Tu îmi spui asta? o întreb. Cum ai putea tu să-nțelegi ce-am văzut?

— Exact. Ce-ai văzut tu. Cinezi cu stăpânii, îi uiți pe sclavi. Îți permiți să trăiești o viață de teorii. Cum rămâne cu ce-am văzut noi? Suntem până la gât în căcat. Murim. Și tu, tu ce faci? Filosofezi. Trăiești o viață de lux. Te culci cu Rozalii. Eu a trebuit să aud cum moare Dancer. A trebuit să aud nenorocitele alea de țipete umplând stațiile când au intrat peste ei mercenarii să-i ucidă. Și n-am putut să fac nimic să-i salvez. Dacă ai fi trecut prin așa ceva, ai fi înțeles că focului nu i se poate împotrivi decât focul.

Știu unde duc vorbele astea. O să ajung să zac cu o gaură în burtă. Bocind în mocirlă, cu Cassius deasupra mea. Așa o să se termine totul.

— Poate c-ai pierdut tot ce iubeai, Harmony. Îmi pare rău pentru asta, dar familia mea e încă într-o mină. N-o să sufere doar pentru că ești tu furioasă. Visul soției mele era la o lume mai bună. Nu una mai sângeroasă, spun ridicându-mă în picioare. Și-acum, vreau să vorbesc cu Ares.

O tăcere grea se lasă peste cameră.

— Lăsați-ne un moment, zice Harmony, uitându-se la Mickey și Evey.

Îl privește pe Mickey cum rămâne șovăitor în picioare. Se oprește ca pentru a-mi spune ceva, dar, simțind-o pe Harmony cu ochii pe el, se răzgândește.

— Succes, dragul meu, zice el simplu, bătându-mă pe umăr.

— Lasă-mă să rămân, spune Evey apropiindu-se de Harmony. Te pot ajuta cu el.

— Ares nu ar permite asta, zice Harmony, atingându-i șoldul.

— După ce am făcut azi… nu ai încredere în mine? Nu sunt ca toți ceilalți.

— Am încredere în tine, tot atât cât în oricare Roșu. Dar e vorba de ceva ce nu pot să-ți împărtășesc, zice sărutând-o ușor pe Evey pe buze. Du-te.

Evey se oprește puțin în ușă întorcându-se către mine.

— Nu suntem dușmanii tăi, Darrow. Trebuie să ții minte asta.

Ușa se închide în spatele ei și rămânem singuri în biroul lui Mickey.

— Ea știe? întreb.

— Ce să știe?

— C-ai trimis-o într-o misiune sinucigașă.

— Nu. Ea nu-i ca noi. Are încredere.

— Iar tu ai sacrifica-o?

— L-aș sacrifica pe oricare dintre noi pentru a ucide un Războinic Însemnat. Tot ce prindem noi sunt Pixies neînsemnați și Bronzulii. Eu îi vreau pe adevărații tirani.

— Te folosești de ea mai rău decât Mickey.

— Are posibilitatea de a alege, mârâie Harmony.

— Chiar are?

— Ajunge.

Harmony se-așază și-mi face semn să fac la fel.

— Chiar dacă Dancer a murit, Ares are totuși un plan pentru tine.

— Nu. Nu. Am terminat-o cu planurile lui prin intermediul altora. Mi-am sacrificat trei ani din viață pentru el. Vreau să-l văd.

— Imposibil.

— Atunci am terminat.

— Și cum crezi c-ai terminat? Ești prins în cursă. Doar nu poți să te întorci dracului acasă, la Lykos. E o singură cale de scăpare. Strânge cureaua și mergi mai departe.

Cuvintele ei lovesc dur. Nu pot să mă-ntorc. Însingurarea pe care mi-o provoacă asta e inexprimabilă. Unde e casa mea? Unde-o să mă duc dacă toată treaba asta se termină cu familiile Aurii prăbușindu-se-n cenușă?

— N-o să-l întâlnești pe Ares. Nici măcar eu nu i-am văzut vreodată fața, Sondorule din Iad.

— Nu? Lucrezi pentru el de aproape tot atâta vreme ca și Dancer. Ani de zile. Cum poți tocmai tu să ai încredere în el?

— Pentru că el mi-a pus prima armă în mână. Avea casca pe cap și mi-a întins un arzător tip IV cu un încărcător plin.

— Ares e bărbat? întreb.

— Cui îi pasă?

Scoate ecranul-holografic. Electronii se-agită în aer și converg într-o serie de hărți. Recunosc topografia. Marte. Venus. Luna, mi se pare. Zeci de puncte roșii sclipesc de-a lungul planurilor orașelor, porturilor și altor puncte vitale. Îmi dau seama că sunt bombe. Harmony privește obosită harta.

— Acesta e planul lui Ares. Patru sute de explozii. Șase sute de atacuri asupra unor depozite de armament, sedii guvernamentale, companii electrice, rețele de comunicare. E rezultatul a ceea ce sunt Fiii lui Ares. Ani întregi de pregătiri. Ani întregi în care ne-am chinuit să strângem resurse.

Nu-mi imaginam că ne-am putea permite o acțiune de-o asemenea anvergură. Mă uit cu fascinație la hartă.

— Atentatele de azi au avut ca scop provocarea unui răspuns. Să-i deranjeze și să-i agite pe toți. Vrem să se mobilizeze. Dacă se mobilizează, se concentrează-ntr-un loc. Cea mai ușoară metodă să arzi viperele e să le prinzi când sunt toate strânse undeva.

— Când o să se întâmple asta?

— Peste trei nopți.

— Trei nopți, repet eu. La încheierea Summit-ului. Doar nu vrea ca eu să…

— Ba da. Peste trei nopți, Summit-ul se termină frumos cu o gală. Vin, Rozalii, mătăsuri și ce dracu’ mai poftiți voi, Auriii. Toți nenorociții de Guvernatori, toți Senatorii, Pretorii, Imperatorii, Ofițerii Judiciari din toată Societatea vor fi acolo. Un întreg Sistem Solar de monștri strânși cu toții-ntr-un loc de puterea Suveranei. Abia peste zece ani o să mai vedem așa ceva. Fiii n-au nicio șansă să intre, dar tu poți să ajungi acolo unde noi nu putem. Poți să lovești unde noi nu ajungem.

Simt cuvintele venind ca un tren prin tunel.

— După ce s-au strâns cu toții frumos și cuminți, după ce Suverana se ridică să-și țină discursul, îi ucizi pe nenorociții ăia

de Aurii cu o bombă cu radiu pe care o ascundem în tine. Mickey și un echipaj de meseriași au construit mecanismul. De-ndată ce vedem prin înregistratorul de date pe care o să ți-l implantăm că bomba s-a detonat, dezlănțuim iadul în tot sistemul. Le dăm foc.

Ăsta e rezultatul a tot ce-am făcut?

— Trebuie să fie o altă cale.

— Au fost întotdeauna două planuri, Sondorule. Ăsta și tu. Ares și Dancer au zis că tu ești speranța noastră, șansa noastră pentru altceva. S-au lăudat ca niște copii c-o să-i distrugi pe Aurii din interior. Dar tu ai dat greș, așa cum am spus c-o să faci. Zici că mâinile lui Evey sunt pline de sânge. Și-ale tale-s la fel.

— Habar n-ai despre sângele de pe mâinile mele, Harmony. Nu sunt un nenorocit de sfânt. Dar atacul lui Evey a fost o crimă.

— Singura crimă este să pierdem.

Mă cutremur.

— Sunt mai multe la mijloc decât poți tu să-nțelegi. Nu avem cum să le facem față Auriilor. Oricât de puternic am lovi, o să ne extermine uite-așa, spun pocnind din degete.

— Deci n-ai s-o faci?

— Nu, n-am s-o fac, Harmony.

— Atunci războiul începe fără ajutorul tău, zice ea. Avem doi Fii gata să-ncerce să intre la gală. Nu sunt Aurii, deci există mari șanse să fie prinși și tăiați în bucăți într-o cameră de tortură a Pretorienilor înainte să-și ducă la capăt misiunea. Asta înseamnă că liderii Auriilor o să trăiască în continuare, iar infimele noastre șanse de câștig în rahatul ăsta o să se micșoreze și mai mult pentru că tu nu ai încredere în Ares.

— La dracu’ cu asta. Ares trebuia să-mi spună el însuși dacă avea nevoie de ajutorul meu!

— Cum? E pe Marte pregătind revoluția. Nu poate să comunice. Toate canalele sunt supravegheate. Cum ar fi putut să te contacteze fără să-și dea de gol poziția?

Se-apleacă spre mine arătându-și dinții de jos ca o sălbăticiune.

— Spune-mi, Darrow. Ai idee cam cât de multe ți-au furat?

E ceva ciudat în tonul vocii ei.

— Ce vrei să spui?

— Uite ce vreau să spun.

Introduce câteva comenzi în holo-cub și-apare imaginea minelor din Lykos. Mi se răcește sângele-n vene.

— Înregistrarea morții lui Eo, cea pe care-am piratat-o și transmis-o…

Inima mi-ajunge în gât.

— Nu era completă.

Apasă butonul de play și camera din jurul nostru devine mina. Facem parte dintr-o hologramă tridimensională. E înregistrarea originală, nu chestia aia pe care-am văzut-o de-o mie de ori. Prezintă execuția fără coloana sonoră adăugată după.

Îmi aud propriile țipete de durere, în timp ce Cenușiii îl bat pe băiatul care eram. Plânsetul din mulțime. Tăcerea ciudată a filmării neprelucrate. Mama își lasă capul în jos, iar unchiul Narol scuipă-n pământ. Kieran, fratele meu, le-acoperă ochii copiilor lui. Zgomot de pași. Dio, sora lui Eo, se târăște spre eșafodul de metal. Pantofii se târșâie peste rugină. Bocete. Apoi Dio se apleacă spre soția mea. Eo e-acolo, micuță, palidă și slabă, doar umbra fetei înfocate pe care mi-o amintesc. Buzele i se mișcă. Nici acum n-aud ce zice, la fel cum nici în ziua aceea n-am auzit. Dintr-odată Dio începe să plângă necontrolat și se agață de Eo. Ce i-a spus?

— Folosește echipamentul. De-asta-l avem, nu?

M-am întrebat de o mie de ori, dar n-am accesat niciodată înregistrarea. N-am știut niciodată cum să ajung la ea fără să trezesc suspiciuni. Iar gândul în sine mă speria, la fel cum mă sperie și-acum – nu eram suficient de puternic să aud ce? Ce anume putea să știe Dio, dar eu nu?

În secvența de știri care-a fost piratată, Dio nici măcar nu apare. Dar aici, având înregistrarea originală, pot să derulez înapoi. Ceea ce și fac. Pot să amplific sunetul. Fac și asta. Văd totul din nou: Mama își lasă capul în jos. Narol scuipă. Kieran le-acoperă ochii copiilor. Zgomotul de pași. Dio urcă pe eșafod. Tot sunetul e la maxim. Elimin zgomotul de fond din comenzi și aud ce i-a zis soția mea lui Dio.

— *În dormitorul nostru e un pătuț făcut de mine. Ascunde-l înainte să se întoarcă Darrow*.

— *Un pătuț*…, murmură Dio.

— *Nu trebuie să afle niciodată. L-ar distruge*.

— *N-o spune, Eo. Nu*.

— *Sunt însărcinată*.

10.

Înfrânt

Cedez.

Sunt într-un vid. Îmi privesc mâinile. Mâinile care n-au putut să-mi salveze soția, copilul. Avea dreptate. Nu eram suficient de puternic să aflu despre al doilea ei sacrificiu. Putea să trăiască. Putea să ne ofere copilul pe care ni-l dorisem dintotdeauna. Dar s-a gândit că acel viitor nu merită destul cât să tacă. Eu nu meritam…

Simt ceva adânc în piept, o durere goală și rece. Ca și când întunericul și-ar fi făcut loc în sufletul meu în ciuda trupului care se-ncordează și se strânge în jurul durerii. Cântăresc un milion de tone. Umerii se lasă. Pieptul se comprimă. Îmi încleștez degetele. E ciudat când mă gândesc că mâinile astea au fost cu mine tot timpul. I-au atins buzele. Au tras-o de glezne. Au îngropat-o în pământ. Dar n-au îngropat-o doar pe ea, nu-i așa?

Nu. Au îngropat și o altă viață. Una nenăscută. Copilul nostru, mort înainte să apuce să trăiască. Iar eu nici n-am știut. Am jelit fără să cunosc marea nedreptate. I-am dezamăgit pe amândoi. Înregistrarea amplificată rulează din nou.

— *Sunt însărcinată*, îi spune lui Dio pe eșafod. *Sunt însărcinată*.

O revăd de zeci de ori simțind cum mă pierd într-un tunel al durerii.

Auriii n-au omorât-o doar pe ea. Au ucis tot ce mi-am dorit vreodată să fiu – tată și soț. Oh, dacă aș fi oprit-o… Dacă nu m-aș fi bosumflat ca un băiețel că am pierdut Laurul, poate că nu s-ar fi gândit să mă ducă-n grădină. De-aș fi avut puterea de-a mă preface că nu-mi pasă de pierderea Laurului.

Familia pe care aș fi putut să o am. O soție. Fii. Fiice. Nepoți. Au fost măcelăriți încă dinainte să existe. Eo n-o să-și țină niciodată fiica în brațe. N-o să-l sărute niciodată pe fiul nostru de noapte bună, zâmbindu-mi în timp ce mâinile micuțe mă strâng de deget. Sunt tot ce-a mai rămas din familia ce-ar fi putut să fie. Umbra întunecată a omului care trebuia să fiu.

Furia crește. Am avut o șansă și s-a dus. Tot ce-am fi putut să ne dorim a dispărut din cauza mea și a lor. Legile lor. Nedreptatea lor. Cruzimea lor. Au făcut o femeie s-aleagă moartea pentru ea și copilul ei nenăscut în locul unei vieți de

sclavie. Totul pentru putere. Totul ca ei să-și poată păstra mica lume perfectă.

— Atunci n-ai fost suficient de puternic, zice Harmony. Acum ești, Sondorule din Iad?

Mă uit la ea și lacrimile-mi tulbură vederea. Ochii ei se îmblânzesc pentru mine.

— Am avut și eu odată copii. Radiațiile le-au mâncat măruntaiele, iar ei nu le-au dat nici măcar un calmant. Nici măcar n-au rezolvat scurgerea. Au zis că nu au suficiente resurse. Soțul meu a stat pur și simplu și s-a uitat la ei cum mor. Până la urmă, același lucru l-a doborât și pe el. Era un om bun. Dar oamenii buni mor. Ca să-i eliberăm, ca să-i protejăm, trebuie să fim sălbatici. Așa că mie dă-mi răul. Dă-mi întunericul. Fă-mă cel mai nenorocit dintre diavoli dacă asta poate aduce și cea mai mică rază de lumină.

Mă ridic și o iau în brațe, amintindu-mi de adevăratele orori pe care neamul nostru le îndură. Chiar uitasem? Sunt un copil al iadului și-am stat prea mult în cerurile lor.

— Orice vrea Ares, o să fac.

•

— Pliniu a trimis-o pe târfa aia, urlă Șacalul în timp ce medicii Galbeni îi îndepărtează încet pielea arsă de pe mână și adaugă noi culturi de creștere. N-au fost Fiii lui Ares. Ei n-ar ucide atâtea Culori inferioare. Nu corespunde profilului. Probabil e Pliniu. Sau Pretorienii sub acoperire ai Suveranei.

Luminile navelor care trec strălucesc în geam. Înjură și le strigă servitorilor să acopere ferestrele. Cenușiii m-au adus aici, în zgârie-norul lui particular, în loc de Citadelă, cum le cerusem. Locul e plin de mercenari. Preferă Cenușii în locul Obsidienilor, cu excepția se pare a acelui Pătat. În afară de el, sunt singurul Auriu, ceea ce arată câtă încredere are Șacalul și în cine. Numele lui ar atrage cu siguranță destui atârnători cât să umple un oraș, dar el se simte bine în izolare. Ca și mine.

— Să fi fost Victra? întreb. N-a stat prea mult...

— Ea și-a dovedit deja loialitatea. N-ar folosi o bombă. Plus că e îndrăgostită de tine. N-a fost ea.

— Îndrăgostită de mine? întreb tulburat.

— Ești orb ca un Albastru, pufnește el fără să mai zică altceva despre asta. Alianța noastră trebuie să rămână secretă până când plecăm de pe Luna asta nenorocită, iar asta înseamnă că

n-ai fost la tavernă. Dacă Pliniu ar fi știut dimensiunea reală a planurilor noastre, ar fi fost mai meticulos. Cred că nu mă avea decât pe mine în vizor. Așa că te-ntorci în Citadelă. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Eu o să merg mai departe cu planul meu alături de șefii sindicatelor și-o să-ți cumpăr contractul la sfârșitul Summit-ului.

Moment în care lumea lor o să se schimbe.

Mă-ntorc să plec, dar vocea lui mă oprește la ușă.

— Mi-ai salvat viața. Doar o singură persoană a mai făcut asta vreodată. Îți mulțumesc, Darrow.

— Transmite-i pielii tale să crească mai repede. N-o să vrei să pierzi gala de final.

•

Următoarele trei zile trec ca prin ceață, gândindu-mă la Eo și la tot ce-am pierdut. Nu pot să scap în niciun fel de durere. Nu mă părăsește nici când mă antrenez ca un nebun în sala de sport a domeniului. Nu mă implic în conversații mărunte. Mă feresc de prieteni. Nimic din toate astea nu contează. Nu pentru mine. Viața se retrage din fața suferinței. Theodora observă și încearcă tot ce poate ca să-mi alunge tristețea, sugerându-mi chiar să-mi iau gândul de la toate cu ajutorul Trandafirilor din Grădina Citadelei.

— Mai bine tu, *dominus*, decât vreun sălbatic de pe Giganții de Gaz, zice.

Veștile despre atentate împânzesc Citadela, dominând reportajele de știri. Societatea face ce trebuie – ni se tot arată ajutorul pe care-l oferă. Împarte instrucțiuni despre cum ar trebui abordată o potențială criză. Psihologii Galbeni îi fac profilul lui Ares pe ecran, concluzionând că o traumă sexuală suferită în copilărie îl face să răbufnească pentru a prelua din nou controlul asupra propriei lumi. Actori și animatori Violeți strâng bani pentru cei care și-au pierdut apropiații. Însuși Quicksilver donează trei la sută din averea lui personală pentru ajutoare. Comandouri de Obsidieni și Cenușii atacă asteroizi unde sunt baze în care Fiii lui Ares se „antrenează”. Agenți Cenușii ai diviziei anti-terorism țin conferințe de presă în care anunță că au fost prinși cei responsabili, probabil niște Roșii luați din cine știe ce mină sau de prin speluncile Lunii.

E o farsă, iar Auriii o joacă perfect. Se-ascund de camerele de luat vederi și lasă impresia că aici e vorba de o luptă a tuturor

Culorilor împotriva teroriștilor Roșii. Nu e o luptă a Auriilor. Ea aparține întregii Societăți. Și mai mult, Societatea câștigă pentru că sacrificiul și supunerea le permit celor drepți să prospere. Rahat pe băț.

Cineva trebuie totuși tras la răspundere. ArhiGuvernatorul e chemat să fie audiat cu privire la modul în care a gestionat situația. Cum au ajuns Fiii de pe Marte pe Lună? Cuibul de viespi Auriu a fost agitat, așa cum am zis c-o să fie, dar gala continuă. Îi urmăresc pe Aurii cum își văd în continuare de treburi, de intrigi și diplomație, merg la conferințe și întâlniri, neatinși de jocurile murdare cu teroriști. Ei sunt protejați, feriți de oroare.

M-ar deranja, dar de-acum toți sunt numai niște umbre pentru mine. Ca și când ar fi dispărut deja în cine știe ce amintire îndepărtată.

Mi-ating bomba de pe piept cu regret. E făcută de Mickey. E-o copie a Pegasului pe care l-am purtat la Institut, în care era părul lui Eo și care acum e ascuns undeva cu toate lucrurile mele. Tot ce trebuie să fac e să-i răsucesc capul și devine o bombă. Inelul pe care mi l-au dat o activează.

Mă îndepărtez de prieteni, de Victra. Îl întreabă pe Roque ce se întâmplă cu mine. Știu că-i răspunde că sunt ca vântul, o creatură nestatornică și plină de toane. Sau ceva asemănător. Roque se-apropie tot mai mult de mine, vine în cameră după ce mă culc, încearcă să se antreneze cu mine în sala de sport. Dar nu pot să râd cu el sau să-i ascult vocea blândă citind poeme, discutând filosofie sau doar spunând bancuri. Nu-mi pot permite să simt ceva pentru el fiindcă știu că în curând o să fie mort. Încerc să mi-l ucid din suflet înainte să-l omor cu-adevărat.

Pot să-l adaug și pe el pe lista celor pe care deja i-am trimis în mormânt?

Găsesc răspunsul în seara galei, când Theodora îmi aduce hainele călcate de la spălătorie. Nu că mi-ar zice ceva care să-mi amintească de Roque. Nu-mi dă niciun sfat plin de înțelesuri. În schimb, face ceva ce n-am văzut-o niciodată făcând. Face o greșeală. În timp ce îmi așază uniforma pe-un scaun, varsă un pahar de vin de pe o masă alăturată. Vinul stropește mâneca uniformei mele albe. Mă înfior când îi văd privirea – citesc groaza în ea. Groaza pe care o simte o căprioară când se holbează la o mașină care vine spre ea. Își cere de-o mie de ori scuze, de parcă aș lovi-o dacă n-ar face asta. Îi ia un moment

să-și revină, până îi trece panica. Când se liniștește, rămâne așezată pe podea, ștergându-mi uniforma-n tăcere.

Nu știu ce să fac. Stau acolo stânjenit pentru un moment, apoi îmi pun mâna pe umărul ei și-i spun că totul e în regulă. Atunci începe să plângă în hohote puternice care-i zguduie umerii firavi. Se ferește de-atingerea mea și-și revine în fire, spunându-mi c-o să trebuiască să port negru în loc de alb. Poate că nu știe ea ce-o să se-ntâmple, dar simte ceva în mine, în aer.

În timp ce ceilalți lăncieri glumesc între ei, fac băi micro-abrazive sau consultă stiliști pregătindu-se pentru gală, eu îmi leg cu degete tremurătoare șireturile bocancilor militari. Nu m-am priceput niciodată prea bine să-mi salvez prietenii. Se pare că-i pun tot timpul în primejdie. Sevro, cred, e încă în viață doar datorită distanței dintre noi. Fitchner s-a temut întotdeauna c-o să-i omor băiatul. Mi-a zis că energia mea vitală e atât de puternică, încât îi arde pe toți cei din apropierea ei. Acum, văzând-o pe Theodora așa… îmi aduc aminte de cât de fragili și complicați suntem de fapt. Nu știu de ce-a plâns. Vreo traumă din trecut? Vreo premoniție a ceea ce urmează să se întâmple? Faptul că nu știu îmi aduce aminte de cât de departe sunt de oamenii din jurul meu. Nu știu ce să zic, sunt rece, dar Roque e cald… el ar fi știut ce să spună.

Îi bat la ușă cu câteva minute înainte ca însoțitorii lui Augustus să plece de la vilă spre gală. Nu răspunde. Deschid ușa și-mi găsesc prietenul stând pe pat, ținând cu delicatețe în mână o carte străveche. Când mă vede, trăsăturile lui fine se deschid într-un zâmbet.

— Credeam că-i Tactus venit să mă implore să tragem pe nas ceva înainte de gală. Tot timpul crede că dacă citesc înseamnă că nu fac nimic. Nimic nu-i mai rău pentru un introvertit decât un extrovertit. Mai ales fiara aia. Cât de curând o să se dea singur cu capul de zid.

— Măcar e sincer în legătură cu viciile lui, mă forțez eu să râd.

— I-ai întâlnit pe frații lui? întreabă Roque, iar eu dau din cap că nu. Pe lângă ei, Tactus pare un mielușel.

— Ei blestemăție, înjur eu sprijinindu-mă de tocul ușii. Așa-s de răi?

— Frații Rath? Sunt teribili. Teribil de bogați. Teribil de talentați. Iar virtutea lor supremă stă în capacitatea de a păcătui. Sunt desăvârșiți la treaba asta, rânjește Roque

conspirativ. Dacă e să te iei după zvonuri – eu iubesc zvonurile, mi-aduc aminte de Byron și Wilde –, frații lui Tactus au deschis un bordel în Agea când aveau paisprezece ani. O treabă de mare clasă până când au început să aranjeze experiențe mai… personalizate.

— Și-apoi ce s-a-ntâmplat?

— Fiice ruinate, fii terminați. Insulte. Dueluri. Moștenitori morți. Datorii. Otravă, zice ridicând din umeri. Treburi clasice pentru familia Rath. La ce să te aștepți de la niște nemernici? De-asta toată lumea a fost surprinsă când Tactus s-a alăturat unui Auriu de Fier ca tine, clarifică Roque situația. Știi că frații lui își bat joc de el că stă în umbra ta. De-asta-i tot timpul atât de sarcastic. Vrea să fie ca tine, dar n-are cum. Așa că apelează la modalitățile lui obișnuite de apărare. Câteodată, se-ncruntă el, mi se pare că tu ne înțelegi mai bine decât ne înțelegem noi înșine. Alteori însă, e ca și când nici nu-ți pasă. Ce se întâmplă? întreabă Roque, înclinându-și capul când vede că nu zic nimic.

— Nimic.

— Cu tine nu-i niciodată vorba de nimic.

Roque își pune cartea pe piept și bate cu mâna pe marginea patului, chemându-mă în cameră.

— Stai jos, te rog.

— Am venit pentru că voiam să-mi cer scuze, spun eu foarte încet, așezându-mă pe marginea patului. Am fost cam distant toate lunile astea și mai ales în ultimele zile. Nu cred că am fost corect față de tine. Mai ales că mi-ai fost cel mai loial prieten. Mă rog, tu și Sevro, care nu se mai oprește din trimis poze bizare pe net.

— Alți inorogi?

— Cred că are o problemă, spun eu, râzând.

— Îți mulțumesc, zice Roque bătându-mă încet pe mână. Dar ești ca un câine care își cere scuze că dă din coadă. Tu ești tot timpul distant, Darrow. Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru ceea ce ești, nu în fața mea.

— Totuși, poate prea distant.

— Poate, acceptă el. Cu toții avem propriul nostru ritm. Crește. Scade. Nu prea controlăm noi toată treaba, dă el din umeri. Lucrurile, oamenii din jurul nostru, ei fac asta, oricum mai mult decât ne-ar plăcea să recunoaștem.

După ce se uită la mine pentru un moment, ridică gânditor o sprânceană.

— Toată treaba are de-a face cu Mustang? Știu că, indiferent de ce mi-ai zis, ți-a fost greu s-o părăsești. Ar trebui s-o cauți cât ești pe-aici. Știu că ți-e dor de ea. Recunoaște.

— Nu mi-e.

— Mincinosu roade osu'.

— Ți-am spus de o sută de ori, nu vorbim despre ea.

— Bine. Bine. Atunci ești îngrijorat, nu-i așa? De licitație? N-ar trebui să fii, zâmbește el după un moment de liniște. Am rezolvat problema asta. O să licitez pentru tine.

— Roque, tu n-ai banii ăștia.

— Știi cât de mult ar plăti un Pixie ca un Însemnat cu linia mea genealogică să-i rămână îndatorat? Milioane. Aș putea să mă duc și la Quicksilver dacă trebuie. Îi împrumută pe Aurii tot timpul. Ideea e că o să am banii chiar dacă părinții mei nu vor să mă ajute. Așa că nu-ți face griji, frate, mă-mpinge el ușor cu piciorul. Casa Marte trebuie să însemne ceva, nu?

— Mulțumesc, spun eu, bâlbâindu-mă.

Nu sunt capabil să înțeleg cu-adevărat ce-a făcut. Și de ce? Se transformă într-o țintă. Se pune-n pericol și se împotrivește alor lui.

— Nimeni n-a mai vorbit în fața mea despre licitație.

— Se tem că ghinionul tău e contagios. Știi cum e.

Se-oprește puțin și, pentru că mă cunoaște atât de bine, așteaptă.

— Mai e ceva. Nu-i așa?

— Te simți vreodată..., încep eu dând din cap, fără să-mi găsesc cuvintele. Te simți vreodată pierdut?

Întrebarea rămâne suspendată între noi, intimă, stânjenitoare doar pentru mine. El nu-și bate joc, așa cum ar face Tactus sau Fitchner, nu se scarpină la coaie ca Sevro, nu râde așa cum ar fi făcut Cassius, nu se alintă precum Victra. Nu știu ce-ar fi făcut Mustang. Dar Roque, în ciuda Culorii și-a lucrurilor care-l fac atât de diferit, își pune încet semnul în carte și și-o așază pe noptiera de lângă patul cu baldachin. Nu se grăbește, permițându-i răspunsului să se formeze între noi. Se mișcă atent și natural, la fel ca Dancer pe când trăia. E o anume liniște-n el, vastă și maiestuoasă, aceeași liniște pe care mi-o amintesc la tatăl meu.

— Quinn mi-a spus odată o poveste.

Așteaptă să mă plâng imediat de treaba cu povestea, dar cum n-o fac, tonul vocii lui devine mai grav.

— Odată, în zilele Vechiului Pământ, erau doi porumbei foarte îndrăgostiți. Pe-atunci, oamenii creșteau astfel de ființe pentru a purta mesaje spre zone îndepărtate. Cei doi s-au născut în aceeași cușcă, au fost crescuți de același om și vânduți în aceeași zi unor persoane diferite la începutul unui mare război. Porumbeii sufereau fiind despărțiți, fiecare simțindu-se incomplet fără celălalt. În toate cele patru zări i-au dus stăpânii lor, iar porumbeii, începând să vadă cât de mare e lumea și ce lucruri teribile sunt în ea, se temeau că n-o să se mai întâlnească niciodată. Luni întregi au dus mesaje pentru stăpânii lor, zburând peste câmpuri de luptă unde oamenii se omorau între ei pentru pământ. Când războiul s-a terminat, porumbeii au fost eliberați de stăpâni. Dar niciunul nu știa unde să se ducă sau ce să facă, așa că amândoi au zburat către casă. Acolo sau și reîntâlnit pentru că destinul lor a fost întotdeauna să se întoarcă acasă și să găsească, în loc de trecut, viitorul.

Își încrucișează încet brațele, ca un profesor care ajunge la concluzia lecției.

— Mă simt deci pierdut? Întotdeauna. Când Lea a murit la Institut… zice, strângându-și încet buzele, eram într-o pădure întunecată, orb și pierdut ca Dante înainte să-l întâlnească pe Virgiliu. Dar Quinn m-a ajutat. Vocea ei mi-a alungat nefericirea. Ea a devenit casa mea. E așa cum mi-a zis: „Casa nu-i acolo de unde te tragi, e acolo unde găsești lumina când totul devine întuneric”. Găsește-ți casă, Darrow. S-ar putea să nu fie în trecut. Dar găsește-o și n-ai să te mai simți niciodată pierdut.

Întotdeauna m-am gândit că Lykos e casa mea. Că Eo e casa mea. Poate că acolo mă și duc acum. S-o văd. Să mor și să-mi găsesc din nou casa în Vale alături de soția mea. Dar dacă asta-i adevărat, de ce mă simt atât de gol? De ce vidul crește tot mai mult în mine pe măsură ce mă apropii de ea?

— E timpul să mergem, zic eu, ridicându-mă din pat.

— Pe cât de sigur sunt că ești prietenul meu, spune Roque, dând și el să se ridice, pe-atât de sigur sunt că o să treci peste asta. Poziția noastră în viață nu ne definește. Suntem noi înșine – suma a tot ce-am făcut, a tot ce vrem să mai facem și a oamenilor pe care-i ținem aproape de noi. Ești cel mai bun prieten al meu, Darrow. Ține minte asta. Indiferent ce s-ar

întâmpla, o să te apăr așa cum și tu m-ai apăra pe mine dacă o să am vreodată nevoie.

Îl iau prin surprindere strângându-i mâna și ținând-o așa un moment.

— Ești un om bun, Roque. Mult prea bun pentru Culoarea ta.

— Mulțumesc.

Mă privește cu coada ochiului după ce-i dau drumul la mână și-și îndreaptă cutele de pe uniformă.

— Dar ce vrei să spui cu asta?

— Cred că am fi putut să fim frați, spun eu. Într-o altă viață.

— De ce ne trebuie o altă viață?

Atunci observă seringa automatică din mâna mea stângă. Mâinile lui se mișcă prea încet să mă oprească, dar ochii îi sunt suficient de rapizi și se măresc de frică, ca un câine credincios pe care stăpânul îl ține în poală și-i face încet injecția letală. Nu înțelege de ce-o fac, dar știe că există un motiv și totuși frica îl cuprinde, trădarea care-mi spulberă inima în o mie de bucăți.

Seringa se înfige în gâtul lui Roque, care alunecă încet pe pat, cu ochii aproape închiși. Când o să se trezească, toți oamenii pentru care a lucrat și toți cei cu care a lucrat o să fie morți. O să-și aducă aminte ce-am făcut pentru el după ce a zis că sunt cel mai bun prieten al lui. O să-și dea seama că știam ce avea să se întâmple la gală. Și chiar dacă nu mor în seara asta, chiar dacă n-o să se descopere sub nicio formă că eu am fost teroristul, faptul că i-am salvat viața lui Roque o să mă dea de gol. Nu mai există cale de întoarcere.

11.

Roșu

În seara asta omor două mii dintre cei mai buni reprezentanți ai umanității. Și totuși, acum merg alături de ei, neatins de decadența și condescendența lor, ca niciodată. Aroganța lui Pliniu nu mă mai enervează. Rochia deloc modestă a Victrei nu mă impresionează, nici când mă ia ușor de mână după ce Tactus i-a oferit brațul. Îmi șoptește încet la ureche ce prostuță e pentru că a uitat să-și pună lenjeria intimă. Râd ca și când ar fi o glumă bună, încercând să ascund răceala ce m-a cuprins.

Toate astea sunt doar bruiaj.

— Cred că Darrow merită puțină consolare înainte să plece, zice Tactus oftând. L-ai văzut pe Roque, bunul meu domn?

— Zicea că se simte rău.
— Schema clasică Roque. Cel mai probabil stă-n pat cu o carte-n mână. Ar trebui să mă duc să-l aduc.
— Dacă ar fi vrut să vină, venea, spun eu.
— Vreau eu să vină, răspunde Tactus.
Ridică din umeri spre ceilalți lăncieri care se-ntrec pentru o poziție mai bună lângă lordul nostru.
— Dacă ai atâta nevoie de el, du-te și adu-l, spun eu strategic.
— Eu nu am nevoie de nimeni la brațul meu, zice el, eschivându-se. Dar dacă n-aș ști mai bine, aș zice că ești încă supărat pentru treaba aia cu capsula de salvare.
— Adică atunci când ai lansat-o fără el? întreabă Victra. De ce l-ar deranja treaba asta?
Chiar și acum trădarea aceea mă doare.
— Am crezut că era mort! A fost un simplu calcul.
Mă lovește ușor cu pumnul în umăr și arată cu capul spre Victra.
— Tu înțelegi. Trebuia să am grijă de doamna de-aici.
— Care chiar e o mică floare delicată, spun eu trăgând-o mai departe.
— Vai lui, zeului singuratic al mării, îngână Tactus melodios, lăsatu-l-au prietenii, la fel ca și-ai mei!
Victra își aranjează armura de umăr care-i coboară peste braț într-o serie de catarame aurii.
— Băiatul ăsta simpatic e atât de vanitos, încât și-ar putea imagina că și o furtună se stârnește din cauza lui.
Îmi observă lipsa de interes.
— Licitația începe abia după gală, zice arătând spre o mașină-zburătoare care tocmai aterizează. Ia uite, chiar mă întrebam când o să apară.
Șacalul se dă jos din mașină. Pielea îi e ușor rozalie în câteva locuri. Galbenii lui l-au reparat bine. Se-nclină cu sfială în fața tatălui său, ignorând șoaptele aghiotanților acestuia.
— Tată, zice el, m-am gândit că ar fi potrivit ca familia Augustus să se prezinte la gală cu măcar unul dintre copiii săi. Trebuie să arătăm lumii că suntem uniți.
— Adrius.
Ochii lui Augustus caută ceva de criticat la fiul său.
— Nu credeam că-ți mai plac banchetele în ultima vreme. Nu sunt sigur că petrecerea asta o să fie pe placul tău.

— Poate de asta invitația mea nu a ajuns, râde Șacalul teatral. Nu contează. Acum sunt aici și sunt ca-ntotdeauna dornic să fiu alături de tine.

Șacalul intră în rând, zâmbindu-le larg tuturor, știind că tatăl său nu o să discute niciodată o problemă de familie în public. Pentru mine păstrează un rânjet în mod deosebit de sinistru, pe care ceilalți îl văd și de care se feresc. Totul e doar teatru.

— Mergem?

Mă controlez și vorbesc foarte puțin în timp ce o urmez pe Victra la capătul lungii procesiuni ce șerpuiește prin labirintul sălilor de marmură, de la vila noastră până la Grădinile Citadelei aflată la doi kilometri distanță. Turnul Suveranei se ridică din pământ ca o imensă sabie înaltă de doi kilometri, străpungând grădina cu tufe mari de trandafiri și pârâuri.

Apa curge prin grădină pe-o mie de căi întortocheate. Izvoare șuierătoare, pline de pești colorați duc spre lagune tăcute, unde sirene Rozalii făcute de artizani înoată sub copacii înfloriți plini de maimuțe-pisică. Tigrii-linx zvelți se odihnesc sub ramuri. Violeții rătăcesc prin aceste păduri strălucitoare, sărind peste tot asemenea moliilor de vară, în timp ce viorile lor dau viață unui concert misterios. E imaginea grădinilor de noapte ale lui Bachus, fără sexualitatea obscenă care pe greci îi amuza atât de mult – un Pixie ar chicoti la gândul ăsta, un Însemnat nu. Cel puțin nu în public.

Observăm și alte procesiuni printre copaci. Le vedem stindardele strălucitoare din material mișcător și metal. Emblema noastră cu leul roșu și auriu e o provocare tăcută. Un corb pe un câmp argintiu anunță trecerea familiei Falthe peste un pod de piatră. Ne uităm cu băgare de seamă la Lordul lor și la lăncieri. După cum e obiceiul, toți poartă briciuri, dar alte tehnologii sunt interzise – fără datapad-uri, fără cizme gravitaționale, fără armuri. E o serată clasică.

Turnul se ridică deasupra noastră. Mușchi purpuriu, roșu și verde se cațără pe baza marii structuri cu muguri de-o mie de nuanțe, prinzând piatra și sticla la fel cum degete lacome de pretendenți se încleștează pe încheietura unei văduve bogate. Șase lifturi imense poartă familiile spre vârful turnului.

Servitori Rozalii arătoși și Maronii se ocupă de lift, cu toții îmbrăcați în alb. Triunghiurile de aur ale Societății le împodobesc uniformele.

Liftul e plat, marmură așezată pe propulsoare gravitaționale. Se află în mijlocul unui luminiș în care vântul adie prin iarbă. Mai mulți Arămii se-ngrămădesc să vorbească cu Pliniu care, în calitate de Politician, vorbește în numele ArhiGuvernatorului. Se pare că s-a creat o confuzie. Familia Falthe urcă în lift înaintea noastră.

— Asta e o capcană socială, bombăne Augustus către curteanul lui preferat.

Leto vine mai aproape.

— Prostii. Vezi cum mimează-ntâmplarea. În curând o să vină și-o să ne spună că trebuie să folosim liftul odată cu familia Falthe, când de fapt ei ar trebui să ne roage să mergem înaintea lor.

— N-ar putea să fie doar o greșeală? întreabă Leto.

— Nu pe Lună, zice Augustus, încrucișându-și brațele. Aici totul e politică.

— Vântul se schimbă.

— Se tot schimbă de ceva vreme, murmură Augustus.

Ochii lui atenți inspectează rândurile, ca și când ar număra câte briciuri avem. Unii le poartă strânse la șold. Alții, înfășurate pe braț, așa cum fac și eu cu sabia mea de-mprumut. Tactus și Victra le țin amândoi pe diagonală.

— Vreau trei lăncieri în preajma ArhiGuvernatorului tot timpul, anunță Leto încet.

Încuviințăm din cap și haita se strânge.

— Și fără băutură.

Tactus geme în semn de protest.

Fără nicio expresie, Șacalul îl urmărește pe Leto cum dă ordine.

Pliniu se întoarce după ce a vorbit cu personalul Citadelei. Cum era de așteptat, trebuie să împărțim liftul cu familia Falthe. Dar ceva mult mai amenințător încinge atmosfera. Obsidienii și Cenușiii noștri trebuie să rămână pe loc.

— Toate familiile trebuie să meargă la gală fără însoțitori, zice el. Nicio gardă de corp.

— Atunci nu mergem, zice Șacalul.

— Nu fi prost, răspunde Augustus.

— Fiul tău are dreptate, spune Leto. Nero, pericolul...

— Unele invitații sunt mai periculos de refuzat decât de acceptat. Alfrún, Jopho.

ArhiGuvernatorul le face semn Pătaților săi să rămână pe loc.

Cei doi dau din cap în tăcere și se alătură celorlalți rămași de-o parte. Emoție sinceră – îngrijorare – le umple ochii siniștri în timp ce ne alăturăm grupului Falthe în lift și urcăm. Capul familiei Falthe zâmbește. Poziția lui se îmbunătățește.

Gala de pe acoperișul turnului Suveranei are ca temă un tărâm magic în iarnă. Zăpada cade din nori invizibili. Se-așterne pe pinii ca niște sulițe ai pădurii artificiale, iar fulgii cu gust de scorțișoară și portocală îngheață în părul meu tuns scurt. Scot aburi când răsuflu.

Apariția ArhiGuvernatorului e semnalată cu sunete de trompetă. Tactus și unii dintre lăncierii mai tineri le taie calea celor din Casa Falthe, nelăsându-i să treacă pentru ca Augustus să fie cel care intră mai întâi la gală. Ca o masă de aur palid și roșu sângeriu ne mișcăm prin fastuosul decor de copaci pururi-verzi. Mândria culturii Aurii ne așteaptă. O mare îngrozitoare de fețe care-au văzut lucruri pe care primii oameni nu le-ar fi putut gândi nici în vis. Se văd peste tot urme ale trecutului nostru comun de la Institut. Fermecătorii din Apolo. Ucigașii din Marte. Frumusețile din Venus.

Sub turn, se-ntinde Citadela și mai departe de ea strălucesc milioanele de lumini ale orașului. Nu te-ai gândi că sub marea de bijuterii strălucitoare pândește un al doilea oraș, al mizeriei și sărăciei. Lumi în interiorul altor lumi.

— Încearcă să nu-ți pierzi capul, îmi șoptește Victra, trecându-și mâna cu unghii ca niște gheare prin părul meu, înainte să se îndepărteze pentru a vorbi cu niște prieteni de-ai ei de pe Pământ.

Mă îndrept spre masa noastră. Candelabre imense plutesc pe deasupra, ținute de mici propulsoare. Lumina strălucește. Rochiile se mișcă asemenea lichidului în jurul formelor umane perfecte. Rozaliii servesc delicatese și băuturi tari pe platouri și în cupe de gheață și sticlă.

Sute de mese lungi se-ntind concentric în jurul unui lac înghețat din mijlocul tărâmului de iarnă. Rozaliii poartă patine pentru a servi. Sub gheață se văd siluete mișcându-se. Nu perversiuni sexuale întreținute de Pixies și Culori inferioare, ci creaturi mitice cu cozi lungi și solzi care sclipesc ca stelele. Într-o altă viață, ar fi fost visul lui Mickey să i se dea comandă

pentru o creatură care să fie trimisă la acest festin. Râd în sinea mea. Presupun că-ntr-un fel chiar asta a făcut.

Mesele nu au nici nume, nici număr. În schimb, ne găsim locul când vedem un mare leu așezat în mijlocul mesei noastre, aproape nemișcat. Masa fiecărei familii e astfel păzită de sigiliul ei. Sunt acolo grifoni și vulturi, pumni de gheață și săbii imense de fier. Leul toarce mulțumit când Tactus fură o tavă de apetitive de la un Rozaliu și o așază între labele uriașe ale bestiei.

— Mănâncă, fiară! Mănâncă! strigă el.

Pliniu vine la mine. Are părul strâns la spate într-o împletitură complicată. Hainele, măcar de data asta, îi sunt la fel de severe ca nasul ascuțit, de parcă ar vrea să-i impresioneze pe însemnații din jur cu trăsăturile lui de vultur și lipsa de podoabe.

— Am să te prezint de-a lungul serii mai multor persoane interesate. Când îți fac semn, mă aștept să vii, îmi zice privind distrat în jur, căutând persoane importante pentru propriile lui scopuri. Până atunci, nu face probleme și vezi cum te porți.

— Nicio problemă, spun eu, scoțând pandantivul cu Pegasus. Pe onoarea familiei mele.

— Da, zice el fără să se uite. Și ce familie nobilă e.

Mă uit împrejur la gală. Sute de oameni se-nvârt deja, și mai mulți vin cu fiecare minut. Cât ar trebui să aștept? E dificil să controlez furia care m-a făcut să iau această decizie. Mi-au ucis soția. Mi-au ucis copilul. Dar indiferent de furia ce se trezește în mine amintindu-mi de asta, nu pot îndepărta teama că duc rebeliunea spre o prăpastie.

Ce fac acum nu e pentru visul lui Eo. E pentru satisfacția celor ce încă trăiesc. Pentru a le sătura pofta de răzbunare, nu pentru a-i onora pe aceia care deja au pierdut totul. Și-o să fie ireversibil. Dar acesta e drumul ce-a fost hotărât.

Atâtea-ndoieli. Asta înseamnă că sunt un laș? Supun raționamentului lipsa de acțiune?

Gândesc prea mult. Asta te face un soldat prost. Iar eu asta sunt. Un soldat al lui Ares. El mi-a dat acest corp. Ar trebui să am încredere în el acum. Așa că scot pandantivul și-l lipesc sub masa lui Augustus, chiar aproape de capăt.

— Un toast? zice cineva.

Mă-ntorc și mă trezesc față-n față cu Antonia. N-am mai văzut-o de la Institut, când Sevro a dat-o jos de pe crucea unde

o bătuse în cuie Șacalul. Mă dau înfiorat într-o parte, amintindu-mi de noaptea când i-a tăiat gâtul lui Lea, doar ca să mă scoată pe mine din ascunzătoare.

— Credeam că ești pe Venus și studiezi politica, spun.

— Am absolvit, răspunde ea. Chiar mi-a plăcut botezul tău. L-am văzut de mai multe ori cu prietenii mei. Îngrozitor miros, cel de urină, vreau să spun, zice mirosindu-mă. Și foarte greu de scos.

Natura a fost crudă când a făcut-o atât de frumoasă. Buzele pline, picioarele aproape la fel de lungi ca ale mele, pielea fină ca o piatră de râu și păr de aur ca al unei prințese din poveste. Totul pentru a ascunde creatura îngrozitoare de dedesubt.

— Îmi dau seama că ți-a fost dor de mine cât am fost plecată, zice, întinzându-mi un pocal de vin. Așa că hai să-nchinăm în cinstea unei bune revederi.

Nu prea îmi dau seama ce sens are să trăim într-o lume în care ea poate să stea aici și să-și întindă cursele malefice, în timp ce soția mea e moartă, iar Aurii blânzi precum Lea și Pax au fost de mult măcinați în cenușă și aruncați în soare.

— Fitchner mi-a spus odată ceva, Antonia. Mi se pare potrivit să-ți împărtășesc asta acum, spun eu, ridicând pocalul c-un gest politicos.

— Oh, Fitchner, oftează ea, iar sânii i se ridică agresiv din cauza rochiei aurii mult prea strâmte. Rozătorul Bronzaliu și-a făcut un nume pe-aici. Ia spune-mi, ce-a zis?

— Că unui bărbat nu poate niciodată să-i fie dor de chlamydia.

Vărs paharul de vin în fața ei și o dau la o parte. Mă prinde de braț și mă trage-napoi, atât de aproape că-i simt respirația caldă.

— Vin, îmi spune. Cei din Bellona vin după tine. Ar trebui să fugi acum. Asta doar dacă nu crezi că ești suficient de bun să-l învingi pe Cassius în duel, zice privindu-mi briciul, apoi îmi dă drumul. Adio, Darrow. O să-mi lipsești ca o maimuță la bal. Mai mult decât lui Mustang, oricum.

Nu-i iau în seamă cuvintele și mă îndepărtez, dorindu-mi ca mai multe familii să vină la gală ca să pot termina treaba asta-n curând. O mulțime de Pretori, Chestori, Judiciari, Guvernatori, Senatori, capi de familie, comercianți, doi Cavaleri Olimpici și o mie de alți oameni vin să-i ureze stăpânului meu o seară

plăcută. Bărbații mai în vârstă vorbesc despre atacuri pe Uranus și Ariel, despre un zvon prostesc referitor la un nou Cavaler al Furiei care deja își câștigă armura, baze misterioase ale Fiilor lui Ares pe Triton și apariția unei noi tulpini de ciumă pe unul dintre continentele întunecate ale Pământului. Bârfe.

Mulți alții îl iau pe stăpânul meu deoparte, ca și când fiecare mișcare n-ar fi supravegheată de o mie de ochi, și cu voci asemenea siropului îi povestesc despre șoapte auzite în noapte, vânturi schimbătoare și timpuri periculoase. Metaforele se amestecă. Ideea e aceeași. Augustus nu se mai bucură de favorurile Suveranei, la fel cum eu am căzut din grațiile lui.

Navele care alunecă deasupra pe cerul nopții sunt la fel de îndepărtate de discuție ca și mine. Atenția mea s-a îndreptat asupra Suveranei însăși. Ce lucru ciudat, s-o văd pe această femeie chiar acolo, dincolo de ringul de dans, vorbind cu lorzii caselor și oamenii care stăpânesc viețile a miliarde. Atât de aproape, atât de umană și fragilă.

Octavia au Lune stă alături de anturajul ei de femei, cele trei Furii – surori în care se-ncrede mai mult decât în oricine altcineva. Suverana e mai degrabă arătoasă decât frumoasă, cu fața impasibilă precum o stâncă. Puterea ei stă în tăcere. Văd că vorbește rar, dar ascultă; întotdeauna ascultă cuvintele la fel cum muntele ascultă șoaptele și urletele vântului prin stâncile și vârfurile lui.

Văd un bărbat care stă singur lângă un copac. E aproape la fel de voinic cât e și trunchiul de gros. Mâna lui face pocalul să pară minuscul și poartă însemnul sabiei cu aripi, un Pretor cu flota lui. Mă apropii. Mă vede venind și zâmbește.

— Darrow au Andromedus, mârâie Karnus.

Pocnesc din degete după un Rozaliu care trece pe lângă mine. Iau două pocale de vin de pe tava de gheață și-i întind unul lui Karnus.

— Bun băiat.

Își golește paharul și-l ia pe cel pe care i l-am oferit. Se uită la mine pe deasupra paharului.

— Nu te ocupi cu otrăvirile, nu-i așa?

— Nu sunt atât de subtil.

— Ai o companie pe măsură, atunci. Toți șerpii ăștia din jur…

Rânjește ca un crocodil, ochii întunecați de Auriu urmărind bărbații și femeile. Vinul dispare într-o clipită.

— E-o decadență ciudată-n seara asta.
— Am auzit că Quicksilver a pregătit festivitățile, spun eu.
— Doar pe Lună ar lăsa un Argintiu să pretindă că-i un Auriu, mormăie Karnus. Urăsc Luna asta.
Ia o delicatesă de pe o tavă ce trece pe lângă el.
— Mâncarea-i prea grea. Tot restul e prea ușor. Deși am auzit că al șaselea fel o să fie mortal.
Observându-i tonul ciudat, îmi încrucișez brațele și privesc petrecerea. Găsesc un soi de confort ciudat alături de acest om detestabil. Niciunul dintre noi nu trebuie să se prefacă că-l place pe celălalt. Aici nu există măști, cel puțin nu la fel de multe ca de obicei.
Chicotește puternic.
— Lui Julian i-ar fi plăcut serbarea asta simandicoasă. Era un copil afectat și demn de dispreț.
— Cassius zicea numai lucruri drăguțe despre el, spun eu și mă întorc să-l privesc pe ucigaș.
— Cassius.
Scoate un sunet care seamănă cu un hohot de râs.
— Cassius a rănit odată o pasăre cu praștia. A venit la mine plângând, pentru că știa că trebuie să-i curme suferința, dar nu putea s-o facă. Am strivit-o eu cu o piatră în locul lui. Așa cum ai făcut și tu, zice el. Ar trebui să-ți mulțumesc pentru c-ai îndepărtat pleava genetică.
— Julian a fost fratele tău, omule.
— Se pișa în pat când era mic. Se pișa în pat. Încerca întotdeauna să ascundă cearșafurile ducându-le el însuși spălătoresei. De parcă spălătoreasa nu lucra tot pentru noi. Era un băiat care nu merita favorurile mamei sau numele tatălui său.
Ia alt pahar cu vin de la un Rozaliu care trece pe lângă noi.
— Încearcă să facă o tragedie din asta, dar nu e. E-o lege-a naturii.
— Julian era mai bărbat decât tine, Karnus.
— Oho, te rog, explică-mi-o pe-asta, râde el încântat.
— Într-o lume de ucigași, e nevoie de mai mult ca să fii bun decât ca să fii rău. Dar oamenii ca mine și ca tine doar pierdem vremea înainte ca moartea să vină după noi.
— Ceea ce pentru tine o să se-ntâmple în curând, zice făcând semn spre briciul meu. Păcat că nu ai fost crescut în Casa

noastră. Învățăm să folosim săbiile încă dinainte să învățăm să citim. Tatăl meu ne-a pus să ne facem singuri lamele, să le botezăm și să dormim lângă ele. Atunci ai fi avut o șansă.

— Mă-ntreb ce-ai fi ajuns dacă te învăța altceva.

— Sunt ceea ce sunt, zice Karnus luând încă un pahar. Iar ei m-au trimis după tine, pe mine dintre toți fiii și toate fiicele, pentru că sunt cel mai bun la ceea ce sunt.

— De ce? întreb după ce-l privesc pentru un moment.

— De ce, ce?

— Ai totul, Karnus. Avere, putere. Șapte frați și surori. Câți veri? Nepoate? Nepoți? Un tată și-o mamă care te iubesc și cu toate astea… stai aici, bei singur și-mi omori prietenii. Făcând din distrugerea mea scopul vieții tale. De ce?

— Pentru că ai greșit în fața familiei mele. Nimeni nu-i greșește unui Bellona și mai trăiește după aceea.

— Deci e vorba de mândrie.

— Întotdeauna e vorba de mândrie.

— Mândria e doar un strigăt în vânt.

Dă din cap și vocea i se îngroașă.

— Eu o să mor. Tu o să mori. Cu toții o să murim și universul o să meargă mai departe fără să-i pese. Tot ce avem e strigătul ăla în vânt – felul în care trăim. Felul în care ne ducem. Și cum stăm înaintea căderii, zice, aplecându-se spre mine. Așa că, vezi tu, mândria e singurul lucru.

Ochii lui îi părăsesc pe ai mei și se uită în jur.

— Mândria și femeile.

Îi urmăresc privirea și atunci o văd. Poartă negru într-o mare de auriu, alb și roșu. Ca un spectru întunecat plutește dintr-un lift la marginea pădurii false. Își dă peste cap ochii strălucitori și-și strâmbă gura ce zâmbește superior în fața capetelor care se-ntorc spre ea pentru a se holba la ținuta ei funerară. Negru. O culoare care arată dispreț față de toți Auriii veseli din jur. Neagră ca uniforma militară pe care o port eu acum. Îmi amintesc de căldura trupului ei, de neastâmpărul din voce, mirosul gâtului ei și bunătatea din sufletul său. Mă holbez atât de tare că aproape că nu văd cine o însoțește.

Îmi doresc să nu-l fi văzut.

E Cassius.

El și nenorociții lui de cârlionți aurii lângă fata care m-a făcut bine în timpul iernii, care m-a ajutat să-mi amintesc visul lui Eo.

Mâna lui în jurul taliei ei. Buzele lui șoptindu-i la ureche. La fel de sigur cum Cassius au Bellona mi-a băgat o sabie în stomac, acum îmi bagă un pumnal în inimă.

Are părul des și strălucitor. Bărbia despicată, mâinile sigure. O față făcută pentru inimile de la curte. Și poartă simbolul soarelui răsărind al Cavalerului Dimineții. Zvonurile sunt adevărate. Vestea se răspândește ca fulgerul. Suverana l-a făcut unul dintre cei doisprezece. În ciuda faptului că eu am câștigat la Institut, el s-a ridicat mai sus, trecând în forță prin Circuitul de Dueluri de pe Lună ca un strămoș posedat. L-am urmărit la CH, l-am văzut cum pândea pe lângă Locul Sângerării în timp ce un alt Auriu trăgea să moară.

Dar aici, acum, farmecă, uimește. Chipul străbătut de un zâmbet alb. În trupul lui Auriu are tot ce am și eu, și mai mult de-atât. Mai rapid decât mine. La fel de înalt. Mai arătos. Mai bogat. Are un râs mai curat și oamenii îl cred mai blând decât mine. Și totuși, nu duce niciuna dintre poverile mele. De ce o merită și pe fata asta, care o face pe Eo să pălească prin comparație? Oare ea nu știe cât de meschin e? Cât de crudă poate să fie inima lui?

Nu pot să mă duc la ea, nici măcar când mă apropii suficient de mult încât să-i aud râsul. Dacă m-ar vedea, cred că m-aș face bucăți. Aș citi vinovăție în ochii ei? Stânjeneală? Sunt eu o umbră peste fericirea ei? O să-i pese măcar că o văd cu el? Sau o să mă creadă jalnic pentru că o abordez?

Mă doare, nu pentru că o suspectez pe Mustang că ar fi meschină căutându-l pe dușmanul meu, ci pentru că știu că nu e meschină. Dacă e cu Cassius, atunci înseamnă că ține la el. Mă doare mai mult decât aș fi crezut.

— Așa că vezi tu…

Mâna lui Karnus se lasă grea peste umărul meu.

— … nimeni n-o să-ți simtă lipsa.

Încordarea îmi cuprinde pieptul, și-mi fac loc spre ieșirea din gală. Cobor cu un lift mai mic, departe de oamenii ăștia care nu știu decât să rănească. Departe până-n pădurea unde găsesc un pod peste un râu ce curge cu repeziciune. Mă aplec peste balustrada lustruită, încercând să respir, fiecare suflare fiind o afirmație.

Nu am nevoie de Mustang.

Nu am nevoie de niciuna dintre creaturile astea lacome.

Am terminat-o cu jocurile lor pentru putere.
Gata cu încercarea de a reuși de unul singur.
N-am fost destul de bun ca să fiu soț.
Nu suficient de bun cât soția mea să mă lase să fiu tată.
Nu suficient de bun să fiu un Auriu.
Nu sunt suficient de bun pentru Mustang.
Am eșuat în ceea ce trebuia să fac.
N-am reușit să mă înalț.
Dar acum n-o să mai dau greș. Nu și acum.
Iau inelul pe care mi l-au dat Fiii. Mâinile îmi tremură. Nervii au luat-o razna. Vreau să vomit, atât de mult rău e în mine. Îmi lipesc inelul rece de buze. Spune cuvintele și cei corupți o să piară. Spune „Rupe lanțurile” și Victra dispare. Cassius se evaporă. Augustus se topește. Karnus se dizolvă. Mustang moare. De-a lungul Sistemului Solar bombele explodează și Roșii se ridică spre un viitor incert. Ai încredere-n Ares. Ai încredere că el știe ce face.
Rupe lanțurile.
Încerc să rostesc cuvintele, ultimele cuvinte spuse de Eo înainte s-o spânzure. Dar nu pot. Mă forțez. La dracu’. Obligă-ți gura să funcționeze. Dar nu vrea. Nu poate, pentru că în sinea mea știu că e o greșeală. Nu e vorba de violență. Nu e vorba despre compasiune pentru oamenii pe care i-aș ucide. E furie.
Uciderea lor nu dovedește nimic. Nu rezolvă nimic.
Cum poate să fie ăsta planul lui Ares?
Eo a spus că dacă eu mă ridic, alții o să mă urmeze. Dar încă nu m-am ridicat. Încă nu am făcut ce mi-a cerut. Nu sunt un exemplu. Sunt un asasin. N-am nicio scuză să renunț. Să las visul ei pe mâna altora. Ares nu a cunoscut-o pe Eo. N-a văzut niciodată scânteia din ea. Eu am văzut-o. Înainte să-mi trag ultima suflare, trebuie să construiesc lumea în care ea a vrut să ne creștem copilul. Ăsta a fost visul ei. S-a sacrificat pentru ca alții să nu trebuiască s-o facă. Iar eu n-o să-i las pe alții să-mi hotărască soarta. Nu acum. Nu am încredere în Ares, dacă asta înseamnă să o resping pe Eo.
Nu dacă trebuie să-mi sacrific încrederea în mine însumi.
Îmi șterg lacrimile de pe față, furia fiind înlocuită de un scop. Trebuie să existe o altă cale. O cale mai bună. Am văzut fisurile din Societatea lor, și știu ce trebuie să fac. Știu de ce se tem Auriii cel mai mult. Și nu are nimic de-a face cu ridicarea

Roșiilor. Nu are nimic de-a face cu bombe, comploturi sau revoluții. Ceea ce-i terifiază pe Aurii e simplu, crud, și la fel de vechi ca umanitatea.

Război civil.

Partea a II-a

Izbucnește

Dacă ești vulpe, prefă-te iepure.
Dacă ești iepure, prefă-te vulpe.
Lorn au Arcos

12.

Sânge pentru sânge

Mă întorc mândru la gală.

Auriii s-au așezat la locurile lor, iar formalitățile au început în avans. Nu sunt deloc subtil când mă bag sub masă și scotocesc pe jos ca să-mi găsesc pandantivul în formă de Pegas. Îl pun în buzunar. Îmi aranjez haina. Ignor căutăturile întrebătoare și mă îndepărtez cu îndrăzneală de masa lui Augustus către obiectul meu de interes. Pliniu îmi șuieră numele. Trec pe lângă el. Habar nu are ce am de gând.

Îmi fac loc printre mesele la care stau așezate nobilele familii, și rând pe rând privirile tuturor se ațintesc asupra mea, asemenea zăpezii care se lipește de un bolovan rostogolindu-se de pe munte. Simt cum privirile lor îmi sporesc viteza. Merg fără griji, iar mâinile îmi zvâcnesc periculos, ca mușchii unei vipere. Sute de oameni mă urmăresc. Șoaptele formează o mantie în spatele meu pe măsură ce realizează care-mi e ținta; stă la masa cea mare înconjurat de membrii familiei lui – un bărbat Auriu perfect care ascultă cu atenție discursul Suveranei lui. Ea predică despre unitate. Disciplina și tradiția sunt valorile supreme. Nimeni nu sare deocamdată să mă înfrunte. Poate că nu pricep. Sau poate îmi simt forța și nu îndrăznesc să mă înfrunte.

Familia Bellona observă șoaptele și se întorc, toți în același timp aproape, mai bine de cincizeci de oameni, să se uite la mine – un războinic îmbrăcat complet în negru. Tânăr, fără experiența războiului. Nepătat de sânge dincolo de sălile Institutului și de asteroizii Academiei. Unii dintre ei au concluzionat că sunt nebun. Alții m-au numit curajos. În seara asta, sunt și nebun și curajos. Greutatea a dispărut. Toată presiunea pe care am lăsat-o să mă zdrobească îngrijorându-mă din cauza speranțelor puse în mine, pregetând să iau o decizie. Cu toată viteza, îmi spun. Nu paraliza. Nu te opri. Nu te opri niciodată.

Vocea Suveranei șovăie acum.

E prea târziu să dau înapoi. Mă avânt printre ei.

Zâmbesc.

Iar gala devine tăcută ca un mormânt când sar aproape zece metri în gravitația joasă și aterizez cu un bufnet pe masa Bellona. Farfuriile se sparg. Servitorii se împrăștie care-ncotro. Cei din familia Bellona se retrag. Câțiva strigă la mine. Alții nici nu crâcnesc, chiar dacă li s-au vărsat paharele de vin. Suverana se uită, plină de curiozitate, cu Furiile agitându-se pe lângă ea. Pliniu pare că e gata să dea colțul. Își strânge genunchii cuprins de panică. Lângă el, Șacalul stă la fel de bizar și indescifrabil ca o creatură a deșertului.

În seara asta nu port pantofi eleganți. Am cizme dure și grele. Cu ele zdrobesc porțelanurile înaintând pe masa Bellona, făcând praf castroane cu budincă și storcând bucăți fragede de friptură. Sângele îmi pulsează în vene. Mă intoxică. Ridic vocea.

— Atenție, vă rog.

Zdrobesc sub picior un bol cu mazăre.

— S-ar putea să mă cunoașteți.

Răsună un râs nervos. Sigur că mă cunosc. Cunosc pe toți cei care valorează ceva, deși în privința mea e vorba mai degrabă de zvonuri decât de substanță. Le văd pe Furii șoptindu-i de zor ceva Suveranei. Îl văd pe Tactus rânjind cu gura până la urechi. Karnus se apleacă în față nerăbdător. Victra îi zâmbește Șacalului. O văd chiar și pe Antonia dându-i un cot unui Auriu înalt, liniștit. Evit să mă uit înspre Mustang. Pliniu trăncăne ceva la urechea lui Augustus. Acesta ridică o mână făcându-i semn să tacă.

— Sunteți atenți? îi întreb.

Da. Sunt.

— Stai jos, băiete! strigă cineva.

— Obligă-l, zice Tactus amețit de alcool. Nu? Așa mă gândeam și eu.

— Pentru cei care nu mă cunosc, sunt un lăncier din Casa lui Augustus, timp de încă o oră sau cam așa.

Se aud râsete.

— Sunt cel căruia i se spune Secerătorul de pe Marte, cel care a pus la pământ un Cavaler Însemnat, cel care a luat cu asalt Olimpul și i-a făcut sclavi pe Proctori. Numele meu este Darrow au Andromedus și am fost nedreptățit. Noi, Războinicii

Însemnați, ne tragem din strămoși Aurii. Din cuceritori cu coloane vertebrale de oțel. Bărbați de onoare, femei de onoare. Dar văd astăzi înaintea voastră o familie infamă. O familie cu o coloană vertebrală din cretă. O familie coruptă și necinstită de lași și mincinoși care conspiră să răpească ilegal funcția de Guvernator a lordului meu.

Zdrobesc o farfurie cu cizmele. Cine știe dacă într-adevăr conspiră sau nu? Sună bine. Și e masca pe care am nevoie ca ei să o poarte. Karnus reacționează minunat șfichiuindu-și briciul și îndreptându-se spre mine. Tatăl lui, Imperatorul, îi face semn să se întoarcă. Pretorul Kellan pare a fi pe punctul să sară la mine să mă înșface de picioare și să mă doboare urmând ca, fără îndoială, Cagney să-mi taie gâtul cu propriul meu brici. Fetele mai mici din familia lor mă cred un demon. Un demon care le-a ucis vărul, fratele. Habar n-au ce sunt cu adevărat. Dar poate că Lady Bellona știe. Cadaverică din cauza mâhnirii, stă înconjurată de progeniturile ei ca o leoaică bătrână. Cu toții o respectă la fel de mult ca și pe soțul ei. Ultimul lucru pe care-l observ e tremurul brațului ei drept, care parcă tânjește după un cuțit cu care să mă înjunghie.

— De două ori am fost nedreptățit de către această familie. O dată în noroaiele Institutului. Apoi încă o dată la Academie de către ăsta… și ăsta… și asta.

Arăt înspre toți cei care m-au bătut în grădină. Îl văd acum pe Cassius aproape de capătul mesei, chiar lângă părinții lui. Alături de el stă Mustang. Chipul ei e o mască. Dezamăgită? Supărată? Plictisită? Când ridică dintr-o sprânceană uitându-se la mine, îi întâlnesc privirea și mă îndrept spre ea. Îmi sprijin un picior pe marginea carafei cu vin din fața lui Cassius. Toate privirile se concentrează aici, ca o lumină ce coboară într-o prăpastie întunecată. Timpul și spațiul încremenesc. Cu toții se apleacă înainte. Uită să mai respire.

— Toate tribunalele Auriilor îi permit unui om să-și apere onoarea împotriva oricărei forțe care intenționează să i-o pângărească pe nedrept. De pe străvechile teritorii ale Pământului și până în hăurile înghețate ale lui Pluto, fiecare bărbat și femeie beneficiază de dreptul provocării. Numele meu, nobile doamne și nobili lorzi, este Darrow au Andromedus. Ei s-au pișat pe onoarea mea. Iar eu cer să fiu despăgubit.

Răstorn carafa cu vin în poala lui Cassius.

Sare la mine. Auriii care participă la marea petrecere sar de pe scaune zbierând. De la masa noastră vine în fugă Tactus, urmat de Leto și Victra și de toți consilierii și vasalii ArhiGuvernatorului meu – familiile Corvo, Julii, Volox, uriașii din familia Telemanus – familia lui Pax. Briciurile plesnesc. Înjurăturile sfâșie văzduhul înghețat al iernii. Aja, cea mai robustă și mai întunecată dintre Furii, se apleacă dinspre masa Suveranei și zbiară:

— Încetați cu nebunia asta!

E abia începutul.

•

Mâinile îmi tremură ca pe vremuri în mină. Acum, la fel ca atunci, sunt înconjurat de vipere.

Nu le auzeai niciodată – viperele. Rareori le puteai vedea. La fel de negre ca pupilele, se târau în întuneric până când atacau. Dar simțeai un fior de teamă când se apropiau. Un fior diferit de huruitul sondei. Diferit de senzația scârboasă de căldură care-ți pulsează-n boașe în vreme ce sapi printr-un milion de tone de piatră și toată fricțiunea radiază în sus, transformându-ți costumul într-o mocirlă de pișat și transpirație. E fiorul de teamă al morții care se apropie. De parcă o umbră ți-ar trece pe lângă suflet.

Fiorul acela mă împresoară în vreme ce Însemnații stau în jurul meu, o masă șerpuitoare de Auriu. Șușotind. Șuierând. La fel de ucigători ca păcatul.

Zăpada de pe jos îmi trosnește sub cizmele grele. Stau plecat în timp ce Suverana vorbește. Vorbește despre onoare și tradiție. Despre cum duelurile marțiale sunt un semn al măreției rasei noastre, astfel că face o excepție astăzi. Ne putem duela dincolo de terenurile pentru jocuri. Răzbunarea de sânge trebuie rezolvată aici, acum, în fața celei mai respectate persoane a rasei noastre. Atât e de încrezătoare în cel mai nou Cavaler Olimpic. Dar de ce nu ar fi? El m-a mai ucis cândva.

— Spre deosebire de lașii de demult, noi plătim carne pentru carne. Os pentru os. Sânge pentru sânge. Răzbunarea se stinge în Locul Sângerării *virtute et armis*, recită Suverana.

Prin virtute și vitejie. Fără îndoială, a discutat deja cu consilierii ei. Ei sigur i-au spus că voi fi învins, Cassius fiind mai bun la duel decât mine. În niciun caz nu s-ar fi ajuns atât de

departe dacă nu ar fi fost asigurată că rezultatele vor fi profitabile.

— La fel ca strămoșii noștri, tot așa și noi, până la moarte, declară ea. Are cineva vreo obiecție?

Am sperat că va veni clipa asta.

Nici eu, nici Cassius nu rostim un cuvânt. Mustang face un pas în față să protesteze, dar Furia Aja clatină din cap, împiedicând-o.

— Atunci, astăzi, *res, non verba*.

Acțiune, nu vorbe.

Discut cu lordul meu înainte să pășesc în cercul care se formează pe măsură ce Maroniii cară mesele de pe câmpia acoperită de zăpadă. Pliniu se învârte pe lângă Augustus. La fel Leto, Tactus, Victra și Marii Pretori de pe Marte. Atâtea chipuri faimoase, atâția războinici și Politicieni. Șacalul stă ceva mai departe, mai scund decât toți ceilalți, impasibil, fără să vorbească cu nimeni. Mă întreb ce mi-ar spune dacă ar fi mai puține urechi prin preajmă. Nu pare furios. Poate a învățat să aibă încredere în planurile mele. Dă din cap, de parcă mi-ar citi gândurile. Suntem în continuare aliați.

— Spectacolul ăsta e pentru mine? Din vanitate? Din dragoste? mă întreabă Augustus când vin înaintea lui.

Ochii i se pironesc într-ai mei, încercând să găsească un sens. Nu mă pot abține să nu-i arunc o privire lui Mustang. Chiar și acum, mă deturnează de la misiunea pe care o am.

— Ești așa de tânăr, aproape că îmi șoptește Augustus. Ce-ai aflat din cărțile de povești e greșit; dragostea nu supraviețuiește unor astfel de lucruri. Cel puțin, nu dragostea fiicei mele.

Face o pauză, reflectând.

— Sufletul îi e la fel ca al mamei ei.

— Nu o fac din dragoste, stăpâne.

— Nu?

— Nu.

Îmi plec capul înaintea lui și îmi amintesc limbajul simandicos al lui Matteo.

— Datoria fiului este gloria tatălui. Nu-i așa? îi spun, lăsându-mă într-un genunchi.

— Tu nu ești fiul meu.

— Nu. Bellona l-a ucis. Ți l-a răpit. Primul tău născut, Claudius, a fost tot ceea ce ar putea spera un bărbat să fie – un fiu mai

bun și mai înțelept decât tatăl lui. Așa că lasă-mă să-ți dăruiesc capul fiului lor preferat. Gata cu tertipurile. Gata cu intrigile lor politice. Sânge pentru sânge.

— Lordul meu, Julian a fost altceva. Dar Cassius…, încearcă Pliniu să intervină.

Augustus îl ignoră.

— Plâng pentru binecuvântarea ta, continui eu, stăruind înaintea stăpânului meu. Cât timp crezi că o să mai rămâi în grațiile Suveranei? O lună? Un an? Doi? În curând o să te înlocuiască cu Bellona. Uite cum îl favorizează pe Cassius. Uite-o cum îți răpește copilul. Uite cum celălalt copil se îndreaptă pe calea Argintiilor. Moștenitorii tăi sunt secătuiți. Vremea ta ca ArhiGuvernator se apropie de sfârșit. Lasă să se întâmple asta. Pentru că tu nu ești un bărbat potrivit pentru a fi ArhiGuvernator pe Marte. Tu ești un bărbat potrivit pentru a fi rege.

Ochii lui Augustus scapără.

— Noi nu avem regi.

— Pentru că nimeni n-a îndrăznit să-și făurească o coroană, îi spun. Îngăduie ca acesta să fie primul pas. Scuip-o în ochi pe Suverană. Lasă-mă să fiu sabia familiei tale.

Scot un cuțit din cizmă și-mi fac o crestătură rapidă sub ochi. Sângele se scurge ca o lacrimă. E semnul unei vechi binecuvântări, de pe vremea strămoșilor de fier, Cuceritorii. Și o să-i cutremure pe cei care sunt martori la ea – o rămășiță dintr-o epocă apusă, mai aprigă. Este binecuvântarea lui Marte. A fierului și a sângelui. A navelor cumplite care au mistuit faimoasa Armada Britanică deasupra Polului Nord al Pământului și i-au alungat pe ucigașii rapizi de pe pământul Soarelui Răsare în mijlocul centurii de asteroizi. Ochii lordului meu se aprind asemenea unor cărbuni peste care sufli – încet, încet, izbucnind deodată.

L-am cucerit.

— Îți ofer binecuvântarea cu inima deschisă. Ceea ce faci, să faci în onoarea mea. Ridică-te, cel născut Auriu. Ridică-te, cel făcut din fier.

Augustus îmi atinge picătura de sânge cu degetul și își face și el un semn sub ochi.

— Ridică-te, Bărbat de pe Marte, și ia mânia mea asupra ta.

Mă ridic în mijlocul șoaptelor tuturor. Asta nu mai e o simplă ciondăneală între băieți. Este o bătălie a Caselor. Un campion împotriva altui campion.

— *Hic sunt leones*, îmi spune, ridicându-și capul – în parte provocare, în parte binecuvântare.

Ce mai porc înfumurat. Îmi cunoaște disperarea de a-i rămâne în grații. Știe că se joacă cu chibriturile deasupra unui butoi cu pulbere. Totuși, ochii îi strălucesc de dorință, la fel de înfometați după sânge și promisiunea puterii cum sunt eu după aer.

— *Hic sunt leones*, repet.

Pășesc în mijlocul cercului, făcându-le semn din cap lui Tactus și Victrei. Își ating mânerele briciurilor, și la fel fac și ceilalți consilieri. Mentalitatea noastră de haită e puternică.

— Norocul fie de partea ta, zice Tactus.

Mult deasupra noastră, navele plutesc în liniște pe cerul întunecat al nopții. Copacii se clatină în bătaia vântului. În depărtare strălucesc luminile orașelor. Pământul rămâne nemișcat ca o lună plină când scot la iveală briciul de pe braț.

În timp ce mama lui Cassius îl sărută pe frunte, Mustang vine la mine.

— Deci acum ești un pion? mă întreabă repezit.

— Și tu ești un trofeu?

Tresare și apoi buzele i se curbează într-un rânjet ușor disprețuitor.

— Îmi spui mie așa ceva? Nici nu te mai recunosc.

— Nici eu pe tine, Virginia. Acum ești la ordinele Suveranei?

Dar o recunosc, în ciuda prăpastiei îngrozitoare care mă face să o simt acum mai degrabă ca pe un dușman decât ca pe un prieten. Greutatea pe care o simt apăsându-mi pieptul e din cauza ei. La fel și tensiunea ciudată pe care o simt în mâinile ce tânjesc să o atingă, tânjesc să o țină în brațe și să-i spună că totul nu e decât o mască falsă. Nu sunt un pion al tatălui ei. Sunt mai mult decât atât. Tot ce fac e în numele binelui. Doar că nu al binelui lor.

— Virginia.

Mă privește pieziș, zâmbind cu tristețe în vreme ce le aruncă o privire celor două mii de Însemnați care așteaptă.

— Știi, m-am întrebat în ultimii ani… Cred că ar fi trebuit să o fac de la început, dar ai un caracter atât de neasemuit, încât am fost distras. Dar o să te întreb acum.

Ochii ei strălucitori mă privesc tăioși, întrebători, judecându-mă.

— Ești nebună?

Arunc o privire spre Cassius.

— Chiar ești?

— Ești gelos? Foarte matur din partea ta.

Se apleacă spre mine, șoptindu-mi cu asprime:

— Să-ți fie rușine că nu mă respecți suficient cât să presupui că am un plan. Crezi că am ajuns aici pentru că m-au împins poftele trupești în brațele lui Bellona. Te rog, nu sunt o cățea în călduri. Îmi protejez familia, prin orice mijloace posibile. Tu pe cine protejezi în afară de propria persoană?

— Îți trădezi familia fiind cu el.

N-am niciun răspuns fals care să se potrivească adevărului. Trebuie să îndur să par un nelegiuit în ochii ei. Ochi pe care totuși nu-i pot înfrunta.

— Cassius e un nemernic.

— Maturizează-te, Darrow.

Pare pe punctul de a spune ceva mai profund, dar doar clatină din cap, se întoarce și zice:

— O să te omoare. O să încerc s-o conving pe Octavia să pună capăt duelului mai devreme.

Cuvintele o trădează.

— Îmi doresc să nu fi venit pe luna asta.

Pleacă, strângându-l pe Cassius de mână înainte să se alăture anturajului Suveranei pe estradă.

— În sfârșit singuri, vechiul meu prieten, spune Cassius, cu un zâmbet tăios.

Cândva am fost ca frații. Am împărțit mâncarea și ne-am întrecut în acea primă zi la Institut. Am atacat împreună Casa Minerva. Cât am mai râs când eu le-am furat bucătarul, și Sevro stindardul. Am străbătut câmpiile în galop în noaptea aceea sub lumina celor două luni gemene. Îmi amintesc suferința din ochii lui când a fost capturată Quinn. Când Titus, cel de-un neam cu mine, l-a bătut și s-a pișat pe el. Cum mi-am simțit lacrimile izvorând atunci, când eram ca frații, înainte ca totul să se destrame.

Zăpada cu mireasmă de scorțișoară și portocale continuă să cadă. I se așterne în părul cârlionțat. Pe umerii lați. În zăpadă s-a luptat ultima dată cu mine. Și-a împlântat lama ruginită în

măruntaiele mele și m-a lăsat să zac în propria-mi mizerie. N-am uitat cum a răsucit lama de două ori ca să se asigure că rana n-o să se închidă.

Acum lama lui e de ebonită.

Se curbează în fața lui, o sabie îngustă de peste un metru când e rigidă. Mai mult de doi metri de brici șfichiuitor când e desfăcută cu ajutorul mecanismului de pe mâner, care trimite un impuls chimic prin structura moleculară a lamei. Însemne aurii marchează lama, semn al descendenței familiei. Al cuceririlor. Al Triumfurilor obținute în onoarea lor. Veche, arogantă, puternică. Sabia mea e goală, lipsită de podoabe.

— Deci ți-am luat ce era al tău, îmi spune apropiindu-se și făcând semn cu capul spre Mustang.

— N-a fost niciodată a mea, îi spun râzând. Și cu siguranță nu e nici a ta.

Sosește Albul, croindu-și loc în față, cu robele fluturându-i. E chel. Și adus de spate.

— Dar am avut-o într-un fel în care tu n-ai avut-o. Mă întreb, continuă el, coborându-și vocea, astfel încât să-l aud doar eu, zaci noaptea singur în pat, gândindu-te la plăcerile pe care i le ofer? Te macină că eu știu cum sărută? Cum oftează când îi ating gâtul așa?

Nu-i răspund.

— Că strigă numele meu printre gemete și nu pe al tău?

Nu râde. Poate că urăște ceea ce îmi spune, dar ar spune orice ca să mă facă să sufăr. În multe feluri, nu e un om rău. Doar că e rău pentru mine.

— De fapt, a gemut și când am pătruns-o azi dimineață.

— Ce-ar spune Julian dacă te-ar auzi acum? îl întreb.

— Ar repeta cuvintele mamei și m-ar implora să te ucid.

— Sau ar plânge văzând c-ai devenit un demon?

Își desfășoară briciul și-și aprinde aegisul. Aegisul meu murmură când îl activez – un scut albastru ionizat de energie care se curbează ușor în fața mănușii mele stângi, înalt de treizeci de centimetri și lat de șaizeci. Când flutur aegisul deasupra pământului, zăpada se topește. În jurul luminii albastre se formează o aureolă de pâclă.

— Cu toții suntem demoni.

Hohotul lui brusc de râs plutește ca o panglică de mătase purtată de vânt.

— Asta a fost problema ta dintotdeauna, Darrow. Ai o părere prea bună despre tine. Crezi că ai un soi de repere morale în tine. Crezi că ești mai bun decât noi, când de fapt ești mai rău. Jucând mereu jocuri pe care nu le poți stăpâni împotriva unor oameni cu care nu poți concura.

— Am concurat destul de bine cu Julian.

— Nemernicule.

Chipul i se schimonosește când plesnește briciul, mugind fără cuvinte, doborându-mă înainte ca Albul să apuce să ne dea binecuvântarea. Ni se strigă să ne oprim, dar pe măsură ce briciurile țipă, strigătele se pierd și ochii tuturor se măresc de uimire când metalul ucigător de oameni se tânguie prin zăpada care se așterne încet. Cassius folosește tehnicile Kravat. Patru secunde de atac precis, folosind forța kinetică, apoi retragere. Evaluare. Atac.

Suntem singurul sunet în locul acesta bizar. Zgomotul ciudat, înalt și ascuțit al briciului arcuindu-se. Zăngănitul lamei puternice. Pocnetul aegisurilor de pe brațul stâng, din care ies scântei albe când lamele crestează pielea din care sunt făcute.

În ciuda mâniei, Cassius este în perfectă formă. Picioarele-i dansează, fără să se împiedice vreodată, șoldurile i se rotesc când se lansează-n atacuri compacte. Respiră calm, regulat. Plesnește din brici în față cât o lungime de braț, apoi rigidizează lama și o rotește în sus, țintindu-mi vintrele. Fiecare mișcare a lui e un zvâcnet rapid. Antrenat. Șlefuit de maeștri și Săbiile Societății. Nu-i greu să-ți dai seama de ce și-a devastat adversarii încă din copilărie, de ce a reușit să mă eviscereze la Institut. Pentru că adversarii lui luptă ca el, dar mai încet. Eu nu lupt ca ei. Mi-am învățat lecția.

Acum o s-o învețe și el pe-a lui.

— Ai exersat. Reușești șase mișcări la rând, îmi spune, retrăgându-se.

Se repede înainte, simulând un atac înalt, dar măturând cu lama pe jos ca să-mi lovească gleznele.

— Dar ești tot un novice.

Declanșează o rafală de șapte lovituri împotriva mea, aproape străpungându-mi umărul drept. Recunosc tiparul de angajare în atac, dar tot sunt cu o fracțiune de secundă mai în urmă decât el. Reușesc cu greu să mă eschivez, aruncându-mă în ultimul moment într-o parte din calea unei lovituri. Urmează încă două

seturi de câte șapte în succesiune rapidă. Abia reușesc să mă feresc de ultima – cad într-un genunchi, gâfâind, uitându-mă la oaspeții adunați în jurul nostru.

— Auzi? mă întreabă.

Nu aud decât vântul și bătăile inimii.

— Este sunetul pe care-l scoate un om care moare singur. Nu te plânge nimeni. Nu-i pasă nimănui.

— Lui Arcos o să-i pese, îi șoptesc.

Încremenește.

— Ce-ai zis?

— Lui Lorn au Arcos o să-i pese dacă ultimul lui elev moare, îi răspund, renunțând să mă mai prefac că respir greu, îndreptându-mă mândru de spate.

Cassius se holbează la mine de parcă ar fi văzut o nălucă. Ezită. La fel și cei care aud ce spun.

— În timp ce tu mâncai, m-am antrenat. În timp ce tu umblai după plăceri, m-am antrenat. M-am antrenat începând cu săptămânile de după Institut până în ultimele zile înainte de începerea Academiei.

— Lorn au Arcos nu acceptă elevi, șuieră Cassius. Nu în ultimii treizeci de ani.

— A făcut o excepție.

— Mincinosule.

— Oh? exclam râzând. Credeai că am venit aici ca să fiu ucis? Crezi că deții dreptul asupra vieții mele? Nu, Cassius. Am venit aici ca să te spintec în fața părinților tăi.

Face un pas în spate, privirea alunecându-i spre tatăl lui, spre Karnus. Ridic mândru capul.

— Haide, frate. Nu vrei să vezi cât de bine pot să lupt de fapt?

Șovăie și îl atac ca un animal sălbatic nocturn, cu umerii aplecați, într-o chibzuință primară, la fel de tăcut ca însuși întunericul.

Îmi răsună în minte cuvintele lui Lorn: „Prostul trage de frunze. Sălbaticul ciopârțește trunchiul. Înțeleptul sapă la rădăcină. „Așa că îi atac picioarele, set după set de lovituri. Nu timp de patru secunde cum învață Auriii. Ci șapte. Apoi sparg tiparul. Un set de douăsprezece mișcări.

Apărarea lui e precisă. Și dacă aș lupta cum m-a învățat el, m-ar ucide. Dar pe mine m-a învățat să mă mișc unchiul meu, iar o legendă m-a învățat să ucid. Urlu și mă rotesc, ridicându-mă în

aer și lovindu-l de sus, aruncându-mă asupra lui ca un uragan, plesnindu-l, izbindu-l, obligându-l să se retragă. Iar când atacă el, mă aplec atât de mult într-o parte, până când reușesc să-l dezechilibrez, așa cum m-a învățat Lorn au Arcos. Mă mișc în cerc. Nu mă retrag niciodată. Nu ți se deschide nicio ocazie de atac dacă te lași împins în spate. Folosește-te de forța celuilalt ca să creezi noi unghiuri de atac. Mișcă-te constant în jurul lui. Calea Salciei. Frumos, fluid, ca un susur de izvor în apărare, biciuind apoi la fel de teribil ca ramurile unei sălcii în toiul iernii, la fel de glacial ca vântul care urlă în munți.

Înăuntrul meu, Roșul se întâlnește cu Auriul.

Arma îmi fulgeră, când brici, când lamă curbată. Se izbește de sabia lui, iar aegisul de pe brațul lui drept crapă sub forța loviturilor mele. Cassius se clatină. E un luptător de primă clasă ciomăgit de un bătăuș de cartier.

Râd. Râd ca un nebun, iar mulțimea din jur mă aclamă șocată, câțiva țipând când lovesc aegisul lui Cassius atât de tare încât se supraîncarcă. Scânteile sfârâie din echipamentul de pe braț. Îi fac o tăietură adâncă acolo, apoi încă una pe cot, pe genunchi, pe gleznă. Smucesc lama în sus și-l tai pe obraz. Mă opresc și mă dau înapoi ușor, pozând cu briciul în vreme ce se transformă într-o lamă curbată. Cei care ne urmăresc nu vor uita asta niciodată.

Femeile țipă numele lui Cassius. Iubitele lui din adolescență, care acum îl privesc pe bărbatul cu care au crescut, care s-a culcat cu ele, cel care le-a făcut promisiuni deșarte, cel care le-a făcut să creadă că tocmai l-au pierdut pe cel mai puternic bărbat al generației lor. Privesc toate cum un alt bărbat îl transformă într-o grămadă pulsândă de sânge.

Îl fac de râs. Dar totul se întâmplă cu un scop. Totul e pentru a transforma ura mocnită dintre Bellona și Augustus într-un război.

Mă mișc în cerc ca un leu în cușcă până ce ajung în fața Imperatorului Bellona.

— Fiul tău o să moară, îi spun cu sălbăticie, la câțiva centimetri de chipul lui.

E gras. Are maxilarul pătrat, un aer afabil și cioc. Ochii îi strălucesc, înotând în lacrimi. Nu spune nimic. E un nobil și o să urmeze calea onorabilă, chiar dacă asta înseamnă că își va vedea fiul murind.

Chiar cuprins de furie, mă simt rușinat. Simt oroarea de a fi omul care vine din întuneric ca să distrugă o familie.

— O să te uiți, pur și simplu? îi strig lui Bellona.

Soția Imperatorului Bellona nu e la fel de nobilă. Fierbe, aruncându-i Suveranei priviri acuzatoare. Îmi dau seama ce vrea.

Mă întorc la Cassius. Vor fi nevoiți să se uite fără să poată face nimic, la fel cum m-am uitat eu la Eo.

— Lady Bellona, ești îndeajuns de nobilă cât să-l privești pe Cassius murind? Să-l vezi cum dispare pentru totdeauna?

Buzele i se strâng. Le șoptește ceva lui Karnus și Cagney.

— Asta e puterea Casei Bellona? Vă uitați ca oile când vine lupul în mijlocul turmei?

Transform totul într-un mare spectacol pentru cei mai aprigi. Cassius încearcă să lupte. Se poticnește când îi fac o tăietură la genunchi. În patru labe, încearcă disperat să se ridice în picioare, dar cade lat. Sângele lui se conturează întunecat în zăpadă. Așa l-a omorât și el pe Titus. E înspăimântat, se uită înspre familia lui, conștient că e ultima dată când îi vede. Ei nu au nicio Vale. Viața asta e singurul lor paradis. În pofida a tot ce s-a întâmplat, e o imagine tristă, și mi-e milă de el.

Cagney, îmboldită de Lady Bellona, a făcut deja un pas înainte, cu chipul ei drăguț, cu trăsături ascuțite, răvășit de furie. Trebuie doar să-l rănesc un pic mai mult pe puternicul ei văr Cassius. Dar Imperatorul Bellona o smucește trăgând-o înapoi cu o mână fermă. Îl pironește posomorât cu privirile pe Augustus, apoi se uită atent la mulțime.

— Niciun Bellona nu va interveni. Pe onoarea mea.

Totuși, soția lui nu e de acord. Îi mai aruncă o căutătură fixă Suveranei, care ridică o mână.

— Oprește-te! Oprește-te, Andromedus!

De fapt, chiar rămân înlemnit în urma acestei intervenții.

Toată lumea se uită spre estrada Suveranei. Cassius gâfâie. Nu se poate să fie atât de proastă. Sau se poate? Intervenția confirmă zvonurile, pentru mine și pentru toți ceilalți. Suverana își dă pe față favoritismul. A ales familia Bellona. Ei îl vor înlocui pe Augustus pe Marte. Cassius avea un rol important de jucat în acest plan. Acum, din cauza hotărârii ei greșite, e pe cale să moară și planul ei să fie spulberat. Totuși, nu m-aș fi gândit că o

să facă ceea ce e pe cale să facă. E atât de prostesc. Atât de îngust. Mândria a făcut o proastă din ea.

— S-a făcut o adăugire la reguli. De vreme ce Albul nu a reușit să-și dea binecuvântarea, întrecerea va fi până la moarte sau predare, declară ea, uitându-se spre mama lui Cassius. Acestea sunt limitele duelului. Se pierd prea mulți dintre copiii noștri atât de prețuiți în școli. Nu avem de ce să irosim viețile acestor bărbați excepționali din cauza unor șotii copilărești.

— Suverana mea, strigă Augustus, lacom să-și primească trofeul însângerat. Legea e clară. Odată ce a început duelul, regulile nu pot fi schimbate de niciun bărbat și de nicio femeie.

— Tu citând legea. Ce ironie nemaipomenită venind din partea ta, nu-i așa, Nero?

Din mulțime se aud chicote înfundate, care-mi confirmă că zvonurile despre cum că i-ar fi aranjat Șacalului intrarea la Institut sunt adevărate.

— Suverana mea, îl sprijinim pe Augustus în această chestiune, bubuie un glas.

Daxo au Telemanus face un pas în față. Fratele mai mare al lui Pax, la fel de înalt cum era prietenul meu, dar mai puțin fioros. Mai degrabă un brad decât o stâncă de bărbat. La fel ca tatăl lui, Kavax, e chel, dar are capul tatuat cu îngeri aurii. O strălucire răutăcioasă îi joacă în ochii somnoroși adumbriți de sprâncene stufoase.

— Ce mai surpriză! mârâie mama lui Cassius.

— Trădare! mugește Kavax, tatăl lui Daxo.

Își mângâie când barba roșie despicată, când vulpea uriașă pe care o ține sub brațul stâng, ca animal de companie.

— Toate astea duhnesc a trădare și favoritism! Reacționez greu. Dar acum sunt jignit. Jignit!

— Ai grijă, Kavax, spune Octavia cu o voce ca de gheață. Unele cuvinte nu mai pot fi luate înapoi.

— Altfel de ce le-ar spune? întreabă Daxo, uitându-se către familiile venite de pe Giganții de Gaz, printre care știe că va găsi aliați în această dezbatere. Dar cred că el încearcă să te povățuiască acum, Suverana mea: nici măcar cuvintele tale nu pot schimba legea. Tatăl tău a aflat asta de propria ta mână, nu-i așa?

Furiile Suveranei înaintează amenințătoare. Cât despre Suverană, nu-și îngăduie decât un zâmbet sever.

— Dar, tinere Telemanus, uiți un lucru, cuvântul meu este legea.

Asta pur și simplu nu se face. Un Auriu îi poate conduce pe alți Aurii. Dar dacă îți faci propriile reguli te-ndrepți către pierzanie. Suverana stă de atâta vreme pe Tronul Dimineții încât a uitat asta. Cuvintele ei nu sunt lege. Acum au devenit o provocare.

O provocare pe care o accept cu brațele deschise.

Își dă seama că a greșit spunând asta când îmi întâlnește privirea și ne dăm amândoi seama în clipa aceea că mai pot face o mișcare pe care n-o poate contracara.

— N-o să-mi furi ce e al meu! urlu.

Mă-ntorc brusc spre Cassius, care-și ia arma în mână. El nu m-a lăsat să mă predau în mocirla de la Institut. Știe că n-o să-l las să se predea. Se face palid la față când îl atac. Se gândește la toate lucrurile pe care e pe cale să le piardă. La cât de prețioasă e viața lui. Un Auriu până la final. Câțiva țipă la mine să mă opresc, urlând că nu e corect.

Asta e însăși definiția corectitudinii.

Pe mine m-ar fi lăsat să mor.

Se întinde să mă lovească în gât. E o manevră. Repede briciul în jos, ca să mi-l înfășoare în jurul piciorului. Se așteaptă să mă feresc. Îl atac direct, prin arcul făcut de briciul lui, îi sar peste cap în gravitația joasă, apoi îmi rotesc briciul înapoi fără să mă uit. Biciul i se înfășoară în jurul brațului drept întins. Apăs butonul care face briciul să se rigidizeze și, cu trosnetul unei ramuri înghețate care se rupe în toiul iernii, revendic brațul de luptă al lui Cassius au Bellona.

Jumătate din mulțime amuțește, iar cealaltă urlă. Nu mă întorc imediat. Când în sfârșit o fac, îl văd pe Cassius încă în picioare, clătinându-se, nu pentru mult timp pe lumea asta. Nimeni nu se clintește când Cassius se prăvălește la pământ. Tatăl lui ține privirea plecată, tăcut.

— Am spus să încetezi, țipă Suverana.

Două Furii sar de pe estradă și aterizează cu săbiile fluturând.

— Termină treaba, ordonă Augustus.

Mă îndrept spre Cassius. Îi tremură buzele; mă scuipă. Arogant până și în clipa asta. Ridic sabia. Apoi mâna cuiva mă prinde de încheietură. Nu e o strânsoare fermă. Ci una moale. Îi simt căldura pe piele. Delicată.

— Ai câștigat, Darrow, îmi spune Mustang încet, venind în fața mea, astfel încât să mă privească în ochi; Furiile se opresc în afara cercului. Nu te pierde cu firea.

N-am reușit să mi-o imaginez pe Eo privindu-mă din Vale. În iadul de-aici, mi-am pierdut credința. Mustang mi-o aduce înapoi. Eo poate că mă privește, poate că nu. Un singur lucru e sigur. Mustang mă privește acum și ceea ce văd în ochii ei e îndeajuns să mă facă să las mâna în jos. Îmi zâmbește, de parcă m-ar vedea pentru prima dată după mulți ani.

— Așa, vezi?

— Omorâți-l! strigă mama lui Cassius. Omorâți-l acum!

— Nu! urlă Imperatorul Bellona.

Prea târziu.

Mustang face ochii mari.

Mă întorc la timp să văd cercul dizolvându-se, năruindu-se spre interior de parcă ar fi făcut din nisip. Nu brusc, ci încetul cu încetul. Un Bellona se repede la mine, tăcut, periculos. E urmat de un altul. Dar apoi apare Tactus din grupul lui Augustus. Apoi un alt lăncier. Aud urletul de război al prietenului meu. Un al doilea după el. Sunt de față mai mulți Aurii care au făcut parte din armata mea.

Cagney au Bellona ajunge prima la mine. Arma pe care mi-a furat-o îmi atinge în treacăt gâtul. Mă aplec, dar mi-aș fi pierdut capul dacă Mustang n-ar fi parat lovitura cu sabia ei. Scânteile îmi înțeapă fața, iar Tactus o atacă pe Cagney dintr-o parte, tăind-o în jumătate.

Urlete.

Locul Însângerat e complet distrus. Auriii din familiile Bellona și Augustus fug să-și protejeze rudele. Alții o iau la sănătoasa. Karnus îl taie pe Tactus – e prea mult pentru prietenul meu. Mă grăbesc să-i sar în ajutor până când Victra și ceilalți intervin între noi și Karnus. Mustang a dispărut în învălmășeală. O caut înnebunit. O sabie îmi flutură pe deasupra capului.

Strigătele bubuie cu putere, în vreme ce Suverana ne cere să încetăm. Dar e depășită de situație. O femeie țipă lângă trupul prăbușit al lui Cagney. Zeci de femei și bărbați, toți înarmați cu săbii, se spintecă unii pe alții. Tactus îmi aruncă arma pe care mi-o furase Cagney. Apoi încasează o sabie în umăr, apărându-mă pe mine. Mă răsucesc să-i vin în ajutor prietenului meu și hăcuiesc mâna unui Bellona în timp ce își trage sabia din brațul

lui Tactus. Îl trag pe Tactus spre mine și-mi croiesc drum lovind cu sabia în stânga și-n dreapta. O sabie îmi zgârie fruntea. O zăresc pe Mustang în mijlocul haosului, acoperind trupul rănit al lui Cassius. Nu știu dacă cei din familia Bellona o vor ucide. Au lăsat-o să stea cu ei la masă. Totuși, nu sunt sigur. Mă grăbesc spre ea, izbindu-mă de cei care stau între noi. Tactus mă ajută.

Mă izbesc de-o femeie. Antonia. Ochii i se luminează când îmi aruncă un cuțit în stomac, dar Victra, sora ei, îi dă un pumn în față, iar Tactus începe să-i dea șuturi în cap după ce cade. Victra îmi zâmbește larg, dar Karnus o apucă de păr și o trântește la pământ. E nevoit să se retragă când intră Leto în încăierare, respingând valul de atacatori cu loviturile precise ale briciului său în culorile curcubeului. Cei doi Telemanus, tată și fiu, i se alătură, decimând Auriii care le apar în față cu briciuri pe jumătate cât mine de mari.

— Tactus, cu mine! strig.

Tactus sângerează, dar e în picioare și urlă ca un nebun, de parcă încă ar mai lupta alături de Sevro. Facem amândoi un salt uriaș în gravitația joasă. Știe că mă duc după Mustang. Dar rândurile familiei Bellona sunt prea strânse. Briciurile prea periculoase.

— Mustang! o strig, parând loviturile a doi Bellona.

Spintec fața unuia și-l pocnesc pe celălalt în gât cu aegisul. Un altul li se alătură. Și încă unul, până se formează un bastion de Bellona care-mi barează calea.

— Protejează-l pe ArhiGuvernator! îmi strigă Mustang cu un glas mai stăpânit decât al meu, făcându-mă să mă simt ca un idiot obsedat de simțul cavaleresc – normal că n-are nevoie de mine să o salvez. Protejează-l pe tata!

Și cu toate că nu mai reușesc să o zăresc prin gloată, mă supun.

Îl las pe Tactus să mă tragă de guler spre linia noastră de retragere, care e asaltată dintr-o parte. Mai strigă cineva la noi să-l apărăm pe Augustus. Alții strigă să-i protejeze cineva pe Imperatorul Bellona și pe Cassius. Multe dintre familiile lorzilor au fost escortate de membri înarmați ai familiei, care le protejează spatele de haos cu săbiile. Fug cu toții din turn, folosind lifturile pentru că cizmele gravitaționale sunt interzise aici. Locul e aproape părăsit. Pretorienii Suveranei – Obsidieni și Aurii înveșmântați în negru și purpuriu – se adună în jurul ei și o

duc departe de locul acesta distrus. Mâinile bătătorite strâng briciurile și săbiile ionice. Cenușii conduși de Aurii în purpura Pretorienilor vin să ne disperseze. Poartă echipament de asalt și trag cu pistoalele lor cu bile de cauciuc și unde de șoc în familiile care se bat, împrăștiindu-i pe Aurii ca pe muște.

— AUGUSTUS! strigă uriașul Karnus luând-o la goană din rândurile familiei Bellona, prin undele de șoc, ca un nebun.

Pune pe cineva la pământ cu umărul, zdrobește fața unui lăncier cu aegisul și țintește de la distanță capul lui Augustus, sperând să-l ucidă pe rivalul familiei sale printr-o lovitură năprasnică.

— AUGUSTUS!

Leto, cel care stăpânește sabia cel mai bine dintre noi, garda de corp a lui Augustus, îl interceptează în fața ArhiGuvernatorului.

— *Hic sunt leones*! strigă el spre ceruri.

Leto se mișcă asemenea oceanului, cu o grație fluidă și amenințătoare. Îl împinge pe Karnus în spate și e pe cale să-i spintece burta, când deodată se clatină. Înlemnește la mijlocul mișcării. Karnus șovăie, apoi se îndreaptă de spate, nedumerit poate că e încă în viață. Întoarce capul spre Leto, care-l lovește în coapsă, deși e amorțit.

Leto se lasă încet într-un genunchi, cu brațele atârnându-i pe lângă el. Părul negru îi flutură acoperindu-i fața, apoi bărbatul pare să înghețe, încremenit brusc în mijlocul haosului. Ochii lui triști strălucesc ca și cum ar privi o navă alunecând liniștită în zare. E minunat în clipa dinainte de a fi decapitat de Karnus.

— Leto! urlă Augustus.

Privește scena cu ochi mari și-i împinge pe bărbații Telemanus care-l conduc de acolo. Îl zăresc pe Șacal pitindu-și stylusul de argint în mânecă, cel pe care-l învârtea între degete când mi-a propus alianța secretă.

Facem schimb de priviri.

Îmi rânjește cu toată gura.

Și mi-e clar că am făcut un pact cu diavolul.

13.

Câini turbați

Fugim în vârful turnului. Am fost nevoit s-o las pe Mustang în urmă. Știe ea ce face. Cumva, reușisem să uit asta. Întotdeauna știe al dracului de bine ce face.

— N-o să-i facă niciun rău, îmi spune Augustus.

Cred că e pentru prima dată când i se citește vreo emoție pe chip. Nu. Pentru a doua oară. Când l-a strigat pe Leto, a fost ca și când ar fi pierdut un fiu. Arată de parcă asta i s-ar fi întâmplat, are fața căzută și pare cu douăzeci de ani mai bătrân. Și-a pierdut fiul cel mare. Și-a pierdut și cea de-a doua soție, pe mama copiilor lui. Acum l-a pierdut pe bărbatul pe care l-a adoptat pentru a-i înlocui fiul și se teme pentru viața femeii care-i amintește de soția lui.

Dacă îi vor face vreun rău, e din vina mea.

Am pus lucrurile în mișcare. Pentru prima dată, totul a mers cum nu se poate mai bine. Sângele îmi fierbe în vine. Încheieturile degetelor mi se albesc când se scurge sângele din ele. Mi se pare dezgustător, dar pentru asta au fost făcute mâinile mele.

Părăsim acest loc al iernii și copacilor, acum îmbibat de sânge. Mulți dintre noi cară răniții, mai bine de zece. Șapte morți. Doar vreo douăzeci care au scăpat nevătămați. Unii sunt dispăruți. Leto cel fără de pereche s-a dus, consilierul lui Pliniu a fost ciopârțit, iar o fată dintre Pretorii noștri a încasat o sabie în gât de la Kellan au Bellona.

O duc în brațe și încerc să-i opresc sângerarea în vreme ce coborâm din turn cu liftul. Nu prea am sorți de izbândă. Victra apasă rana cu o bucată ruptă din rochia ei.

Aș da orice pentru o pereche de cizme gravitaționale. Ne strângem în jurul lordului nostru. Cu briciurile scoase. Am brațul plin de sânge până la cot. Sudoarea mi se scurge pe față și pe coaste. Stropi roșii cad la picioarele noastre pe podeaua liftului, picurând din mâini, răni, săbii. Totuși, chipurile din jurul meu sunt brăzdate de zâmbete.

Mi-e cald în uniformă, așa că îmi desfac nasturii de sus. Tactus sângerează lângă mine. Are umărul stâng perforat. O tăietură curată.

— E doar sânge, îi spune Victrei, care se agită pe lângă el.

— Ai o gaură în tine.

— Nu-i ceva nemaivăzut, zâmbește el, privindu-i jumătatea de jos a corpului. Și tu ai o gaură și nu mă vezi plângându-mă din

cauza asta. Auuuci, icnește Tactus când Victra îi apasă peste rană un bandaj făcut tot din rochia ei.

În ciuda durerii, mai râde câteva clipe, apoi se uită la mine și clatină din cap, cu ochi sălbatici și veseli.

— Te-ai antrenat cu Lorn au Arcos, omule. Nemernic viclean ce ești.

M-a salvat de atacul lui Cagney. Dau din cap și ne lovim pumnii însângerați, disprețul arătat mai devreme și pariurile făcute pe viața mea sunt uitate deocamdată.

Mulți dintre ceilalți Aurii, Pretorii, cavalerii, bărbații și femeile războinice mai ales – și avem mai mulți decât Politicieni sau economiști în comparație cu celelalte Case – își șterg frunțile, lăsând urme cafenii. Sunt genul de Aurii care ți-ar spune că problema Auriilor este că toată lumea a fost deja cucerită. Ceea ce înseamnă că nu mai ai pentru ce să lupți. Nu mai ai împotriva cui să folosești toate abilitățile de luptă și tot armamentul. Ei bine, tocmai le-am oferit gustul proaspăt al bătăliei. Și chiar dacă garda Guvernatorului lor a murit, chiar dacă Pretorul lor șef sângerează pe umărul meu și Mustang e în mâinile dușmanului, vor să participe la joc. Și cadavrele sunt miza zilei.

Tineri și bătrâni mă privesc înfometați. Așteptând să fie hrăniți.

Asta înseamnă să fii alpha, Primusul. Ceilalți așteaptă să fie îndrumați de tine. Simți mirosul înțepător al sângelui pe tine înainte ca măcar o picătură să fi fost vărsată. Vârsta nu contează. Experiența nu contează. Tot ce contează e că le dau ocazia nemernicilor ăstora psihopați să ucidă.

În jurul nostru copiii plâng, și mă-nfior. Creaturi atât de fragile într-o noapte ca asta. Fiii și fiicele surorii mai mici a lui Augustus. Tatăl lor îi mângâie pe cap ca să-i liniștească. Pufnind, soția lui se apleacă și-i pălmuiește pe toți până când încetează cu smiorcăitul.

— Fiți curajoși, le spune.

Obsidienii și Cenușiii nu ne așteaptă jos. Au fost duși altundeva. Nici Obsidienii sau Auriii Suveranei nu se zăresc prin aer. Ceea ce înseamnă că încă nu s-a decis ce să facă. Exact cum credeam. Nu ne poate măcelări. Ca o Casă să măture de pe suprafața pământului o altă Casă e un lucru, dar să facă așa ceva cel mai mare lider folosindu-se de puterea și fondurile

încredințate de Senat? S-a mai întâmplat cândva și acel lider a fost decapitat de propria lui fiică. Cea care ocupă acum tronul.

Oh, probabil că mă urăște pentru ce am făcut.

Sub lift, luminile strălucesc de-a lungul cărării pietruite care străbate pădurea uriașă de copaci înfloriți. Muzicienii nu mai cântă. În locul muzicii auzim strigăte și urlete și perioade lungi de tăcere înfiorătoare. Dedesubt, Aurii aleargă. Fug spre clădirile de piatră de dincolo de pădure, de unde au acces la nave pentru a zbura acasă. Numai că unii dintre ei nu fug. Sunt vânați.

S-a întâmplat ceva la care nu mă așteptam. În seara asta mai multe familii caută să-și împlinească răzbunarea de sânge. Am simțit la fel la Institut când ceilalți studenți și-au dat seama că nu era un joc. Că nu exista nicio regulă. Un sentiment bizar, o senzație cum că nu oamenii, ci diavolul cutreieră pământul. Cine poate ști ce va face acum fiecare, dacă regulile au dispărut?

În depărtare se văd patru vânători. O haită de trei bărbați și o femeie gonesc fără zgomot prin pădure. Sar peste un pârâu. Aleargă cu toată vigoarea unui om flămând. Cu toată ambiția tinereții. Sunt din Casa Falthe, se pare. O recunosc pe Lilath, fata cu ochii tulburi, cea pe care a trimis-o Șacalul să-i livreze lui Cassius holograma cu mine omorându-l pe Julian. E însoțită de Cipio, tânărul solid care cândva o urma pe Antonia atât în dormitor, cât și în afara lui.

Îi urmărim cu privirea în tăcere în vreme ce liftul coboară. Mesageri ai morții, membrii haitei se strecoară printre copaci spre un grup din Casa Thorne, care nu bănuiește nimic – sunt cu toții îmbrăcați în rochii și costume roșu cu alb; se-ndreaptă prea târziu nebunește spre clădirile de piatră. Pe stindardul lor e un trandafir. Cade la pământ atunci când asasinii dau năvală dintre copaci. O familie întreagă moare. E înfricoșător cât de tăcut și rapid este totul cu briciurile. Diferit de duelul meu. Eu am făcut lucrurile pe îndelete. Ei nu. Văd cum un băiat de zece ani e tăiat în două. Nu există niciun strop de milă pentru copiii Auriilor. Nu sunt considerați inocenți. Sunt semințele inamicului. Îi distrugi sau lupți cu ei ani întregi de-acum încolo. O femeie îmbrăcată în rochie de bal ripostează și reușește să ucidă un membru al Casei Falthe înainte să fie doborâtă. Doi copii fug. Unul e prins. Celălalt scapă. E singura care reușește.

Apoi lăncierii Casei Falthe dansează. Izbesc pământul cu pași mari, exagerați. Se întorc în direcții opuse, afundându-și degetele de la picioare în pământul întunecat. Numai că nu dansează.

— Blestemații! înjură Tactus trecându-și palma peste față.

— Copiii…, șoptește Victra.

Augustus nu spune nimic, are chipul neclintit ca o stâncă.

— Familia Thorne are cincisprezece copii, spune Victra cu ochii în lacrimi, lucru la care nu mă așteptam din partea ei.

— Monștri, șoptește Șacalul, dându-mi fiori pe șira spinării, pentru că se preface atât de al dracului de bine – îl doare-n cur de ce se-ntâmplă.

Copii. Oare ar mai fi cântat Eo dacă ar fi știut că acesta va fi corul? Cu toții cărăm poveri. În timp ce ucigașii se furișează de lângă familia ucisă, îmi dau seama că într-o zi povara mea mă va zdrobi sub greutatea ei. Dar nu azi.

— Au instalat emițătoare de bruiaj, spune Daxo au Telemanus, arătându-mi datapad-ul de pe încheietură. Datapad-urile sunt moarte. Nu vor să ne lase să ne contactăm navele de pe orbită.

Augustus își privește datapad-ul care nu mai afișează nimic și spune că în curând celelalte familii își vor convoca Obsidienii, Auriii și servitorii Cenușii. Trebuie să părăsim planeta și să ocupăm o poziție sigură înainte ca valul să ne lovească.

— Tu ai creat haosul ăsta, Darrow. Scoate-mă de aici.

Se apleacă spre mine și-i ia pulsul Pretorei pe care o țin în spate.

— Scapă de ea. O să moară în curând, îmi spune, ștergându-și mâinile. Copiii deja ne îngreunează prea mult.

Pretora îmi șoptește ceva când o las pe podeaua liftului. Nu știu ce spune. Când o să mor, n-o să spun nimic, pentru că știu că dincolo mă așteaptă Valea. Ce o așteaptă pe această războinică? Doar întunericul. Nici măcar nu i-am înțeles ultimele cuvinte; ne descotorosim de ea ca de o sabie ruptă. Îi închid ochii cu degetele mele pline de sânge, lăsându-i urme lungi. Victra mă strânge de umăr, observând respectul pe care i-l arăt.

Mă ridic în picioare și împart ordine lăncierilor și celorlalți războinici. Pe cincisprezece dintre ei îi pot considera asasini pricepuți. Unii de vârsta mea, alții trecuți bine de a doua tinerețe. Dar nimeni nu mă contrazice. Nici măcar Pliniu. Cei doi

Telemanus par cei mai dornici să mă asculte. Amândoi îmi susțin privirea mai mult decât e nevoie, aprobându-mă din cap mai tare decât ca o simplă formalitate.

— Sper că nimeni nu s-a plictisit.

Râd cu toții.

— O să ne trezim c-avem companie în cazul în care vreo altă familie ajunge la concluzia că ar putea câștiga favorurile familiei Bellona sau ale Suveranei dacă îi iau capul ArhiGuvernatorului, le spun. Trebuie să-i ucidem dacă apar și să ne croim drum spre hangare. Telemanus, tu și fiul tău sunteți de acum umbrele ArhiGuvernatorului. Nu vă mai ocupați de nimic altceva. Ați înțeles?

Dau amândoi aprobator din capetele masive.

— *Hic sunt leones*!

— *Hic sunt leones*!

Când liftul ajunge jos, vedem că suntem așteptați de patruzeci de femei și bărbați. Familia Norvo de pe Triton și familia Codovan de pe lunile lui Jupiter.

— Ghinion, oftează Tactus.

— Codovan și Norvo sunt de-ai noștri, răspunde Augustus. Cumpărați și plătiți.

— Ticăloșilor! Codovan, ticăloșilor! strigă Kavax cu glas tunător. Am crezut că sunteți de-ai lui Bellona!

— Și ei au crezut la fel! zice Augustus care se așteptase la asta.

Preiau comanda și asupra Auriilor care ni s-au alăturat. Din nou, am crezut că cineva o să obiecteze. Stau pur și simplu și se uită la mine, așteptându-mi ordinele. Toți acești Pretori, toți acești Politicieni, și bărbați și femei, războinici vânjoși. Îmi rețin un chicotit. E incredibil ce putere capeți când ești plin de sânge până la coate și nicio picătură nu e al tău.

Îl escortăm pe ArhiGuvernator afară din pădure. Suntem atacați de trei ori, dar îi dau lui Tactus pelerina lui Augustus și-i pune pe câțiva dintre atacatori pe o pistă falsă. Petale roșii într-o mie de nuanțe se scutură din copaci în vreme ce Auriii luptă sub ei. La final cu toții sunt drapați în roșu.

Gașca celor trei din Casa Falthe încearcă să-l prindă pe Tactus într-o ambuscadă când se întoarce la grupul principal. Se năpustește asupra lor și fără prea mare bătaie de cap îi pune pe

toți la pământ, mai puțin pe Lilath. Fuge cât o țin picioarele după ce Tactus îl omoară pe Cipio, călcând peste cadavru.

— Ucigași de copii! urlă Tactus la nesfârșit până când Victra îl trage într-o parte.

Îl caut cu privirea pe Șacal. Mă aștept în orice clipă să primesc o săgeată în spate, să mor la fel ca Leto. Dar Șacalul doar ne urmează, la fel ca tatăl lui. N-a văzut nimeni ce i-a făcut lui Leto. Sau dacă au văzut, nu scot o vorbă despre asta din cauza fricii.

Când ajungem la clădirile de piatră de dincolo de pădure, traversând în sfârșit un pod alb de calcar, regulile Societății par să se aplice din nou. Culorile inferioare se împrăștie care-ncotro din calea noastră când noi, șaptezeci de războinici, năvălim în clădire îndreptându-ne spre hangare ca să plecăm de pe această lună. Dar când ajungem la hangare vedem că ne-a dispărut nava. Dăm fuga la pistele de aterizare mărginite de iarbă și copaci. Navele tuturor familiilor au dispărut. Patrulele distrugătoarelor-de-aripi ale Societății zboară pe cer.

Interogăm un Portocaliu care tremură din toate încheieturile. Tactus îl ține de guler. Se cutremură uitându-se la noi, șaptezeci de suflete sângeroase. N-a mai vorbit niciodată până acum cu un Auriu, darămite cu cineva ca noi. Victra împinge mâna lui Tactus și vorbește în șoaptă cu Portocaliul.

— Zice că navelor li s-a cerut să se întoarcă acasă acum două ore.

— Mai întâi nu permit accesul Obsidienilor la gală și acum chestia asta, mormăie Tactus.

— Asta înseamnă că Suverana a plănuit ceva, spune Șacalul. Ceva ce nu i s-a mai permis să ia naștere. Ne-a înlăturat Obsidienii și navele pentru a îndepărta Casele de sursele lor de putere, explică el mai departe uitându-se cu prudență la cei doi Telemanus. Pentru a ne izola. Ce crezi că ascundea în mânecă, tată?

Augustus privește cerul concentrat și nu ia în seamă întrebarea fiului său.

— Mama mă-sii! înjură Victra.

— Strângeți rândurile! le urlă Kavax războinicilor lui.

— Pișa-m-aș! zice Tactus pălind.

Mă uit în sus și văd sfârșitul apropiindu-se.

— Pretorienii!

Șaptezeci de briciuri sunt scoase din teacă și ne îndepărtăm unii de alții în caz că au arme electrice.

— Darrow! Tu stai lângă mine! îmi spune Augustus.

Inamicii sunt doar niște puncte negre pe cerul întunecat. Dar ochii noștri sunt vigilenți. Nemernicii în negru se năpustesc din nori și aterizează pe pământ ca niște demoni căzuți, toți în formații de câte trei.

Bumbumbum. Bumbumbum. Bumbumbum.

Aterizează între copacii de pe iarbă, blocându-ne calea spre Citadelă. Pretorieni Obsidieni și căpitani-cavaleri Aurii. Pretorienii Obsidieni sunt titani, asemenea unor golemi ieșiți din stânca muntelui. De departe mult mai cruzi decât cei folosiți la Academie. Nu există armură ca a lor pe nicio planetă. Purpuriu închis cu încrustații negre, cu onduleuri ca de coral pe trupurile lor de titani. Stau în formații strânse, loiali și obligați unul altuia, la fel cum sunt credinței lor.

Bumbumbum de nouăzeci și nouă de ori. *Bum*. Comandantul lor Auriu aterizează ultimul, într-un genunchi. Se ridică în picioare; are un coif înalt în forma unui cap de lup care urlă. Mantia lui aurie, cu blazonul cu piramida Societății brodată pe ea, fâlfâie în bătaia vântului. Un Cavaler Olimpic. Sunt doisprezece cu toții în Sistemul Solar, jurați să apere Acordul Societății împotriva oricui l-ar încălca. Acesta e Cavalerul Furiei, postul pe care l-a ocupat Lorn timp de șaizeci de ani, până când a plecat în Europa. Cavalerii Olimpici reprezintă ceea ce Auriii consideră caracteristicile dominante ale unui om, la fel cum sunt și Casele din școli. Un bărbat ceva mai slab decât mine îmbracă armura. Așadar Suverana a numit deja pe cineva în locul lui Lorn.

— Spune-ți numele, cavalerule! strig.

Cavalerul își lasă coiful să se retragă în armură. Părul blond îi acoperă acum mutra urâtă. Plină de sudoare, ridată din cauza vârstei și a grijilor. Izbucnesc în râs când îmi zâmbește cu gura aia strâmbă a lui. Toată lumea se holbează la mine. Acum o să mă creadă și mai dus cu pluta. Cavalerul Furiei vine din ceruri și eu îi râd în față.

Chicotește.

— Nu mă recunoști, băi, mâncător de rahat ce ești?

— Fitchner, ești mai bocciu decât te țineam minte!

— Fitchner? pufnește Tactus. O, nostalgie.

— Salutare, băiețaș, zice Fitchner râzând când îl vede pe Tactus îmbrăcat cu mantia ArhiGuvernatorului. Frumoasă pelerină, dar tu nu ești ArhiGuvernatorul Augustus.

Fitchner plescăie și-și pune mâinile-n șolduri.

— ArhiGuvernatorule! ArhiGuvernatorule! Drăguțule, unde dracu' ești?

ArhiGuvernatorul își dă ochii peste cap și face un pas în față, trecând pe lângă mine.

— Proctor Marte.

— Ia te uită, drăguțul! Ăla-i titlul vechi, nu știai?

— Văd că ai un coif nou.

— Nu-i așa că e frumușel? Doamnelor le place la nebunie. Nici nu mai țin minte de când nu mi-am mai tras-o așa mult cu niște Aurii, zice Fitchner mișcându-și șoldurile sugestiv. A fost mare bătaie de cap să-l obțin. Credeam că nu se mai termină odată duelurile și testele. În fața Suveranei, băiețași. Fiecare bărbat, fiecare femeie, susținându-și cauza. Toți cei care credeau că postul ar trebui să le aparțină. O dată și încă o dată și tot așa. Dar norocul îi favorizează pe cei afurisiți!

— Cum... mă minunez eu cu voce tare. I-ai învins pe toți?

— N-aș crede, pufnește ArhiGuvernatorul. Vorbim de războinici nemaipomeniți. Ceea ce tu nu ești, Fitchner, spune Augustus privindu-l tăios. Ce i-ai promis Suveranei pentru noul coif? Sunt sigur că prețul a fost destul de mare.

— Oh, am profitat de faptul că Darrow ți-a bătut flăcăul. Salutare, Șacalule, răzgâiat mic ce ești. Apoi a fost un blestemat de concurs și, ei, detaliile le poți afla de la fratele mai mare al lui Tactus și de la Proctorul Jupiter... Aparențele înșală în cazul meu, nu-i așa? spune el, pozând.

— Deci n-ai și un stăpân nou odată cu noul coif? îl întreabă Augustus.

— Stăpân? Pfff! face Fitchner umflându-și pieptul în mod comic. Cavalerii Olimpici nu cunosc alt stăpân în afara conștiinței lor. Noi apărăm Acordul Societății, suntem supuși doar datoriei.

— Cândva. Acum sunteți servitorii Suveranei, spune Daxo.

— Cu toții suntem, dragul meu Telemanus, răspunde Fitchner. Apropo, sunt un mare admirator al fratelui tău și al familiei tale. Minunat ciocan de război ai avut la turneul acela din Thebos.

Afurisită moștenire de familie mai aveți. Am vrut mereu să vă întreb, ce strămoș de-al vostru și-a tras-o cu rinocerii?

Daxo ridică o sprânceană, ușor ofensat. Kavax mârâie cum ar fi făcut Pax.

— Scuze! Cu un grizzly, nu cu un rinocer? râde Fitchner. A fost o glumă. V-ați prins? Totuși, suntem cu toții servitori, eh? Afurisiți de sclavi ai celui ce ține sceptrul.

— Presupun atunci că loialitatea ta față de Marte s-a dus și nu mai poate fi… reamintită? întreabă Augustus. De vreme ce ești un servitor.

Fitchner bate din palmele înmănușate.

— Marte? Marte? Ce e Marte în afară de o bucată blestemată de stâncă? Nu-nseamnă nimic pentru mine.

— Marte înseamnă acasă, spune Augustus făcând un semn cu mâna către toți cei adunați lângă el. Suverana ți-a cerut să ne găsești. Ei, bine, iată-ne – neamurile de pe propria ta planetă. O să ne fii loial? Sau o să ne predai?

— Oh, ești un glumeț, Augustus! Un glumeț de primă mână! Loialitatea mea nu se manifestă decât în privința Acordului și a mea, la fel cum tu îți ești doar ție loial, lordul meu. Nu unei bucăți de piatră. Nu unor neamuri false. Așa că nu-ți mai da osteneala. Așadar, mi s-a spus să vă duc pe tine și pe ai tăi în arest la domiciliu. Îți amintești că ți s-a pus la dispoziție o vilă excelentă pentru plăcerile tale? Ar fi al naibii de minunat dacă ai putea să o ștergi acolo. Bucură-te de ospitalitatea noastră. Suverana insistă.

— Uiți cine ești, șuieră Augustus.

— Uit multe. Unde mi-am pus pantalonii. Pe cine am sărutat. Pe cine am omorât, zice Fitchner atingându-și brațele, burta, fața. Dar să uit cine sunt? Niciodată! Și cu siguranță n-am uitat de câinii mei de pază, mai zice el arătând spre Obsidienii din jurul lui.

— Și ai mei unde sunt? Unde-i Alfrún?

— Ți-am omorât potăile Pătate. Pe-amândouă, zâmbește Fitchner. Lătrau, Augustus. Lătrau prea tare.

Fața lui Augustus se înroșește de furie.

— Sper că nu te-au costat prea mult, băiețaș, zice Fitchner zâmbind.

— Vorbești de parcă ne-am trage de șireturi, Bronzuliule.

— Ne tragem de șireturi.

— De parcă am fi egali. Nu suntem egali. Eu sunt un descendent al Cuceritorilor, al Auriilor de Fier! Sunt stăpânul unei planete! Tu ce ești? Un…

— Sunt unul care are un pumn paralizator.

Îl împușcă pe Augustus în piept. Augustus cade pe spate peste Pretorii lui.

— Acum o să se-nvețe minte să-și poarte armura când participă la o gală. Așa! zâmbește Fitchner. Cu cine aș putea să mă înțeleg și eu?

— Cu mine, spune Șacalul și face un pas în față. Sunt moștenitorul acestei Case.

— Hmm… nu! Tu ești sinistru!

Îl împușcă și pe Șacal în piept cu pumnul paralizator.

— Absurd! Gata cu absurditățile! zice Kavax venind în față și împingându-și fiul înapoi. Vorbește cu mine sau cu Darrow. E destul de clar care-ți sunt intențiile.

— Într-adevăr, Darrow. Tu vii cu mine.

— În niciun caz, sare Victra, punându-se în fața mea.

Fitchner își dă ochii peste cap.

— Telemanus, tu și fiul tău duceți-l pe ArhiGuvernator la vilă și apoi întoarceți-vă le ai voștri. Trebuie să rezolvăm problemele.

Fitchner îl urmărește cu privirea pe Auriul cel chel. Cuvintele lui zgârie ca oțelul pe piatră.

— Asta nu e o rugăminte, Telemanus.

Telemanus se uită la mine.

— Băiatul meu a avut încredere în el. O să am și eu.

— Am nevoie să mă asiguri că prietenii mei nu vor fi răniți, îi spun lui Fitchner.

— Nu vor fi, zice el uitându-se spre Victra.

— Convinge-mă.

Oftează plictisit.

— Suverana nu poate să execute o întreagă blestemată de Casă fără un proces pentru trădare. Poate să facă așa ceva? Ar încălca Acordul. Și știi ce părere am avea despre asta noi, Cavalerii Olimpici, ca să nu mai spun de celelalte Case. Adu-ți aminte cum a sfârșit-o tatăl ei. Dar dacă te împotrivești, ei, atunci lucrurile stau altfel.

Fitchner își aruncă o gumă în gură.

— Te împotrivești?

— Astăzi nu, îi răspund.

14.

Suverana

— A fost odată ca niciodată o familie de oameni puternici, rostește ea cu glasul molcom și măsurat ca al unei pendule. Nu se iubeau unii pe alții. Dar conduceau împreună o fermă. Și la fermă erau câini, și cățele, și vaci de lapte, și găini, și cocoși, și oi, și catâri, și cai. Familia ținea toate animalele la respect. Iar animalele îi făceau pe ei bogați, grași și fericiți. Animalele erau supuse pentru că știau că familia era puternică și că dacă s-ar fi opus, ar fi suferit mânia tuturor. Dar într-o zi, când un frate își lovi fratele, un cocoș îi spuse găinii: „Dragă, respectabilă găină, oare ce s-ar întâmpla dacă n-ai mai face ouă pentru ei?”

Mă privește cu ochi ucigători. Niciunul dintre noi nu-și ferește privirea. În apartamentul gol e liniște, se aude doar sunetul ploii care bate în ferestrele zgârie-norului ei. Suntem printre nori. Afară navele străbat ceața ca niște rechini tăcuți, strălucitori. Pielea canapelei scârțâie când se apleacă în față și își unește degetele lungi, vopsite în roșu, o singură pată de culoare. Apoi buzele i se curbează condescendent, accentuând fiecare silabă de parcă aș fi un copil al străzii din Agea care acum îi învață limba.

— Îmi amintești în atât de multe privințe de tatăl meu.

Cel pe care l-a decapitat.

Își aținteste privirea asupra mea, afișând cel mai enigmatic zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Răutatea îi dansează în ochi, subjugată și amuțită de capcana rece a puterii. Undeva înăuntrul ei se află fetița de nouă ani care a stârnit o revoltă aruncând diamante dintr-o mașină zburătoare.

Stau înaintea ei. E așezată pe o canapea lângă foc. Totul e spartan aici. Dur. Rece. O femeie Aurie de fier și piatră. Totul e șters și monoton, parcă pentru a arăta că ea nu are nevoie de lux sau bunăstare, ci doar de putere.

Are fața ridată, dar nu îmbătrânită. O sută de ani sau cam așa ceva, din câte am auzit, neafectată de presiunile funcției. Dacă presiunea a influențat-o în vreun fel, atunci a făcut-o asemenea diamantelor pe care le-a împrăștiat. Indestructibilă. Fără vârstă. Și va mai fi pentru multă vreme fără vârstă, dacă Artizanii continuă terapia de rejuvenare celulară.

Asta e problema. O să se agațe mult prea mult de putere. Un rege domnește și apoi moare. Așa merg lucrurile. De asta cei tineri se supun celor bătrâni – știu că într-o zi le va veni și lor rândul. Dar ce se întâmplă când bătrânii nu mai dispar? Când ea domnește de patruzeci de ani și e posibil să mai domnească încă o sută? Atunci ce se-ntâmplă?

Ea e răspunsul la întrebarea asta. Nu e o femeie care a moștenit Tronul Dimineții. E o femeie care i l-a luat unui conducător care nu a avut bunul-simț să moară la timp. De patruzeci de ani alții încearcă să o îndepărteze de pe el. Și totuși, iat-o aici. Fără vârstă, la fel ca acele diamante legendare.

— De ce nu te-ai supus ordinului meu? mă întreabă.

— Pentru că am putut.

— Explică.

— Nepotismul se ofilește la lumina soarelui. Când te-ai răzgândit în privința protejării lui Cassius, mulțimea ți-a respins autoritatea morală și legală. Ca să nu mai spunem că te-ai contrazis singură. Asta în sine e o slăbiciune. Așa că am profitat de ea, știind că pot obține ce vreau fără să sufăr consecințele.

Aja, ucigașa preferată a Suveranei, stă gânditoare pe un scaun de lângă fereastră – o femeie ca o felină puternică, cu pielea mai întunecată decât cea a surorilor ei, și ochi cu pupile înguste. Face parte din Cavalerii Olimpici, mai exact e Cavalerul Proteic. A fost ultima elevă a lui Lorn, înaintea mea. Mă gândesc că poate n-a învățat-o totul. Are armura auriu cu bleumarin și cu un model de șerpi de mare încolăciți.

Un băiat intră în liniște dintr-o altă cameră și se așază tăcut lângă Aja. Îl recunosc imediat. Lysander, unicul nepot al Suveranei. Nu are mai mult de opt ani, dar e atât de sigur pe sine. Regal în tăcerea lui, subțire ca o trestie. Dar ochii. Ochii îi sunt mai mult decât aurii. Sunt de un galben cristal, atât de strălucitori încât ai putea spune că luminează. Aja se uită la mine cum îl cântăresc cu privirea pe băiat. Îl ia pe genunchi, protectoare, dezvelindu-și dinții, albeața lor lucind înfricoșător în contrast cu pielea întunecată. Îl întâmpină ca o felină jucăușă. Și pentru prima dată de când mă știu, îmi feresc privirea de un pericol. Rușinea mă cuprinde brusc și mă arde. Aș fi putut la fel de bine să îngenunchez în fața ei.

— Dar întotdeauna există consecințe, spune Suverana. Sunt curioasă. Ce voiai să obții cu duelul acela?

— Același lucru pe care-l voia și Cassius au Bellona. Inima dușmanului meu.

— Îl urăști atât de mult?

— Nu. Dar instinctul meu de supraviețuire e… înflăcărat. Cassius, din punctul meu de vedere, e un băiat prost, schilodit de părinții lui. Calitățile lui sunt limitate. Vorbește despre onoare, dar se înclină în fața unor lucruri ignobile.

— Deci n-ai făcut-o pentru Virginia? mă întreabă. Ca să-i ceri mâna sau ca să-ți astâmperi furia geloziei?

— Sunt furios, dar nu sunt meschin, izbucnesc eu. În plus, Virginia nu e genul de femeie care să suporte așa ceva. Dacă aș fi făcut-o pentru ea, aș fi pierdut-o.

— Ai pierdut-o, bombăne Aja de pe margine.

— Da. Îmi dau seama că are o nouă casă, Aja. Nu-i greu de văzut.

— Îți bați joc de mine, bunul meu domn? zice Aja ducându-și mâna spre brici.

— Buna mea doamnă, categoric îmi bat joc, îi spun zâmbind.

— Te taie ca pe un porc, băiețaș, îmi zice Fitchner repede. Nu dă doi bani pe faptul că te-a-nvățat Lorn să te ștergi la cur. Gândește-te de două ori înainte să insulți pe cineva aici. Adevăratele săbii ale Societății nu se duelează de dragul întrecerii. Așa că ține-ți gura aia blestemată.

Îmi ating arma.

— Dacă ai reprezenta o amenințare, pufnește Fitchner, crezi că te-ar fi lăsat să păstrezi aia?

Dau din cap spre Aja.

— Poate altă dată.

Apoi mă întorc spre Suverană, îndreptându-mă de spate.

— Poate ar trebui să discutăm despre motivul pentru care îmi ții Casa sub pază militară. Suntem arestați? Eu sunt arestat?

— Vezi pe undeva cătușe?

— Da, spun, uitându-mă spre Aja.

Suverana râde.

— Ești aici pentru că vreau eu să fii aici.

Îmi vine o idee. Încerc să nu zâmbesc.

— Stăpână, mi-aș dori să-mi pot cere scuze, spun cu voce tare și cu toții așteaptă să continui. Manierele mele au fost întotdeauna… provinciale. Și astfel maniera în care acționez atrage aproape întotdeauna atenția în deficitul scopului. Astfel,

Cassius merita ceva mai rău decât ce i-am oferit eu. Faptul că nu ți-am ascultat ordinul nu a fost o insultă din partea mea sau a ArhiGuvernatorului. Dacă n-ar fi fost lăsat inconștient de câinele tău – arunc o privire spre Fitchner – ar fi făcut tot ce era necesar pentru a oferi despăgubiri.

— Pentru a oferi despăgubiri, repetă ea. Pentru…

— Pentru deranj.

Suverana se uită la Aja.

— Deranj, auzi ce spune. Când scapi o farfurie pe jos e deranj, Andromedus. Când te încurci cu soția altui bărbat e un deranj. Dar să-mi ucizi oaspeții și să tai mâna unui Cavaler Olimpic nu e un deranj. Știi ce e?

— Distracție, stăpână?

— E trădare, zice ea, aplecându-se în față.

— Și știi cum pedepsim trădarea, zice Aja. Tatăl meu ne-a învățat pe mine și pe surorile mele.

Tatăl ei, Lordul Cenușă. Cel care a pârjolit Rhea. Lorn îl disprețuiește.

— Să-ți ceri scuze nu e suficient, spune Suverana.

— Scuze? o întreb.

Tonul meu o prinde pe Suverană cu garda jos.

— Am spus că aș vrea să-mi pot cere scuze. Dar problema e că nu pot pentru că tu ar trebui să-mi ceri mie scuze.

Tăcere.

— Plod nenorocit, zice Aja, ridicându-se încet.

Suverana o oprește, vorbind rece și clar.

— Nu i-am cerut scuze tatălui meu când l-am decapitat. Nu i-am cerut scuze nepotului meu când nava mamei lui a fost distrusă de Outriders. Nu mi-am cerut scuze când am pârjolit o lună. Așa că de ce mi-aș cere scuze de la tine?

— Pentru că ai încălcat legea, îi spun.

— Poate nu m-ai auzit. Eu sunt legea.

— Nu. Nu ești.

— Deci ești un elev al lui Lorn la urma urmei. Ți-a spus de ce și-a abandonat postul? Datoria? De ce și-a abandonat nepotul? mai întreabă ea uitându-se spre Lysander.

Nu știam că băiatul este nepotul lui Lorn. Deodată, retragerea maestrului meu are sens. Vorbea mereu de gloria apusă a Societății. Despre cum oamenii au uitat că sunt muritori.

— Pentru că a văzut ceea ce ai devenit, stăpână. Nu ești împărăteasă. Acesta nu este un imperiu, în ciuda a ceea ce crezi tu. Suntem înlănțuiți de legi, de ierarhie. Nimeni nu stă în vârful piramidei. Fitchner, Aja, continui uitându-mă spre ucigașii ei, voi protejați Societatea. Asigurați pacea. Navigați în colțurile îndepărtate ale Sistemului ca să smulgeți buruienile haosului. Dar mai presus de orice, care este scopul celor doisprezece Cavaleri Olimpici?

— Haide, îi spune Aja lui Fitchner, intră în jocul actorașului. Eu n-o s-o fac.

Fitchner îmi răspunde tărăgănat.

— Să protejeze Acordul.

— Să protejeze Acordul, repet. Și Acordul spune: „Un duel, odată început, nu se poate încheia până când termenii stabiliți nu sunt îndepliniți cum se cuvine”. Termenul stabilit era moartea. Dar Cassius nu e mort. Brațul lui nu e îndeajuns. Îmi onorez străbunii de fier și drepturile mele sunt inviolabile. Așa că dă-mi ce-i al meu. Dă-mi blestematul de cap al lui Cassius au Bellona. Sau respinge moștenirea poporului nostru.

— Nu.

— Atunci nu mai avem ce discuta. Mă găsești pe Marte.

Mă întorc pe călcâie și pornesc spre ușă.

— Leii apun, strigă Suverana după mine. Găsește-ți o Casă nouă. Aici.

Mă opresc în loc. Oamenii ăștia sunt atât de al dracului de previzibili. Își doresc cu toții ceea ce nu pot avea.

— De ce? o întreb fără să mă întorc.

— Pentru că eu îți pot oferi resursele pe care Augustus nu ți le poate oferi. Pentru că Virginia deja a văzut cât de adevărat e ceea ce-ți spun. Vrei să fii cu ea, nu-i așa?

— De ce ți-ai dori un om care-și trădează alianțele atât de ușor?

Mă întorc și mă uit în ochii lui Fitchner.

— Un astfel de om nu-i decât o târfă.

— Augustus te-a abandonat înainte să-l abandonezi tu pe el, îmi spune Suverana. Fiica lui și-a dat seama de asta înaintea ta. Eu n-o să te abandonez. Întreabă-le pe Furiile mele. Întreabă-l pe tatăl lor. Întreabă-l pe Fitchner. Le ofer o șansă celor care se remarcă. Vino alături de mine. Condu-mi legiunile și o să te fac Cavaler Olimpic.

— Sunt un Aureolat, îi spun și scuip. Nu sunt un trofeu.

Mă îndepărtez pășind cu mândrie.

— Dacă eu nu te pot avea, n-o să te aibă nimeni.

Și atunci vin. Trei Pătați se aliniază în fața ușii. Fiecare cu aproape o jumătate de metru mai înalt decât mine. Toți drapați în purpuriu și negru și înarmați cu securi și săbii electromagnetice. Au fețele ascunse în spatele măștilor-craniu. Ochii ucigașilor crescuți la polurile arctice ale lui Marte și ale Pământului se holbează la mine. De sub măști răsună incantația lor de război, ca un bocet de înmormântare pentru un zeu mort.

— Haide. Cântați pentru zei, le spun rotindu-mi briciul. O să vă trimit să-i întâlniți.

— Secerătorule, te rog oprește-te, strigă Lysander tare.

Mă întorc și-l văd cu mâinile apropiate rugător. Are o haină simplă și neagră. E jumătate cât mine.

Vocea parcă îi plutește. Tremură ca o pasăre delicată.

— Am văzut toate înregistrările cu tine, Secerătorule. De șase, poate de șapte ori. Chiar și pe cele de la Academie. Profesorii mei cred că ești cel mai aproape om de Cuceritorii de Fier de la Lorn au Arcos Stânca încoace.

Atunci îmi dau seama de ce e atât de emoționat. Aproape că izbucnesc în râs. Sunt eroul din copilărie al acestui afurisit de băiețaș.

— Nu e nevoie să te vedem murind în seara asta. Nu-ți poți găsi o casă aici, cum ți-ai găsit cu Sevro? Cu Roque și Tactus și Pax și Urlătorii și toți marii tăi războinici? Avem și noi războinici. Nobili. Ai putea să-i conduci. Dar… face un pas în spate. Dacă te lupți acum, atunci o să mori pentru că faci greșeala de a crede că dreptatea te plasează dincolo de puterea bunicii mele.

— Chiar o face, îi spun.

— Secerătorule, nu există nimic dincolo de puterea ei. Așa merg lucrurile. Le oferă eroi. Îi cresc în minciună și violență și apoi îi lasă să se transforme în monștri. Ce ar fi acest copil fără mâna lor călăuzitoare?

— A vrut să te vadă, spune Suverana. I-am spus că legendele nu sunt niciodată pe potriva faptelor. Că e mai bine să nu-ți întâlnești eroii.

— Și tu ce crezi? îl întreb pe micul Lysander.

— Totul depinde de următoarea ta alegere, îmi răspunde el cu delicatețe.

— Vino alături de noi, Darrow, zice Fitchner tărăgănat. Ăsta e locul tău acum. Augustus e terminat.

Zâmbesc în sinea mea și-mi relaxez mâna pe sabie. Lysander strânge pumnul fericit. Mă întorc împreună cu el în fața bunicii sale, făcându-le jocul, dar fără să-mi proclam încă loialitatea.

— Întotdeauna mi-ai spus să-mi plec capul, îi zic lui Fitchner când trec pe lângă el.

— Pentru că nu vreau să ți-l pierzi, băiețaș, îmi răspunde el ridicând din umeri.

— Lysander, adu-mi cutia, spune Suverana.

Fericit, băiatul iese în fugă din cameră în vreme ce eu mă așez în fața bunicii lui.

— Mă tem că ai învățat o lecție greșită la Institut – că poți învinge orice dacă te străduiești suficient. Nu este adevărat. În lumea reală, nu trebuie să mergi împotriva curentului. Trebuie să cooperezi și să faci compromisuri. Nu poți face lumea să se plece în fața principiilor tale morale.

— M-ai fi observat dacă nu aș fi făcut-o?

— Mai degrabă nu, îmi spune ea zâmbind.

Câteva clipe mai târziu Lysander se întoarce aducând o cutie mică din lemn. I-o înmânează bunicii lui și se așază cuminte lângă ea, mâncând tarta pe care i-o dă Aja. Suverana așază cutia pe masă.

— Prețuiești încrederea. Și eu la fel. Haide să jucăm un joc, fără arme, fără armuri. Fără Pretorieni. Fără minciuni. Fără falsitate. Doar noi și adevărul gol-goluț.

— De ce?

— Dacă o să câștigi, poți să-mi ceri orice. Dacă o să câștig eu, obțin același lucru.

— Și dacă cer capul lui Cassius?

— O să i-l retez eu cu mâna mea. Acum deschide cutia.

Mă aplec în față. Scaunul trosnește. Ploaia bate în ferestre. Lysander zâmbește. Aja îmi privește fix mâinile. Iar Fitchner, la fel ca mine, habar n-are ce e în cutie.

O deschid.

15.

Adevărul

Am nevoie de toată forța ca să n-o iau la fugă. Ceea ce iese șuierând din cutie e scos dintr-un coșmar, se trage fără-ndoială

din adâncurile subconștientului meu, încât sunt gata să cred că Suverana știe de unde vin. De unde vin cu adevărat.

— Este un joc al întrebărilor, îmi spune Suverana. Lysander, te rog să faci tu onorurile.

Îi întinde un cuțit. Băiatul îmi taie mâneca uniformei până la cot și o răsucește, scoțându-mi la iveală antebrațul. Are mâinile ușoare. Îmi zâmbește de parcă și-ar cere scuze.

— Nu te teme, îmi spune. N-o să ți se întâmple nimic rău atâta timp cât nu minți.

Creaturile artizanale din cutie – două – se holbează la mine cu cei trei ochi goi ai lor. În parte scorpioni. În parte vipere. În parte miriapozi. Se mișcă asemenea sticlei lichide, cu organele și scheletul vizibile prin piele, cu gurile cheratinoase clănțănind și șuierând în timp ce una dintre ele se târăște pe masă.

— Fără minciuni, spun eu râzând forțat. Un ordin ușor de urmat de un copil.

— El nu minte niciodată, intervine Aja mândră. Niciunul dintre noi nu mințim. Minciunile sunt rugină pe fier. O pată ce se întinde asupra puterii.

Puterea de care sunt atât de îmbătați, încât nici măcar nu-și mai amintesc pe câte minciuni se sprijină. Spune poporului meu că nu minți, jigodie nenorocită ce ești, și așteaptă să vezi ce-o să facă.

— Le numesc Oracole, spune Suverana.

Unul dintre inelele ei e plin de lichid, formând o carapace peste deget, care se transformă într-o gheară, cu un ac crescând încetișor în capăt. Cu acest ac îmi înțeapă încheietura, spunând:

— Adevărul mai presus de orice.

Unul dintre Oracole se strecoară spre mine, îmi alunecă pe braț înfășurându-mi-se în jurul încheieturii. Gura sa ciudată caută sângele, prinzându-se ca o lipitoare. Coada de scorpion se arcuiește zece centimetri în sus, mișcându-se înainte și înapoi ca papura în adierea vântului de vară. Suverana își înțeapă propria încheietură, repetă jurământul, și al doilea Oracol șerpuiește din cutie.

— Zanzibar Artizanul le-a făcut special pentru mine în laboratoarele lui din Himalaya, îmi spune. Otrava n-o să te ucidă. Dar am o mulțime de celule pline cu oameni care au jucat acest joc cu mine și au pierdut. Dacă există iadul, atunci

înțepătura Oracolelor e cel mai aproape de el din cât ne poate oferi știința.

Pulsul mi se accelerează când văd coada zvâcnind.

— Șaizeci și cinci, spune Ajax despre pulsul meu. Înainte a fost douăzeci și nouă de bătăi pe minut.

Suverana ridică mirată capul auzind asta.

— Atât de slab? Douăzeci și nouă?

— Când m-am înșelat eu vreodată?

— Calmează-te, Andromedus, îmi spune Suverana. Oracolul este făcut astfel încât să măsoare adevărul. E vorba de fluctuațiile de temperatură, chimicalele din sânge, bătăile inimii.

— Nu trebuie să joci dacă nu vrei, Darrow, susură Aja. Poți să alegi calea mai ușoară și să înfrunți Pretorienii. Moartea nu e chiar atât de rea.

O privesc în ochi pe Suverană.

— Să jucăm, îi spun.

— M-ai asasina în seara asta dacă ai putea?

— Nu.

Ne uităm cu toții la Oracol. Chiar și eu. Trece o clipă și nu se întâmplă nimic. Înghit în sec, ușurat. Suverana zâmbește.

— Jocul ăsta nu are sfârșit, mormăi. Eu cum pot câștiga?

— Mă faci să mint.

— De câte ori ai jucat jocul ăsta? o întreb.

— De șaptezeci și una de ori. Am avut încredere într-un singur om. Unde își ascunde Augustus armele electromagnetice neînregistrate?

— Depozite de pe asteroizi, uzine de armament ascunse în orașele de pe Marte, îi spun, numindu-i câteva. Și în estrada sălii de ceremonii, adaug, luându-i pe toți prin surprindere. Tu unde le ascunzi pe-ale tale?

Îmi enumeră rapid șaizeci de locuri. Spune totul pentru că nu a pierdut niciodată. Nu a trebuit niciodată să se îngrijoreze că informațiile pe care le oferă părăsesc încăperea. Câtă încredere.

— Ce înseamnă pentru tine pandantivul cu Pegas? mă întreabă. E de la tatăl tău?

Privesc în jos. Mi-a ieșit de sub cămașă.

— Înseamnă speranță. Parte din moștenirea tatălui meu. L-ai ajutat pe Karnus la Academie?

— Da. I-am oferit nava cu care te-a învins pe tine. Chiar aveai de gând să te lansezi pe puntea lui?

— Da. De ce ai adus-o pe Virginia în cercul tău de apropiați?

— Din același motiv pentru care tu te-ai îndrăgostit de ea.

Pulsul mi se accelerează. Aja zâmbește, auzind.

— Virginia e deosebită. Și amândouă suntem fiicele unor tați care… au lăsat mult de dorit. Când eram mică aș fi dat orice să mă fi născut în altă familie. Dar eram fiica Suveranului. I-am făcut un dar pe care nimeni nu mi l-ar fi putut oferi mie. Vezi tu, eu colecționez oamenii care-mi plac, Andromedus. Îmi place chiar și de Fitchner. Multora poate că le repugnă. Mulți îi pun la îndoială descendența, dar, la fel ca și tine, e foarte talentat. Știi ce-a zis când i-am cerut să joace acest joc înainte să devină Cavaler Olimpic?

— Pot să-mi imaginez.

— Fitchner…

Fitchner ridică din umeri.

— Ți-am zis să-ți bagi cutia-n cur. Nu sunt idiot.

— Cred că a fost chiar ceva mai rău de-atât, mormăie Aja.

— Rândul meu, spune Suverana, privindu-și cercetătoare Cavalerul Furiei. Și-a încălcat Fitchner jurământul de Proctor și a trișat la Institutul de pe Marte, așa cum se zvonește?

— Da, răspund, uitându-mă la Oracol, și nu la fostul meu Proctor. A trișat la fel ca toți ceilalți.

Știu că Fitchner n-ar fi primit postul ăsta dacă Suverana n-ar fi fost sigură de loialitatea lui față de ea, și nu față de Augustus, ceea ce înseamnă că Fitchner a fost sincer și i-a oferit detalii despre învârtelile necurate ale lui Augustus.

— Deși nu știu dacă a fost plătit cum au fost ceilalți, adaug, aruncându-i o privire lui Fitchner.

— N-a fost. Greșeala lor, spune Suverana. Ne-a oferit dovezi video. Audio. Înscrisuri bancare. Avantaj util împotriva fiecărui Proctor.

Probabil că Sevro i-a oferit tatălui său montajul video pe care l-am pus să-l falsifice. Viclean nemernicul mic. Deci până la urmă îi pasă de tatăl lui. Augustus i-ar fi omorât pe amândoi dacă ar fi aflat că îl înșelau.

Vreau să o întreb pe Suverană despre avanposturile militare. Despre liniile de aprovizionare. Despre planurile operaționale și măsurile de securitate. Dar știu că i s-ar părea ciudat. Ar face-o să-mi pună întrebări bizare la rândul ei. Oracolul mi se strânge ușor în jurul brațului, sugând din când în când câte o picătură de

sânge. Nu știu cât de exact poate chestia asta să simtă minciuna. Dar ce mă fac dacă mă întreabă unde m-am născut? Cine a fost tata? De ce iau țărână între degete înainte să lupt? Rahat. Ar putea să mă întrebe pur și simplu dacă sunt Roșu. Dar cum ar putea să mă întrebe așa ceva, doar dacă nu cumva îi las impresia că e ceva… în neregulă cu mine?

— Am spioni de-ai tăi în cercul meu de apropiați? o întreb.

— Foarte inteligent. Nu. Unde ai fost cu Victra au Julii acum trei zile? Și ce ați făcut? mă întreabă Suverana.

— În Orașul Pierdut.

Cumva, Oracolul simte că ascund ceva. Acul îi tremură de nerăbdare.

— Ca să ne întâlnim cu Șacalul, fiul lui Augustus.

Strânsoarea Oracolului devine mai puternică.

— Ca să facem o alianță.

Picături de sudoare îmi udă gulerul, iar strânsoarea Oracolului slăbește – răspunsul este suficient.

— De ce i se spune lui Lorn Stânca?

— Nu ți-a spus? Nu e din cauză că e dur ca o stâncă, așa cum se spune acum. E din cauză că în timpul campaniei împotriva Rebeliunii de pe Lună era faimos pentru că mânca orice. Și într-o zi un Cenușiu a pus pariu că nu poate să mănânce pietre. Lorn n-a dat înapoi. Când te-a antrenat Lorn?

— În fiecare dimineață înaintea zorilor pe toată perioada dintre absolvirea Institutului și înrolarea în Academie.

— Incredibil cum de n-a aflat nimeni.

— Câți Războinici Însemnați sunt? Datele recensământului sunt așa de greu de obținut.

Comisia Controlului Calității e realmente catastrofală când e vorba de stocarea datelor importante.

— Sunt 132.689, la aproape 40 de milioane de Aurii. De ce te-a acceptat Lorn ca elev?

— Pentru că e de părere că suntem același fel de oameni. Care sunt cele mai mari două temeri ale tale?

— Octavia…, o avertizează Aja.

— Taci din gură, Aja. Așa e corect, spune Suverana uitându-se spre Lysander și zâmbind. Cea mai mare temere a mea este ca nepotul meu să nu ajungă să semene cu tatăl meu când va crește. A doua este caracterul inevitabil al vârstei. De ce ai plâns când l-ai omorât pe Julian au Bellona?

— Pentru că era mai bun decât îi permitea lumea să fie. Tu ai aranjat ca Virginia să fie curtată de Cassius?

— Nu. A fost ideea ei.

Mă agățasem de speranța că a fost ceva aranjat, la care a fost obligată să consimtă.

— De ce i-ai cântat Virginiei la Institut Balada Roșilor?

— Pentru că uitase cuvintele și pentru că mi se pare că e cel mai trist cântec care-a existat vreodată.

Fac o pauză înainte de următoarea mea întrebare.

— Vrei să mă întrebi iar despre Virginia, nu-i așa? îmi spune Suverana cu buzele zvâcnind de plăcere la vederea durerii pe care o simt. Vrei să știi dacă o să ți-o dau ție dacă vei consimți să mi te alături? E posibil.

— Nu e un lucru pentru a putea fi dăruită, îi spun.

Suverana râde, amuzată de naivitatea mea.

— Dacă zici tu.

— Unde sunt cele trei Centre de Comandă ale Spațiului Îndepărtat? întreb nesăbuit.

Îmi dă coordonatele fără să clipească.

— De unde ai știut cuvintele de la Cântecul Secerătorului?

— L-am auzit când eram mic. Și nu uit ușor.

— Unde?

— Nu e rândul tău, îi amintesc. De ce mă întrebi lucrurile astea?

— Pentru că una dintre Furiile mele m-a făcut să bănuiesc că Fiii lui Ares e posibil să fie ceva diferit de ce credeam noi că sunt. Ceva mai periculos. Cine e Ares?

Inima îmi bubuie în piept.

— Nu știu.

Mă uit la coada Oracolului. Rămâne nemișcată.

— Cine crezi că e Ares?

— Stăpânul tău.

— Treizeci și nouă, patruzeci și doi, cincizeci și șase..., numără Aja.

Suverana flutură degetul ei arătător lung.

— Ciudat. Inima te dă de gol.

Încerc să-mi limpezesc mintea. Alung toate gândurile. Îmi imaginez minele. Îmi amintesc adierea vântului prin ele. Îmi amintesc mâna ei într-a mea când am mers desculți prin țărâna rece spre locul unde ne-am culcat prima dată împreună, în

scobitura unei periferii abandonate. Șoaptele ei. Cum mi-a cântat cântecul de leagăn pe care ni-l cânta mama mie și fraților mei.

— Cincizeci și cinci, patruzeci și doi, treizeci și nouă, spune Aja.

— Augustus e Ares? mă întreabă Suverana.

Ușurarea mă inundă.

— Nu. Nu e Ares.

Ușa se trântește în spatele meu. Ne întoarcem și-o vedem pe Mustang dând buzna în încăpere, îmbrăcată în uniforma alb cu auriu a Casei Lune, completată cu simbolul lunii noi al familiei. La încheietură îi strălucește un datapad. Face o plecăciune în fața Suveranei.

— Stăpână.

— Virginia, ești praf, mormăie Aja.

— Dobitocul ăsta e de vină, zice Mustang făcând semn din cap spre mine. Șaptezeci și trei de morți. Două familii născute pe Pământ eliminate total, niciuna dintre ele neavând nimic de-a face nici cu Bellona, nici cu Augustus. Peste două sute de răniți. Am consemnat toate navele, după cum ai ordonat, Octavia. Comandamentul Pretorian a instituit o zonă cu interdicție de zbor pe orbită. Tuturor navelor principale deținute de familii li s-au retras împuternicirile și au fost trimise dincolo de Farurile Rubiconului până la noi ordine. Și Cassius e în viață. E cu Galbenii. Artizanii Citadelei pregătesc planurile pentru a-i înlocui brațul.

Suverana îi mulțumește și o poftește să se așeze.

— Eu și Darrow încercăm să ne cunoaștem mai bine. Crezi că ar trebui să-i pun vreo întrebare anume?

Mustang se așază lângă Suverană.

— Sfatul meu, stăpână? Nu încerca să-l descifrezi pe Darrow. E un puzzle din care lipsesc piese.

— Asta e cam jignitor, îi spun pe un ton amuzat, dar cuvintele ei mă dor.

— Deci nu crezi că ar trebui să-l păstrăm?

— Cassius și mama lui o să..., începe Mustang.

— O să ce? o întrerupe Suverana. L-am făcut pe Cassius Cavaler Olimpic. O să-mi fie recunoscător și o să se antreneze în lupta cu briciul pentru că așa ceva să nu se mai întâmple.

Chipul i se îmblânzește și o atinge pe Mustang pe genunchi.

— Tu ești bine, draga mea?

— Sunt bine. Se pare că v-am întrerupt jocul.

Nu pot să-mi dau seama care dintre cele două femei se joacă cu cealaltă. Dar date fiind cuvintele lui Karnus de la gală, și știind că navele au fost consemnate înainte ca eu să încep debandada, îmi dau seama că Suverana avea niște planuri. Și acum cred că pot să pun cap la cap lucrurile pentru a-mi da seama care sunt planurile.

— O ultimă întrebare. Am păstrat-o pentru final.

— Întreabă-mă, băiete. Aici nu avem secrete. Dar asta e ultima. Am ținut-o prea mult să aștepte pe Agripina au Julii.

Aja deschide cutia pentru ca Oracolele să intre înapoi.

— În seara asta, la gală, în timpul celui de-al șaselea fel, aveai de gând să permiți familiei Bellona să-i ucidă pe ArhiGuvernatorul Augustus și pe toți cei care stăteau la masa lui?

Aja încremenește. Mustang se întoarce ușor să se uite la Suverană, a cărei figură nu arată nici urmă de necinste. Femeia trage ușor aer în piept, zâmbind abia perceptibil.

— Nu, răspunde. Nu aveam de gând.

Coada ascuțită a Oracolului se repede la carnea ei.

16.

Jocul

Briciul lui Fitchner zvâcnește și retează coada mai rapid decât o bătaie din aripi a unei albine. Cade pe podea, acul transparent scuipând otrava afară. Pe brațul Suveranei, creatura rănită țipă. Se vaită și se zvârcolește ca o pisică muribundă. Suverana o smulge și dă cu ea de perete. Cea de pe brațul meu se desface încet, de parcă ar fi legată de cealaltă. Mieunând disperată, se retrage în cutie ca să se ascundă în întuneric. Îmi șterg dâra subțire de sânge de pe braț.

— Așadar, minți, îi spun rânjind răutăcios.

Suverana trage aer în piept, oftând din rărunchi.

Mustang se ridică furioasă în picioare.

— Mi-ai promis că nu le faci niciun rău. M-ai mințit.

— Da, spune Octavia frecându-și tâmplele. A fost o chestiune de necesitate.

— Ai spus că aici nu există minciuni, șuieră Mustang. Aceasta a fost condiția dinainte de a-ți jura credință. Singurul lucru pe

care ți l-am cerut. Și aveai de gând să faci asta sub privirile mele?

— Stai jos, spune Suverana ridicându-se în picioare, cu fruntea aproape lipită de cea a lui Mustang. Stai jos.

Mustang se așază, respirând greu. Nu se uită nici la mine, nici la Suverană. E înconjurată de trădători. Suverana observă asta și pune la cale o nouă strategie în timp ce Mustang își scoate un inel de aur din buzunar și-l rotește compulsiv între degete.

— Știi de ce am nevoie ca familia ta să dispară? o întreabă Octavia pe Mustang, care nu-i răspunde. Te-am întrebat ceva, Virginia. Lasă îmbufnarea și răspunde.

— E o amenințare la adresa păcii, răspunde Mustang pe un ton plat, strecurându-și inelul pe deget. Îți ignoră ordinele. Nu ia în seamă directivele financiare. Întârzie exporturile de helium-3 din calcule politice.

— Dacă aș încerca să-i iau puterea politică, ce s-ar întâmpla?

— S-ar revolta, spune Mustang uitându-se la mine.

— Și atunci ce pot face? Dacă se revoltă când ajunge pe Marte, transformă planeta în propria-i fortăreață. Este… de neimaginat cât m-ar costa să-l urnesc de acolo – să-l găsesc, să-l ucid, să reinstaurez ordinea. Nave. Oameni. Mâncare. Muniție. Comerțul. Deficitul de helium-3. Societății i-ar trebui ani întregi ca să se refacă. Nu ne putem permite un dușman ca el. Dar de asemenea nu-i putem permite unui aliat să ne jignească public. Ce s-ar întâmpla dacă Guvernatorii Giganților de Gaz ar crede că sunt imuni la ordinele mele pentru că ne arătăm îngăduitori cu tatăl tău? Pentru că îi permitem să manipuleze prețurile heliumului sau să-mi ignore directivele? Acum patruzeci de ani, în primul an al domniei mele, s-au revoltat lunile lui Saturn. Războiul nu a luat sfârșit până când n-am distrus luna Rhea complet. Cincizeci de milioane de morți. Atât de încăpățânată e rasa noastră. Cu toții știu cât de dificil e pentru mine să-mi încordez mâna la miliarde de kilometri depărtare de Centru. Dar totuși se tem. Atât de mult din puterea unui conducător stă în rodul imaginației supușilor săi. Forța mea nu sunt navele. Nu sunt Pretorienii. Forța mea este frica lor. Dar trebuie să li se reîmprospăteze memoria.

— Așa că familia mea o să le reamintească.

— Da. Spune-mi dacă nu ți se pare logic.

Mustang rămâne tăcută câteva clipe.

— Este mișcarea politică logică. Dar e tatăl meu…

— Și de asta nu ți-am spus. Ia și asta în considerare.

Suverana își flutură mâna și o hologramă se aprinde pe podea, ridicându-se până la jumătatea camerei. E o răscoală. Clădiri în flăcări. Cenușii care seceră femei și bărbați cu arme cu impuls electromagnetic. Octavia schimbă imaginea. Alte douăsprezece imagini dansează în încăpere. O femeie se prăbușește în fața mea, moartă. Are o gaură în cap. Încă fumegândă.

Mă holbez la grozăvia neașteptată.

— E Marte? întreb, îngrijorat de soarta familiei mele.

— Așa ai crede, nu?

Suverana trasează cu degetul conturul țevii unei puști electromagnetice care tocmai trage.

— E Venus.

— Venus? șoptește Mustang. Pe Venus nu sunt Fii ai lui Ares.

— Și nici nu vor fi vreodată după această seară. Flăcările se răspândesc până în Centru. Acum două ore, multiple bombardamente au distrus această Societate. Politicienii și Pretorii mei și numeroși demnitari de rang înalt din întreg imperiul au declanșat Ordinul Zero. Mass-media nu va difuza asta. Peste tot pe unde sunt flăcări vom institui carantina. O să-i scoatem la iveală. Chestiune pe care tatăl tău nu a făcut-o, Virginia. De fapt, le-a permis Fiilor să înflorească. Să se răspândească.

Am avertizat-o pe Harmony. Sper doar că n-au dispărut toți Fiii.

Suverana se lasă pe vine în fața lui Mustang.

— Tatăl tău trebuie să moară. El a spânzurat-o chiar pe femeia pe care Fiii lui Ares au folosit-o ca pretext ca să înceapă toate astea. Propaganda lor e înțesată de chipul lui. O să omorâm doi iepuri dintr-o lovitură. Aranjăm transferul puterii familiei Bellona, și pe Marte va fi pace pentru prima dată în timpul domniei mele. Doar cu prețul a cincizeci de vieți. Știu că e tatăl tău, dar ai ajuns în cercul meu cu un motiv.

Uitându-mă la Mustang, înțeleg acum care e motivul și mi se frânge inima.

Se ridică încet și se îndreaptă spre fereastră, de parcă ar amâna decizia. Se uită fix la o navă îndepărtată care străbate ceața.

— Când trăia mama, mergeam cu el călare prin pădure. Ne opream într-un luminiș plin de flori sălbatice și ne întindeam cu brațele depărtate în covorul roșu de flori, prefăcându-ne că suntem îngeri. Acel bărbat nu mai există. Fă ce vrei cu cel de-acum.

17.

Ce aduce furtuna

Obsidienii mă escortează spre noul meu apartament, iar Fitchner vine în urma noastră, pășind vesel pe podeaua de marmură. Când ajungem în fața ușii mele, mă prinde de mână.

— Bine jucat, băiețaș. Ai citit-o bine – ți-ai dat seama că își dorește ce nu poate avea. Afurisit de isteț. Mă bucur că în sfârșit începi să câștigi jocul pe care-l joci, pișăcios mic ce ești, îmi spune strângându-mă de umăr. Mâine mergem la târg să-ți luăm niște servitori. Rozalii. Albaștri. Propriii tăi Obsidieni. Deocamdată… ți-am lăsat un cadou.

Face un semn cu mâna spre camera mea, unde o Rozalie drăguță stă întinsă în pat.

— Distracție plăcută.

— Nu mă cunoști absolut deloc, nu-i așa?

Oftează și se apleacă de spate.

— Asta ți-a oferit destinul. Nu e o mână proastă. Imaginează-ți ce poți face în calitate de emisar personal al Suveranei. Pe lângă ea, Guvernatorul tău arată ca un boieraș de țară. Te-ai ales cu fata. Ai o mulțime de oportunități. Bucură-te de noua ta viață.

Ușa se trântește.

O viață nouă, dar merită prețul? Nu știu ce s-a întâmplat cu Fiii. Nu mă pot arăta tulburat de asta. Dar se așteaptă să-l las pe Roque să moară? Să-i las pe Tactus și Victra și Theodora să piară uciși de escadroanele pretoriene ale morții?

Mă plimb prin apartament, ignorând fata Rozalie. Dincolo de peretele nordic al apartamentului, în întregime din sticlă, norii întunecați ai Lunii se întind în noapte cât vezi cu ochii. Ca niște sulițe strălucitoare, clădirile răsar printre nori.

Sunt prizonierul opulenței.

Ploaia continuă să cadă. Furtunile de pe Luna sunt fenomene enigmatice. Pentru cineva de pe Marte, asta e o ploaie ușoară. Letargică. Ca și cum picăturile ar obosi din cauza propriei lor căderi în gravitația joasă. Dar vânturile sunt puternice. Însă în

ferestrele Citadelei nu sunt crăpături prin care să pot auzi vântul șuierând. Mi-e dor de gemetele bătrânului meu castel de pe Marte. Mi-e dor de tânguirile minelor adânci. De momentele acelea când se răcea excavatorul și stăteam acolo atingându-mi bandana de nuntă prin costumul-prăjitor, gândindu-mă cât de puțin mai e până când buzele ei urmau să le atingă pe ale mele, să-mi cuprindă talia cu brațele, trupul ei plutind ușor ca praful deasupra trupului meu.

Dar nu mă pot gândi numai la fata Roșie. Când văd luna, mă gândesc la soare: Mustang îmi pârjolește gândurile. Dacă Eo mirosea a rugină și pământ, atunci fata Aurie e foc și frunze de toamnă.

O parte din mine își dorește să mi-o amintesc doar pe Eo. Ca mintea mea să-i aparțină doar ei, să fiu ca unul dintre acei regi legendari. Un bărbat atât de îndrăgostit de cea pe care a pierdut-o încât nu-și mai poate deschide inima în fața nimănui. Dar eu nu sunt o legendă. În atât de multe privințe, sunt încă un băiat, pierdut și înspăimântat, căutând dragoste și căldură. Când simt țărâna, o onorez pe Eo. Iar când văd focul, îmi amintesc căldura și licăritul flăcărilor pe pielea lui Mustang când stăteam întinși în camera noastră de gheață și zăpadă.

Cercetez încăperea goală, care nu miroase nici a frunze, nici a pământ, ci a cardamom. Camera e prea mare pentru gustul meu. Prea opulentă. Pe pereți sunt fildeși. Am o saună. O masă pentru masaj lângă o cameră a plăcerilor. Un scaun, un pat, o piscină micuță. Acesta e apartamentul meu acum. Văd pe un data-dosar că am primit cincizeci de milioane ca să-mi pot alege asistenții. Și încă zece milioane în plus pentru harem. Acesta este prețul pe care mi-l plătesc pentru a-mi trăda prietenii. Nu e de-ajuns.

Privirea mi se oprește asupra Rozaliei de pe pat. Goală, acoperită doar de o pătură. Eu am aruncat-o peste ea, ca să-i ascund formele, gândindu-mă la biata Evey când am văzut-o prima dată. Dar cu cât mă uit mai mult la fata asta, cu atât mai greu îmi e să-mi aduc aminte de Evey, de Eo sau de Mustang.

Pentru asta sunt Rozaliii, ca să te ajute să uiți. Atât de eficienți încât te fac să uiți chiar și de propria lor condiție tristă. Când o să îmbătrânească, fata asta o să fie vândută din Citadelă cine știe cărui bordel de lux. Se vor forma câteva cozi și apoi va fi vândută mai jos și mai jos, până când nu va mai avea nimic de

oferit. Li se întâmplă bărbaților. Li se întâmplă femeilor. Și, încep să realizez, li se întâmplă și Auriilor.

Fata Rozalie îmi cere să vin lângă ea. Să o las să-mi aline durerea. Nu-i răspund. Stau pe marginea pervazului, cu mâinile sprijinite pe coapse, așteptând. Nu am briciul cu mine. Obsidienii păzesc holul de afară. Geamul ferestrelor nu poate fi spart cu nimic din ce am la dispoziție, dar nu-mi fac griji. Stau și privesc furtuna, simțind cum înăuntrul meu fierbe o alta.

Ușa se deschide cu un șuierat. Mă întorc, cu un zâmbet deja înflorindu-mi pe față.

— Mustang, eu…

Pe ușă se strecoară un bărbat Rozaliu afectat, cu părul alb și niște ochi care ar frânge o sută de inimi în Lykos. Mi-o frânge pe a mea acum. M-am înșelat.

— Cine ești? îl întreb.

Bărbatul așază o cutie mică de onix pe pat, în fața fetei Rozalii.

— De la cine e? îl întreb.

— O să vezi, *dominus*, îmi spune.

Grațios, îi întinde mâna fetei, care, confuză, o acceptă și-l urmează afară din cameră. Ușa se închide. Sunt la fel de nedumerit ca fata Rozalie. Mă reped la cutie, o deschid și găsesc un mic holo-cub. Îl activez.

Apare fața lui Mustang, strălucind. „Păzea!”, îmi spune.

Curentul electric se întrerupe și ușa se închide automat. Camera se cufundă în întuneric. Fulgerele lovesc prin norii de afară, iar tunetele bubuie. Aud ceva. Un urlet. Nu e vântul.

O altă scăpărare de fulger și apare, plutind prin furtuna teribilă ca cel mai urât înger care-a căzut vreodată din paradis. Pe umeri îi atârnă o blană de lup, fluturând în vânt. Coiful negru de metal are forma unui cap de lup, și e înarmat până-n dinți.

A venit Sevro și a adus și prieteni.

Încă un fulger, care de data asta îi luminează zâmbetul afurisit și pe cei opt ucigași care plutesc în urma lui. Nouă Urlători în total. Diavoli cruzi și mărunți așteptând în întuneric, siluete ce se disting în mijlocul descărcărilor electrice ale furtunii. Quinn cea cu picioare lungi este și ea acolo.

Mă pitesc în saună în vreme ce Sevro atinge geamul cu un pumn electromagnetic, după ce mai înainte a setat un câmp de bruiaj să absoarbă sunetul. Sticla se sparge înăuntru. Zgomotele

distorsionate ale furtunii îi urmează când aterizează cu o bufnitură pe podeaua de marmură acoperită de covoare. Vântul învolburează așternuturile de pe pat și cuverturile. Îngenunchează cu toții, unul câte unul – durdulia Pietricică, Harpia cea crudă, Clovnul slab ca țârul și toți ceilalți.

— Prieteni! Ridicați-vă! le strig. Sunteți și-așa suficient de scunzi.

Râd și se ridică. Pietricică și Clovnul se duc repede și blochează ușa de metal cu torțele cu plasmă.

De pe nasul coroiat al lui Sevro cad picături de apă când dă din cap spre mine, lăsându-și coiful să se retragă în armură. Pe țeasta cu părul ras se profilează formele unor dragoni. Fără zgomot, dar cu o atitudine batjocoritoare, trage după el cu o mână o geantă grea, uriașă. Când merge, se mișcă plin de dispreț pentru gravitația joasă de aici. Ca și cum ar fi o chestie pentru proști și neisprăviți.

— Lord Secerător. Arăți ca un codoș Pixie în culcușul ăsta pentru doamne, îmi zice Sevro făcând o plecăciune teatrală, după ce lasă geanta la picioarele mele. Poate că de asta credea Mustang că ai mare nevoie de afurisita ta de haită.

— Te-a adus înapoi din Rim?

— Pe toți ne-a adus, spune Quinn. Așteptăm aici de câteva săptămâni. Avea nevoie de oameni de care să fie sigură că nu-i sunt loiali Suveranei.

O poliță de asigurare. Nu-mi vine să cred că am putut să mă îndoiesc de ea.

În niciun caz n-ar ajuta Mustang la uciderea tatălui ei. Mi-am dat seama din timpul conversației cu Suverana că de-asta a venit aici de la bun început: să se infiltreze în familia Suveranei cum m-am infiltrat eu printre Aurii. Când a intrat în apartamentul Suveranei mi-am amintit cum mi-a spus înaintea duelului că are propriile ei planuri. Acum, în sfârșit, lucrurile prind contur. Fiecare își făcea jocul, dar eu am ajutat la demascarea planurilor Suveranei.

Suverana nu avea nicio problemă că eu aș fi putut afla ceva, altfel de ce ar mai fi jucat jocul? Dar când Mustang a intrat în cameră, paradigma s-a schimbat. Ar fi trebuit să pună capăt jocului atunci. Dar s-a lăsat condusă de mândrie.

Cât despre Mustang, am știut că era de partea mea din clipa în care a scos din buzunar inelul de aur în formă de cal pe care i-

l dăruisem și l-a strecurat pe deget. În momentul acela inima mi-a tresărit și am știut că are o soluție pentru toate astea.

— Sevro, spun zâmbind și îi strâng mâna. ArhiGuvernatorul nostru…

— Știu. Mustang ne-a pus la curent.

— Vino încoace, diavol mare ce ești.

Quinn se strecoară printre ceilalți, mă cuprinde de talie cu brațul ei subțire și mă sărută pe obraz. Are mirosul de acasă. Mi-a fost dor de oamenii ăștia. Vântul urlă înfiorător când trece prin câmpul nostru de bruiaj. Ochiul bionic al lui Sevro strălucește nefiresc. Quinn mi-a adus cizme gravitaționale de culoarea abanosului. Mi le pun în picioare.

— Ne-o fi adus Mustang din Rim, dar n-am venit aici pentru ea. N-am venit pentru Augustus. Am venit pentru tine, Secerătorule, mârâie Sevro.

Quinn se încruntă când Sevro scuipă pe covorul frumos.

— Am văzut ce i-ai făcut lui Cassius. Și vrem ceea ce încerci să faci.

— Asta însemnând ce? întreb mai mult decât nedumerit.

— Ceea ce își doresc mereu ucigașii sărăcani. Război, strigă el. Și toată prada cu care vine la pachet.

— Și tatăl tău? Are un post important acum.

— Fitchner e un mâncător de rahat, râde el disprețuitor. Doarme cum și-a așternut. Lasă-l să doarmă în timp ce noi dăm foc casei.

— Păi, dacă vrei război, dacă vrei pradă, mai bine ne-am pune în mișcare. ArhiGuvernatorul e cel care are o armată.

— Și Roque e acolo, zice Quinn dând din cap. Și Tactus.

— Tactus, mormăie Sevro, dar eu știu că rânjetul disprețuitor de pe figura lui e pentru Roque.

Pentru o clipă foarte scurtă o privește pe Quinn cu ochi triști, înainte să-și aranjeze armura.

— Deci care-i planul? întreb luând briciul pe care mi-l întinde Pietricică.

Sevro și Quinn se uită unul la altul și izbucnesc în râs.

— Mustang ne aduce o navă. A zis că de restul îți dai tu seama singur, spune Quinn.

Chiar atunci ușa din spatele meu se cutremură și strălucește ca o pupilă dilatată de metal înroșit și observ ceva. Geanta pe care a adus-o Sevro. Se mișcă.

Sevro îmi zâmbește. Știu eu zâmbetul ăsta.

— Sevro?

— Secerătorule.

— Ce-ai făcut?

— Mustang ne-a adus un pachet. Să zicem doar că..., îmi spune în timp ce Quinn rânjește lângă mine – nu e bucătarul lor.

Trag fermoarul genții și rămân cu gura căscată.

— Ești nebun? îl întreb.

Răspunsul lui e un urlet de lup.

18.

Pete de sânge

Tata mi-a spus cândva că un Sondor al Iadului nu trebuie să se oprească niciodată. Dacă te oprești se poate bloca burghiul. Combustibilul arde prea repede. Poți să ratezi cota. Nu te oprești niciodată, doar schimbi burghiele dacă fricțiunea devine prea fierbinte. Precauția e pe locul doi. Folosește-te de inerție, de impuls. La fel ca atunci când dansăm. Transformi mișcarea în și mai multă mișcare. Unchiul Narol m-a învățat mereu să mă opresc. Se înșela. Am ratat atâtea mușcături ale burghiului din cauza lui.

Și totuși, Narol a trăit mai mult decât tata, deci poate că el are dreptate.

Sar împreună cu Urlătorii pe fereastră și nu ne oprim când ne cufundăm în furtuna întunecată. Cădem în gol, străpungând norii fără să ne folosim de cizmele gravitaționale. Ca picăturile negre de ploaie urlând spre pământ. Sunt primul. Îi simt în spatele meu. Urlătorii mei. La început, oxigenul e prea puțin. Îmi țin respirația. Ochii aproape îmi îngheață în orbite. Lacrimile îmi curg pe obraji. Corpul îmi tremură lovit de vântul rece și mușcător.

Acum ne folosim cizmele gravitaționale ca să traversăm Citadela. Ne furișăm printre nori ca să nu fim văzuți. Dedesubt sunt vile. Clădiri, grădini și parcuri. Cazărmi și piețe cu statui. Un distrugător-de-aripi traversează cerul. Ne strecurăm în spatele unei coloane și ne lipim de ea ca păianjenii până când scanerele ne anunță că a trecut de noi. Tremur printre prietenii mei îmbrăcați în armuri. Apoi plutim iarăși în jos. Suntem la un kilometru de vilă. Acum Buruiană duce cadoul adus de Sevro. Îl cară în spate, greutatea apăsându-l.

Aterizez pe zidul care înconjoară vila despărțind-o de celelalte clădiri în care stau pitite familiile nobililor, temându-se de ce o să le aducă noaptea.

Acum că suntem mai jos, e mai cald. Urlătorii aterizează în jurul meu, arătând ca niște gargui pe ziduri. Împrejurimile vilei sunt stăpânite de întuneric.

— Am ajuns prea devreme? mă întreb.

Niciun semn de bătălie. Dar toate luminile sunt stinse.

— Sau prea târziu, spune Sevro, dacă au fost uciși în somn.

— Trebuie să pară că e un masacru făcut de cei din Casa Bellona. Suverana n-ar vrea să pară implicată.

Dar ce înseamnă asta? Bellona ar veni cu Cenușiii, Obsidienii, Auriii lor și, în ciuda fanfaronadei despre onoare, ar ucide pe toată lumea, până la ultima femeie și ultimul copil, prin orice mijloace. Nu poți rămâne atât de puternic timp de sute de ani dacă ridici piciorul de pe gâtul dușmanului tău.

Uciderile s-ar petrece fără zarvă, totuși. Poate că Suverana controlează Citadela, dar haosul ar aduce priviri indiscrete, variabile nedorite și ar face-o să pară slabă. Mai bine să-i facă cineva treaba. Mai bine să spună că totul a fost făcut de Bellona, fără să-i pese de ce zice lumea. Odată morți toți membrii familiei lui Augustus, ce rost ar mai avea să-i plângă cineva? Așa gândesc Auriii. Dar dacă sunt în viață și au scăpat de încercarea de a fi asasinați… ei, bine, asta-i cu totul și cu totul altceva.

— Quinn, spun aplecându-mă spre ea ca să aud ce-mi zice în șoaptă.

— Vizibilitatea e prea bună. Dacă au dispozitive optice o să ne vadă că suntem pe zid. Putem pătrunde pe acolo, continuă ea făcând semn spre acoperiș. Coborâm etaj cu etaj.

Îi simt îngrijorarea care-i răzbate din glas.

— O să-l găsim pe Roque, îi spun și o bat pe umăr. Promit. Sevro, cât mai durează până avem naveta?

— Mustang a întârziat zece minute.

Îmi trosnesc gâtul și-mi frec degetele udate de ploaie.

— *Per aspera ad astra*.

— Spre stele pe căi anevoioase, chicotește Sevro. Ce mai bășini fițoase. *Omnis vir lupus*.

Toți suntem lupi. Urlătorii își aruncă unii altora un zâmbet și ne desprindem de pe zid.

Aterizăm pe acoperiș. Liniște și întuneric. Buruiană a rămas pe zidul înalt ținând în brațe cadoul de la Mustang, care se zbate în geantă. Ca niște animale de pradă, mergem tiptil pe acoperișul de țiglă și ne strecurăm doi câte doi pe o fereastră de la etajul șapte. Vila e un adevărat complex. Zeci de camere. Șapte etaje. Fântâni arteziene înăuntru. Băi. Subsol. Saune. Dispozitivele cu infraroșii sunt, așadar, inutile aici; prea multă apă caldă prin țevi. E liniște ca într-un mormânt.

Ne furișăm, verificând dormitoarele, alunecând ca apa, unul în spatele celuilalt, așa cum făceam la Institut. Sevro și Scaiete ne-au luat-o înainte, pe post de cercetași. Am dezactivat cizmele gravitaționale ca să nu li se audă bâzâitul. Nu-i nici urmă de cineva pe-aici. Toate camerele sunt goale, cu paturile neatinse, inclusiv a ArhiGuvernatorului. Cei din familia Augustus nu sunt aici. Atunci unde sunt?

Nu au echipament militar în afara câtorva armuri, briciuri și pumni electromagnetici. Gărzile au fost dezarmate chiar înainte să se întoarcă la vilă. Augustus și ai lui nu se poate să fi escaladat zidul. Poate au zburat cu cizme gravitaționale? Dar ar fi fost văzuți. Doborâți. Noi am reușit să ne strecurăm doar pentru că am venit pe neașteptate.

— Au fost capturați? se întreabă Sevro.

Nu. În seara asta, singurul lucru pe care Pretorienii vor să li-l facă celor din familia Augustus e să-i omoare.

Poc.

Ne uităm unii la alții. Tocmai s-a activat un câmp de bruiaj. Unul uriaș. Suntem în interiorul lui. Cel mai probabil întreaga vilă e înăuntrul lui. Urmează să se întâmple ceva. Privesc pe fereastră cu coada ochiului și văd o umbră care traversează peluza. Trei umbre în ploaie. Mă las în jos și îi fac semn lui Sevro. Pretorieni. Pelerine-fantomă. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

Sevro se-apropie de fereastră, gata să sară și să-i omoare. Îl trag înapoi.

— Ce naiba faci? îi șoptesc.

— Vreau să omor pe cineva, se încruntă el.

— Încă nu, la naiba. N-avem o armată.

Nu e nimeni la etajul șapte. Coborâm pe o scară circulară de marmură. Armurile lor unse trosnesc încet și ecoul răsună pe treptele abrupte. Vedem la mai bine de treizeci de metri în jos

marmura de la primul etaj, dar nicio mișcare. Primele picături de sânge le găsim la etajul șase, scurgându-se din saună. Deschid ușa, cu inima în gât, gata să văd Aurii mutilați. E o priveliște mai tristă, însă.

Mai bine de douăzeci de Rozalii, Maronii și Violeți s-au gândit să se ascundă aici. Bellona și Pretorienii i-au găsit. I-au omorât. E o priveliște bizară. Fiecare a fost ucis cu atâta precizie. Înjunghiați în cap. Se vede că bieții servitori n-au avut nicio șansă. Auriii i-au doborât ca pe niște vite. Caut înnebunit printre ei, sperând să nu o găsesc. Rugându-mă. Nu e aici – probabil că Theodora e cu ceilalți.

Simt cum mă cuprinde o furie rece. Simt cum se prelinge și spre Urlători.

Găsim primul Auriu mort în capătul scărilor de la etajul cinci. Un cavaler bătrân al casei mele. Moartea n-a venit prea ușor pentru el. Mai găsim un bătrân mort ceva mai departe, lângă un lift gravitațional. Pare că a căzut în timp ce apăra liftul pentru ca alții să coboare.

Pe fereastră, o văd cu coada ochiului pe lănciera lui Augustus care, cu o zi în urmă, a râs de abilitățile mele de a mă lupta cu briciul. A ieșit în fugă din casă și traversează grădina. Din întuneric se întrupează o siluetă. Un Pretorian Auriu cu armura neagră tivită cu purpuriu o urmărește. Doi Obsidieni Bellona îi ies în cale, obligând-o să se întoarcă și să se izbească direct de cel care o urmărește. E ucisă cu o lovitură de sabie. Nu e nimic de făcut. Moare atât de repede. Acum gâfâie, se teme, aleargă. În clipa următoare cade la pământ secerată în două.

— Pretorienii ăștia nu se joacă cu mâncarea lor, mormăie Sevro.

Quinn se uită la mine, observând că nu am armură sau cască. Mi le oferă pe ale ei. O ignor.

— Darrow, n-am venit până aici ca să te vedem murind din cauza unei lovituri la cap.

— Las-o baltă, îi spun. Roque o să scrie o mie de poezii afurisite dacă o să te alegi fie și numai cu un cucui.

— Ține-ți casca, Q, o roagă Sevro. Fie și numai pentru că urăsc poeziile.

Îmi las briciul împrumutat să-mi alunece în palmă și încep să cercetez etajul. În fața fiecărei uși, pulsul mi se accelerează. Mă

aștept să găsesc cadavrul lui Roque. Să văd trupul ciopârțit al Victrei.

În capul scării de la etajul patru Sevro ridică o mână și-mi face semn să trec înainte. Mă strecor împreună cu Quinn pe lângă el și mă uit în jos. Pe scara circulară se ridică praful. Dincolo de scară, la parter, se mișcă niște umbre. Dar nu se aude niciun zgomot. Sevro se apleacă și ia o bucățică de moloz pe care o pune pe marginea balustradei, făcându-mi semn să mă uit. Urlătorii se adună în jurul nostru, holbându-se și încremenesc. Deși nu se aude niciun sunet, bucata de moloz se mișcă ușor.

Clădirea vibrează.

Înainte ca Sevro și ceilalți să mă poată împiedica, sar peste balustradă și aterizez în mijlocul scării în spirală de zece ori mai rapid decât ar permite în mod normal gravitația de pe această lună. Poc. Intru în spațiul unui al doilea câmp de bruiaj, și sunetul războiului vuiește în jurul meu. Explozii violente, țipete, gloanțe șuierând din arzătoare, arme electromagnetice susurând ca niște năluci demente. Cu o clipă înainte să aterizez îmi reglez cizmele gravitaționale, aterizând cu o bufnitură puternică. Mă izbesc de marmură și îmi rotesc briciul deasupra capului cu putere. Patru Pretorieni Cenușii mor. Opt pocnete pe podea. Pelerinele-fantomă se dezintegrează ca apa înghețată pe geam sub răsuflarea caldă.

Cadavre risipite în tot holul. Moloz. Foc. Cenușii și Obsidieni urmărind Auriii lui Augustus. Șase Cenușii au împresurat doi Aurii cu puști electromagnetice; muniția magnetică scoate un sunet strident când lovește aegisurile până când le supraîncălzesc și le fac să se deformeze, topind brațele Auriilor. Rafalele lovesc acum în scuturile electromagnetice care le acoperă trupurile, suprasolicitând circuitele. Cenușiii înaintează cu precizie și trag de aproape în capetele acoperite de căști ale Auriilor. Cele mai bune armuri din Sistemul Solar se deformează și bărbatul și femeia mor. Cenușiii se întorc spre mine, ridică puștile, iar Urlătorii mei aterizează în cascadă în jurul meu. Aegisurile lor negre pulsează peste platoșa care le acoperă brațul stâng. Blochează focul. Sevro iese din formație. Quinn îl urmează. Ca niște năluci, se mișcă de colo-colo, ca două fire gemene de fum. Cumva, ajung printre Cenușii, apoi sunt din nou lângă mine înainte ca Cenușiii să se prăbușească.

Și mai multe focuri de armă se abat asupra grupului nostru, aproape lovindu-mi capul neprotejat. Mă feresc printre prietenii mei cu armuri. Groaza mă împresoară. Un Cenușiu năvălește în hol și trage cu un micro-tun. Treizeci de bombe micuțe se împrăștie ca viespile dintr-un cuib. Scaiete și Putregai le anihilează cu pumnii electromagnetici. Un val albastru de flăcări se ridică în hol. Un al doilea cuib de bombe îl urmează pe cel dinainte. Quinn își dezactivează pumnul gravitațional, și-l îndreaptă spre Cenușii și trage în cuibul de bombe chiar înainte să explodeze. Își schimbă direcția, întorcându-se de unde au venit, lovesc escadronul Cenușiilor și explodează.

Nu putem rezista aici. Nimic nu poate rezista, îmi dau seama, când trei Obsidieni Bellona vin alergând, urmați îndeaproape de Karnus au Bellona. Unii dintre prietenii mei vor muri aici dacă rămânem să ne luptăm cu toți cei care o să apară. Există o cale mai bună. Mai inteligentă.

— Sevro, fă o gaură! strig, arătându-i prin spațiul gol al scării spre al șaptelea nivel de deasupra noastră.

Trage în sus cu pumnul electromagnetic și bucăți de piatră cad deasupra noastră, dar rămân suspendate în aer de pumnul gravitațional al lui Quinn. Sevro mai trage o dată și prin gaură începe să se reverse apă, învolburându-se în bula gravitațională creată de Quinn.

Mă ridic și strig:

— După mine!

Ne ridicăm deasupra haosului înainte ca Pretorienii să se ia pe urmele noastre. Mă opresc la două sute de metri deasupra vilei. Vântul ne biciuiește fețele. Nu aveam niciun plan când am coborât la primul etaj. M-am gândit numai la prietenii mei. Acum știu că voi fi ucis împreună cu Urlătorii dacă mai luptăm. Îmi las briciul să se încolăcească ușor în jurul brațului. Îmi instruiesc Urlătorii să facă același lucru și apoi strig în întuneric:

— AJA!

Urlătorii se îngrămădesc în jurul meu, agitați pentru că plutim întrutotul expuși deasupra vilei. Furtuna ne lovește cu valuri de ploaie.

— AJA!

O hoardă de Pretorieni din apropierea izvoarelor cu apă termală și a lagunei își dezactivează pelerinele-fantomă, infraroșiile ducându-se naibii din cauza fierbințelii apei.

Doi Pretorieni, dintre care unul Pătat, apar rapid din grădină, tăind-o printre pini. Pătatul se apropie ridicându-și pumnul ionic la nivelul capului meu.

— Ia blestemăția aia din fața mea, jigodie Pătată ce ești. Nu-ți recunoști superiorii?

Pretoriana Aurie i se alătură. N-o recunosc. Casca i se retrage în armura neagră cu purpuriu, mai lucioasă decât cea a Obsidienilor. Are fata ascuțită și crudă ca o secure.

— Varga, pe loc repaus.

Pătatul lasă arma în jos. Își lasă casca să se retragă în armura de Pretorian și văd că Varga e o ea. O femeie Obsidian cu un cap mai scundă decât mine, cu un tatuaj tribal care-i acoperă fața palidă în întregime. Părul alb îi flutură pe spate. Are mai multe cicatrice pe față decât am eu pe tot corpul.

— Cățea neagră, sare Sevro. O împușc dacă mai mârâie o dată.

— Voi sunteți plutonul din capătul scărilor? întreabă femeia Aurie, neștiind ce să creadă despre mine și Urlătorii mei. Mi-ați ucis Cenușiii.

— Nu-ți plânge Cenușiii, îi spun. Au ridicat mâna asupra mea.

— Ce cauți aici? mă întreabă ștergându-și picăturile de ploaie de pe față. Suverana te-a consemnat în camera ta peste noapte. Tu ești de vină pentru pana de curent?

— Treaba mea e totuna cu cea a Suveranei.

Nu poate risca să nu mă creadă.

Se oprește o clipă și îmi dau seama că are dispozitive optice. Verifică o bază de date.

— Mincinosule.

Arma Pătatei se ridică din nou.

— Știi cine sunt, Pretoriano, îi spun cu toată autoritatea de care sunt în stare. Știi de asemenea și că nu sunt pe lista de oameni pe care trebuie să-i ucizi. Am imunitate.

— A fost revocată.

— Atunci du-mă la Aja.

— Aja nu e aici.

— Nu mă minți.

Dispozitivele optice îi strălucesc în iriși când primește o comandă digitală.

— Veniți cu mine.

Aterizăm pe niște pietre albe și o urmăm pe Pretoriană printre copaci spre laguna unde se varsă izvoarele termale.

— Ce faci? îmi șoptește Sevro la ureche, stând cu ochii pe Varga și arătându-i degetul mijlociu.

— Mă folosesc de avantajul pe care mi l-ai oferit.

Aja stă în grădină, flancată de membri Bellona – doi Aurii, și de Obsidieni. Un singur Pătat, Varga. Șuvoaie de aburi se ridică din lagună în jurul umerilor Cavalerului Proteic. Aja privește impasibilă apa, ca un copil care se uită la un foc de tabără, așteptând să ardă un buștean.

— Darrow? toarce ea fără să se uite la mine. Nu ești în camera ta.

Îi măsoară cu privirea pe Urlători. Îi recunoaște.

— Și mi-ai omorât oamenii. Fitchner s-a înșelat în privința ta.

— Am ceva ce-ți dorești, îi spun tăios. Dar cheamă-ți câinii.

— Au încercat să evadeze înainte să venim, chiar dacă le confiscaserăm cizmele gravitaționale. Încercare prostească. Au încercat să contacteze Casa Julii, dar aceștia fuseseră deja cumpărați.

— Victra? o întreb.

Ne-a trădat.

— E în viață. Cu ceilalți. Va fi cruțată pentru că mama ei a fost cooperantă. Două nave ale lui Augustus au încercat să spargă blocada pe orbită. Le-am doborât. Familia Augustus sunt ca niște bursuci încolțiți.

— Lei, îi amintesc.

— Nu chiar, zice ea, scuturându-și sângele de pe brici.

— A mai rămas cineva în viață?

Îmi înăbuș panica din glas și arunc o privire în spate spre vilă.

— Trofeele sunt în viață.

Respir ușurat.

Aja ia briciul în mână. Îl rigidizează și se întoarce spre mine. Pupilele ei înguste sorb lumina.

— Prietenii tăi sunt în lagună. S-au ascuns acolo pentru că infraroșiile sunt anihilate de căldura piscinei. O ultimă încercare disperată. Sistemele de filtrare a aerului de pe căștile lor sigur s-au scurtcircuitat din cauza șocurilor electromagnetice. Așa că nu le-a rămas decât aerul din căști. Nu cine știe ce. N-o să reziste mai mult de cincisprezece minute. Cei care nu au căști… poate șase minute. În curând o să iasă la suprafață, ca merele, zice ea

zâmbind amabil. Îi păstrez pentru Karnus; acum e înăuntru, pune la punct diversiunea. E o plăcere să-l urmărești, nu-i așa?

Ploaia fierbinte păcăne pe armuri. Singurul sunet care se aude.

— Ce cauți aici, Andromedus, de ce nu ești în camera ta?

Aja mânuiește briciul în joacă, tăind picăturile de ploaie în jumătate.

— Suverana a fost foarte clară.

— Am ceva ce o să-ți dorești, îi repet.

— Ceea ce îmi doresc este ca ordinele Octaviei să fie ascultate. Fugi în camera ta, băiete, fa un duș și bucură-te de Rozalia pe care ți-am lăsat-o în pat. Varsă-ți în ea mânia sau ce-o fi. Și nu-ți încălca legământul. Nu ridica un deget împotriva mea. Ai omorât doar Cenușii. Asta-i ușor de uitat, da? Întoarce-te, și o să considere asta doar o nesăbuință a tinereții. Rămâi aici, și o să-ți adaug cadavrul împreună cu cele ale prietenilor tăi Bronzulii la grămada de leșuri.

Urlătorii se zbârlesc în spatele meu.

— Așa cum i-ai ucis pe servitori? o întreb mânios. I-ai măcelărit ca pe niște capre.

— E timpul să pleci, Secerătorule, îmi spune Aja, întorcându-se spre piscină.

— Ești dezgustătoare, îi spun, apropiindu-mă. Ai toată această putere și așa o folosești? Ucizi o familie în toiul unei afurisite de nopți. De fapt, ești o rușine. Sper că o să-ți amintești de durerea pe care ai cauzat-o altora când o să calc pe cadavrul tău.

Se întoarce spre mine cuprinsă de furie. Briciul îi zvâcnește în mână. Ochii îi ard. Dar nu mă poate atinge. Nu acum. Nu în noaptea asta.

— Darrow, mă strigă Sevro cu o veselie bruscă, ciudată, în glas.

— Da, Sevro?

— Toată discuția asta despre amintiri. Nu cumva ai uitat ceva?

— Cred că a uitat, confirmă Quinn. Înțeleptul…

— … dar uitucul nostru Secerător, termină fraza Clovnul pe un ton foarte frivol.

— Hmmm. Scuzele mele, Aja. Am uitat chiar lucrul pe care venisem să ți-l spun, îi zic cu o figură perplexă.

Quinn oftează.

— Geanta.

— Oh, da! Mulțumesc că mi-ai amintit, Sevro! strig teatral, iar Aja nu știe ce dracului să creadă despre toată zeflemeaua asta bruscă. Spune-i lui Buruiană să coboare.

Sevro dă comanda prin cască și o clipă mai târziu Buruiană își dezactivează pelerina-fantomă și plutește spre noi de pe zidul aflat la un kilometru distanță. Îl privim cum se apropie. Pietricică fluieră un refren vesel, și se alege cu o încruntătură din partea Harpiei și un chicotit din partea lui Sevro, care începe și el să fluiere. Pretorienii îi cred nebuni. Blănile de lup le atârnă pe spate. Armuri negre, speciale. Căști în formă de capete de lup. Și niciunul mai înalt de doi metri în afară de mine și de Quinn. E un fel de circ ambulant.

— De-a ce vă jucați? întreabă Aja.

— N-ai făcut niciodată vreun troc? o întreb surprins. Ce păcat.

Buruiană aterizează în fața mea și-mi dă geanta pe care mi-a făcut-o Sevro cadou. Aja întreabă ce e în geantă.

— Ordonă-le oamenilor tăi din vilă să înceteze omorurile, și îți spun.

— Nu negociez cu copii, spune Aja.

Lovesc ușor geanta cu cizma, arătându-i lui Aja că înăuntru e ceva viu. Se încruntă și poate că începe să înțeleagă ce e. Le ordonă oamenilor prin cască să se oprească.

— Ce ai în afurisita aia de geantă?

O deschid și-l trag afară din ea pe moștenitorul Tronului Dimineții ca pe un iepure abia prins. Lysander are mâinile și picioarele legate cu grijă și o eșarfă de mătase peste gură ca să nu facă gălăgie. I-o desfac.

— Bună, Aja, zice el.

Aja se întinde spre el. Îl trag înapoi.

— Nu! Nu! zic, cu briciul la gâtul băiatului, lăsându-l să se încolăcească în jurul lui, la fel de plin de afecțiune ca Oracolul în jurul încheieturii mele.

Aja încremenește. Pretorienii ei urmăresc tăcuți scena – căștile negre și mantiile purpurii îi fac să pară niște umbre. Cei câțiva Bellona pășesc în față. Aja îi pune să se retragă.

— Dacă mai mișcă cineva, îl tai. Cum te-au prins, Lysander? Gărzile tale…

— A venit Mustang, spune băiatul. A trecut să mă salute. A spart geamul și m-a dat Urlătorilor.

— Te-au rănit?

— Rândul tău să vorbești e la final, Aja, o întrerup. O să-i lași pe membrii Casei mele să iasă din piscină. O să-i lași să se îmbarce în naveta pe care am adus-o. O să le spui distrugătoarelor-de-aripi și războinicilor de pe cerul și din spațiul de deasupra Lunii să ne lase să trecem. Sau Urlătorii mei o să-l ucidă pe băiat.

— Ai jurat să o aperi pe Suverană, șoptește Aja. Și tu asta faci…? E un băiețel. E neajutorat.

— Face parte din joc, spune Lysander foarte serios. Și tu joci jocul ăsta, Aja. Suntem cu toții pe teren.

— Vezi, e mai puțin neajutorat decât servitorii pe care i-ai măcelărit în noaptea asta, spune Quinn. Mai puțin decât cei arși de tatăl tău pe Rhea. Dar e unul de-ai voștri. Așa că normal că îți pasă.

— Ai ucide o familie întreagă ca să asiguri siguranța Suveranei, îi spun rece. Eu aș ucide un copil ca să asigur siguranța prietenilor mei. Dacă mai spui ceva, îi tai mâna stângă.

Știe că l-aș omorî pe băiat.

Eu știu că nu aș face-o. Eu nu sunt Karnus. Nu sunt nici Evey și nici Harmony în pofida a ceea ce i-am făcut pe Auriii ăștia să creadă. Așa că dacă m-ar pune să dovedesc că nu joc la cacealma, aș da înapoi. Oricum, în clipa în care l-aș omorî, i-ar ucide pe toți cei pe care-i cunosc. Crima ar fi în zadar.

Exact de asta mi-am construit faima de ucigaș, pentru a avea un avantaj în astfel de situații. Dacă ar ști ce e în sufletul meu, mi-ar ucide prietenii unul câte unul. E vorba de miză.

Mizez pe două tipuri de mândrie. Primul, mândria Suveranei, care nu va permite să fie ucis unicul ei nepot, pe care l-a antrenat de când era mic pentru a-i lua locul când va veni momentul. Al doilea tip de mândrie este că în adâncul sufletului ei nu va considera că e o pierdere prea importantă dacă Augustus și familia lui scapă în noaptea asta. Are voința și mijloacele de a ne vâna până la capătul Sistemului. De ce să mă provoace să dovedesc că nu joc la cacealma și să riște viața nepotului ei? Îmi dau seama de toate astea din felul în care și-a ucis tatăl – nu cu nesăbuință, ci doar când a știut că are sprijinul foștilor lui adepți, doar atunci când ei i-au cerut să se ridice împotriva marelui tiran și să conducă în locul lui.

O femeie ca ea are răbdare. Dacă Suverana mi-ar spune să fac tot ce sunt în stare, dacă ar țipa să-l ucid pe băiat și să sufăr consecințele, ar fi o nesăbuință. O demonstrație grosolană, brutală de putere, de parcă ar zice „Ia-mi nepotul, pe mine nu mă poți răni”. Nu, în loc să facă asta, se va preface slăbită, mă va lăsa să obțin victoria și apoi mă va preface în praf și pulbere pe mine și pe ai mei. Destul de corect. O să jucăm și jocul ăsta într-o zi.

Deasupra capetelor noastre o navă mugește. O navă-barză – construită ca să lanseze oameni în carapace-stelare la puncte fixe, dar mai înceată decât un melc. După cum am ordonat, ușile calei se deschid când ajunge la două sute de metri deasupra noastră. Atâta timp cât îl avem pe băiat, viteza navei nu contează câtuși de puțin. Desigur, Mustang a plănuit totul.

— Acum o să-i luăm pe ai noștri, Aja. Spune-le oamenilor tăi să nu care cumva să ne împiedice.

Aja se holbează pur și simplu la mine, urmărind totul ca o panteră chinuită de la zoo, cu ochi reci, oribili, de parcă și-ar dori să dispară barele de fier dintre noi.

— Sevro, Scaiete, verificați vila. Vedeți dacă a reușit cineva să supraviețuiască, le spun și ei o zbughesc. Quinn, păzește băiatul. Ceilalți, scoate-ți-l pe ArhiGuvernator și suita lui din piscină. O să vrei să-ți chemi distrugătoarele-de-aripi înapoi, îi spun lui Aja, văzând navele cum clipesc în întuneric la kilometri întregi deasupra noastră. Dacă facem prea mult zgomot, toată chestia asta o să se transforme într-un coșmar pentru toată lumea. Suverana masacrând o Casă… dar membrii Casei reușesc să evadeze! Ce mărturie mișelească a lăcomiei și neputinței ei. Mă tem că unele familii s-ar putea alătura Casei ofensate. Unele dintre ele s-ar putea teme să nu fie și ele suflate ca niște lumânări în puterea nopții. Ce s-ar întâmpla atunci cu biata *Pax Solaris*?

Quinn stă lângă mine, cu degetele zvâcnindu-i pe armă când Aja se supune ordinului pe care i l-am dat. Stau cu o mână pe umărul băiatului în vreme ce ceilalți Urlători bat apa și-i scot afară pe membrii Casei Augustus agățați de ei, uzi leoarcă și icnind după aer – unii îmbrăcați în haine de gală, alții în armuri, majoritatea fără căști. Se pare că au împărțit oxigenul.

Augustus se sprijină de spatele Harpiei. Șacalul se ține de brațul Clovnului. Pliniu i s-a agățat de un picior. Unde sunt prietenii mei?

Urlătorii îi duc pe supraviețuitori în cala navei-barză care planează deasupra noastră și apoi se întorc după ceilalți. Victra e următoarea pe care o aduc. Nu are cască și e rănită la gât. Dar se agață de brici de parcă acesta ar fi lucrul care o aduce la suprafață. Privirea ei străpunge mânioasă grupul de Pretorieni, iar când o întâlnește pe a mea, ochii îi strălucesc ca două bucăți de cremene. Pentru o clipă mânia se risipește și văd un zâmbet de bucurie, care apoi dispare când strigă:

— O să-mi amintesc cu bucurie de voi! râde ea nebunește. Începând cu tine, Aja au Grimus. O să-mi fac o haină din pielea ta.

Apoi dispare în burta navei de deasupra noastră. Roque e următorul purtat spre înălțimi. Cu el e Theodora. Spun o rugăciune de mulțumire în gând. Quinn îmi atinge umărul și-i face cu mâna. Fața lui ascuțită e toată numai un zâmbet când o vede. Pe mine nici măcar nu mă observă. Apoi dispare și el în navă. Scaiete apare și ea în curând din conac, ajutând câțiva supraviețuitori, printre care cei doi Telemanus și Tactus, care sângerează din vreo zece găuri din armura aurie. A dat o luptă grea.

— Darrow! îmi strigă. Nemernic țicnit!

Îl vede pe nepotul Suveranei și chicotește vesel.

— Ah, e splendid. Splendid. Trebuie să-ți dau de băut, bunul meu domn…

Vocea i se pierde pe măsură ce urcă tot mai sus spre înaltul cerului, dar are timp să-i arate lui Aja degetul mijlociu.

— Tactus, șoptește Lysander, e mai înalt ca în holograme.

— El a fost ultimul, îmi spune Sevro.

— Spune-i stăpânei tale că noi, cei de pe Marte, nu îngenunchem așa de ușor, îi arunc eu lui Aja.

Peste noi cade ploaia. I se scurge pe fața întunecată, făcându-i ochii ciudați să-i strălucească în noapte. Rupe tăcerea pe care i-am impus-o.

— Asta i-a spus și Guvernatorul din Rhea Lordului meu Cenușă când s-a dus să-i înăbușe rebeliunea.

Vocea nu seamănă cu a ei. E ca și cum altcineva ar vorbi prin intermediul ei.

— S-a uitat la bărbatul mărunțel pe care l-am trimis cu armada și a râs și a întrebat de ce ar trebui să îngenuncheze înaintea fiicei tiranului mort, o nenorocită care comite patricid.

Suverana îi vorbește lui Aja la ureche, prin cască, iar Aja îi repetă cuvintele. Îmi simt sângele rece în vine.

— Guvernatorul din Rhea stătea pe Tronul lui de Gheață din faimosul lui Palat de Sticlă și l-a întrebat pe unul dintre servitorii mei: „Cine ești tu să semeni teamă într-un om ca mine? Eu, care sunt descendentul unei familii care a făcut un paradis dintr-un loc care cândva nu era nimic altceva decât un iad de gheață și piatră?” Apoi l-a lovit pe Lordul Cenușă cu sceptrul sub ochi. „Du-te acasă pe Lună. Du-te acasă la Centru. Spațiul de Dincolo e pentru ființe cu șira spinării mai dreaptă.” Guvernatorul din Rhea nu a îngenuncheat. Acum luna lui e cenușă. Familia lui e cenușă. El e cenușă. Așa că fugi, Darrow au Andromedus. Fugi acasă pe Marte, legiunile mele te vor urmări până la capătul universului.

— Așa sper, îi spun.

— Ai o singură monedă de schimb, îmi reamintește Suverana prin intermediul lui Aja. Nepotul meu îți garantează libera trecere. Dacă moare, îți rad nava din înaltul cerului. Folosește-l cu înțelepciune.

De ce îmi spune ceva ce știu deja?

— E timpul să mergem, Darrow.

Quinn se sprijină de umărul meu. Îmi pune o mână pe spate ca pentru a-mi aminti că nu sunt singur. Dau din cap spre ea. Îmi acoperă retragerea în vreme ce mă ridic spre cer cu băiatul, cu briciul înfășurat în jurul gâtului său.

Quinn se uită cu îngrijorare la Pretorieni și se înalță ca să mă urmeze. Am o singură monedă de schimb.

Ce-a vrut Suverana să spună cu asta? Voia să-mi amintească oare că o pot folosi doar o dată? Să-l omor pe Lysander numai dacă sunt încolțit? Apoi îmi dau seama de ce a vorbit astfel, când, ca pisica pe șoarece, Aja o urmărește pe Quinn ridicându-se.

— Aja, nu! strigă Lysander.

— Quinn! urlu.

Într-o clipită, Aja se repede înainte mai iute decât orice felină. O prinde pe Quinn de păr. Quinn își rotește briciul cu frenezie ca să se apere de femeia uriașă. Dar e prea lentă. Aja o lovește cu

capul de pământ cu mâna stângă. O izbește cu pumnul în tâmplă. Pumn în armură în contact cu osul. De patru ori înainte ca eu să reușesc măcar să clipesc. Picioarele lui Quinn se răsucesc și lovesc în timp ce ea se contorsionează ca un păianjen muribund. Aja se retrage și se uită la mine zâmbind.

19.

Nava-barză

Cu toții știu că sunt nesăbuit. Quinn e momeala. Aja e cârligul. O să-l ia pe Lysander dacă mușc momeala și o atac pe Aja. O să folosească fracțiunea de secundă când briciul meu o să se îndepărteze de gâtul lui ca să mă paralizeze sau să mă omoare. Aud armele încărcându-se în urma mea, așa că țin în continuare briciul lipit de gâtul băiatului. Lacrimile îmi încețoșează vederea în vreme ce plutesc neputincios. Clatin din cap în agonie. N-o pot părăsi. Inversând direcția cizmelor, mă întorc s-o iau de jos. Dar înainte să ajung la ea, un alt Auriu zvâcnește pe lângă mine, coborând de sus, fără armură, ca să o ia de pe pământ și să o care cu el.

Șacalul.

Țâșnesc în sus, prin ploaie, spre ușile calei și aterizez înăuntrul navei-barză. Merg păcănind din cizme pe puntea de metal și îngenunchez, împingându-l pe Lysander spre Sevro. Băiatul cade în genunchi. Câțiva zeci de membri ai familiei Augustus, uzi leoarcă, se uită la mine. Își întorc apoi privirile spre băiat. În urma mea vine Șacalul, ținând-o ciudat pe Quinn cu singura lui mână.

Nava noastră se ridică și ușile se închid după noi cu un șuierat. Roque își croiește drum printre ceilalți ca să mă vadă, apoi privirea i se oprește asupra Șacalului și asupra lui Quinn, puterile lăsându-l cu fiecare secundă ce trece. Șacalul o așază jos pe Quinn cu blândețe și aruncă cizmele gravitaționale ce nu i se potrivesc, împrumutate de la unul dintre Urlători.

Gura lui Roque se mișcă. Dar nu scoate niciun sunet.

— E..., reușește să murmure până la urmă.

— Avem vreun Galben la bord? mă întreabă Șacalul.

Mă uit spre Harpia și-i fac semn spre cabinele principale.

— Găsește-o pe Mustang. Întreab-o pe ea.

Harpia pornește în goană.

— Trusa medicală, cere Șacalul, luându-i pulsul lui Quinn.

Îi verifică pupilele. Nimeni nu mișcă.

— Acum!

Roque se duce împleticindu-se să o caute. Pietricică o smulge de pe perete și i-o aruncă. Roque i-o aduce Șacalului. Cu mintea încremenită, mă uit fix la Quinn în vreme ce o altă criză îi zguduie corpul și un sunet inuman îi șuieră din nas și din gură. Lângă mine stă Roque complet alb la față. Întinde mâinile neajutorat spre fata pe care o iubește, de parcă ar putea să repare el singur ce s-a stricat, dar în sinea lui știe că e neputincios. Cade în genunchi.

Șacalul deschide trusa medicală și-i răvășește conținutul.

Singura lui mână se mișcă sigură pe ea printre obiectele dinăuntru până când găsește o bucată de argint nu mai mare decât degetul meu arătător. Ia dispozitivul și-l activează. Bâzâie ușor și emite o lumină albastră slabă.

— Am nevoie de datapad-ul cuiva. Al meu s-a prăjit în timpul atacului electromagnetic.

Nimeni nu face nicio mișcare.

— Fata asta o să moară. Un blestemat de datapad. Acum.

I-l întind pe al meu. Nu se uită spre mine, dar se oprește o clipă când îmi vede mâinile ușor de deosebit.

— Mulțumesc că ne-ai salvat, Secerătorule, îmi spune în pripă.

— Mulțumește-i surorii tale.

Lysander se ridică și vine lângă mine. Se uită în liniște, fără o lacrimă în ochi. Pietricică și Clovnul stau în picioare. Nimeni nu-l atinge pe Roque, deși se uită pe furiș la el, cu mâinile strânse pe genunchi sau pe briciuri, șoptind cine știe ce rugăciuni pentru noroc ale Auriilor.

Șacalul plimbă dispozitivul de rezonanță magnetică din argint peste capul lui Quinn, urmărind holograma pe datapad-ul meu. Înjură.

— Ce e? întreabă Roque.

Șacalul ezită un moment.

— I se umflă creierul. Dacă nu reușim să controlăm presiunea, avem o problemă.

Bâjbâie prin trusa medicală și desface o mașinărie cu un cordon transparent.

— Presiunea o să-i priveze creierul de irigarea normală cu sânge. N-o să mai primească sânge fiindcă vasele se vor îngusta din cauza umflăturii.

— O să moară?

— Nu din cauza umflăturii, spune Șacalul. Nu și dacă reușesc să drenez fluidul și să eliberez presiunea pe măsură ce se creează. Dar o să trebuiască să-i ținem capul înclinat, astfel încât sângele să curgă prin venele de pe gât. Ca să menținem tensiunea stabilă. Aduceți-i o rezervă de oxigen.

Privește în sus, atât de slab și de ud încât aș putea crede despre el că e un Roșu, nu un Auriu, dacă n-ar avea părul de culoarea prafului.

— Tu ești Pietricică, nu-i așa? Găsește-i niște oxigen. O mască ar fi bună, numai să nu-i acopere fața mai sus de frunte.

Pietricică o ia din loc imediat.

Corpul lui Quinn e contorsionat de o nouă criză. Mă uit neajutorat și îmi las o mână pe umărul lui Roque. Tresare la atingerea mea.

Harpia se-ntoarce în goană spunând:

— Nu e niciun afurisit de Galben.

— Rahat, înjură Clovnul. Rahat. Rahat. Rahat. Rahat, repetă el lovind cu picioarele în pereți.

Șacalul se oprește o clipă, aruncă o privire spre Roque, apoi acționează. Face semn spre Clovn, Harpia, și câțiva membri ai Casei.

— Am nevoie să o țineți fiecare de câte o mână și de cap. O să continue să aibă convulsii, și cred că o să ne cam zdruncinăm în călătoria asta. O s-o mutăm din cala asta blestemată și o s-o stabilizăm pentru operație.

Îi trage părul spre spate, în coadă, mă roagă să-l țin și scoate din trusa medicală un ionizator mic. Îl ține cu dinții deasupra mâinii sale, înfiorându-se pe măsură ce aparatul distruge bacteriile și îndepărtează foliculii de piele moartă.

— Clovnule, rade-i părul – pe tot.

Șacalul se ridică în picioare și-i aruncă ionizatorul Clovnului, care se apleacă și e pe cale să înceapă să-l treacă peste părul auriu al lui Quinn, când i-l smulge Roque, care rămâne lângă ea, incapabil să se miște.

— Cum o cheamă? îl întreabă Șacalul pe Roque.

— Quinn.

— Vorbește-i. Spune-i o poveste.

Tremurând ușor, Roque își trage nasul și începe să-i șoptească lui Quinn:

— Odată ca niciodată, în zilele de odinioară ale Vechiului Pământ, au fost doi porumbei îndrăgostiți nebunește unul de celălalt...

Pornește ionizatorul și începe să-și miște mâna. E un gest intim. De parcă ar îmbăia-o. Doar ei doi într-un loc îndepărtat. Cu mult înainte ca ea să fi spus povești lângă focul de tabără de la Institut. Cu mult înainte să înceapă oroarea.

Simt mirosul părului ars când Șacalul se apropie de mine.

— Ce s-a întâmplat acolo? mă întreabă. A fost un pumn electromagnetic?

— N-ai văzut? îi spun mirat. Aja a lovit-o cu mâinile goale.

— Blestemată treabă, zice el scrâșnind din dinți, cu privirea întunecată. Cum s-a ajuns la asta?

— Octavia avea de mult de gând să facă asta, îi șoptesc. Chiar dinainte să venim pe Marte, avea de gând să-i dea lui Bellona funcția de ArhiGuvernator. Gala a fost o capcană.

— Când ai descoperit asta? Înainte sau după duel?

— Înainte, îl mint.

— Bine jucat. Ne-ai făcut să părem victime. Deci Mustang a dat greș în misiunea ei.

— Tatăl tău a trimis-o să se infiltreze la curtea Octaviei?

— Nu. Îmi închipui că a fost ideea ei. Să se apropie de dragon...

— Și Casa Julii e împotriva noastră.

— Are sens, zice el dând din cap gânditor. Politicienii au încercat să o ia pe Victra dintre noi înainte să apară Karnus și Aja.

— Nu pari îngrijorat.

— Victra e fiica preferată a mamei ei. Dar a înfruntat trei Obsidieni pentru mine. Trei. E cu noi, trup și suflet.

Mă uit cum Roque e pe cale să termine de îndepărtat părul lui Quinn.

— O să trăiască? întreb în șoaptă.

— Are fragmente de os în țesutul cerebral. Chiar dacă reușim să oprim inflamarea, rămâne hemoragia. Puternică.

Ne uităm amândoi la Quinn, care acum nu mai are deloc păr pe cap. Are chipul împăcat. Doar câteva vânătăi mici pe o tâmplă. Dacă n-ai ști, n-ai putea să-ți dai seama că e pe moarte. Roque o mângâie cu blândețe pe frunte, șoptindu-i lucruri liniștitoare.

— Poți s-o salvezi? mă întorc spre Șacal. Are vreo șansă?

— Nu aici. Dar dacă ne duci la o punte-medicală, atunci da, avem o șansă excelentă.

În timp ce ceilalți îi ridică trupul și o mută în altă încăpere, Roque îi cântă încetișor. E un cântec inventat de el în jurul focului de tabără, atunci când mâncam cu toții ascunși în ținuturile înalte. Quinn era cu Cassius pe vremea aia, după cum se pare că sunt toate femeile la un moment dat. Dar chiar și așa, am observat schimbul de priviri pe care l-a avut cu Roque. Ei sunt porumbeii mesageri din poveste, traversând cerul iarăși și iarăși. Cât de emoționat era să fie din nou alături de ea.

Simt cum mi se rupe sufletul. Încă o pot salva. Pot să repar lucrurile.

Suverana a avut dreptate. Mi-am înțeles greșit puterea de a mă târgui. Ce puteam să fac? Să-i omor nepotul dacă Aja o omora pe Quinn? Dacă îi omora pe Sevro, Mustang sau Roque? Am noroc că nu le-a făcut rău mai multora dintre noi.

Mă întorc spre Sevro.

Stă tăcut în armura lui, uitându-se cum Roque o ține de mână pe fata pe care o iubește și el, dar fără să-i fi spus vreodată, fata pe care n-ar fi putut nicicând s-o aibă. Durerea e crudă și i-a săpat riduri adânci pe fața lui de șoim. Insensibilul Sevro, imun la durere, la tristețe, la chinul de a rămâne fără ochiul scos de Lilath, locotenentul Șacalului; acum e copleșit. Quinn nu l-a numit niciodată Spiriduș pe Sevro, ca noi ceilalți. Victra îi pune o mână pe umăr, observând că suferă, chiar dacă nu înțelege adevăratul motiv. El îi împinge mâna.

— Nu te cunosc, mârâie Sevro.

— Scuză-mă, zice Victra retrăgându-se.

— Ce mai aștepți, Secerătorule? mă întreabă Sevro. Suntem tot pe orbita asta, îmi spune, făcându-mi semn cu capul.

Îl urmez, și îi cer Victrei să-l aducă pe nepotul Suveranei. Eu și Sevro urcăm o scară și ne întâlnim cu Tactus pe coridorul îngust care duce spre puntea pasagerilor și cabina de comandă.

— O, bunul meu domn, mă strigă Tactus, ferindu-și umărul rănit.

Părul ud îi atârnă peste ochii veseli. Vorbește tare, fără să-i pese de starea lui Quinn.

— Data viitoare când mai plănuiești ceva atât de dramatic, anunță-ne din timp ca să nu ne mai pișăm în pantaloni.

— Nu acum, Tactus, îi spun trecând pe lângă el.

— Atâta pagubă. Ia te uită, continuă, văzându-l pe Sevro. Spiridușul. Bunul meu domn, cred că te-ai micșorat și mai tare, dacă e posibil așa ceva.

Sevro nu zâmbește.

Intrăm pe puntea pasagerilor, unde cei din familia Augustus și Urlătorii își pun centurile de siguranță pregătindu-se pentru ieșirea din atmosferă. Tactus vine după noi.

— Salutare, psihopaților! le strigă Tactus Urlătorilor. Mă bucur să vă întâlnesc din nou staturile minuscule. Mai ales pe tine, Pietricică.

— Mori, îi spune Pietricică, care tocmai îl ajuta pe unul dintre nepoții lui Augustus să-și pună centura.

Tactus se apleacă spre mine după ce traversăm sala pasagerilor.

— Ce prieteni buni să vină și să te salveze. Chiar dacă era împrăștiați tocmai pe Rim.

— Eram, spune Sevro.

— Ce v-a adus înapoi? întreabă Tactus. Vremea rea?

Sevro nu răspunde, iar Tactus începe să râdă în ciuda găurilor numeroase care-i perforează armura.

— Exact cum îți place ție, nu Darrow? Prieteni gata să-și riște viața și membrele mereu în umbra ta.

Îmi dă un ghiont, un pic prea jucăuș, lăsând urme subțiri de sânge pe mine. Ajungem în fața ușilor închise de la cabina de comandă. Tactus tresare când se lovește cu umărul de un perete despărțitor. Sevro vine în spatele nostru.

— Ce-ți face umărul? întreb.

— E mai bine decât capul fetei de dincolo. Quinn o cheamă, nu? Tipa rapidă din Casa Marte. Aja a aranjat-o bine. Păcat. Aș fi luat-o la o tură…

Sevro îl pocnește pe Tactus în vintre din spate, lovindu-l printre picioare cu o forță suficient de mare cât să îndoaie metalul. Îi dă un cot în tâmplă și o lovitură cu piciorul în stilul Kravat. Încă trei lovituri peste ureche înainte ca Tactus să se prăbușească la pământ. Sevro își proptește un genunchi în umărul rănit al lui Tactus, un braț pe gâtul lui, celălalt genunchi pe vintre, iar cu mâna liberă îi flutură un cuțit aproape de globul ocular.

— Dacă mai vorbești așa despre Quinn, îți tai coaiele și ți le îndes în orbite.

— Mi-a spus mie fratele meu să stau mereu... cu ochii pe ele... icnește Tactus.

Ușa cabinei se deschide cu un șuierat. Augustus apare în cadrul ei. Face ochii mari văzând scena, și tocmai acum apare și Victra aducându-l pe Lysander de la pupa navei.

— Aproape au terminat, lordul meu, spun.

Pășesc peste Tactus și Sevro și-l urmez pe ArhiGuvernator în cabină. Victra vine și ea, dar calcă direct pe Tactus, scrâșnind cu tocurile cizmelor.

— Excelentă treabă, îi spune lui Sevro.

— Scutește-mă, vaco.

— Cine e micuțul? mă întreabă Victra după ce intrăm în cabină și închidem ușa.

Îi spun.

— Fiul Cavalerului Furiei? Afurisit omuleț. Nu cred că mă place.

— N-o lua personal.

Carlinga e mai mare decât camera mea din vila din Citadelă. Un sistem de lumini înconjoară scaunele pilotului și copilotului. Mustang stă în stânga, iar pilotul, o femeie Albastră, stă în dreapta, conectată la navă. O lumină albastră îi strălucește sub pielea de pe tâmpla dreaptă. Mustang controlează nava, cu mâna dreaptă într-o prismă holografică de comandă, schimbând replici rapide cu pilotul. Dincolo de hubloul curbat, plutește Pământul. În spatele lui Mustang, Augustus, Pliniu și Kavax au Telemanus, cocoșat într-o poziție amuzantă, discută ce opțiuni avem.

E o atmosferă calmă.

— Bravo, Darrow, spune Augustus fără să se întoarcă spre mine. Totuși, ai fi putut alege o navă mai bună...

— Ce se întâmplă în spate? îl întrerupe Mustang. Am auzit că e cineva rănit.

— Quinn e pe moarte, îi spun. Trebuie să o ducem pe o punte-medicală cât mai repede.

— Chiar și după ce ajungem pe orbită, tot suntem cu treizeci de minute în urma flotei noastre, zice Mustang.

— Zboară mai repede.

Nava se cutremură când Mustang și femeia Albastră o forțează.

— A fost un plan bun, spune Kavax, uitându-se în jos spre Mustang. A fost un plan bun, Virginia, să te infiltrezi în cercul Suveranei. Exact ca atunci când erai mică. Când tu și Pax v-ați ascuns în tufișuri ca să auziți ce se vorbește la consiliul tatălui tău. Numai că Pax era mai înalt decât tufișurile! hohotește el, făcând-o să tresară pe tăcuta femeie Albastră.

Mustang se întoarce și-i strânge ușor mâna, cu palma mai mică decât cotul lui. El se împăunează ca un câine de vânătoare cu un fazan între fălci, uitându-se în jur să vadă dacă am observat cu toții gestul ei. Are un fel al ei de a se purta cu bărbații mai mari decât urșii.

Dragostea care se citește pe fața lui Kavax face ca dezinteresul lui Augustus să pară și mai monstruos. Și mai rău, simt cum mi se face greață gândindu-mă cum l-a ucis Șacalul pe fiul acestui om.

Mustang îmi aruncă o privire rapidă cu coada ochiului – are părul prins la spate, iar amintirea unui zâmbet îi stăruie în colțul gurii, și mă simt de parcă aș fi primit o lovitură direct în inimă. Acum nu-mi mai zâmbește. Iar inelul în formă de cal nu-i mai împodobește degetul.

Pentru câteva clipe se lasă tăcerea. Apoi Augustus se întoarce spre mine.

— Presupun că Octavia a încercat să te convingă și pe tine să intri în cercul ei, nu?

— A încercat.

— Ducă-se învârtindu-se. Pun pariu că i-ai spus să se ducă învârtindu-se, nu-i așa, băiete? hohotește Kavax și mă bate așa de tare pe umăr, încât mă dezechilibrează și dau peste Victra. Scuză-mă.

Stă aplecat ca un copac crescut prea înalt pentru rădăcinile sale firave. Din barba roșie înspicată i se scurg picături de apă.

— Scuză-mă, îi spune și Victrei.

— De fapt, Lord Telemanus, oferta ei mi s-a părut tentantă. Își tratează lăncierii cu respect. Spre deosebire de alții.

Augustus nu pierde vremea cu zeflemeaua.

— O să rezolvăm asta. Îți sunt dator, Darrow. Numai să ajungem la flotă.

— Îi ești la fel de îndatorat lui Mustang și Urlătorilor, îi spun.

— Ce e un Urlător? mă întreabă.

— Prietenii mei în armuri negre. Sunt conduși de Sevro.

— Sevro. Creatura aia pricăjită care l-a pus jos pe lăncierul meu? întreabă ArhiGuvernatorul ridicând o sprânceană. Mi s-a părut mie că-l recunosc. Băiatul lui Fitchner. Cel care l-a omorât pe răzgâiatul ăla de Priam în timpul Trecerii.

— E cu noi, lordul meu. La fel de loial ca mine.

Ușa se deschide cu un șuierat și ni se alătură Sevro și Tactus. Ne întoarcem cu toții spre ei.

— Ce e? întreabă Sevro provocator, retrăgându-se un pas.

Tactus se dă repede într-o parte, luând distanță față de Sevro.

— Îmi ești loial mie sau tatălui tău, Sevro? întreabă Augustus.

— Care tată? Eu sunt bastardul unui bastard, zice Sevro măsurându-l sceptic cu privirea pe ArhiGuvernator. Și cu tot respectul, lordul meu, nu dau niciun strop de pișat înghețat de pisică pe tine. Fiica ta m-a adus aici de pe Rim. Loialitatea mea e față de ea. Dar mai presus de orice e față de Secerător. Așa stau lucrurile.

— Vezi cum vorbești, cățelușule, mormăie Kavax.

— Probabil ești tatăl lui Pax. Îmi pare rău că s-a dus. Era un om pentru care poate că aș fi putut muri. Dar văd că moștenise înfățișarea arătoasă de la maică-sa.

Kavax nu e sigur dacă a fost sau nu insultat.

— Darrow, îți datorez scuze, îmi spune Augustus. Ai avut dreptate. Se pare că loialitatea durează și dincolo de Institut. Dar acum… Lysander.

Augustus aruncă o privire pe hublou. Ne ridicăm ferm. Se lasă în genunchi în fața băiatului ca să-i vorbească.

— Am auzit spunându-se că ești un băiat excepțional.

— Sunt, lordul meu, răspunde Lysander cât de ferm poate. Sunt testat cu regularitate și studiez o mulțime de lucruri. Rareori pierd la șah. Iar când pierd, studiez mai mult.

— Știi, am avut și eu un băiat ca tine, Lysander. Dar sunt sigur că știai asta.

— Adrius au Augustus, spune Lysander, cunoscând genealogia familiei.

— Nu, clatină Augustus din cap. Nu. Fiul meu mai mic nu seamănă deloc cu tine.

Băiatul se încruntă.

— Atunci cel mare. Claudius au Augustus?

Mustang aruncă o privire în spate.

— Da, încuviințează Augustus. Un băiat bun, deosebit, cu o inimă de leu. Mai bun decât mine. Mai drept. Un conducător. Ați fi putut fi prieteni, mai spune aruncându-mi o privire ciudată, cu subînțeles.

— Ce s-a întâmplat cu el? întreabă Lysander demn.

— Partea asta nu ți-au spus-o, nu? Ei bine, un tânăr voinic din Casa Bellona, pe nume Karnus, s-a purtat nepoliticos cu o femeie pe care fiul meu o curta. Fiul meu a reacționat și l-a provocat pe Karnus la duel. La final, când băiatul meu era înfrânt și plin de sânge, Karnus a îngenuncheat lângă el, i-a luat capul în mâini – Augustus cuprinde cu palma capul lui Lysander – și l-a zdrobit de pavaj până când tot ce era special în el s-a scurs pe pământ. Să sperăm că n-o să trebuiască să fii martor la așa ceva vreodată, mai spune Augustus mângâindu-l pe Lysander pe obraz.

— Asta vreți să-mi faceți mie, lordul meu? întreabă Lysander plin de curaj.

— Sunt un monstru doar când e necesar, zâmbește Augustus. Nu cred că de data asta o să fie nevoie. Vezi tu, noi vrem doar să ajungem acasă. Atâta timp cât bunica ta ne dă voie să trecem, ești în siguranță.

— Bunica spune că ești un mincinos.

— Ce ironic. Sper că-i vei spune că ne-am purtat bine cu tine.

— Doar dacă o să vă purtați bine cu mine.

— Corect, zice Augustus bătându-l pe umăr și ridicându-se în picioare. Victra. Du-l în aripa pasagerilor.

Victra se uită pieziș. Normal că Augustus a ales singura femeie din încăpere în afară de Mustang. Tactus îi observă reacția și face un pas în față.

— Pot să mă duc eu, lordul meu? Nu mi-am văzut frații de ceva vreme. Și mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu băiatul.

Augustus dă din cap, în semn că nu-i pasă. Victra îi mulțumește lui Tactus, mirată de gestul lui. El îi face cu ochiul, îmi dă mie un pumn în umăr și îl bate cam tare pe Lysander cu palma pe cap, aproape doborându-l la podea. Nici nu vreau să mă gândesc cum or fi frații lui.

— Haide, micuțule. Ia zi-mi, ai fost vreodată la un club Pearl? îl întreabă pe copil conducându-l afară din încăpere. Băieții și fetele de acolo sunt realmente spectaculoși…

Nava urcă tot mai sus clătinându-se. În două minute o să ajungem la marginea atmosferei.

— Au încercat să mă omoare în somn, șoptește Augustus. Suverana știe că n-o să iert așa ceva.

— O să vină pe Marte, îi spun.

— Nu există vreo șansă să se ofere vreo compensație? întreabă Pliniu.

— Compensație? sare Mustang. Să accepți compensații de la femeia care a incendiat o lună, Pliniu? Ești idiot?

— Pacea o să-ți asigure continuitatea Casei, lordul meu. Mai degrabă decât războiul. Dacă te împotrivești Suveranei, ce speri să obții? spune Pliniu, care stăpânește bine arta retoricii. Are o flotă vastă. Bani cu nemiluita. Numele și onoarea ta, indiferent cât de mărețe sunt, nu pot rezista presiunii Societății. Lordul meu, m-ai așezat la dreapta ta pentru că merit. Pentru că ai încredere în sfatul meu. Fără tine, sunt nimeni. Tot ce mă interesează e siguranța ta. Așa că ține seama de sfatul meu, dacă încă îl mai prețuiești, și nu lăsa ca rana conflictului cu Suverana să se infecteze. Nu lăsa războiul să izbucnească. Adu-ți aminte de Rhea și de cum a ars. Apără onoarea familiei în termeni de pace, prin orice mijloace posibile.

Augustus ridică glasul.

— Când Suverana s-a ridicat împotriva mea, m-am plecat asemenea oricărui Auriu, cu grație și demnitate. Dar acum mă atacă și dincolo de grație, dincolo de încrederea în sine, cuțitul ei se va lovi de fier. Ne îndreptăm spre Marte, și spre război.

— Atingem atmosfera joasă, spune Mustang. Țineți-vă bine.

— Ce e lumina aia? întreabă Sevro. Cea care clipește deasupra altimetrului.

Femeia Albastră se repede să răspundă.

— Ușa calei se deschide, *dominus*.

— Cala…, mă încrunt. Poți să anulezi comanda?

— Nu, *dominus*. Îmi e interzis accesul.

De ce s-ar deschide ușa calei…?

— S-a oferit voluntar, spune Mustang panicată. Tactus s-a oferit voluntar.

— Nu, izbucnesc, speriindu-i pe toți în afară de Mustang, care și-a dat seama ce se întâmplă în același timp cu mine. Sevro, Victra, cu mine!

Mă răsucesc și ies în fugă pe ușa cabinei, ferindu-mi capul și alergând cât pot de repede spre capătul navei.

— Pregătiți-vă pentru o manevră de zbor, o aud pe Mustang spunându-le celor din cabină.

— Ce se întâmplă? se plânge Pliniu.

— TACTUS! urlu.

Victra și Sevro aleargă pe urmele mele. Ceilalți Urlători și membri ai Casei mă strigă, nedumeriți când mă văd traversând în fugă zona pasagerilor.

Nasolu' își desface centura de siguranță.

— A trecut pe aici cu băiatul.

— Jos! îi zic făcându-i semn să se așeze. Rămâneți toți la locurile voastre.

Tactus n-ar face așa ceva. N-ar putea face așa ceva. Dar de ce dracu' nu? De ce aș putea presupune că n-ar face ce e mai bine pentru el? E în firea lui.

Ne dăm drumul pe balustrade în jos până la nivelul depozitului, trecând pe lângă încăperea unde Șacalul o operează pe Quinn. Deschid ușa dinspre cală și mă întâmpină urletul vântului. Prin bocaportul deschis se vede întunericul de-afară, străpuns de luminile orașului aflat la mare distanță dedesubt. Clovnul și un lăncier din Casa Augustus zac inconștienți, sângerând. Alunecă încet spre ușa deschisă a calei. Cât despre Tactus, el nu mai e decât un punct îndepărtat în întuneric. Nu-l văd clar, dar știu că l-a luat pe Lysander.

— Sevro! Stai! strig prinzându-mi prietenul de umăr.

Fierbe. Arată de parcă ar fi gata să sară din navă și să-l urmărească pe Tactus. Nu poate. E prea târziu. În loc să-l urmărim, îi prindem pe cei doi Aurii care și-au pierdut cunoștința înainte să alunece prin bocaportul deschis. Victra reușește să-l închidă de la panoul de comandă.

— Nu are niciun dispozitiv de comunicare, spune Victra aproape rămasă fără răsuflare. Nu după scurtcircuitele provocate de șocurile electromagnetice.

— N-are nevoie de blestematul ăla de dispozitiv, zice Sevro arătând spre picioarele goale ale Clovnului. Nenorocitul are cizme gravitaționale. Imediat ce ajunge pe scanerele distrugătoarelor-de-aripi, o să fie cules din aer.

Calculez rapid.

— Avem la dispoziție două minute până ne trimit trupe de asalt.

20.

Sondorul Iadului

Ar fi trebuit să-mi dau seama ce urma să facă Tactus. Și-a ucis primul Primus, pe Tamara, la Institut. De atunci nu s-a supus decât forței. N-a căutat decât victoria. Știam că era o bestie, dar credeam că e bestia mea. Am crezut că pot avea încredere în el. Nu, am crezut că îl pot schimba. Mă blestem. Prost arogant. Mă grăbesc înapoi în cabină, unde Augustus i se adresează pilotului Albastru.

— Pilot, poți să ne scoți de aici?

— Nu, *dominus*. Modelele geometrice nu arată nicio probabilitate de ieșire.

Răspunsul pilotului este în deplină concordanță cu felul de a fi al Albaștrilor – distant emoțional, eficient și declarativ. E o femeie foarte slabă, aducând întrucâtva cu o pasăre. De parcă ar fi făcută toată numai din rămurele, cu gâtul lung și capul ras, puțin mai mic decât ar fi normal. Are ochii mari și nefiresc de albaștri în comparație cu tatuajele digitale de pe craniu. Când se mișcă, o face de parcă ar fi scufundată sub apă. S-a născut pe un asteroid, judecând după accentul plat.

— Care e cel mai probabil scenariu?

— O să ne distrugă motoarele cu distrugătoarele-de-aripi. O să ne cauzeze o breșă în învelișul exterior al navei, ucigându-ne pe toți. Sau un asalt de navete-căpușă. Capturându-i pe toți cei aflați la bordul navei.

— Sau o să ne arunce pur și simplu în aer, adaugă Sevro.

— Albăstruie, du-mă la nava mea și o să primești comanda unei fregate, face Augustus o ofertă.

— Aș prefera un crucișător, spune ea.

— Un crucișător, atunci.

— Foarte bine.

Albastrul reglează câteva butoane.

— Voi zbura bine, dar ca să supraviețuim, paradigma trebuie schimbată înainte să ajungă la nava noastră.

Nava-barză urcă până la marginea atmosferei Lunii. E ca o bestie cu o burtă uriașă. Uriașă din cauza camerelor de depozitare, pentru că singura ei misiune e să dea naștere

soldaților prin tuburile din măruntaiele ei. Bărbații ca mine ar face-o praf dintr-un distrugător-de-aripi. La Academie foloseam astfel de nave pentru a lansa oameni în carapace-stelare în bazele inamicilor de pe asteroizi.

Focul cauzat de fricțiune se încolăcește în jurul navei.

— Dacă apare o breșă în învelișul exterior, țineți-vă respirația, *dominii*, ne spune pilotul. Nu avem suficiente căști de supraviețuire la bord.

— O să ne explodeze plămânii dacă facem asta, zice Victra încruntându-se.

— Atunci expirați, răspunde femeia Albastră. Și vă mai rămân treizeci de secunde de viață, timp în care o să vă explodeze timpanele și vasele sanguine ca niște baloane. Eu o să-mi țin respirația.

Sevro se uită la mine cu ochii mari.

— Urăsc spațiul.

— Tu urăști totul.

Ieșim fără nicio problemă din atmosfera Lunii. Focul contenește și ne strecurăm în spațiul deschis, unde navele principale ale armadei alunecă asemenea unor monștri din adâncurile mărilor Europei. Turlele tunurilor le împodobesc precum scoicile pielea unor balene, iar ușile deschise ale hangarelor arată ca niște branhii imense. Navele comerciale plutesc încet pe coridoarele lor aeriene. Distrugătoarele-de-aripi și navele-viespe patrulează. Nicio navă în afara celor care ne urmăresc de pe Luna nu ține seama de prezența noastră. Suverana nu a trimis niciun mesaj. Secundele trec.

Nu avem unde să fugim. Când îl aveam pe Lysander ne gândeam să trecem chiar pe sub tunurile Armadei Sceptrului. Dar acum va trebui să trecem prin furcile iadului.

Pilotul nostru e la fel de imobil ca o bucată de metal.

Zicea că ar trebui să se schimbe paradigma.

Ce pot să fac? Gândește. Gândește.

— O să deschidem un canal de comunicare cu una dintre nave, zice Augustus. O să-i mituim să ne adăpostească. Toți oamenii au un preț.

— Suntem blocați. Nu putem nici măcar să transmitem un mesaj, îi reamintește Mustang.

O să murim. O știm cu toții. Augustus nu intră în panică și nu cedează. Nu știu cum credeam că o să reacționeze înaintea

morții. Poate că am sperat că o să se vaite și o să se albească la față. Dar în ciuda tuturor defectelor lui, rămâne neclintit. După o clipă își lasă o mână osoasă pe umărul lui Mustang. Ea tresare, surprinsă.

— Fie că vor fi rachete sau avioane de luptă, murim ca niște Aurii, ne spune Augustus solemn tuturor.

Nu pentru că își dorește să credem că e puternic până în ultima clipă, ci pentru că el crede în ceea ce e – o ființă superioară, care-și stăpânește slăbiciunile umane. Pentru el, moartea este doar o ultimă slăbiciune. Oamenii se tânguiesc când mor. Se agață de viață chiar dacă nu mai au nicio speranță. El n-o să facă asta. Moartea nu e mai măreață decât mândria lui.

În multe feluri, Auriii sunt asemenea Roșiilor. Sondorii Iadului merg la moarte pentru familiile lor, pentru mândria clanului. Nu se tânguiesc când minele se prăbușesc în jurul lor sau când viperele apar din întuneric. Cad și prietenii lor îi plâng și le îndepărtează trupurile. Dar noi avem Valea spre care ne îndreptăm; Auriii ce au? Când pier, trupul li se ofilește, iar numele și faptele dăinuie până când timpul le risipește. Și asta-i tot. Dacă cineva ar trebui să se agațe de viață, aceia sunt Aureolații.

— Du-ne aproape de *Vanguard*, îi spun Albastrului.

— Asta ar însemna ca șansele de supraviețuire să scadă cu…

— Nu-mi spune șansele, fă-o și gata, îi ordon.

Toată lumea se întoarce și se uită la mine. Nu pentru că am spus ceva ciudat, ci pentru că așteptau să se întoarcă și să se uite la mine. Cu toții se rugau în tăcere să pun la cale un plan. Chiar și Augustus.

Eo mi-a spus cândva că oamenii vor aștepta mereu ceva de la mine. Credea că am o calitate anume, ceva intrinsec care le oferă oamenilor speranță. Rareori simțeam așa ceva în mine. Acum n-a mai rămas nimic. Doar groaza. În interior mă simt ca un băiețel – supărat, bosumflat, egoist, vinovat, trist, singur – și totuși ei așteaptă lucruri din partea mea. Aproape mă frâng sub privirea lor, sunt gata să dispar și să rog pe altcineva să preia controlul. Eu nu pot s-o fac. Sunt mic. Sunt doar un mincinos într-un corp artizanal. Dar visul acela nu trebuie înăbușit.

Așa că acționez și ei se uită.

— Ai luat-o razna? mă întreabă Victra. Când o să-și dea seama că nu avem băiatul…

— Trasează un unghi spre puntea lui Vanguard, îi spune Mustang Albastrului.

Augustus dă scurt din cap spre mine, ghicindu-mi planul.

— *Hic sunt leones*!

— *Hic sunt leones*! repet, oferindu-i ultima privire lui Mustang, și nu bărbatului care mi-a spânzurat soția.

Nu observă. Părăsesc puntea în fugă urmat de Sevro. Ceva ne lovește nava. Învelișul exterior se cutremură. Au aflat că nu-l avem pe Lysander.

— Urlători! Sus! le strig.

— Parcă ziceai că…, începe Harpia ridicând mâinile în aer.

— SUS! urlu la ei.

Luminile roșii secundare scaldă stația de lansare în nuanțe sângeroase când mă îmbarc împreună cu Sevro în carapacele-stelare reci. Avem nevoie de câte doi Urlători fiecare să ne ajute să ne strecurăm în învelișurile robotice. Stau nemișcat în armură în timp ce Harpia îmi prinde membrele în suporturi și închide picioarele blindate peste carnea și oasele mele. Urlătorii se mișcă repede chiar dacă nava se clatină din cauza unei alte lovituri de rachetă. O sirenă începe să țiuie anunțând o breșă în învelișul exterior. Încerc să-mi reglez respirația în vreme ce Victra îmi potrivește casca carapacei-stelare.

— Noroc, îmi spune aplecându-și fața spre mine.

Înainte să o pot împiedica, își apropie buzele de ale mele. Nu mă retrag, nu când sunt atât de aproape de moarte. Îi las buzele să se întredeschidă, calde, și să se lipească de ale mele, liniștindu-mă. Apoi momentul de apropiere umană ia sfârșit, și Victra pleacă după ce îmi coboară vizorul căștii. Văzându-ne echipați, Urlătorii țipă și urlă ca lupii. Nu pot să nu-mi doresc să fi fost Mustang cea care să mă închidă în cutia asta metalică și să mă sărute de rămas-bun, dar apoi afișajul digital preia controlul asupra vederii și dispar din mijlocul prietenilor mei în tubul metalic de lansare. Sunt singur. Și speriat.

„Concentrează-te”.

Sunt prins ca într-un cocon, de la mijloc în jos, în tubul de lansare. La partea asta majoritatea oamenilor s-ar pișa pe ei, departe de prieteni, de căldura vieții. Nu e niciun pic de

gravitație în tub. Nu este presurizat. Urăsc lipsa asta de greutate.

Nu pot să mă uit în sus pentru că altfel o să mi se rupă gâtul când mă lansează. Nu mă pot mișca într-o parte sau alta. Carapacea-stelară este prinsă într-o mie de cârlige magnetice asemenea unor dinți. Clinchetesc ca niște insecte minuscule care sporovăiesc.

Din clipă în clipă mă vor lansa în spațiu. Respir zgomotos. Inima mi se zbate în piept. Mă scufund în teroarea corpului meu și zâmbesc. Când am vrut să mă lansez la Academie mi-au spus că e sinucidere curată. Poate că aveau dreptate.

Dar pentru asta am fost făcut. Să mă cufund în iad.

Sunt un om ca un gândac uriaș, într-o carapace de metal, cu arme și motoare care costă mai mult decât o navă. Pe brațul drept am un tun electromagnetic. Când o să fie nevoie, o să înfloresc ca un boboc de haemanthus.

Îmi amintesc când Eo mi-a lăsat un haemanthus în fața ușii, când am luat un boboc de pe zid în seara în care ar fi trebuit să câștig Laurul. Cât de îndepărtate mi se par zilele acelea calde de locul ăsta rece, unde petalele sunt de metal în loc să fie delicate ca mătasea.

— Suntem luați la țintă. În curând apar echipele de asalt, aud vocea lui Mustang în cască. Ne pregătim să te lansăm.

Nava geme când o altă rachetă aproape ne distruge. Scuturile sunt terminate. Ne mai ține doar învelișul șubred.

— Țintește bine, îi spun.

— Întotdeauna, Darrow…

Tăcerea ei face cât o mie de cuvinte.

— Îmi pare rău, îi spun.

— Noroc.

— Nu e deloc distractiv, mormăie Sevro.

Sistemul hidraulic al navei șuieră și dinții metalici mă aruncă înainte în tub, trimițându-mă direct în cameră. La câțiva centimetri de capul meu, fluxul magnetic al lansatorului electromagnetic murmură înfiorător, provocându-mă să privesc într-acolo.

Se spune că mulți Aurii nu suportă așa ceva, chiar și Însemnații pot să intre în panică și țipă și urlă în tubul-de-lansare. Cred că e adevărat. Un Pixie ar face infarct acum. Unii dintre ei nu pot nici măcar să călătorească într-o navă spațială

pentru că suferă de claustrofobie, dar totodată se tem și de vastitatea spațiului. Prostănaci molateci. Eu m-am născut într-o casă chiar mai mică decât cala acestei nave. Mi-am trăit viața pe o sondă care face ca tubul ăsta să pară o jucărie în comparație cu ea, transpirând și pișându-mi și sufletul din mine într-un costum-prăjitor însăilat din resturi.

Și totuși simt groaza.

„Urmărește cum atacă o viperă, fiule”. Tata m-a prins cândva de încheietură și m-a obligat să jucăm acest joc. „Urmărește-o cum se încolăcește în sus, tot mai sus, până ajunge la maxim. Nu te mișca mai devreme. Nu lovi cu lama curbată. Dacă o faci, o să ți-o iei. O să te omoare. Mișcă-te doar când coboară spre tine. Fă-o cu groaza de a te lupta pentru viață. Nu acționa până când nu ești mort de frică, și-atunci…” A pocnit din degete.

Sunt în punctul în care muzica mașinăriilor pune stăpânire pe tot. Clinchetele și pocnetele, șuierăturile și murmurele reverberează din învelișul exterior. Începe numărătoarea inversă.

— Ești gata, Spiridușule? îl întreb pe Sevro în cască.

— *Cacatne ursus in silvis*?

Se cacă ursul în pădure? Nava se învârte și se cutremură. Și mai multe sirene încep să urle.

— Ai trecut pe latină?

— *Audentes fortuna juvat*, chicotește Sevro.

— Soarta îi favorizează pe cei îndrăzneți? Meriți să mori dacă astea vrei să fie ultimele tale cuvinte.

— Da? Atunci să-mi sugi…

Inima începe să-mi bată mai încet.

Dinții metalici mă aruncă în față în fluxul electromagnetic al tubului. Și se întâmplă. Chiar și prin costum, forța gravitațională mă izbește ca palma zeului tunetelor al Obsidienilor. Vederea mi se întunecă. Îmi simt stomacul în gât. Plămânii se comprimă. Fluxul sanguin încetinește. Mă reped înainte. Luminile îmi pâlpâie dinaintea ochilor. Nu văd pereții tubului prin care sunt împins. Nu văd nici măcar nava care m-a adus aici. Văd chipul lui Eo în întuneric. Leșin. Corpul nu poate îndura asta. E prea rapid.

Întuneric.

Apoi în întuneric apar găuri.

Stele.

Nu există între timp. Acum sunt pe navă, iar în secunda următoare străbat spațiul cu o viteză de zece ori mai mare decât cea a sunetului.

Ajunși în punctul ăsta cei mai mulți se cacă pe ei. Nu din cauza fricii. E vorba de biologie și fizică. Corpul uman nu poate suporta mai mult de atât. Mickey Artizanul s-a asigurat că al meu poate suporta un pic mai mult. Sper că și al lui Sevro.

Străbat spațiul fără niciun sunet. Sper că Sevro e lângă mine. Nu-l văd, nici măcar cu senzorii. Totul e prea rapid. Mă îndrept spre cea mai mare navă din Armada Sceptrului – cea pe care ar trebui să o evităm. Totul se întâmplă în șase secunde. Rachetele de urgență zboară pe lângă noi. Trăgătorii ne văd. Știu ce urmează. Dar nu folosim propulsoare, așa că rachetele nu se pot fixa pe poziția noastră. Antiaeriana nu se poate declanșa de la distanța asta. Canistrele neutilizate zboară pe lângă noi și aproape că mă lovesc. Pilotul nostru a reușit o lovitură perfectă.

Lansatoarele electromagnetice ne ratează. Proiectilele trec fulgerând pe lângă noi. Sevro urlă ca lupii în cască.

Scuturile lor sunt coborâte. Nu le pot activa suficient de repede. Le ia timp. Din învelișul exterior al navei lor ies scântei albastre fluorescente când scuturile electromagnetice se încarcă. „Prea târziu, nenorociților”.

„Al dracului de târziu”.

Nu pot gândi. Urlu pe dinăuntru. Hohotesc ca flăcările unui foc sălbatic. Râd pentru că știu că acești războinici atât de logici nu pot lupta cu nebunia mea.

Puntea e aproape. Arunc o privire în sus. Văd cum Auriii dinăuntru urlă unul la altul. Se grăbesc spre costumele de evacuare sau navetele de salvare. Se holbează la noi cum ne apropiem la fel ca Mustang când caii Casei Marte au năvălit peste ea și Pax într-un câmp plin de noroi. Furia noastră nu are pereche. E ceva ce acești oameni născuți pe Luna nu pot înțelege.

Albaștrii se împrăștie care-ncotro. Obsidienii scot armele. Doi Aurii își pun măști de oxigen și scot briciurile, pregătindu-se să ucidă. Cu o clipă înainte să ne izbim de navă trag cu tunul electromagnetic. Lovește surd sticla groasă. Trag iarăși și iarăși și iarăși. Apoi mă ghemuiesc ca o minge și mă izbesc cu toată viteza de sticla groasă a punții, luându-mi avânt în ultima clipă cu cizmele mele cu propulsor.

Urletul unui nebun izbucnește din mine.

21.

Pete

Explodez pe punte ca o încărcătură de alice într-un magazin de porțelanuri și sticlă. Mă izbesc de monitoare și panouri strategice distrugând metalul ranforsat al pereților punții, trecând prin oțelul coridorului până mă opresc de partea cealaltă a punții izbindu-mă de un perete. Sunt amețit. Nu-l găsesc pe Sevro. Îl strig în cască. Mormăie ceva despre fundul lui. Poate chiar s-a căcat pe el.

Nu auzim din cauza căștilor de protecție, dar nava răsună de urlete când membrii echipajului sunt absorbiți spre moarte de vidul spațial. Nu e vorba că sunt trași afară prin geamurile spulberate, cât că sunt împinși de presiunea internă a navei. În orice caz, Albaștri, Portocalii și Cenușii zboară în spațiu urlând. Obsidienii alunecă în liniște. Nu că ar conta. Spațiul îi reduce pe toți la tăcere în final.

Din brațul stâng îmi ies scântei. Tunul electromagnetic e distrus. Înăuntrul costumului, brațul mă doare ca dracu'. Am o comoție. Vomit în cască. O umplu de o duhoare amăruie, care-mi înțeapă nările. Dar mă țin pe picioare și brațul drept îmi funcționează destul de bine. Vizorul e crăpat. Mă clatin, tras și eu către punte.

Mă târăsc înapoi prin găurile pe care le-am făcut în pereți. Ajung pe punte, unde e haos. Membrii echipajului se țin de tot ce pot ca să nu fie absorbiți de întunericul rece. O fată Aurie se lovește de mine și zboară prin perete. În sfârșit, luminile roșii încep să pâlpâie. Pereții de urgență încep să se coboare ca să sigileze scurgerea de presiune. Unul începe să coboare în spatele meu, consolidând peretele pe care l-am distrus trecând prin el. Îl văd pe Sevro apropiindu-se și țin peretele. Metalul scârțâie frecându-se de brațul robotic al carapacei-stelare. Sevro se strecoară fix înainte ca peretele să se trântească. Puntea se închide cu noi înăuntru. Perfect.

Șuierul presiunii se stinge în urma noastră când oblonul de duro-oțel alunecă peste hubloul de observație sfărâmat. Ofițerii navei și echipajul se ridică de pe jos, icnind după aer, dar nu e niciun pic. Oxigenul și presiunea abia acum sunt pompate înapoi în încăpere. Așa că cei care au măști de oxigen – Auriii,

Obsidienii și Albaștrii – se uită indiferenți cum cei câțiva valeți Roz și tehnicieni Portocalii de pe punte se zbat ca peștii icnind după aerul inexistent. O femeie Roz vomită sânge, plămânii îi explodează pentru că a încercat să-și țină respirația. Albaștrii privesc îngroziți cum mor cei din jurul lor. N-au mai văzut niciodată până acum oameni murind. Sunt obișnuiți să vadă dispărând luminițe de pe radar; poate o navă plină de Obsidieni și Cenușii aflată undeva la depărtare, explodând sau scuipând flăcări. Înțelegerea lor în privința morții este ajustată.

Obsidienii și Auriii nu reacționează în niciun fel văzând scena. Câțiva Cenușii încearcă să-i acorde primul ajutor, dar e prea târziu. Până când se normalizează nivelurile de oxigen și presiune, Culorile inferioare mor. N-o să le uit niciodată chipurile. Eu le-am făcut asta. Câte familii vor plânge din cauza a ceea ce-am făcut eu aici?

Furios, lovesc puntea de oțel cu cizmele metalice. De trei ori. Iar cei care au rămas nepăsători în timp ce aliații lor mureau, se întorc și ne văd pe mine și pe Sevro în costumele noastre ucigătoare.

Oh, cum reacționează în sfârșit chipurile acestor Aurii și Obsidieni.

Un Obsidian se-ndreaptă spre noi cu o suliță energetică. Sevro îl lovește o singură dată cu pumnul metalic, punând uriașul la pământ. Alți patru ne atacă în grup, intonându-și unul dintre cântecele lor de război oribile. Îi întâmpină Sevro, încântat să fie în sfârșit cel mai înalt din încăpere. Eu atac un pluton de Cenușii, care bâjbâie să-și găsească armele.

Așa merg lucrurile. Suntem niște ființe din metal care se luptă cu niște ființe dezorganizate din carne și oase. Ca niște pumni de oțel care se izbesc de un pepene. N-am mai ucis niciodată oameni de care să-mi pese atât de puțin. Și mă înspăimântă cât de ușor pot să fac asta în război. Nu e nicio ambiguitate aici, nicio încălcare a crezurilor morale. Oamenii aceștia fac parte din Culorile războinice. Mă omoară ei sau îi omor eu. E mai simplu decât în timpul Trecerii. E mai simplu pentru că nu-i cunosc, nu le cunosc surorile sau frații, e mai simplu pentru că folosesc metal și nu propriu-mi trup pentru a le face vânt pe poarta întunecată a morții.

Sunt bun la asta, mai bun de o mie de ori decât Sevro, și lucrul ăsta mă îngrozește mai presus de orice.

Sunt Secerătorul. Orice îndoieli aș fi avut, dispar toate și simt cum murdăria îmi cuprinde sufletul.

Facem tot ce putem să-i salvăm pe Albaștri. Puntea e încăpătoare, dar nu sunt mulți Obsidieni și Cenușii cu proiectile și arme energetice. N-au niciun motiv să fie aici, nimeni n-a trecut vreodată prin hublourile de observație. Un pericol real îl reprezintă două femei Aurii înarmate cu briciuri. Una dintre ele e înaltă și voinică. Cealaltă are o față ascuțită, pe care se citește disperarea în timp ce ne atacă. Ar putea să ne despice costumele cu briciurile lor, așa că Sevro le lovește de la distanță cu tunul lui electromagnetic, supraîncărcându-le aegisurile și împroșcându-le armurile cu energie, ceea ce le suprasolicită scuturile electromagnetice și le distruge armura, topindu-le pe cele două Aurii. De aceea controlează ei tehnologia. Oamenii, indiferent de Culoare, sunt fragili ca niște porumbei în mașina de tocat a războiului.

Inamicii mei au murit, așa că mă întorc acum spre Albaștrii din cabinele de comandă.

— Aveți un căpitan? îi întreb.

Cu costumul pe mine sunt cu aproape un metru mai înalt decât ei. Încă se mai holbează la rămășițele care s-au ales de ceilalți. Probabil că sunt o creatură de coșmar pentru ei. Un braț din care ies scântei. Costumul pe jumătate distrus. Ținând în mână un brici îngrozitor.

— N-am toată ziua la dispoziție ca să vă ameninț și să bat din picior. Sunteți femei și bărbați erudiți. Aceasta nu este nava voastră. Voi doar o ocupați pentru Auriii care o comandă. Acum o comand eu. Așadar. E vreun căpitan Albastru pe aici?

Căpitanul a supraviețuit. E un bărbat placid, îngrijit, cu mâini și picioare lungi și o tăietură proaspătă pe față care-l doare teribil. Tremură și își trage nasul, ținându-și mâna la rană de parcă s-ar teme că dacă o ia de acolo îi cade fața. Mama ar fi zis că e un nătăfleț care se pișă pe el. Eo ar fi abordat altfel problema, așa că mă postez în fața lui și-i vorbesc frumos.

— Ești în siguranță, îi spun. Nu încerca ceva nesăbuit.

Îmi scot casca. Se scurge voma din ea. Îi spun să se ducă într-un colț și să își scoată insigna care-i indică rangul. Tremurând, nu apucă să se supună. Sevro se repede în față, îi ia insigna și-l împinge de acolo, manevrându-l ca pe o păpușă.

O femeie cu fața lungă și umeri drepți, mândri, pufnește văzând retrogradarea căpitanului. Privirea ei este ciudat de vicleană pentru un Albastru. E cheală, la fel ca toți ceilalți, cu tatuaje azurii digitale care i se încolăcesc nu doar pe creștet și tâmple, ci și pe mâini și pe gât.

Sevro vine țopăind înapoi la mine.

— Sevro, nu te mai fâțâi pe-aici.

— Îmi place să fiu uriaș.

— Eu sunt și mai uriaș.

Încearcă să-mi arate degetul mijlociu, dar degetele mecanice ale armurii nu sunt atât de agile.

Le ordon Albaștrilor din cabinele tehnice să le ofere acces într-una din calele hangarului prietenilor noștri din nava-barză. După ce-și reiau locurile la posturile lor, se supun. Toți cei de aici îmi sunt loiali pentru că îi domin. Dar ceilalți de pe navă, cine știe? Îi pot fi loiali Suveranei. Sau îi pot fi loiali doar celui care conduce nava. Ar fi o prostie să cred că toți acționează după aceleași convingeri. Va trebui să îi oblig.

Urmăresc pe un monitor cum barza acostează într-un hangar. Abia o mai țin șuruburile laolaltă. Două navete-căpușă sunt prinse de ea. Urlătorii mei vor fi nevoiți să se lupte cu ucigașii din ele. S-ar putea să se descurce, dar dacă îi asediază în hangar Obsidienii și Cenușiii de pe *Vanguard*, atunci totul e pierdut.

Încep să se audă zgomote dinspre peretele care leagă puntea de restul navei. Se aude un șuierat în adâncime. Ușa strălucește roșie din cauza fierbințelii, ca o pupilă în centrul duro-oțelului cenușiu gros. Pușcași Obsidieni sau Cenușii, conduși fără îndoială de vreun Auriu, se străduiesc să pună iar stăpânire pe navă. N-ar trebui să le ia prea mult timp.

— E vreo holo-cameră aici? îi întreb pe Albaștri.

Ezită să-mi răspundă.

— Idioți, prostovani nenorociți, înjură femeia Albastră pe care am observat-o mai devreme.

Împinge în lături un alt Albastru care-i stă în cale și își sincronizează tatuajele la consolă. Apare o hologramă pe unul dintre monitoare, confirmându-mi temerile. Auriii conduc trupele încercând să-și croiască drum spre punte.

— Arată-mi sala motoarelor, nexusurile de susținere a vieții și hangarul, îi cer.

Se supune. Și aici, Auriii conduc trupe de pușcași Cenușii și cavaleri-sclavi Obsidieni încercând să securizeze sistemele vitale ale navei. Vor încerca să preia controlul. Mai rău, vor încerca să urce la bordul berzei sau să o distrugă, ori să-i captureze pe Mustang și pe prietenii mei.

— Cine vrea nava asta? întreb cu severitate.

Mă urc pe podiumul de comandă, dând la o parte cu piciorul un cadavru care-mi stă în cale, și mă uit de sus la Albaștrii care se ocupă de comunicații din cabinele lor. Îmi evită privirile, sunt două femei cam de aceeași vârstă cu mine. Au chipuri palide și proaspete ca zăpada din zori, acum pătate cu urme de lacrimi și funingine. Ochii mari de un albastru cerulean nu mai au gene și sunt injectați. Astăzi și-au văzut prietenii murind și iată-mă pe mine aici, urlând în egoismul meu, purtându-mă ca și cum această victorie îmi aparține. E atât de ușor să-mi pierd controlul.

„Nu uita niciodată cine ești”, îmi spun. „Nu uita niciodată”.

Suntem apelați de vreo zece nave și de centrul terestru de comandă al Citadelei. Ce s-a întâmplat? Vor cu toții să știe. Nave-torță și distrugătoare se îndreaptă cu precauție spre noi. Deschid un canal de comunicație cu circuit închis, apelând toată nava.

— Atențiune, echipaj al navei cunoscute ca *Vanguard*, numită *Pax* de acum înainte.

Fac o pauză teatrală, știind că orice cântec bun, orice dans bun, e un joc al tensiunii care duce la un apogeu al sunetului și mișcării.

Sevro nu se poate abține să nu se hlizească la mine ca un puștan. Arată ca un pezevenghi într-un costum uriaș, fără cască și cu capul atât de mic. Face gesturi largi cu mâinile încercând să mă facă să râd. Clatin din cap spre el. Nu e momentul.

— Numele meu e Darrow au Andromedus, lăncier al Casei Augustus de pe Marte, și revendic această navă ca pradă de război. Este a mea. Asta înseamnă, conform regulilor Societății privind navele de război, că viețile voastre îmi aparțin. Îmi pare rău pentru că asta înseamnă că, cel mai probabil, o să muriți cu toții. Viețile voastre au fost dedicate unei vocații sau alteia – electronică, navigație astrală, armament, servicii de curățenie, iluminat și reparații, lupte marțiale. Vocația mea este cucerirea, învățăm asta la școală. Și tot la școală ne instruiesc asupra

metodelor adecvate de a invada, captura și pune stăpânire pe o navă de război inamică. După ce am cucerit puntea unei nave inamice, procedura pe care am învățat-o e simplă: golim nava.

Sevro activează consola ascunsă adăpostită în spatele unui monitor de navigație, la care doar Auriii au acces. Albaștrii tresar surprinși. E ca și cum ai merge în bucătăria cuiva și i-ai arăta o bombă nucleară ascunsă sub chiuvetă. Consola scanează sigiliul auriu al lui Sevro și începe să clipească. Nu trebuie decât să introducă un cod și toată nava se deschide către spațiu. Vor muri douăzeci de mii de bărbați și femei.

— Am făcut aceste nave astfel încât să le putem goli. De ce? Nu pentru că ne-am îndoi de loialitatea voastră, de fapt, ne bazăm pe ea, ci pentru că încă mai sunt – mă uit în registrul pe care mi-l întinde unul dintre Albaștri – șaizeci și unu de Aurii la bord. Cu toții îi sunt loiali Suveranei. Eu sunt dușmanul ei. Aceștia nu se vor supune. Vor sabota nava, vor încerca să preia controlul asupra punții; vă vor batjocori, vor abuza de loialitatea voastră și vă vor conduce spre moarte. Din cauza lor și a urii lor față de mine, nu-i veți mai vedea niciodată pe cei dragi. În plus, mai există o complicație. Dincolo de carcasa asta, Suverana se întreabă ce s-o fi întâmplat. În curând o să realizeze că mândria armadei sale nu-i mai aparține. E a mea acum. Navele Pretorilor ei vor vomita escadroane de navete-căpușă cu legiuni de Obsidieni și pușcași Cenușii. Vor fi conduși de cavaleri Aurii care-mi vor capul, pregătiți să omoare tot ce le stă-n cale. Dacă vă fac vânt în spațiu, n-o să mai fie nimeni care să-i împiedice să mă omoare. Deci, vedeți, voi sunteți salvarea mea, și eu sunt salvarea voastră. Nu voi sacrifica douăzeci de mii de-ai voștri ca să omor șaizeci și unu de inamici de-ai mei. Am ales această navă dintre toate celelalte datorită echipajului său. Cel mai bun pe care-l poate oferi Societatea. Pentru mine nu sunteți dispensabili. Iată, așadar, ce vă cer: alegeți-mă pe mine drept comandant și nimiciți-i pe Auriii care vă consideră dispensabili. Aveți permisiunea și împuternicirea mea și permisiunea ArhiGuvernatorului de pe Marte, Nero au Augustus, să-i capturați sau să-i ucideți în numele meu pe comandanții voștri Aurii. Dezarmați-i și cuceriți-i și apoi protejați nava împotriva invadatorilor care vin să ne distrugă. Faceți-o acum. Dacă ezitați, o să vă omoare! O să vă răsplătesc, în calitate de noul vostru stăpân. O să vă răsplătească și ArhiGuvernatorul.

Acționați acum! Pentru asta am deschis toate depozitele de armament de pe navă. Înarmați-vă și apoi neutralizați-vă tiranii!

O tăcere grea se lasă în timp ce primele scântei ale revoluției se aprind.

Sevro se apropie de mine.

— A fost însuflețitor.

— Prea democratic? îi șoptesc.

— Nu cred că democrația autocrată se pune, zice Sevro încrețindu-și nasul. Ai amenințat că le faci vânt în spațiu.

— Am amenințat? Am adus vorba destul de delicat.

— Delicat ca șmirghelul, chicotește Sevro un pic prea entuziasmat și se izbește peste picior cu mâna mecanică, îndoind metalul.

Tresare și se uită la mine ușor jenat.

— Las-o baltă.

Ușa din spatele nostru începe să șuiere. Mă întorc și mă uit la peretele strălucitor. Inamicii au adus un burghiu. Mâinile încep să-mi tremure din cauza adrenalinei. Simt asupra mea greutatea a zeci de perechi de ochi albaștri. Roșeața din ușă se adâncește, luând amploare. Nu mai avem mult timp.

Briciul meu ia forma de ucis, lung și înfricoșător.

— În curând o s-avem companie, spun.

Mă uit spre Sevro, care e distras de un holo-monitor. Le ordon Albaștrilor să se adăpostească.

— O fac, șoptește Sevro. Afurisiții. Darrow, vino să vezi.

Face un tur al imaginilor în timp real, urmărind cum Portocaliii și Albaștrii scotocesc prin depozitele de armament. Câțiva Cenușii îi ajută. Alții stau pe margine, nesiguri de prerogativele lor, chiar dacă ceilalți trag între timp în valul de coechipieri. Dar niciun glonț nu poate opri acest val. Iau arme, aleargă amețiți pe coridoare, și rândurile se tot îngroașă. Cei mai duri preiau conducerea – nu Albaștrii, ci muncitorii din hangar și mecanicii Portocalii, împreună cu Cenușiii… pe unul dintre ei îl recunosc. Caporalul între două vârste de pe nava mea de la Academie, cel care a evadat cu noi. Îndrumă un grup de bărbați și femei spre cabina unui Auriu. Îl capturează respectuos. Dar această înțelegere pașnică nu se repetă peste tot.

Trei plutoane puternice de Aurii care comandă Obsidieni și Cenușii mărșăluiesc în camerele de susținere a vieții, spre motoarele aflate la pupă, cinci kilometri mai în spate și chiar la

ușa punții. Cei din fața ușii sunt patru Aurii și șase Obsidieni. Zece Cenușii își încarcă armele în spatele lor.

— Tot o s-avem companie, spun.

O să pătrundă pe ușă din clipă-n clipă. Din metalul ușii țâșnesc scântei în timp ce ei dau tot ce au mai bun cu burghiele. Metalul se scurge înăuntru, clocotind pe podea. Albaștrii tremură de frică, iar eu și Sevro ne pregătim de confruntare punându-ne căștile de protecție pe cap, gata de un nou măcel. Duhoarea vomei îmi înțeapă încă o dată nările. Le spun Albaștrilor să se ascundă în cabina de comunicație. O să fie în siguranță acolo.

Deodată o lumină de comunicație pâlpâie pe o consolă de lângă mine. Răspund, instinctiv. O voce ca un tunet îmi trimite fiori în oase. Nu e nicio imagine video.

— **Mă auzi**? întreabă vocea.

— Da.

Arunc o privire spre Sevro. Oricine o fi, folosește un amplificator de voce care-i face glasul să semene cu un tunet. Sevro dă din umeri, semn că habar nu are cine ar putea fi.

— Cine ești?

— **Ești un zeu**?

Un zeu? O liniște ciudată pune stăpânire pe mine. Nu e niciun amplificator de voce. Ar fi trebuit să-mi dau seama după accentul rece, tărăgănat. Îmi aleg cu atenție cuvintele, amintindu-mi ce am fost învățat.

— Sunt Darrow au Andromedus al Celui Născut din Soare.

— **Ai cucerit nava și nu ești încă Pretor? Cum?**

— Am zburat înăuntru prin punte.

— **Singur din Abis?**

— Cu un însoțitor.

— **Am să vin să vă întâlnesc pe tine și pe însoțitorul tău, fiu al zeilor.**

Albaștrii se uită unul la altul terorizați. Îngaimă ceva. *Pătat*. Greutatea fricii îmi apasă umerii. Eu și Sevro măsurăm puntea cu privirea, de parcă ne-am aștepta ca bestia să se ascundă undeva în întuneric. Ușa se desface în continuare, scurgându-se înăuntru ca un fruct roșu care putrezește.

Apoi unul dintre Albaștri icnește și ne uităm spre monitorul CH, urmărind cum camerele de pe coridorul de dincolo de punte transmit imagini de groază. Chestia – *el* – se repede la ei din

spate tocmai când se pregătesc să pătrundă pe punte – un Obsidian, dar e cel mai mare pe care l-am văzut vreodată. Nu e vorba doar de statură. E vorba de cum se mișcă. O creatură oribilă însăilată din întuneric și mușchi și armură. Curge, nu aleargă. Perfidă. Ca și cum te-ai uita la o sabie sau la orice altă armă transformată în carne. E o creatură la vederea căreia câinii și-ar lua tălpășița. Pisicile l-ar scuipa. O creatură care n-ar trebui să existe decât în cel mai de jos cerc al iadului.

Dă buzna din spate în plutonul de ucigași cu două săbii ionice albe care i se extind din brațe la un metru în fața mâinilor. Peste Cenușii calcă pur și simplu, izbindu-i de pereți cu umărul, rupându-le oasele. Apoi începe adevăratul măcel. E atât de sălbatic, încât îmi feresc privirea.

Burghiul fierbinte continuă să topească ușa de unul singur. Formează o gaură în centru. Prin ea văd bărbați și femei murind. Sângele sfârâie pe metalul fierbinte.

Când se termină totul, Pătatul sângerează dintr-o mulțime de răni, și a mai rămas o singură femeie Aurie în picioare. Îl înjunghie cu briciul, tăindu-i armura neagră pe piept. El se răsucește, blocând lama, apoi prinzând-o cu mâna când femeia o lasă să se transforme la loc în bici. Apoi o apucă de coif, armura ei aurie sclipind în luminile de pe coridor. Femeia încearcă să fugă, încearcă să se târască, dar asemenea unui leu cu o hienă în colți, el nu trebuie decât să strângă. După ce moare, o lasă jos ușor, blând acum după ce a trimis-o spre o moarte sigură. Sevro face fără să vrea un pas în spate.

— Cerule…

Pătatul stă de partea cealaltă, ușa dintre noi topindu-se încet. Când gaura din centru ajunge de mărimea unui trunchi, își scoate casca de protecție. Un cap palid, lipsit de păr se uită la mine. Ochi negri. Obraji aspriți de vânturi, acoperiți cu bătături ca un corn de rinocer. Capul chel, cu excepția unei șuvițe lungi și albe, de un metru, care-i atârnă din mijlocul creștetului.

Ne privim în ochi și îmi vorbește.

— **Andromedus, Fiul Zeilor, eu sunt Ragnar Volarus, primul născut Pătat al mamei mele, Alia Vrabia-zăpezii din piscul Valkiriilor, la nord de Spinarea Dragonului, la sud de Orașul Căzut, acolo unde zboară Groaza Înaripată, frate cu Sefi cel Tăcut, cel care l-a învins pe Tanos, cel**

care cândva a mers pe ape, și vin să-ți aduc o ofrandă de pete.

Își întinde mâinile gigantice pătate de sânge și străpunge ușa cu brațul drept. Săbiile ionice i se retrag înapoi în armură. Briciul încă îi iese prin coaste.

Mă piș în nenorocitul ăla de costum.

— Uau, să-mi mai scot un ochi, mormăie Sevro. Acceptă, Darrow, până nu se răzgândește.

Îmi dau casca jos și pășesc în față. Îmi doresc asta.

— Ragnar Volarus. Bine te-am găsit. Văd că nu ai nicio insignă. Ai un stăpân?

— **Am purtat însemnul Lordului Cenușă și urma să fiu oferit împreună cu această măreață navă familiei Julii. Dar tu ai preluat controlul asupra navei, așa că și asupra mea.**

Julii? Un dar pentru că l-au trădat pe Augustus, fără îndoială.

Și oare tocmai s-a folosit de o chichiță birocratică ca să justifice uciderea oamenilor stăpânului său? Dacă e vreun strop de ironie în vocea lui, eu n-o detectez. Dar de ce ar face asta? Oare ochii aceia negri ai lui mă cunosc? Pătații nu pot folosi alte mijloace tehnologice în afară de echipament militar. Nu se poate să mă fi văzut înainte, și totuși mâinile lui rămân întinse spre mine.

— De ce faci asta? Din cauza Casei Julii?

— **Mi-au vândut neamul.**

Uitasem. Navele Casei Julii sunt cele care fac comerț cu sclavi Obsidieni în spațiu. Se tem de soarele străpuns de pe stema familiei Victrei.

Nu se pricepe deloc să-și ascundă ura. E la fel de rece ca gheața în care s-a născut acest om.

— **Accepți aceste pete, Fiul Zeilor?** mă întreabă, aplecându-se înainte, cu glas rugător, o umbră ciudată de îngrijorare apărându-i în colțul buzelor.

Auriii au făcut asta după Revolta Întunecată, singura răscoală care le-a amenințat vreodată regimul. Le-am luat istoria, tehnologia, am distrus o generație întreagă, am oferit rasei lor polii planetelor, religia Nordicilor și le-am spus că suntem zei. Câteva sute de ani mai târziu, stau înaintea unuia dintre cei mai înfricoșători fii ai lor și mă întreb cum de poate să creadă despre mine că sunt zeu.

— Accept aceste pete în numele meu, Ragnar Volarus.

Îngrozit, înaintez și ne strângem mâinile, cu brațele înconjurate de metalul fierbinte, aproape de aceeași dimensiune, numai că eu sunt înveșmântat în metal. Îmi șterg de fruntea goală sângele pe care mi l-a lăsat pe mână.

— Accept povara și greutatea lor.

— **Mulțumesc, Fiul Soarelui. Mulțumesc. O să te slujesc în numele onoarei mamei mele și al mamei sale.**

— Am niște prieteni în barza din hangarul trei. Salvează-i, Ragnar, și-ți voi rămâne îndatorat.

Zâmbește dezvelindu-și dinții galbeni și începe să murmure o incantație de război mai puternică decât oceanul pe timp de furtună. Umple coridoarele de groază. Pe mine mă umple de bucurie și teamă și de o curiozitate primordială. Oare ce tocmai am dobândit?

22.

Izbucnește focul

Tremur din tot corpul după plecarea uriașului. Reușesc să mă calmez și mă întorc spre Albaștri, care stau încremeniți, neștiind dacă să se uite la mine sau la monitoarele CH sau la scanerele care-i arată acum pe războinicii Suveranei înconjurându-ne.

— N-aveți de ce vă teme, le spun. Căpitanul acestei nave a fost degradat pentru că a lăsat hubloul de observație deschis. Prostește. Rangul nu scuză greșelile. Vreau un alt căpitan. Nu avem mult timp. Așa că voi lua o hotărâre în șaizeci de secunde.

Femeia Albastră cea mândră vine în față croindu-și loc printre ai ei. Prima dată am avut impresia că tatuajele de pe mâinile ei reprezintă niște modele florale. Acum observ un șir de notații matematice: formula Larmor. Ecuațiile lui Maxwell despre continuumul spațiu-timp. Teoria absorbției a lui Wheeler-Feynman. Și încă alte vreo sută pe care nici măcar eu nu le recunosc.

— Dă-mi mie insigna și o să-ți sculptez o gaură înapoi spre Marte, băiete.

Glasul ei nu are nicio inflexiune. E plat. Precis și leneș în același timp. Emoțiile s-au scurs din el până ce au rămas doar literele și sunetele cuvintelor, asemenea ecuațiilor în aer.

— Îți jur pe viața mea.

— Băiete? o-ntreb.

— Ai jumătatea vârstei mele. Să-ți spun stăpâne-băiat? Sau te-ai simți ofensat?

Sevro ridică o sprânceană, consternat de impertinența brută a Albastrei.

— Iart-o, *dominus*, spune calm un alt Albastru. Este o dovadă a…

Ridic mâna.

— Cum te cheamă?

— Orion xe Aquarii.

— Ăsta e nume de bărbat, spune Sevro.

— Serios? Nu mi-am dat seama.

Pot Albaștrii să fie sarcastici?

— Secta mea îmi hărăzise că o să fiu bărbat. I-am surprins.

— Ce Sectă? o întreabă Sevro.

— Ea n-are nicio Sectă. A fost apropiată de Secta Copernicanilor, dar a fost îndepărtată la scurt timp, din motive evidente, ne întrerupe iarăși Albastrul acela băgăcios. E Docher.

Orion tresare. Se întoarce spre celălalt Albastru. Vorbește fără să ridice vocea.

— Și tu ce ești, Pelus, în afară de un pârțâit pedant?

— Vedeți, ne explică Pelus placid, e Docher. Parametrii emoționali nu pot fi controlați. Nu e vina ei. Este produsul unui mediu unsuros.

— Tâmpenii, spune ea, făcând repede un pas înainte.

Îi dă un pumn în față lui Pelus. El se vaită și cade pe spate, ca și cum ar fi prima dată când o încasează. Cel mai probabil și este. De ce ar lovi un Albastru un alt Albastru? Ei sunt învățați, matematicieni, navigatori stelari. Nu luptători.

— Îmi place de asta obraznică, zice Sevro.

— Așteaptă, *dominus*! Îmi doresc eu nava! spune un alt Albastru, strecurându-se în față și holbându-se la Pelus căzut la podea. O… o merit. Orion e doar o… leneșă. Lasă de dorit în ceea ce privește stăpânirea astrofizicii, ca să nu mai spun de înțelegerea kineticii masei extraplanetare. Nici măcar nu a studiat la Observator.

Un alt Albastru își face loc în față.

— Nu ascultați de Arnus! E bătut în cap când e vorba de astrofizică, iar teoriile lui despre calculele teoretice sunt cel puțin imprudente! Eu am fost secund pe nava asta timp de șase luni sub comanda Lordului Cenușă. Lucrez pe nava asta încă

dinainte să plece în spațiu. Conform logicii, mișcarea ta cea mai bună ar fi să mă numești pe mine căpitan, *dominus*.

Navele armadei continuă să ne apeleze. Războinicii se strecoară tot mai aproape. Înăuntrul navelor de luptă, bărbați și femei își pun armurile: se vor îmbarca pe navete-căpușă și se vor lansa în spațiu ca să aterizeze pe învelișul exterior al navei mele, își vor croi drum prin el, rugându-se să apuce să se mai întoarcă acasă să mănânce o mâncare pregătită de mamele sau soțiile lor. Toate astea se întâmplă în timp ce Albaștrii mei se împing între ei și se ceartă pe comanda navei, urlându-și insulte despre abilitățile matematice și integritatea academică.

— Nu-i asculta pe niciunul dintre ei, *dominus*! strigă o femeie cu același accent molcom al lor, căzând în genunchi. Numele meu este Virga xe Sedierta. Am studiat fizica curenților astrali la Școala Miezului Nopții – mult superioară Observatorului. Dețin, printre altele, un doctorat pe tema materiei negre și a lentilelor gravitaționale. Lasă-mă pe mine să pilotez nava, *dominus*. Dacă te decizi în favoarea altcuiva, te-ai înșela, ba chiar mai rău: ai fi ilogic.

Acești Albaștri ar fi trebuit să-și folosească logica și să-și dea seama că eu mă uit doar la femeia care nu îngenunchează ca ei. Orion, prima care a vorbit, e tot în picioare, cu umerii drepți și gâtul neplecat. Vorbește într-un dialect al celor de origine joasă, ascuțit, mult mai exact decât limbajul imprecis al acestor învățați. Cel mai probabil e dintr-un oraș port, Phobos ori String. Docurile din apropierea toaletei Academiei. Dacă într-adevăr e un Docher care n-a urmat cursurile Observatorului sau ale Școlii Miezului Nopții, mă întreb cum a ajuns pe puntea navei ăsteia de la bun început.

— Și care-i treaba cu toată gălăgia asta? o întreb pe Orion, arătând spre ceilalți Albaștri.

— Sunt țăcăniți, *dominus*. Eu nu sunt țăcănită, zice ea, bătându-se ușor cu un deget peste tâmplă.

Zâmbește și se întoarce spre monitoarele care ne arată navele-torță apropiindu-se.

— Iar tu nu mai ai prea mult timp.

Arunc o privire spre stațiile de scanare unde alarmele ne semnalează lansarea secretă a două navete-căpușă de pe navele de război și crucișătoarele Suveranei.

— Știu că pot face asta, altfel n-aș fi deschis gura. Dă-mi o șansă.

Dau din cap spre Sevro și el îi aruncă insigna de căpitan.

— Du-ne la flota noastră.

— Reguli de acțiune? mă întreabă.

— Daune minime, îi spun. Noi suntem buni. Suverana este tiranul. Așa jucăm.

— Am înțeles, *dominus*.

Urmăresc împreună cu Sevro cum Orion preia comanda navei mele și dă ordinele necesare pentru a ne întâlni cu navele lui Augustus dincolo de Farurile Rubiconului. Ciorovăiala încetează imediat ce o numesc pe Orion căpitan. Știu cu toții că șansa s-a dus, așa că se întorc la rolurile lor confortabile, de parcă nu și-ar fi dorit niciodată să le părăsească. În lumina asta slabă sigiliile albastre arată ca niște tridente pe brațele lor.

Există o rezervă curioasă față de Albaștri. Sunt un popor insular în abisul spațial, proiectați să supraviețuiască în călătoriile lungi în afara Lunii fără să se revolte. Împart același oxigen, aceeași mâncare, aceleași paturi, aceeași rutină, aceleași cabine, aceiași comandanți, aceiași iubiți, aceleași Secte, aceleași ambiții – să-și îndeplinească misiunea cu precizie și să capete pe merit un rang mai înalt pentru a-și onora Secta.

Deschid un canal de comunicare cu restul flotei și cu sateliții Lunii. Nu au cum să oprească transmisia. Nu pentru nava asta. Liniile noastre sunt la fel de sofisticate ca cele de pe oricare altă navă a Suveranei.

— Fii și fiice ale Societății. Sunt Darrow au Andromedus din Casa Augustus. Vă aduc vești teribile. În seara asta, Suverana voastră a încălcat Acordul Societății noastre. În timp ce lordul meu, ArhiGuvernatorul Nero au Augustus dormea, aflat sub protecția ei, Suverana a atentat la viața lui, a familiei lui, a Pretorilor și consilierilor lui. Împreună cu cei din Casa Bellona, a încercat în mod imoral și ilegal să ucidă peste treizeci de Războinici Însemnați. Nu a reușit. Ca represalii, i-am cucerit una dintre navele ei de război. Iar acum sunt asediat, riscându-mi atât viața mea, cât și pe cea a stăpânului meu și a familiei sale. Dacă nu ne luptăm, vom muri. Dacă ne predăm, vom muri. Nu am golit nava. Cei aflați la bord și-au dat seama de valoarea cauzei mele și s-au aliat familiei care se va împotrivi tiranei înfometate de putere, Octavia au Lune.

Destul de aproape de adevăr.

— Acum câteva ore, Suverana mi-a cerut să-mi trădez Casa. Să-mi trădez jurămintele. La fel ca tatăl ei, mai înainte, s-a îmbătat cu putere și acum se crede Împărătească. Ne-a cerut să ne supunem, sunteți acum martori la răspunsul nostru.

Închid canalul de comunicație.

— Domnule Pelus, pe poziție, spune Orion. Le-arătăm noi nemernicilor, când apar.

Orion își activează tatuajele și se cufundă într-o discuție digitală cu restul echipajului.

Puntea e tăcută. Trece o secundă, apoi încă una. Urmăresc pe CH cum trei Cenușii împușcă un Auriu în cap. În hangar, Portocaliii se strâng laolaltă într-o parte, în vreme ce Auriii conduc un pluton de Culori războinice spre barza avariată. Dar Ragnar își face apariția în hangar și Portocaliii se adună în jurul lui, și la fel fac și Roșii înarmați, care au venit pe urmele lui de pe coridoare. Mulți dintre ei mor. Oamenii ăștia sunt cuprinși de furie. Cu toate că unii dintre ei mor, simt flacăra revoltei cum se aprinde în ei după ce le-am oferit permisiunea să facă ce și-au dorit toată viața. E aici, chiar dacă nu e vizibilă niciodată până la capăt – scânteia individualității, a libertății. Ușa navei-barză se deschide cu un pocnet și Mustang și Urlătorii mei dau năvală afară ca să-i ajute pe Ragnar și Culorile inferioare, deși chiar și cei doi Telemanus se țin la distanță de monstruosul Obsidian.

Dincolo de nava mea, încep în sfârșit să se arate, amenințătoare, navele inamice. Scanerele sunt inundate de lumini roșii. Navete-căpușă abia scuipate din burțile navelor armadei care ne-nconjoară străbat spațiul ca să se prindă de învelișul nostru exterior. Vor să ne copleșească.

Orion deschide focul.

— E atât de frumos, șoptește Sevro.

Aștept în tăcere. Sarcinile electromagnetice ale lansatoarelor se izbesc de navetele-căpușă, sfâșiind metal și oameni, numai pentru a trece mai departe și a se lovi de învelișurile exterioare și de scuturile navelor de război care au lansat navetele-căpușă.

Noul meu căpitan se plimbă de colo-colo pe puntea de comandă cu brațele încrucișate. Nava mea de război lungă de cinci kilometri începe să se rotească, semănând moarte printre navele Suveranei cu lansatoarele ei electromagnetice. Orion își

întoarce capul spre mine, zâmbind cu aroganță, astfel încât s-o vedem cu toții.

— Acum, să ne croim drum, *dominus*.

Dă ordin ca motoarele să străpungă materia neagră. Țâșnim înainte printre rămășițele a două nave de război.

Pe punte e liniște, nu se aude decât murmurul ordinelor tehnice. Dincolo de învelișul nostru exterior rachetele scânteiază. Dispunem în formație de luptă artileria antiaeriană, la fel cum au făcut și navele inamice, lansând rachete inutile. O aură de lumină ne înconjoară ca într-un ținut al nimănui. Încărcătura electromagnetică a lansatoarelor se izbește de învelișul nostru exterior, dar aici pe punte nu simțim reverberația loviturii. Din aparate nu ies scântei. Circuitele nu se prăbușesc. Nava asta e culmea a șapte sute de ani de proiectare.

Sevro îmi dă un ghiont.

— Afurisită chestie, s-ar putea chiar să reușim.

Armada care ne înconjoară e numeroasă. Mai mult decât numeroasă. A fost adusă aici pentru a-i face să tremure pe lorzii și flotele lor adunate dincolo de Farurile Rubiconului, și nu e nici măcar jumătate din tot efectivul. Dar acum chiar această armadă se prăbușește din interior, ca un trup supraponderal mâncat din interior de un corp străin care-și croiește drum în afara organismului gazdă.

Evadăm rapid din mijlocul armadei.

Nu ne urmăresc dincolo de Farurile Rubiconului, unde ni se alătură mica noastră flotă împreună cu flotele Caselor Cordovan, Telemanus și Norvo. Sper că după surpriza de astăzi se vor strânge mai mulți sub stindardul nostru.

Privesc ce lăsăm în spate. Corpuri de bărbați și femei plutesc în urma noastră. Au ieșit din navele crăpate și perforate. Unii dintre ei sunt încă în viață, dar în curând o să înghețe sau o să se sufoce. Și mai mulți morți în calea mea. De câți o să fie nevoie până la final?

O las pe Orion pe punte. Eu și Sevro ne îndreptăm spre sala motoarelor, unde Portocaliii ne scot din costumele deformate. De-acolo ne grăbim spre hangar, un depozit uriaș de metal plin de nave, echipament și oameni prăbușiți. Galbenii dau zor să-i ajute pe răniți și să-i trieze pentru a-i transporta pe puntea-medicală, iar Cenușiii și Portocaliii îi ajută.

Buruiană mână cu briciul câțiva Aurii neînarmați. Pietricică și Harpie îi ajută pe Galbeni. O caut înnebunit cu privirea pe Mustang. O găsesc după una dintre aripile prăbușite ale navei-barză discutând cu tatăl ei. Brațul stâng îi e străbătut de o rană pe toată lungimea. Nu spun nimic despre asta. Au fost abordați de o navetă-căpușă pe care au reușit să o distrugă în timp ce intrau în hangar.

— Am lăsat în urmă flota Suveranei, îi spun lui Augustus.

— Unde e Quinn? întreabă Sevro repezit. Au dus-o deja pe puntea-medicală?

Mustang nu-i răspunde. Se uită spre rampa navei-barză pe care tocmai coboară Roque, ducând-o în brațe pe Quinn. E palidă. Subțire. Și lipsită de viață. Sevro încremenește. Nu spune nimic. Nările îi freamătă când o respirație îi umflă pieptul, un suspin înăbușit de băiat care nu plânge niciodată. Amorțește. E ca o nălucă. Întind mâna spre el, dar se ferește, nu mânios, ci confuz, de parcă i s-ar fi prevestit cândva viitorul, iar realitatea de acum nu se potrivește cu cea care i s-a promis. Se împleticește înapoi, departe de trupul ei, aruncând o privire în jur înainte să se întoarcă și să părăsească în grabă hangarul.

Roque trece pe lângă mine purtând-o pe Quinn. Are fața căzută și obosită. Pare că vrea să-mi spună ceva cu răutate, dar își mușcă limba și se mulțumește doar să clatine din cap. Încă nu știe de ce l-am atacat în camera lui înaintea galei. Și acum asta. Nu l-am mai văzut niciodată atât de înfrânt.

— Uită-te la ea, îmi spune. Darrow, uită-te la prietena ta.

Mă uit la Quinn și simt cum se lasă liniștea peste tot. Iat-o, împăcată în moarte. De ce nu o putem readuce la viață? De ce nu putem pur și simplu să luăm ziua asta de la început? Să facem lucrurile cum trebuie. Să-i salvăm pe cei pe care-i iubim.

Roque merge mai departe ducând-o pe Quinn spre câmpul electromagnetic al hangarului, care se deschide în spațiu. Se îndreaptă spre stele înfrânt, cu spatele aplecat, ca s-o trimită printre ele pe fata pe care a pierdut-o.

Îl prind de mână pe Șacal când îl văd ieșind din nava-barză, și-l întreb ce s-a întâmplat. A murit, îmi spune. Asta-i tot. E la fel de obosit ca noi toți. Își trage mâneca hainei în jos.

— N-o să-mi cer scuze. Am făcut tot ce-am putut.

— Sigur că ai făcut, îi spun, cutremurându-mă. Sigur că ai făcut.

Mă întreabă unde mi-e camera de pe casca de protecție. Mă uit la el fără să înțeleg.

— Înregistrarea, îmi spune. Măcar înțelegi ce-ai făcut? mă întreabă făcând semn cu mâna în jur. Doi oameni au cucerit una dintre cele mai mari nave construite vreodată. Auriii o să dea buzna sub stindardul nostru. Nu avem nevoie decât de mass-media și de povestea ta.

Îi răspund absent, aproape uitând de data-înregistratorul pe care mi l-au montat într-un dinte Fiii lui Ares ca să înregistrez explozia bombei. S-a activat printr-o încleștare a molarilor. Mi-am încleștat maxilarele imediat ce-am ajuns în biroul Suveranei. Bag mâna în gură și îl scot ușor din gingie. E mai mic decât un fir de păr. Șacalului îi sclipesc ochii.

— De unde ai asta? mă întreabă.

— De pe piața neagră, îi spun. Suverana și-a semnat condamnarea. Folosește înregistrarea. Transformă războiul ăsta într-o luptă cinstită.

Mă îndepărtez de Șacal și sunt gata să plec, lăsând curățenia pe seama celorlalți, când observ că Portocaliii și Culorile inferioare se uită la mine. Nu pot să conduc doar prin violență. Așa că mă alătur lui Pietricică și Harpiei și le dau o mână de ajutor la căratul răniților pe puntea medicală. Ni se alătură și ceilalți Urlători. Și Mustang, și Victra, în cele din urmă.

După ce și ultimul Cenușiu e luat cu o targă, rămân în hangarul gol. Augustus s-a dus pe punte. Șacalul s-a dus la centrul de telecomunicații pentru a-i evita pe cei doi Telemanus care l-au însoțit pe tatăl lui. Am rămas singur. Roque a plecat. Nu știu ce să fac, unde să mă duc.

Podeaua e plină de sânge și urme de arsuri. Îmi privesc mâinile. Totul e consecința acțiunilor mele, și mă simt atât de singur. Îmi sprijin capul de peretele rece de metal.

Vine din spatele meu. Nu cred că-mi rostește numele. Nu sunt sigur. Îi simt mirosul părului umed când mă cuprinde cu brațele. Mă strânge cu putere.

— Știu că ești obosit, îmi spune Mustang. Dar Sevro are nevoie de tine.

— Și Roque? o întreb, întorcându-mă spre ea.

Sunt atâtea lucruri nespuse între noi. Atâtea întrebări fără răspuns. Atâtea lucruri neiertate. Atâta mânie și poate și licărul

slab a încă ceva. Simt asta în felul în care îmi cuprinde gâtul, lăsând să se strecoare înăuntrul meu ceva din forța ei.

— Nu acum, îmi spune.

Roque mă învinovățește pe mine. Și are dreptate. Cu toții ar trebui să mă învinovățească pe mine. Și totul o să fie din ce în ce mai rău.

23.

Încredere

Îl găsesc într-o sală de baie comună. Și-a câștigat una dintre cabinele de lux pe care și le doresc și ceilalți până la întoarcerea pe Marte, dar el nu gândește așa. În fața mea e tot băiatul care s-a ascuns într-un cal. Nu, mă gândesc mai bine. Nu mai e un băiat.

— A ținut la tine, Sevro.

Stă cu brațele pistruiate și slabe încrucișate la piept. Are un prosop înfășurat în jurul taliei, și încă unul atârnat pe umeri. Auriilor nu le prea pasă de nuditate, dar lui Sevro i-a păsat mereu. De când l-am văzut ultima dată și-a făcut un tatuaj. Un lup uriaș negru cu cenușiu, pe tot spatele. Urlătorii sunt totul pentru el. Cândva au fost doar o unealtă pentru mine, acum îi consider ceva mai mult de-atât. Dar ce mai contează, dacă mă folosesc la fel de ei? Sevro se uită fix la apa care se duce în scurgerea dușului. Jos, tot mai jos, în spirale.

— Până la urmă, cred că o să-mi placă la război, îmi spune. Trebuie să-mi întăresc șira spinării un pic. Să fac bătături în palme. Ticăloșii ăștia ne-au tot spus că e vorba numai de trandafiri și de glorie. Nu simți mirosul trandafirilor, Secerătorule? mă întreabă uitându-se în sus la mine. Mă așez pe bancă lângă el.

— Ai auzit ce ți-am spus?

— Sigur că te-am auzit. Îmi lipsește un ochi, nu o ureche, îmi răspunde bătându-se peste ochiul bionic cu un deget osos. Sigur că știu că a ținut la mine. Dar niciodată în felul în care mi-am dorit eu. Merita să trăiască. Dacă merita vreunul dintre căcăcioșii nașparlii care suntem, ea era. Nu avea niciun strop de răutate în ea. Nici măcar unul. Dar tot n-a contat. Nu contează dacă suntem buni sau răi. Totul e la mâna norocului.

— Datorită norocului ai cunoscut-o, îi spun. A ajuns în Casa Marte printr-un noroc.

— Nu. Datorită tatălui meu. El a recrutat-o, a făcut un schimb cu Iunona pentru ea, spune Sevro clătinând din cap. Totul pentru că a crezut că o să ne tempereze, o să ne țină în frâu mânia. Dacă n-ar fi ales-o, n-am fi cunoscut-o și ar fi în viață acum.

— Poate, îi spun, gândindu-mă la Eo. Dar ea a ales să vină aici. Ea a ales să mă urmeze. Să te urmeze pe tine.

— La fel ca Pax.

Încuviințez, atingându-mi Pegasul.

— Totul e numai pișat și căcat, nu-i așa? zice Sevro. Nu contează cât de frumos ambalează ei totul. Suntem tot într-un joc. O să fim mereu într-un rahat de joc. Scuip pe imperiul lor. Scuip pe tot pișatul și căcatul ăsta. Am venit aici pentru tine, pentru că el mi-a spus cine ești.

Mă holbez la el, fără să înțeleg.

— Ce vrei să spui? îl întreb râzând nervos.

— Pornește-l, îmi spune. Știu că ai adus unul cu tine. Ești minuțios, Secerătorule. Mereu atât de minuțios.

— De ce te porți…

— Taci din gură și pornește-l!

Dau din cap și pornesc dispozitivul din buzunar. Un câmp de bruiaj se activează. Nu sunt atât de plin de mine ca Suverana, încât să cred că nimeni nu ne poate asculta. Sevro mă fixează cu privirea în timp ce eu mă foiesc agitat.

— Deci ce sunt? îl întreb.

— Chiar și acum? îmi spune, clătinând din cap. Ești încordat ca un arc. Spune numele persoanei care m-a trimis.

— Mustang te-a trimis. Mi-ai spus că te-a adus aici de pe Rim. La fel ca pe ceilalți Urlători.

— Asta așa e. M-a adus. Mi-a luat șase luni să ajung aici de pe Pluto. Dar ghici cine a venit să mă vadă când m-am oprit pe Triton. Haide, Secerătorule. Ghicește.

— Lorn.

Buzele i se curbează într-un rânjet ironic.

— Fitchner?

Sevro mă scuipă în față, chiar sub ochiul drept.

— Dacă mai spui un nume greșit, plec uite-așa, zice el pocnind din degete. Și nu mă mai întorc. Nu te mai ajut. Nu-mi mai vărs sângele pentru tine. Nu-mi mai sacrific prietenii pentru un om care nu dă doi bani pe mine cât să-și pună pielea la

bătaie măcar o dată. Încrederea trebuie să fie de ambele părți, Darrow. De data asta e rândul tău să-mi demonstrezi ceva.

Nu blufează. Și știu ce aș vrea să spun. Dar cum e posibil? Sevro e un Auriu. Un Auriu dat dracului. M-a auzit când am spus „al dracului” lui Apolo. M-a acoperit. Nu-i așa? Sau a fost o greșeală? Îmi întinde o cursă? Nu. Dacă ar fi așa, atunci jocul s-a terminat oricum. Visul lui Eo a dat greș. Cine mi-e mai apropiat decât el? Cine ține la mine mai mult decât proscrisul ăsta afurisit și bizar? Nimeni.

Așa că îi spun privindu-l în ochii lui aurii, duri:

— Te-a trimis Ares.

Se lasă tăcerea.

Cinci secunde teribile. Șase. Șapte. Se ridică și se duce să închidă ușa, după care scoate din buzunarul pantalonilor mototoliți alături un cristal mic și negru.

— Numai pentru răsuflarea ta.

— O piatră-șoptitoare…

O iau cu grijă, știind cât de mult costă și suflu peste ea. Sub răsuflarea mea se cutremură, apoi se sfarmă. Particule mici și negre se împrăștie în aer, plutind ca licuricii deasupra ierbii la apusul soarelui într-o seară din miezul verii. Fuzionează. Plutind, formează o hologramă aproximativă care se ridică între mine și Sevro. Coiful cu țepi al lui Ares.

— *Fiule,* îmi șoptește*. Îmi pare rău. Harmony m-a trădat și a început o campanie împotriva principiilor noastre. Am descoperit prea târziu la ce voia să te folosească. Dar ai fost înțelept. De asta te-am ales. Se iau măsuri pentru a pune capăt acțiunilor ei. Tu continuă-ți planul. Întărâtă-l pe Augustus împotriva lui Bellona și sfărâmă Pax Solaris.*

Aș vrea să pun o întrebare, dar e doar o înregistrare. Făcută cândva după gală.

— *Îmi dau seama cât de dificil trebuie să fie pentru tine. Deja ți-am cerut prea mult. Dar trebuie să continui. Seamănă haos. Slăbește-i. Ai motive să te îndoiești de mine. Nu te-am contactat până acum pentru că erai urmărit de Pliniu, de Șacal și de spionii Suveranei. Cei care stârnesc necazuri, stârnesc și interesul. Dar te-am urmărit și eu, și sunt mândru de tine. Știu că și Eo ar fi. În cazul în care te îndoiești de veridicitatea acestui mesaj, un prieten ar vrea să te salute.*

Coiful lui Ares dispare și apare fața zâmbitoare a lui Dancer.

— *Darrow, vreau să știi că suntem alături de tine. Familia ta e în viață și sunt bine cu toții. Sfârșitul se apropie, prietene. În curând o să ni te alături. Până atunci, ai încredere în omul trimis de Ares*; *l-am recrutat eu însumi. Rupe lanțurile.*

Imaginea se destramă, luminițe întunecate răspândindu-se în jur. Rămân holbându-mă la podea.

— Arăți bine după toate operațiile prin care ai trecut, îmi spune Sevro, zâmbind la fel de răutăcios ca de obicei. Ares l-a trimis la mine pe invalidul acela. Cel care te-a trimis la Institut. Dancer.

Nu mai poate să spună nimic altceva pentru că îl îmbrățișez plângând. Suspin și mă agăț de el, tremurând, speriindu-l. Nu face nicio mișcare, doar mă mângâie pe cap. Simt cum toată greutatea mi se ridică de pe umeri. Cineva știe. Știe și e aici cu mine. Știe și a venit să mă ajute. Să mă ajute. Nu mă pot opri din tremurat și din a-i mulțumi. Eo a avut dreptate. Eu am avut dreptate.

— Ești prietenul meu, îi spun tremurând ca un copil.

Aproape că stă și el să plângă când mă vede în halul ăsta.

E un prieten adevărat.

— Desigur, îmi spune șovăielnic. Dar încetează odată cu smiorcăiala, omule. Suntem totuși Aurii.

Mă îndepărtez de el, jenat, ștergându-mi fața cu mâneca. Cred că îngaim o scuză. Văd încețoșat. Suspin. Îmi întinde un prosop, și-mi suflu nasul în el. Sevro se strâmbă.

— Ce e?

— Prosopul era ca să-ți ștergi lacrimile.

Izbucnim amândoi în râs și apoi stăm într-o tăcere stânjenitoare. După o vreme îl întreb de cât timp știe. Bănuia ceva încă de la Institut, când i-am zis „al dracului” lui Apolo cu o voce mai groasă și mai răgușită. Apoi Dancer i-a arătat înregistrările video ale transformării mele.

— Cumva, ei și-au dat seama că poți avea încredere în mine, chiar dacă tu nu ți-ai dat seama, tâmpitule. Așa ai fost mereu. Așa va fi mereu.

— Nu te… deranjează? îl întreb. Ceea ce sunt?

— Să mă deranjeze. E un cuvânt afurisit de fandosit pentru o chestie afurisit de complicată, spune scărpinându-se în cap. O iritație pe coaie mă deranjează. Peștele stricat mă deranjează. Puțoii care se cred cine știe ce mă deranjează. Asta… Mă piș pe

ea, zice el ridicând din umeri. Ți-a plăcut de mine mai mult decât i-a plăcut vreodată vreunui alt pișăcios de pe lumea asta. Cred că aș putea să-ți întorc favoarea, chiar dacă în realitate sunt mai înalt decât ruginitul de tine.

Încep să râd auzindu-l. Pe vremea când eram Roșu aș fi fost un pitic pe lângă el.

— Trebuie să înțelegi care e misiunea mea. Nu e vorba doar să mă infiltrez. Totul o să se termine cu prăbușirea Societății.

— Dacă te ridici prea sus, în noroi o să ajungi.

— Asta-i tot? îl întreb neîncrezător. Te bagi?

— Mi-a luat șase luni pe o navă-torță să ajung la tine, îmi spune pufnind. Trei luni de pe Triton după ce Dancer mi-a spus adevărul. Crezi că am fost confuz? Normal că am fost. Dar tot m-am îmbarcat pe navă și am avut la dispoziție trei luni să mă gândesc. Și iată-mă aici. Deci cred că timpul pentru a te îndoi de devotamentul meu a trecut. Oricum, „frații” mei Aurii încearcă să mă omoare de când m-am născut.

Aruncă o privire în jur, îngrijorat chiar și după tot ce ne-am spus, chiar și în ciuda câmpului de bruiaj.

— Singurii oameni care s-au purtat vreodată decent cu mine sunt cei care n-ar fi avut niciun motiv să facă asta. Culorile inferioare. Tu. Cred că e timpul să le întorc favoarea.

— Și ceilalți? îl întreb încordat. Pietricică, Clovnul?

— Nu era secretul meu ca să-l împărtășesc. Quinn ar fi înțeles, adaugă încet, luptându-se să se controleze. Ceilalți s-ar putea să accepte. Dar Scaiete nu. Nici Roque. Nici într-un milion de ani. Sunt prea căzuți în admirație față de propria specie. Nu știu ce să zic de tipa aia înaltă cu nasul pe sus.

— Victra. Și Mustang? îl întreb.

— Nu dau sfaturi în dragoste, tâmpitule. Auzi, doar fiindcă sunt revoluționar asta nu înseamnă că nu mă mai pot alege cu un masaj făcut de o Rozalie, nu-i așa? Ar fi foarte nasol.

— Nu știu, îi spun râzând. Ca să fiu sincer, încă mai încerc să văd cum stă treaba.

— Las-o baltă. Mă duc să-mi caut una. Mă doare spatele ca naiba.

Râde, dezvelindu-și dinții strâmbi.

— Mă simt bine. De asta știu că e corect, Secerătorule. În ciuda tuturor căcaturilor. Mă simt bine aici, spune bătându-se cu mâna peste piept. Mă simt… cum zici tu… *al dracului* de bine.

•

Victra mă găsește după ce mă despart de Sevro.

— M-a trimis Augustus să-ți spun că apartamentul Lordului Cenușă e al tău.

— Augustus îmi dă mie cea mai mare cabină?

— Nava ta, trofeul tău, așa a zis. Știi cât de minuțios e în privința ordinii.

— Sper că știi drumul. Eu deja m-am rătăcit.

Mă conduce. Străbatem coridoarele fără să ne spunem nimic. Sunt îngrijorat, dar bucuros să știu că Sevro e alături de mine, că Ares încă mai are încredere în mine și că Dancer e în viață undeva. E ca un balsam peste durerea morții lui Quinn.

— Cred că ai aflat că familia mea l-a trădat pe ArhiGuvernator, îmi spune Victra.

— Am auzit. Dar tu ești tot cu noi.

— Așa cum am mai spus, eu fac ce vreau. Mama nu mă controlează și nu acționează în numele meu, cum face cu Antonia, spune Victra zâmbind strâmb și uitându-se la mine. Îmi place de tine când ești așa.

— Așa cum? nu mă pot eu abține să nu râd. Ce vrei să spui?

— Nu știu. Pari calm. Împăcat. În ciuda a tot ce s-a întâmplat.

— Iar tu pari extrem de drăguță, îi spun.

— Drăguță? Ce născocire șarmantă. Dar amândoi știm că sunt departe de a fi drăguță.

Mergem în tăcere până la ușa cabinei mele. Mă uit în spate și-l văd pe urmele mele pe Ragnar. Dacă n-ar fi înfășurat în bandajele albe, nici nu l-aș fi văzut. Îl trimit de-aici.

Caut privirea arogantă a Victrei.

— Ai fi putut trimite o Culoare inferioară să-mi spună că pot ocupa cabina.

— Dar atunci nu te-aș mai fi văzut.

— Ăsta e singurul motiv? o întreb.

Îmi zâmbește șmecherește.

— Cred că o să-mi păstrez secretele. Dar îmi fac griji pentru tine, îmi spune după o clipă.

— Pentru mine? îi zic dându-mi ochii peste cap. De-a ce te joci, Victra?

— De-a nimic, îmi spune, jignită. Ești așa un ipocrit, Darrow.

— Eu?

— Mai ții minte când Tactus a refuzat să ia vioara de la tine pentru că bănuia că vrei ceva în schimb? Acum te porți la fel, la rândul tău, cu mine. La fel ca atunci când am încercat să mă apropii de tine în grădinile de pe Lună. E așa greu de crezut că sunt prietena ta și că țin la tine? Mă emoționezi și urăsc chestia asta, adaugă, încrețindu-și nasul.

— Îmi pare rău, îi spun. Doar că…

Încerc să găsesc cuvintele potrivite pe care să i le spun acestei femei. Nu există. Așa că ridic din umeri și îi zic:

— E greu dat fiind că ești sora Antoniei. Asta-i chestia.

— Dar eu nu sunt ea.

— Îmi dau seama…

— Serios?

Se întinde și-mi atinge fața. Buzele i se întredeschid, căutându-mă. Îmi amintesc atingerea lor dinainte să intru în tubul-de-lansare. Atunci am lăsat-o să mă sărute. Chiar dacă e o femeie rece, simte ceva în adâncul inimii pentru mine. Diferit de ce simțea Eo. Diferit de Mustang. Îi îndepărtez mâna cu blândețe și clatin din cap.

— Ești un bărbat ciudat, îmi spune oftând ușor, și toată vulnerabilitatea arătată mai devreme dispare.

Scoate iar ghearele. Se proptește de peretele din fața mea, cu un genunchi îndoit, și cu cizma lipită de zid, privindu-mă cu ochi veseli. Iat-o pe Victra pe care o cunosc.

— Iubești femeile, dar nu te bucuri de noi.

În jurul gurii îi apar riduri fine când zâmbește imperceptibil. Nu mă pot abține să nu-i urmăresc cu privirea conturul gâtului, umerii înguști și puternici, sânii rotunzi. Mă privește cu ochi arzători.

— Te poți bucura în multe feluri. Știi ce piele fină am?

— Râzi de mine, îi spun hohotind.

— Ca întotdeauna.

Victra e o șmecheră. Așa se poartă ea. Dar pentru o clipă a fost vulnerabilă. Și văzând asta… văzând asta, lucrurile stau altfel acum. Alung tensiunea sexuală prin cea mai bună metodă pe care o știu.

— Noapte bună, surioară, îi spun, sărutând-o pe frunte.

— Surioară? Surioară? râde ea, lăsându-mă să plec.

După o clipă mă strigă.

— E din cauză că mă crezi imorală?

Mă întorc spre ea.
— Imorală?
— De asta nu m-ai dorit niciodată?
Face o pauză alegându-și cuvintele cu grijă.
— Pentru că mă privești de sus?
— De ce crezi așa ceva? o întreb cu blândețe.
Ridică din umeri și privește în lungul coridorului, cu o ezitare ciudată.
— Nu știu...
Își frământă mâinile, încercând să-și găsească cuvintele.
— Așa am supraviețuit, înțelegi? Așa m-a învățat mama. Așa merg lucrurile.
— Ce-ai zice să încercăm ceva nou? îi propun, întorcându-mă. Darrow, îi spun și-i întind mâna. Contrar zvonurilor larg răspândite, nu mănânc sticlă. Îmi place muzica, dansul și ador fructele proaspete, în special căpșunile.
— Ce prostie, pufnește ea în râs. Ne prezentăm iar unul altuia?
— Fără armuri. Doar doi oameni. Aștept, îi spun jucăuș.
Își dă ochii peste cap, face un pas în față și se uită în ambele părți pe coridor. Întinde mâna, încercând să-și înăbușe un zâmbet copilăresc.
— Victra. Îmi place cum miros pietrele înainte de ploaie, spune, apoi se strâmbă și roșește. Și... nu râde. Urăsc auriul, de fapt. Verdele se potrivește mai bine cu tenul meu.

•

Nu pot să dorm. Cadavrele lăsate în urmă plutesc în întuneric alături de mine. Mă trezesc de o grămadă de ori, după ce bombe explodând și săbii spintecând îmi bântuie visele. Am câștigat aceste nopți de insomnie. Le merit, de asta e cu atât mai greu.
Mă ridic și mă plimb prin noua mea cabină. Șase camere. O sală mică de sport. O baie încăpătoare. Un birou. Toate îi aparțineau omului care a ars o lună. Tatăl Furiilor. Cum să pot dormi într-o cabină ca asta? Scot pandantivul cu Pegas din buzunar, aproape uitând că e o bombă cu radiu.
Rătăcesc pe coridoarele navei, ca o nălucă, și mă uit în spate, întrebându-mă dacă Ragnar mă urmează. I-am spus să se ducă la culcare, dar nu știu prea multe despre firea lui, despre ce gândește, despre cum își petrece nopțile. Mai am multe de învățat.

Străbat coridoarele luminate, trec pe lângă tehnicieni Portocalii și operatori de sistem Albaștri, care se înclină tăcuți când mă văd îndreptându-mă prin sălile metalice spre măruntaiele navei, acolo unde Auriii nu se abat niciodată. Tavanele sunt scunde, menite pentru muncitorii Roșii și oamenii de serviciu Maronii. Nava asta e un oraș, e o insulă. Toate Culorile sunt aici. Îmi amintesc registrul. Mii de slujbe. Milioane de părți componente. Examinez un panou de mentenanță. Ce s-ar întâmpla dacă Portocaliiii care lucrează aici l-ar scurtcircuita? Ce s-ar întâmpla? Nu știu. Pun pariu că puțini Aurii știu, de fapt. Îmi spun că va trebui să revin asupra problemei.

Merg mai departe, foamea conducându-mă spre sala de mese. Aș fi putut primi foarte simplu mâncarea în cabină, dar încă nu mi-au fost desemnați valeții. Oricum, urăsc să fiu servit. În sala de mese, găsesc pe cineva care, la fel ca mine, nu poate să doarmă.

Mustang.

24.

Șuncă și ouă

Mă așez în fața ei.

— Nu poți să dormi? o întreb.

Își pune mâinile la ceafă.

— O grămadă de zgomote pe-aici.

Face semn cu capul spre bucătărie, de unde se aude o larmă de tigăi trântite.

— Bucătarul se întrece pe sine, îmi spune. Crede că vreau un ospăț. I-am zis că vreau doar niște ouă cu șuncă. Nu prea cred că are de gând să-mi aducă asta. A bâiguit ceva despre un știu ce fazan. Are un accent din ăsta de pământean. E greu să-nțelegi ce spune.

Câteva momente mai târziu, un bucătar Maroniu se împleticește dinspre bucătărie cărând o tavă pe care nu sunt doar ouă și șuncă, ci și vafe cu dovleac, carne afumată, brânză, cârnați, fructe și încă o grămadă de alte feluri de mâncare. Fără fazan. Face ochii mari cât vafele când mă vede. Își cere scuze nu se știe pentru ce, lasă tava jos și dispare, numai ca să reapară un minut mai târziu cu și mai multă mâncare.

— Cât crezi că putem să mâncăm? îl întreb.

Se holbează la mine fără să spună nimic.

— Mulțumim, îi spune Mustang.
Bucătarul îngaimă ceva de ne-nțeles și se retrage, făcând o plecăciune.
— Cred că Lordul Cenușă era un pic diferit de noi, spun.
Mustang împinge fructele spre mine.
— Credeam că nu-ți place șunca, îi zic.
— Am mâncat în fiecare dimineață pe Luna, spune ea, ridicând din umeri.
Unge cu delicatețe o vafă cu unt.
— Îmi amintea de tine. De ce nu poți să dormi? mă întreabă, evitându-mi privirea.
— Nu prea dorm de obicei.
— Întotdeauna ai fost așa. Mai puțin atunci când aveai o gaură în stomac. Ai dormit ca un prunc atunci.
— Nu cred că se pune când ești în comă, râd eu.
Vorbim despre orice, numai despre ce ar trebui nu. Inocenți și liniștiți, ca doi fluturi dansând în jurul aceleiași lumânări.
— Incredibil cât de uriașe sunt paturile, chiar și pe o navă, spune Mustang. Al meu e monstruos. Prea mare, pe bune.
— În sfârșit mai găsesc pe cineva de acord cu chestia asta! Jumătate din timp dorm pe podea.
— Și tu? clatină ea din cap. Câteodată aud zgomote și mă culc în dulap, gândindu-mă că dacă vine cineva după mine, n-o să mă găsească acolo.
— Am făcut și eu asta. Chiar ajută.
— Mai puțin atunci când dulapul e suficient de mare încât să încapă în el o familie de Obsidieni. Atunci e pur și simplu rău. Mă întreb dacă Obsidienii se culcușesc unul într-altul? întreabă ea, încruntându-se.
— Nu o fac.
— Ai cercetat tu? zice ea ridicând o sprânceană.
Înghit o mână de căpșuni, dând din umeri când Mustang se încruntă observându-mi lipsa de maniere.
— Obsidienii cred în trei feluri de atingere. Atingerea Primăverii. Atingerea Verii. Atingerea Iernii. După Revolta Întunecată, când Obsidienii au ridicat armele împotriva strămoșilor de fier, Comisia Controlului Calității a dezbătut dacă să distrugă sau nu întreaga Culoare. Știi cum li s-a oferit religia și li s-a tăiat accesul la tehnologie. Dar ceea ce și-au dorit ei să distrugă mai presus de orice a fost incredibila apropiere dintre ei

a Obsidienilor pe care-i dețineau. Așa că i-au instruit pe șamanii triburilor, i-au plătit să mintă, să îi avertizeze că atingerile le slăbeau spiritele. Așa că acum Obsidienii nu se mai ating decât atunci când fac sex. Se ating ca să se salveze de la moarte. Și ating ca să ucidă. Nu se culcușesc.

Observ că Mustang se uită la mine cu un zâmbet ușor ironic.

— Dar, bineînțeles, știai toate astea.

— Știam, zâmbește ea. Dar câteodată e frumos să-ți aduci aminte de tot ce se întâmplă în tine.

— Oh, spun și îmi feresc privirea, când încearcă să se uite în ochii mei.

— Ai uitat că poți să roșești, îmi spune și se uită o clipă la mine. Probabil că nu știai, dar una dintre disertațiile mele de pe Luna a tratat problema greșelilor apărute în teoremele de manipulare socială folosite de Comisia Controlului Calității, adaugă ea, tăind cu delicatețe un cârnat. I-am considerat ca având o viziune îngustă. Sterilizarea chimică a Rozaliilor, de exemplu, a dus la o creștere tragică a numărului de sinucideri din Grădini.

Tragică. Majoritatea ar fi folosit termenul „ineficientă".

— Rigiditatea legilor care mențin ierarhia este atât de strictă, încât într-o zi se va prăbuși. Peste cincizeci de ani? Peste o sută? Cine știe? Am studiat un caz al unei femei Aurii îndrăgostite de un Obsidian. Au apelat la un Artizan de pe piața neagră pentru ca organele lor reproducătoare să fie modificate astfel încât sperma lui să fie compatibilă cu ovulele ei. Au fost descoperiți și executați, la fel și Artizanul. Dar astfel de lucruri s-au întâmplat de sute de ori. De mii de ori. Numai că sunt șterse din registre.

— Îngrozitor, spun.

— Și frumos.

— Frumos? o întreb cu repulsie.

— Nimeni nu știe nimic de oamenii ăștia, spune ea. Doar o mână de Aurii care au acces la informații. Spiritul uman încearcă să se elibereze o dată și încă o dată, nu prin ură ca în timpul Revoltei Întunecate. Ci prin dragoste. Nu îi imită pe ceilalți. Nu-i inspiră cei de dinaintea lor. Fiecare e dornic să facă saltul, gândindu-se că e primul. Asta înseamnă curaj. Și înseamnă o parte din ceea ce suntem ca popor.

Curaj. Oare ar mai spune asta dacă ar ști că unul dintre acei oameni stă în fața ei chiar acum? Oare trăiește în acea lume a

teoriilor de care vorbea Harmony? Sau oare chiar ar putea să înțeleagă…

— Deci cât o să mai dureze, continuă ea, până când un grup cum sunt Fiii lui Ares o să găsească informațiile astea și o să le facă publice? Au făcut asta cu Persefona. Fata care a cântat. E doar o chestiune de timp.

Se oprește, uitându-se la mine cu ochii mijiți când mă vede reacționând involuntar auzind numele lui Eo.

— Ce s-a întâmplat?

Nu-i pot spune la ce mă gândesc, așa că mint.

— Disertații. Sociologie. Noi doi ne-am specializat în lucruri foarte diferite. M-am întrebat mereu ce făceai pe Lună.

Mustang se uită la mine cu ochi jucăuși.

— A, da? Deci te-ai gândit la mine?

— Poate.

— Zi și noapte? Cu ce-o fi îmbrăcată Mustang? La ce visează? Ce băiat sărută…?

Tresare când ajunge la ultima parte.

— Darrow, vreau să-ți explic ceva.

— Nu trebuie, îi spun.

— Treaba cu Cassius a…

— Mustang, nu-mi datorezi nicio explicație. Nu ai fost a mea. Nu ești a mea. Poți să faci ce vrei, când vrei și cu cine vrei. Chiar dacă e un nemernic blestemat, adaug după un moment.

Pufnește în râs. Amuzamentul se risipește la fel de repede cum s-a stârnit. În ochi i se citește durerea. La fel și în expresia gurii pe jumătate deschisă. Cuțitul și furculița rămân uitate pe farfurie. Își pleacă privirea, clătinând din cap.

— Am vrut să fie altfel, șoptește. Știi asta.

— Mustang…

O prind de încheietură. În ciuda forței pe care știu că o are, e fragilă în mâinile mele puternice. La fel de fragilă cum era cealaltă fată pe care am ținut-o de mână în minele adânci. Pe fata aceea n-am putut să o ajut. Și acum simt că nu o pot ajuta nici pe această femeie. Măcar dacă mâinile mele ar fi fost menite să construiască. Atunci aș fi știut ce să spun. Ce să fac. Poate într-o altă viață aș fi fost un astfel de bărbat. În aceasta, cuvintele, asemenea mâinilor, îmi sunt neîndemânatice. Tot ce știu să facă e să rupă. Tot ce știu să facă e să distrugă.

— Cred că știu ce simți…

Mustang se trage în spate din strânsoarea mea.

— Ce simt?

— N-am vrut să…

Mă opresc pentru că aud un zgomot. Ne uităm și-l vedem pe bucătar oprindu-se speriat cu încă o tavă în mână. Se apropie de noi în vârful picioarelor, lasă tavă și apoi iese din încăpere mergând ciudat, cu spatele.

— Darrow. Taci și ascultă-mă.

Mustang mă țintuiește cu privirea, printre șuvițele de păr care-i cad peste față.

— Vrei să știi cum mă simt? O să-ți spun tot. Toată viața am fost învățată să pun familia mai presus de orice. Ce s-a întâmplat cu fratele meu la Institut… când ți l-am predat ție, am acționat atunci împotriva a tot ceea ce am fost învățată încă de mică. Dar am crezut că tu – trage aer în piept și vocea i se pierde spre sfârșitul frazei – erai un om care-mi merita loialitatea. Și am crezut că în acel moment era mult mai important să ți-o ofer ție decât lui Adrius, care nu a ridicat niciodată nici măcar un deget pentru mine. Știam că așa era corect, dar însemna să-l resping pe tata și tot ce învățasem de la el. Poți măcar să-ți dai seama ce înseamnă asta? Tata a distrus familii la fel de ușor cum alții frâng un băț. Deține o putere inimaginabilă. Dar mai mult decât atât: e omul care m-a învățat să călăresc, să citesc și poezie, nu doar istorisiri de armată. Omul care a fost mereu lângă mine și m-a lăsat să mă ridic singură, prin propriile puteri atunci când am căzut. Omul care nu s-a putut uita la mine timp de trei ani după moartea mamei mele. Pe omul acesta l-am respins pentru tine. Nu, se corectează ea, nu pentru tine. Pentru a trăi altfel, pentru a trăi pentru ceva mai mult. Mai mult decât pentru mândrie. La Institut, noi doi am hotărât să încălcăm regulile, să fim decenți într-un loc al ororii. Așa că ne-am făcut o armată de prieteni credincioși în loc de o armată de sclavi. Am ales să fim mai buni. Apoi tu ai scuipat pe toate astea ducându-te să devii unul dintre asasinii tatălui meu. Nu. Nu vorbi, zice ea ridicând un deget în aer. Nu e rândul tău doar pentru că m-am oprit puțin.

Împinge farfuria deoparte și stă câteva momente, adunându-și gândurile.

— Așadar, sunt sigură că înțelegi că m-am simțit pierdută. Unu, pentru că am crezut că erai o persoană specială. Doi,

pentru că am crezut că ai abandonat ideea care ne-a oferit forța de a cuceri Olimpul. Gândește-te că eram vulnerabilă. Singură. Și că poate am căzut în patul lui Cassius pentru că eram rănită și aveam nevoie de o alinare pentru durerea pe care o simțeam. Poți să-ți închipui asta? Acum poți să răspunzi.

— Cred că da, îi spun, foindu-mă pe scaun.

— Bun. Acum bagă-ți versiunea asta în fund, îmi spune strângându-și buzele. Nu sunt o zdreanță cu volănașe. Sunt un geniu. Îți spun asta pentru că e un fapt indiscutabil. Sunt mai deșteaptă decât orice altă persoană pe care ai cunoscut-o vreodată, în afară de fratele meu geamăn, poate. Inima nu-mi prostește creierul. Am început o relație cu Cassius din același motiv pentru care am lăsat-o pe Suverană să creadă că mă întorcea împotriva tatălui meu: ca să-mi protejez familia.

Privește în jos, în farfurie.

— Dintotdeauna am fost capabilă să manipulez oamenii. Bărbați, femei, nu contează. Cassius era ca o rană deschisă, Darrow, încă sângerând, deși au trecut doi ani de când l-ai omorât pe Julian. Am citit asta în el imediat, și am știut cum pot să-l fac să mă iubească. Am fost pentru el persoana care îl asculta, care-i umplea golul din suflet.

Asprimea din voce i se estompează. Privește în jur sperând parcă să poată scăpa de conversația pe care chiar ea a început-o. Dacă s-ar fi oprit, aș fi fost mai fericit.

— L-am făcut să creadă că nu poate trăi fără mine. Știam că era singura metodă prin care-i puteam ține în siguranță pe ceilalți membri ai familiei mele. Știam că era cea mai bună armă pe care o puteam avea în jocul ăsta. Totuși... mă simțeam atât de rece. Atât de îngrozitoare. De parcă eram vrăjitoarea cea crudă care l-a prins în capcană pe Odiseu, l-am făcut să se îndrăgostească de mine, păstrându-l numai pentru scopurile mele egoiste. Părea așa de logic. Iar când mă cuprindea cu brațele, simțeam că mă înec. Eram pierdută, sufocându-mă sub greutatea faptelor mele, sufocându-mă în timp ce mă gândeam că mă aștepta o viață întreagă alături de cineva pe care nu-l iubeam. Dar totul era pentru familia mea. Pentru oamenii pe care-i iubesc chiar dacă ei nu merită. Mulți alții au sacrificat mai mult de-atât. Puteam și eu să sacrific asta.

Clatină din cap, iar lacrimile din ochii ei le oglindesc pe cele care-mi scaldă mie fața. Îmi spune cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji:

— Și apoi ai apărut tu la gală, și... a fost ca și când s-ar fi deschis pământul să mă înghită. M-am simțit ca o mincinoasă. O fată rea care a născocit un motiv ca să facă ceva stupid. Nu vezi de ce-am făcut asta? mă întreabă încercând să-și șteargă lacrimile. Nu voiam să mori. Nu vreau să mori. Nu cum a murit fratele meu, Claudius. Nu cum a murit Pax. Aș fi făcut orice ca să împiedic asta.

— Eu pot să împiedic asta.

— Nu ești invincibil, Darrow. Știu că tu crezi că ești. Dar într-o zi o să afli că nu ești pe atât de puternic pe cât crezi, și voi rămâne singură.

Tace și dă frâu liber la tot ce-a ținut în ea. Nu suspină. Dar lacrimile curg șiroaie. E genul de femeie care se jenează de ele.

Mă doare îngrozitor s-o văd așa.

— Nu ești rea, îi spun luându-i mâna într-a mea.

Clatină din cap, încercând să-și tragă mâna. Îi cuprind maxilarul cu degetele mâinii drepte și îi aplec capul până ce privirile ni se întâlnesc.

— Și nu poți fi judecată pentru ceea ce faci de dragul oamenilor pe care-i iubești. Înțelegi? Înțelegi? o întreb cu glas apăsat.

Încuviințează din cap.

Lucrurile n-ar trebui să stea așa. Auriii au totul, și totuși le cer sacrificii chiar și semenilor lor. Locul ăsta e bolnav. Imperiul ăsta e terminat. Își devorează regii și reginele la fel de înfometat ca pe săracii care-i muncesc pământul. Dar nu o poate avea pe femeia asta așa cum a avut-o pe fata pe care am îngropat-o. N-o să-l las să o devoreze. N-o să-l las să-mi devoreze familia din Lykos. O să-l înfrâng, chiar dacă asta o să-mi aducă sfârșitul.

Îi șterg lacrimile de pe față. E diferită de semenii ei. Iar când încearcă să se poarte asemenea lor, i se frânge inima. Mă uit la ea și îmi dau seama că m-am înșelat. Nu mă distrage. Nu îmi compromite misiunea. Ea e scopul pentru care fac toate astea. Și totuși nu o pot săruta. Nu acum, când trebuie să-i frâng inima pentru a putea învinge acest imperiu. N-ar fi corect. M-am îndrăgostit de ea, dar am prins-o în plasa minciunilor mele.

— Nu te poți încrede în el, îmi șoptește.

— În cine? o întreb tresărind.

— În fratele meu geamăn, îmi șoptește, ca și cum el ar fi undeva în colțul încăperii. Nu e ca tine. E diferit. Când se uită la noi, când se uită la oameni, vede doar saci de carne și oase. Pentru el nu existăm. Darrow, ascultă-mă, continuă ea și mă încrunt când mă prinde de mână. El e monstrul despre care nimeni nu știe cum să-l descrie în povești. Nu poți avea încredere în el.

Felul în care îmi spune asta îmi dă de înțeles că știe despre pactul nostru.

— Nu am încredere în el, îi zic. Dar am nevoie de el.

— Putem câștiga războiul ăsta fără ajutorul lui.

— Parcă ai zis că nu sunt destul de puternic.

— Nu ești, îmi răspunde ea zâmbind. Nu de unul singur, adaugă cu zâmbetul ei pieziș. Ai nevoie de mine.

Măcar de-ar fi atât de simplu.

Mă despart de ea și mă duc în apartamentul meu. Pe coridoare e liniște, dar simt o umbră rătăcind prin imperiul de metal. Nu știu cum să accept ajutorul lui Mustang. Sau cum să i-l ofer pe al meu. Când am văzut-o alături de Cassius m-a durut mai tare decât o să-i pot spune vreodată, și o parte din mine știe că nu se poate ca totul să fi fost doar o mașinație. Cassius n-a fost niciodată un monstru, și dacă o să devină vreodată, o să știu că e din cauza mea.

•

Ușa apartamentului meu scârțâie deschisă. Simt o mână pe umăr. Mă întorc și mă lovesc de pieptul lui Ragnar. Nu l-am auzit.

— **Cineva respiră înăuntru.**

— Probabil e Theodora. E servitoarea mea Rozalie. O să-ți placă de ea.

— **Respirație de Auriu.**

Dau din cap fără să-l întreb de unde știe, și îmi scot briciul. Se transformă șuierând în sabie când intru în încăpere. Câteva lumini slabe sunt aprinse. Caut cu Ragnar peste tot și îl găsim pe Șacal pe divanul meu, cu un sherry. Chicotește la vederea armelor noastre.

— Recunosc, sunt destul de înfricoșător.

E în halat și papuci.

Îl las pe Ragnar să plece. Cu toate rănile pe care le-a căpătat, ar trebui să se odihnească. Fără nicio tragere de inimă, iese târșâindu-și picioarele.

— Se pare că nimeni n-are somn pe nava asta, spun așezându-mă pe canapea lângă Șacal. Cred că trebuie să ne ajustăm puțin înțelegerea.

— Îți place să spui lucrurile pe jumătate, nu-i așa? oftează el sorbind din lichior. Am crezut că o să mă înec în laguna aia blestemată. Întotdeauna am crezut că moartea mea o să fie ceva grandios. Lansat pe soare. Decapitat de un rival politic. Și când a venit momentul...

Ridică din umeri, părând foarte fragil și copilăros.

— A fost doar o senzație nepăsătoare de răceală. Ca și cum pietrele din tunelul de la Institut ar fi căzut iar peste mine.

Are dreptate, nu e nicio ardoare în moarte. Eu am plâns ca un copil când am crezut că o să mor după ce m-a înjunghiat Cassius.

— Evident, trebuie să ne schimbăm strategia, dar nu cred că trebuie să ne schimbăm alianța.

— Nici eu, încuviințez. Avem nevoie de spionii tăi mai mult decât oricând. Pliniu n-o să înghită prea ușor ascensiunea mea. Și tu ești blocat aici, printre curtenii tatălui tău. Politicienii vor încerca să ne îndepărteze pe amândoi.

Nu fac nicio referire la Fiii lui Ares. Așa cum mă gândeam, toată lumea a uitat de ei după ce am răsturnat pocalul cu vin în poala lui Cassius.

— Pliniu va trebui să dispară. Dar noi doi va trebui să ne evităm unul pe altul până atunci ca să nu știe că amenințările care planează deasupra lui s-au unificat. E mai bine să ne judece greșit resursele individuale.

— Și așa cei doi Telemanus o să vorbească în continuare cu mine, îi spun.

— Adevărat. Pe mine mă vor mort.

— Așa cum e și normal.

— Nu le port pică. Doar că e foarte incomod.

Scoate un holo-com din buzunar și mi-l întinde.

— Sunt sincronizate. O să-mi chem navele să ne întâmpine și îmi imaginez că tu o să stai aici cu noul trofeu. N-ar strica niște navete care să patruleze pe aici.

Aș vrea să-l întreb despre Leto. De ce l-a omorât. Dar de ce să-i arăți demonului că-i știi punctele tari? M-ar transforma într-o amenințare. Și am văzut cum se ocupă de amenințări. Mai bine să fac pe prostul și să mă asigur că-i sunt util.

— Războiul ne oferă mai multe oportunități, îi spun. Depinde cât de departe vrem să se răspândească…

— Cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Toți ceilalți vor încerca să-l înăbușe, să păstreze ce au. Mai ales Pliniu și sora ta.

— Păi atunci trebuie să fim șmecheri.

— Sora ta nu va fi rănită. Partea aceea a înțelegerii rămâne neschimbată.

— Dacă va fi vreodată rănită va fi din cauza ta, nu dintr-a mea.

S-ar putea să aibă dreptate.

— Dar sunt de acord cu tine. Întețește flăcările. Răspândește războiul. Câștigă-l. Ia prada.

— Cred că și știu cum să fac asta. Ce poate să-mi spună rețeaua ta despre navele de pe Ganymede?

Partea a III-a

Cucerirea

La căderea Ploii de Fier, fii curajos. Fii curajos.

Lorn au Arcos

25.

Pretori

— Suntem distruși, așa a spus ArhiGuvernatorul de pe Callisto.

ArhiGuvernatorul Nero au Augustus se uită la toți cei de la masă pentru a vedea dacă înțelegem gravitatea acestor cuvinte. Luminile camerei de război a navei se răsfrâng în unghiurile acviline ale feței sale, făcându-l să semene cu un uliu care privește atent.

— Și de ce n-ar spune-o? Centrul s-a aliat împotriva noastră. Neptun e pe orbită îndepărtată – navele lui Vespasian o să ajungă abia peste șase luni să ne întărească poziția. În tot acest timp vasalii se ascund în spatele scuturilor pe orașele lor de pe Marte, trimițându-și doar al doilea și al treilea fiu să ne ajute, spune privind spre cei doi consilieri aflați la celălalt capăt al mesei. Nevolnicia lor ne schilodește. Iar acum stau la masa de consiliu cu Pretorii mei, soldații mei și care sunt marile lor strategii?

Să fugă. Asta îi spun. Am fugit de pe Luna acum o lună. Și de-atunci tot fugim, pentru că Suverana a fost suficient de dibace să-și trimită înaintea noastră trupele pe Marte.

Nu așa credeam c-or să meargă lucrurile. Pe de altă parte, toată nenorocirea asta nu-i din vina mea. ArhiGuvernatorul e înconjurat de niște dobitoci precauți. Aurii prea înspăimântați c-o să-și piardă puterea și favorurile câștigate în trecut pentru a face ceva acum. Și mai rău, încep să mă dea la o parte. Formează alianțe împotriva mea. Li se vede asta în ochi, în poziția corpului. Câștigul meu e pierderea lor. Chiar și cei care m-au urmat pe Lună. Chiar și cei pe care i-am salvat de la moarte sigură. Același lucru îl fac și cu Șacalul; faptul că nu e aici certându-se cu ei li se pare o victorie. Greșeala lor.

Stau la zece scaune distanță de stăpânul meu, la marea masă de stejar din camera de război a navei amiral, cuirasatul lung de șase kilometri, *Invictus*. Plafonul e la patruzeci de metri deasupra noastră. Camera e fastuoasă și impunătoare. Efigia

sculptată a unui leu ne privește din mijlocul mesei. Mai mult de patruzeci de locuri au rămas goale. Sfătuitorii de încredere au dispărut, părăsindu-l pe Augustus ca șobolanii înainte de naufragiu. Alături de noi sunt Pliniu, Pretorul Kavax, fiul lui, Daxo, și cincizeci dintre cei mai puternici Pretori, Legați și vasali ai lui Augustus. Nu se uită la mine. Nimic nu-i mai copilăresc. Auriii ăștia stăpânesc peste un miliard de suflete. Așa că mă ignoră și-l fac pe Augustus să se îndoiască de ideile mele.

— Suntem deci de acord cu ArhiGuvernatorul de pe Callisto? Suntem distruși? întreabă Augustus.

Înainte ca cineva să dea un răspuns, marile uși se deschid șuierând, retrăgându-se în pereții de marmură. Mustang intră nepăsătoare, jucându-se cu un măr dintr-o mână în alta.

— Scuze pentru întârziere.

Se uită la tatăl ei, se apropie și-i sărută un pic prea grațios inelul cu cap de leu.

— Am trimis după tine acum mai mult de o oră, zice Augustus.

— Da? îi aruncă Mustang o privire tăioasă lui Pliniu. Probabil că n-am auzit. Oricum, am aflat că sunteți aici căutându-l pe fratele meu pentru o partidă de șah.

Râde de gluma făcută. Doar cei din Casa Telemanus o înțeleg. Oftând, își face loc spre celălalt capăt al mesei, strângându-i pe Daxo și Kavax de umeri când trece pe lângă ei. Kavax o salută bombănind binevoitor. Se așază și-și pune cizmele militare pe masă.

— Am pierdut ceva? Normal că nu. Șovăiți ca de obicei?

Obrazul tatălui ei zvâcnește nervos.

— Aici nu-i un grajd.

Se uită fix la cizmele ei. Oftând, Mustang își lasă picioarele jos și-și șterge mărul de mâneca neagră.

E una dintre puținele femei din cameră. Agripina au Julii ar fi trebuit să fie și ea aici, dar tocmai din cauza trădării ei Augustus nu a avut flota necesară pentru a captura cu rapiditate Marte. Și tot din cauza asta Augustus a pus oameni să o supravegheze pe Victra pentru a se asigura că îi e cu adevărat loială. A fost nevoie de aproape toată influența mea asupra omului ca s-o țin departe de carceră.

Am fost alungați din Centru aici, mult dincolo de orbita lui Marte. Activitățile noastre miniere de pe asteroizi au fost

întrerupte. Bunurile lui Augustus confiscate. Iar orașele lui, cele care nu s-au predat deja Suveranei, sunt sub asediu. Să nu mai vorbim de faptul că s-au pus recompense pe capetele noastre. Bătrânilor nu le prea place că pe capul meu e pusă a doua cea mai mare recompensă după Augustus.

— Înainte să fim întrerupți, continuă Augustus, cred că cineva își justifica poz…

Cranț. Amuțește în timp ce Mustang mușcă zgomotos din măr. Se uită-mprejur la fețele enervate. M-abțin să nu râd.

— Lordul meu, zice Pliniu aplecându-se. Mă tem că nu există altă alternativă decât să ne continuăm retragerea strategică. Dacă lucrurile merg tot așa, o să pierdem. Iar tu, Stăpâne, o să fii judecat pentru…

Cranț. Tresare înainte să termine fraza.

— … trădare, zice, privindu-și aliații deja plătiți. N-avem decât o singură cale.

— Să continuăm să fugim până când ajung întăririle lui Vespasian de pe Neptun, murmură Augustus. În șase luni.

— Sau să ne predăm, dă din cap Politicianul.

— Ți-ai cam dori s-o fi omorât pe Octavia când ai avut ocazia, băiete, zice Kavax.

— Dac-o făceam, toți de aici eram morți, îi răspund.

— N-a vrut să te jignească, spune Daxo. Visează și el.

— De ce n-ai omorât-o pe Octavia? își mijește Pliniu ochii la mine cu scepticism.

— N-aveam cum. Era de față și Aja au Grimus. Poate dacă erai tu acolo, te descurcai mai bine, dar eu sunt doar un biet muritor.

Pretorii care știu despre ce e vorba râd.

— Nici Lorn au Arcos n-ar fi îndrăznit, mormăie Augustus. Iar eu l-am văzut odată omorând Pătați, fără brici. Darrow a făcut ce-a putut. Crezi că încă ar mai trebui să fugim și acum? întreabă îndreptându-și atenția spre mine.

— Te face să pari slab.

— Suntem slabi, răspunde Pliniu. Dar îl face să pară înțelept.

— Oamenii înțelepți citesc istorie, Pliniu. Oamenii puternici o fac.

— Încetează să-l mai citezi pe Lorn au Arcos! răbufnește Pliniu.

— Credeam c-o să apreciezi înțelepciunea.

— Vârsta ta onorabilă te face, fără-ndoială, o autoritate în numeroase domenii, spune Pliniu melodios. Mai reciclează, te rog, maximele vechilor războinici, ca să mai învățăm ceva despre viață și înțelepciune.

— Aici nu-i vorba despre mine, dragă Pliniu. Așa că mai renunță la argumentele *ad hominem*. E vorba despre Lordul nostru, spun arătând spre ArhiGuvernator. E vorba despre soarta lui.

— Ce teatral din partea ta să observi, Darrow.

Augustus se freacă la ochi, sătul de certurile noastre.

— Cei tineri nu pot să fie decât nerăbdători, continuă Pliniu. Dar trebuie să ne amintim, Lordul meu, că nu există dezonoare-n prudență. Șase luni de-ntârziere sunt un preț mic de plătit pentru victorie, zice desfăcându-și brațele cu degete lungi. De fapt, timpul e de partea noastră. Octavia nu-și poate permite să bată tot Sistemul Solar după noi. Nu când acasă are un Senat atât de divizat. Mâna cu care ține frâiele o să fie asemenea fierului. Și o să lovească atât de tare pe spatele celorlalți ArhiGuvernatori, încât n-o să dureze mult până când cei care o urmează or să înceapă să fie iritați de ordinele ei. Atunci o să-și dea seama de ce luptăm împotriva ei; o să-și dea seama că ea nu e reprezentanta noastră, ci o Împărăteasă. Asta o să ne câștige timp. Ceea ce o să ne dea putere. Care, la rândul ei, ne va permite să ajungem la o pace profitabilă.

— Mă piș pe ea, dă Pretorul Kavax cu pumnul în masă.

E un om uriaș, tăiat mai degrabă din piatră decât din carne. Are gâtul atât de gros, încât nu l-aș putea cuprinde cu mâinile. Spre deosebire de majoritatea Auriilor, s-a ras în cap și și-a lăsat barba să crească. E deasă și vopsită roșu-aprins. Când se sting luminile strălucește ca o reclamă în întuneric. Mai are doar trei degete la mâna stângă. Se spune că fiul lui, Daxo, i le-a mușcat pe celelalte când era mic. Deși Daxo zâmbește întotdeauna și spune cu vocea lui caldă că Pax, fratele mai mic, ar fi fost de vină. Cei din Casa Telemanus sunt singurii Pretori din cameră nevânduți într-o formă sau alta lui Pliniu. Îmi place de Kavax.

— Îmi irită coaiele. Vorbăria acestui Pixie îmi irită coaiele! mârâie Kavax. N-ar trebui să fim în situația asta. Lordul meu, permite-mi să iau o mie din garda mea și să rezolv cu lașii care n-au răspuns chemării tale. Îmi cer scuze, draga mea, îi șoptește

el vulpii sale favorite, Sofocle, o arătare roșcat-aurie cu urechi ascuțite, care se sperie de glasul puternic al stăpânului ei.

Sofocle mănâncă jeleuri din mâna uriașă a lui Kavax.

Așteptăm cu toții ca atenția să-i revină asupra a ceea ce zicea.

— Ziceai, Kavax? încearcă Augustus cu un zâmbet rapid, rezervat doar pentru preferați.

— Tată, îl împunge Daxo pe bărbatul mai mare.

— Așa, ridică Kavax privirea surprins. Iar când boașele smulse o să le atârne de lobii urechilor, ceilalți o să-și aducă aminte că tu ești stăpânul pe Marte și-o să implore să te ajute, Nero.

Satisfăcut de cele spuse se-ntoarce să-l hrănească în continuare pe Sofocle cu jeleuri.

— Și vor ști că noi, puținii, am rămas loiali, adaugă Daxo cu repeziciune, arătând spre Auriii de la masă care dau apreciativ din cap.

Daxo molfăie un bețișor de scorțișoară. Zâmbește chiar mai mult decât Pax, deși zâmbetul lui e pe jumătate cât al acestuia și de două ori mai neastâmpărat. Singura dată când l-am observat încruntându-se a fost când l-a văzut pe Șacal la gală.

Dușmănia asta nu o să dispară. Nici n-ar trebui. Șacalul li l-a luat pe Pax. Pentru asta, cei din Casa Telemanus i-au cerut capul. În schimb, ArhiGuvernatorul și-a alungat fiul de pe Marte. Dar acum, războiul aduce noi complicații, noi necesități. Iar Șacalul se pare că și-a câștigat iertarea în ochii tatălui său, dar nu și în ochii celor doi Telemanus. Îi urmăresc cu atenție. Nu-s proști, în ciuda măștii pe care o poartă cu plăcere. Sper doar să nu afle de alianța mea cu ucigașul lui Pax.

— Tuturor ar trebui să li se amintească faptul că loialitatea nu-i ceva ce se leapădă cu ușurință, concluzionează Daxo pe-un ton surprinzător de cordial. O vizită din partea tatălui și surorilor mele le-ar aminti celorlalți vasali care le sunt îndatoririle pe timp de război.

Își înclină capul zâmbitor, permițându-ne să admirăm măiestria cu care i-au fost gravați îngerii aurii pe craniu.

— Stă în natura familiei Telemanus să producă o impresie puternică. Poate că ne-ar mări rândurile.

— Domnii mei răzbunători, zâmbește Augustus. Dornici oricând de violență. Dar nu, zice plimbându-și degetul de-a lungul mâinii stângi. Acest memento mai trebuie s-aștepte.

Pedeapsa poate fi aplicată doar de cel victorios. Ar părea o meschinărie, trista agitare a unuia care se-neacă, ținând cont că flota mea e împrăștiată, iar legiunile-mi sunt prinse în spatele scuturilor orașelor.

Se uită la Pliniu și-l întreabă cum stau lucrurile cu ceilalți parteneri de afaceri. Eu îi arunc o privire lui Mustang. Observă și-și ridică o sprânceană, întrebându-se când o să-ncep.

— Toți Politicienii noștri au fost *primiți*, spune încet Pliniu, dat astăzi cu un strat generos de ruj negru. După cum știți, eu și Politicienii mei ne-am întâlnit după ce am fugit de pe Lună. Și am făcut o analiză teoretică destul de avansată a potențialelor schimbări în alianțele noastre…

— Cu ajutorul computerelor? întreabă Kavax, explodând în râs.

— Da, continuă Pliniu enervat. Analiștii mei Verzi au făcut o serie de simulări. De pe lunile Galileice – Io, Calisto, Ganymede și Europa – nimeni n-o să ni se alăture. Nici în teorie, nici în practică.

— Deloc surprinzător, spune un Pretor cu față de vultur. Am avut aceleași rezultate și pe lunile lui Saturn.

— Normal, continuă Pliniu, le e frică de repercusiunile faptului de a alege tabăra greșită. Guvernatorii de pe Saturn sunt, pentru moment, o cauză pierdută. Văd cadavrul lui Rhea pe cer în fiecare zi. În sectorul Galilean, prezența lui Lorn au Arcos în Europa reprezintă o problemă. Preferințele lui politice… izolaționiste s-au dovedit contagioase pentru ArhiGuvernatorii de pe lunile lui Jupiter, mai ales că armata lui privată e de două ori mai mare decât a oricărui ArhiGuvernator.

— Izolare? Mai degrabă pensionare, oftează Augustus. Poate că o merită.

— Tu ai înnebuni, tată, zice Mustang din capătul mesei. Fără intrigi, fără conspirații și stratageme. Doar familie și timp de petrecut cu mine și Adrius.

— Ce bine mă cunoaște fiica mea, zice Augustus zâmbind încordat și fără să lase să i se citească nimic pe chip.

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine cel mai mult, zice Pliniu, este că cei de pe Galileea, după cum spun ei înșiși, se îndoiesc de validitatea cauzei noastre.

— Asta pentru că noi nu avem o cauză, suspin eu, amintindu-mi care mi-e rolul. Cel puțin nu una de care să le pese și altora.

— Explică, cere ArhiGuvernatorul.

— Ajunge și-acolo, zice Mustang. Lui Darrow îi place să fie dramatic.

Măsor teatral cu privirea toată camera.

— Putem afirma cu siguranță că oricare bun Auriu de aici înțelege natura umană. Nu? Chiar dacă n-am face-o, ce ne motivează? O cauză? Nu. Niciunul dintre noi nu crede-n vreo cauză. Libertate? Drepturi? Justiție? întreb dându-mi ochii peste cap. Nici pe departe. Cât ne pasă nouă dacă Suverana se poartă ca o Împărăteasă? Cât ne pasă nouă de Compact și de drepturile pe care le acordă Auriilor? Nu ne pasă deloc. Aici e vorba despre putere. Întotdeauna e vorba despre putere. Ne luptăm cu ea azi pentru că ne-am legat de o stea, de ArhiGuvernator. Dar steaua cade, se stinge...

— Nu-ți insulta lordul ca și când ar fi un..., zice Kavax, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

— Ca și când ar fi un ce? Un prost? Nu e, așa că las-o baltă. Casa Bellona ia Marte. O să obțină contractele, funcțiile politice. Noi o să fim împinși la margine, morți sau irelevanți, le spun, iar vocea mea se joacă cu publicul. Puterea e singurul lucru important pe lumea asta. Gândiți-vă la Tactus au Rath – mi-a fost un aliat loial timp de trei ani. Dar de îndată ce steaua mea a început să apună, a furat de la mine și a plecat pe ușa din spate. Un hoț în noapte. Câte dintre locurile goale de aici erau pline înainte de ce s-a întâmplat pe Luna? Atâția bărbați și femei care ar fi sângerat pentru Augustus. Atâția bărbați și femei care și-ar fi dat un ochi pentru el atâta timp cât era pe podiumul lui din Agea. Acum...

Bat din palme ca și când m-aș scutura de praf.

— Pierdem. A fugi înseamnă să te ofilești și să mori. Dacă vrem să ne ridicăm din nou, trebuie să-i atragem pe galileeni de partea noastră, trebuie să-i adunăm pe Guvernatorii de pe Saturn sub steagul nostru și-apoi să le arătăm că nu suntem lipsiți de putere. Să le arătăm că duhnim de putere. Noi decidem asupra vieții și morții. Noi, nu cei din Bellona, suntem Casa lui Marte.

Pliniu dă să spună ceva, dar Augustus îi face semn să tacă.

— Care e propunerea ta?

— Familiile galileene au o slăbiciune față de Luna dintr-un singur motiv. Comerțul. Ganymede are șantierele navale.

Calisto, practic, nu-i decât o fabrică de Cenușii și Obsidieni pentru armatele Societății. Europa e o lume oceanică de bănci, minerit de adâncime și case de vacanță. Io e grânarul tuturor planetelor de pe orbita lui Jupiter. Depind prea mult de comerțul cu Centrul ca să ni se alăture. Chiar și bebelușii știu ce s-a întâmplat când Lordul Cenușă a coborât pe Rhea. Așa că trebuie să-i impresionăm. Trebuie să-i speriem în asemenea măsură încât să știe că puterea noastră îi poate atinge în orice moment dacă ne îndepărtează.

— Cum? întreabă Augustus, prins în cârlig la fel ca toți ceilalți.

Pun briciul pe masă ca să știe ce treabă propun.

— Le luăm navele. Le luăm copiii. Ni-i facem aliați la fel cum spartanii își luau soțiile – noaptea, cu forța.

Liniștea se lasă în jurul meu. Apoi începe vuietul. Pliniu își lasă Pretorii să-mi disece ideea. El își folosește energia șoptind în urechea lui Augustus. Mă uit la Mustang, dar ea îi privește pe ceilalți, măsurându-i.

— Vorbărie, spune ArhiGuvernatorul, liniștind rumoarea din cameră și adresându-mi-se din nou. Încă nu am auzit un plan.

— Un plan. Două părți.

Ating datapad-ul și holograma primită de la agenții Șacalului se deschide pe masă arătându-ne o imagine cu Ganymede. Luna strălucește-n albastru și verde, de la oceanele și pădurile ei, contrastând minunat cu albul de marmură și portocaliul suprafeței vaporoase a lui Jupiter. Șantierele navale Cenușii înconjoară luna. Măresc imaginea în așa fel încât să se întindă de-a lungul și deasupra mesei. Fac o listă a navelor înregistrate, oprindu-mă asupra uneia în mod deosebit.

— Ganymede are un distrugător-de-luni.

De la masă se aud fluierături.

— Un distrugător-de-luni, șoptește cineva.

— Informația asta e sigură?

— Foarte, dau eu din cap.

Degetele-mi zvâcnesc, rotind imaginea șantierelor. În umbra unui doc plutește o navă ca nava mea Pax, dar mai nouă și mai mare. Neagră ca noaptea și lungă de opt kilometri.

— Însăși Suverana a comandat-o ca dar pentru nepotul ei.

— Ce femeie iubitoare, spune Kavax, aproape salivând la imaginea monstruoasei nave.

— Presupunând că nu e o născocire, zice Pliniu cercetând holograma, cum ai ajuns tu să deții o asemenea informație?

— Micile păsărele îmi șoptesc și mie la ureche.

— Nu fi secretos. E important.

— Sursele mele sunt doar ale mele, Pliniu, la fel cum ale tale îți aparțin.

— Deci vrei să furi distrugătorul-de-luni de pe Ganymede? Ăsta e un act de război.

— Nu, chicotesc eu. M-ai înțeles greșit. Eu vreau să fur toate navele.

26.

Maestrul Păpușar

Pliniu se uită îngrijorat la Augustus.

— Fă asta, iar războiul o să se termine abia când una dintre părți e cenușă.

— Lucrurile stau deja așa…, începe Kavax.

— Asta e altceva, croncăne Pliniu. Extinde problema.

— Tatăl meu are dreptate, spune Daxo. Deja e o rebeliune în toată regula.

— Asta e *altceva*, zice Pliniu, lovind cu mâna în masă. Declară război întregii Societăți, nu doar familiei Bellona, nu doar Suveranei personal. Ganymede nu ne-a făcut niciun rău. Treaba asta o să distrugă tot.

Augustus rămâne tăcut în vreme ce ochii lui reci se holbează la distrugătorul-de-luni din hologramă.

— Ai zis că planul tău are două părți, zice el fără să se uite la mine. Care e a doua?

Schimb holograma. Academia ia locul șantierelor navale. Nave se-nvârt deasupra suprafeței sale plicticoase și cenușii. Asteroizii se văd pe fundal.

— Navele astea sunt prea vechi, zice Licenus, un Pretor cu început de chelie, înainte să-ncep. Inutile-ntr-o luptă. Face parte din planul tău să le furi și pe astea?

— Nu, Pretore Licenus. Planul meu e să fur studenții.

Adaug și alte imagini. Institutul de pe Marte se alătură Academiei. Apoi alt Institut, cel de pe Venus. Cele două Institute de pe Pământ. Institutele galileene și cele de pe Saturn. Apoi altele și altele până când aproape douăsprezece imagini plutesc în aer.

— Vreau să răpesc toți studenții. Nu pentru luptă, ci pentru recompensă.

— Afurisit să fii, izbucnește Mustang în râs. Darrow, ai înnebunit?

— Virginia, controlează-te, se-ncruntă Augustus.

— Eu mă controlez, tată. Câinele tău de atac a cam rupt lanțul.

— Ai cam uitat să-ți vezi de lungul nasului.

— Și tu uiți cum arăta Claudius mort și întins la pământ. Și Leto la fel. Vrei să ni se întâmple asta și nouă?

Regretă că a spus asta imediat ce cuvintele i-au scăpat de pe buze.

— Taci din gură, fetițo, zice Augustus, tremurând de mânie și strângând masa cu degetele lui lungi și făcând-o să scârțâie. Ai scăpat de sub control încă de când l-ai lăsat pe băiatul ăla Bellona între picioarele tale. Intri aici ca o Pixie ostentativă. Mănânci mărul ăla ca un plod. Încetează să mai fii o târfă de carnaval și ridică-te la înălțimea numelui pe care-l porți.

— La fel ca fiul care ți-a mai rămas?

— Fie taci din gură, fie pleci, zice Augustus, respirând adânc să se calmeze.

Mustang strânge din dinți, dar, total necaracteristic, păstrează tăcerea. Buzele lui Pliniu se curbează într-un zâmbet mulțumit.

— N-o-nvinovățiți, bunii mei domni, că s-a săturat deja de război, zice el, băgând încet cuțitul într-un dușman deja rănit. După atâtea întâlniri nocturne petrecute aprofundând diplomația la orizontală cu cei din Bellona, rezistența ei nu mai e ce era.

Kavax sare la Pliniu. Daxo îl trage-napoi chiar la timp. Dar Mustang e cea care vorbește prima peste toată agitația.

— Pot să-mi apăr singură onoarea, bunul meu domn. Iar din partea lui Pliniu astfel de insulte sunt de așteptat. Până la urmă, și eu aș musti de venin dacă soția mea s-ar da peste cap învățându-i pe tinerii noștri mercenari metoda adecvată de a-și pune săbiile în teci.

Pliniu o privește plin de mânie în timp ce ea se ridică și continuă.

— Am plecat de pe Marte ca să caut cunoașterea la curtea Suveranei. Nu mi-am abandonat familia, așa cum mulți dintre voi au sugerat. Și nu-mi pare rău c-am plecat și-am ratat

conversații ca asta de-acum. Pentru că voi, bunii mei domni, mi se pare că nu vă pricepeți decât la un singur lucru – să vă certați. Cu toate astea cădeți repede de acord asupra faptului că eu sunt demnă de ridiculizat. Curios. Vedeți în mine o amenințare la adresa puterii voastre? Sau faceți asta doar pentru că sunt femeie? întreabă privind spre puținele femei împrăștiate la masă. Pentru că dacă acesta e motivul, vă cam pierdeți cu firea. Societatea a fost fondată de bărbați și femei, fiecare ridicându-se după merit. Dragul Politician Pliniu are totuși dreptate: aș fi evitat acest război. De fapt, asta am și încercat. Din ce alt motiv credeți că i-am permis lui Cassius au Bellona să mă curteze? Dar războiul a izbucnit. Și-o să-mi protejez familia de orice amenințare, atât din exterior cât și din interior.

Augustus lasă să-i scape un zâmbet mic și sincer, identic cu primul. Iubirea lui e mai condiționată decât orice-am văzut. Cât de repede își poate face fiica târfă, iar apoi să zâmbească atunci când ea își recapătă puterea pierdută. Dintr-odată, Virginia contează.

— Atunci ce crezi despre planul meu? o întreb.

— Cred că e periculos. Lărgește frontul fără să ne asigure succesul. E imoral și stabilește un precedent periculos. Pe de altă parte, războiul e prin natura sa imoral. Așa că trebuie doar să decidem cât de departe vrem să mergem.

— Tu o cunoști pe Octavia mai bine decât mine. Ea cât de departe o să meargă?

— Dacă avem o victorie și cerem pacea dintr-o poziție fie de putere, fie de slăbiciune, o să accepte propunerea…, zice după un moment de tăcere.

— Vedeți! jubilează Pliniu.

Mustang însă n-a terminat.

— O să sugereze un loc de întâlnire neutru. Iar în ziua în care mergem să încheiem pacea, o să facă tot ce-i stă în putere să ne omoare pe toți.

Pliniu se uită când la mine, când la ea, dându-și seama cât de ușor a fost păcălit.

— Deci nu e cale de-ntors? Câștigăm sau murim? întreb eu fără nicio inflexiune în voce.

— Exact, Darrow, zice ea cu un zâmbet. Câștigăm sau murim.

— Se pare c-ai fost jucat pe degete, Pliniu. Mergem înainte cu planul lui Darrow, zice Augustus, ridicându-se în picioare. Mâine, Pretorul Licenus o să preia comanda acestei nave și-a flotei sale și-o să atragă flota Suveranei într-o urmărire, în timp ce eu o să comand un mic grup de atac compus din corvete și fregate, spre Giganții de Gaz. Cu ele o să atac șantierele navale de pe Ganymede.

— Vin cu tine, lordul meu! tună Kavax.

Din cauza zgomotului, vulpea îi sare din poală sub masă.

— Nu.

Lui Kavax îi cade fața.

— Nu? Dar, Nero… sistemele de apărare de-acolo – stații de luptă, distrugătoare, nave-torță – o să facă bucăți oricâte corvete-ai aduce, zice cu mâinile lui uriașe implorând. Lasă-ne să facem asta pentru tine.

— Uiți cine sunt, prietene.

— Iertare, n-am vrut să…

Augustus face semn că e-n regulă și se întoarce spre Mustang.

— Fiica mea, tu o să iei oricâte nave ai nevoie din flotă ca să îndeplinești a doua parte a planului lui Darrow.

Mă uit la Pliniu și mi se pare ca un copil care încearcă să oprească nisipul să i se scurgă printre degete. Nu înțelege turnura pe care au luat-o lucrurile. Dar nu e atât de prost încât să acționeze acum. O să aștepte pitit în iarbă, ca un șarpe ce este.

ArhiGuvernatorul se întoarce spre mine.

— Darrow, ce mi-ai spus înainte să-i verși sângele lui Cassius?

— Că ar trebui să fii rege pe Marte.

— Prieteni, zice Augustus punându-și mâinile subțiri pe masă, cu degetele rigide. Darrow a demonstrat că are puteri pe care niciunul dintre voi nu le posedă. El îmi prezice voia. Vreau să fiu rege. Faceți-mă. Sunteți liberi.

Camera se golește. Aștept alături de Augustus. Vrea să-mi spună ceva în particular. Mustang mă atinge ușor în trecere, făcându-mi jucăușă cu ochiul.

— Frumos discurs, murmur eu.

— Frumos plan.

Mă strânge de mână și-apoi dispare.

— Din nou împreună, observă Augustus.

Îmi face semn să închid ușa. M-așez lângă el. Ridurile aspre ale feței sale se adâncesc în timp ce se uită fix în ochii mei. De la distanță sunt invizibile. Dar când stai atât de aproape de el sunt trăsăturile principale ale feței lui. Înfrângerea oferă astfel de trăsături, ceea ce îmi amintește că acesta nu e un om pe care să-l superi. Un om căruia nu-i rămâi dator.

— Înainte s-o zici, să știi că putem renunța la indignarea virtuoasă.

Își întinde degetele și-și examinează unghiile.

— Întrebarea e simplă și o să-mi dai un răspuns: ești un democrat?

Nu mă așteptam la asta. Încerc să nu par agitat.

— Nu, lordul meu. Nu sunt un democrat.

— Nu ești un Reformator? Cineva care dorește să schimbe Compactul și să creeze o societate mai dreaptă, mai decentă?

— Umanitatea e organizată cum trebuie acum, spun eu ezitând, mai puțin câteva excepții notabile.

— Pliniu?

— Pliniu.

— Amândoi aveți talentele voastre. Și-ai face bine să nu-mi contești decizia de a-l ține aproape.

— Da, lordul meu. Dar eu sunt tot atât de democrat, cât ești tu un membru al familiei Lune.

Nu zâmbește, așa cum mă așteptam. În schimb, apasă un buton și-n difuzoare începe să se audă discursul pe care l-am folosit pentru a câștiga de partea mea echipajul de pe Pax. O hologramă de pe CH prezintă fețele diferitelor Culori.

— Urmărește expresiile fețelor.

El mă urmărește pe mine în timp ce trece printr-o serie de clipuri din diferite părți ale navei în timp ce echipajul ascultă discursul pe care l-am ținut înainte să se revolte împotriva comandanților lor Aurii.

— Vezi asta? Chiar aici. Scânteia? O vezi?

— O văd.

— Aceea e speranța.

Omul care mi-a ucis soția așteaptă ca fața mea să mă trădeze. Îi doresc succes.

— Speranța.

— Vrei să spui că am făcut o greșeală? întreb eu.

— Urât ca porțile lui Hades mi-e omul care ascunde în inimă un lucru, dar pe gură spune altceva, zice el amintindu-și vorbe străvechi.

— Inima mea a fost mereu deschisă.

— Asta zici tu.

Își deschide buzele ușor, șuierând cuvintele.

— Dar în timp ce teroriștii răspândesc minciuni pe net, în timp ce atentatele ne distrug orașele, iar Culorile inferioare încep să se agite nemulțumite, în timp ce începem un război în ciuda termitelor care ne rod fundațiile, tu spui asta.

— Orice haos e…

— Taci din gură. Știi ce s-ar întâmpla dacă ceilalți Guvernatori ne-ar crede Reformiști? Dacă celelalte Case m-ar privi ca pe un bastion al egalității și democrației? Uite, potențialii noștri aliați, zice arătând spre un pahar de pe masă pe care apoi îl împinge lăsându-l să se spargă-n bucăți. Viețile noastre, zice, arătând spre un altul care se sparge la rândul lui. E și-așa destul de rău că fiica mea se bucura de încrederea blocului Reformist de pe Lună. Tu nu poți să pari angajat politic. Rămâi un războinic. Rămâi simplu. Înțelegi ce spun?

Și dacă se alătură Culorile inferioare cauzei noastre? Vreau să-l întreb asta, dar și-ar pune Obsidienii să mă omoare pe loc.

— Înțeleg.

— Bine.

Augustus își privește mâinile, răsucindu-și inelul. Îl cuprinde ezitarea.

— Pot să am încredere în tine?

— În ce sens?

— Majoritatea oamenilor ar spune „da” fără să se gândească, zice, râzând tare și disprețuitor.

— Majoritatea oamenilor sunt mincinoși.

— Pot să am încredere în tine și să-ți ofer o putere independentă de a mea? zice, scărpinându-și falca încet. Asta e momentul în care mulți își părăsesc stăpânii. Momentul în care foamea le umple ochii. Romanii s-au lovit de asta tot timpul. E motivul pentru care nu-și lăsau generalii să treacă Rubiconul cu armatele fără permisiunea Senatului. Oamenii cu armate încep repede să-și dea seama câtă putere au. Și știu întotdeauna că genul lor de putere nu durează la infinit. Trebuie s-o folosească repede, înainte ca armatele să-i părăsească. Dar deciziile luate

în grabă pot ruina imperii. Fiului meu, spre exemplu, nu i se poate permite niciodată să aibă o asemenea putere.

— Are afacerile lui.

— Aceea e o putere lentă. Inteligentă mișcarea lui, chiar dacă nedemnă de numele meu. Puterea lentă poate distruge puțin câte puțin orice inamic static. Dar puterea rapidă, cea pe care o duci cu tine acolo unde dorești și poate face ceea ce vrei cu eficiența unui ciocan căzând peste un cui, aceea e puterea care taie capete și fură coroane. Ți-o pot încredința?

— Trebuie s-o faci. Sunt singurul care poate merge la Lorn.

Ochii lui sclipesc de mirare; nu-i obișnuit ca alții să-și dea seama de planurile lui. Și-ascunde repede surprinderea pentru că nu vrea să recunoască un merit când acesta trebuie recunoscut.

— Știai deja.

— Vrei să-l abordez pe Lorn, să-i cer ajutorul, pentru că el m-a învățat să folosesc briciul.

— Și pentru că te iubește.

— Nu sunt sigur că ăsta-i cuvântul, spun clipind ca un prost.

— A avut patru fii. Trei dintre ei au murit în fața lui. Ultimul, tatăl lui Lysander, într-un accident, precum știi. Cred că-i amintești de ei, deși ești de fapt mult mai capabil și mai puțin moral, ceea ce e în avantajul tău. Dar pe cât te iubește pe tine Lorn, tot atât mă urăște pe mine.

— Pe Octavia o urăște și mai mult, lordul meu.

— Totuși, n-o să fie ușor să-l convingi să ni se alăture.

— Atunci n-o să-i dau de ales.

27.

Jeleuri

Cei doi Telemanus mă așteaptă pe coridor. Kavax mă-mbrățișează de-mi trosnește spatele. Daxo mă salută dând din cap. Rămân nedumerit între ei. E prima dată când vorbesc cu oricare dintre ei fără să plănuim ceva violent. Sincer să fiu, i-am evitat de rușine pentru ceea ce am permis să i se întâmple lui Pax.

— Băiatul meu nu a pierdut niciodată decât în fața ta, zice Kavax. Micuțul Pax. Dacă tot a trebuit să-ngenuncheze, nu e nicio rușine că a îngenuncheat pentru prietenie, îmi doresc doar

să fi cucerit Olimpul alături de tine. Asta ar fi fost o priveliște pe cinste.

— Mi-ar fi plăcut să-l văd cum îi ia armura Proctorului Jupiter.

— Și eu am fost în Casa Jupiter, rânjește Daxo. Primus până când am pierdut în fața lui Karnus au Bellona.

— Atunci se pare că avem un dușman comun.

— Pe lângă nenorocitul ăla mic și uneltitor care l-a omorât pe fratele meu mai mic? întreabă Daxo încet. Avem mulți inamici comuni, Andromedus.

Kavax își ridică vulpea de jos. Îl linge pe gât și-mi aruncă o privire fioroasă înainte să se ascundă în barba lui roșcată și deasă. Are pieptul alb, picioarele negre și-o blană de un roșcat-închis care-i acoperă restul corpului. Mai mare și mai musculoasă decât o vulpe normală și cântărind aproape treizeci și cinci de kilograme, are mai degrabă dimensiunile unui lup.

— Vulpile sunt niște creaturi minunate, zice Kavax, mângâind fiara.

— Neastâmpărate. Omnivore. Rezistente la braconaj. Monogame. Foarte speciale, aprobă Daxo, și capabile să-și extindă teritoriile de vânătoare chiar și pe domeniile lupilor. Dar din cauza unei blestemate de ciudățenii a naturii, zice privindu-mă încruntat, vulpile se descurcă foarte prost în fața șacalilor. I-am cerut lui Augustus să-l alunge pe Adrius. Pentru o vreme, asta s-a și întâmplat, dar acum s-a întors în flotă.

— E-o nelegiuire, spun eu.

Amândoi aprobă din cap. Daxo îmi pune o mână pe umăr.

— Fetele, adică mama și surorile mele, au vrut să știi că noi nu te considerăm răspunzător de moartea lui Pax. L-am iubit pe băiețelul ăla și știm că nu vorbești despre el decât cu onoare. Știm că ți-ai botezat nava după el. Și n-o s-o uităm. Odată prieteni, pentru totdeauna prieteni. Aceasta e calea familiei noastre.

Kavax aprobă fiecare cuvânt pe care fiul rămas îl rostește. Îi aruncă vulpii o mână de jeleuri.

— Așa că dacă ai nevoie de noi, sugerează Daxo arătând spre camera de război, trebuie doar să zici și Casa Telemanus o să se alăture cauzei tale.

— Vorbești serios? întreb.

— L-ar fi făcut fericit pe Pax, mormăie bătrânul Kavax.

Îi strâng mâna și-mi încerc norocul.

— Să-mi fie iertate manierele, dar am nevoie de voi acum.

Sprâncenele uriașe se arcuiesc în timp ce cei doi uriași împărtășesc o privire surprinsă.

— Caută, Sofocle! Caută, zice Kavax entuziasmat.

Marea vulpe de la picioarele lui înaintează precaută să mă cerceteze, mirosindu-mi genunchii, privindu-mi ghetele și mâinile. Trece printre picioarele mele în timp ce adulmecă. Apoi sare pe mine punându-mi labele din față pe șolduri și îngropându-și botul în buzunarul meu. Sofocle iese cu două jeleuri, mestecând mulțumită.

— Magie! strigă Kavax bătându-mă pe umăr. Sofocle a descoperit semnul de aprobare prin magie! Ce bun augur! Daxo, fiul meu. Anunță-ți surorile și mama. Secerătorul ne cheamă. Casa Telemanus trebuie să-i răspundă!

— Fetele sunt în vizită pe Neptun, tată. O s-ajungă aici în câteva luni.

— Păi atunci, noi trebuie să-i răspundem.

— Sunt cât se poate de acord cu tine, tată.

— O să vă trimit instrucțiuni într-o oră, spun eu.

— Mare interes! zice Kavax îndepărtându-se. Le așteptăm cu mare interes.

Le strigă complimente Portocaliilor care trec, speriindu-i cu rânjetul lui aprobator. Eu și cu Daxo ne uităm după el.

— Chiar crede în magie? întreb.

— Zice că niște gnomi îi fură noaptea ceară din urechi. Mama spune că s-a lovit de prea multe ori la cap.

Daxo se îndepărtează, urmându-și tatăl. Dar nu-și poate ascunde un zâmbet inteligent când își aruncă un jeleu în gură și-mi dau seama de unde proveneau cele de la mine din buzunar.

— Eu zic doar că trăiește într-o lume mult mai distractivă decât a noastră. Să ne dai de știre repede, Secerătorule. Tata e nerăbdător.

•

După ce am avut o discuție via hologramă cu Șacalul pentru a-l pune la curent cu planul meu, pe care l-am modificat conform câtorva sugestii ale lui, mă-ndrept cu nava Pax spre Europa. O să dureze două săptămâni. Roque mi se alătură pe punte, privind echipajul scheletic de Albaștri. Nu zice nimic. Totuși, e prima dată când îmi caută compania de când am

plecat de pe Lună. E ca o greutate care-mi atârnă deasupra capului.

— Îmi pare rău…, încep eu.

— Nu vreau să vorbesc despre Quinn, zice el încet. Știu că ți-ai dorit războiul ăsta. L-ai gândit tu însuți în loc să ai încredere în mine c-o să-ți cumpăr contractul și-o să te protejez. Ceea ce nu știu e de ce m-ai drogat.

— Am vrut să te protejez. Pentru că știam c-o să am nevoie de tine după gală și nu puteam să-ți pun viața în pericol.

— Și cum rămâne cu ceea ce am eu nevoie? mă-ntreabă. Nu ai dreptul să faci alegeri în locul meu doar pentru că te temi c-o să interfereze cu planurile tale. Prietenii nu fac asta.

— Ai dreptate. A fost greșit din partea mea, dau eu din cap, vorbind serios.

— A fost o greșeală să-mi bagi un ac în gât?

— Mai mult decât o greșeală. Dar trebuie să știi că intenția a fost bună, chiar dacă ideea și modul în care am pus-o în aplicare au fost mai mult decât prostești. Dacă trebuie să mă pun în genunchi…

— Asta ar fi ceva.

Știu că glumește, dar fața lui nu trădează nici urmă de amuzament când se întoarce și pleacă.

28.

Fiii furtunii

— Vii la mine în fruntea unei furtuni, îmi zice prietenul meu, cu barba lui sură zburătăcită de vânt, în timp ce privește valurile de la mare distanță sub el. Știai că aici, pe lumea asta de ape, sunt băieți care-și scot schiturile pe vânturi mai puternice decât ăsta? Puștani din mahalalele Arămiilor, Roșilor, chiar și Maroniilor. Curajul lor e nebun, de-a dreptul dement.

Arată de la balcon cu degetul spre apa agitată și neagră, unde crestele valurilor ating zece metri.

— Li se spune fii ai furtunii.

Gravitația de aici e înnebunitoare. Totul plutește. La doar 0.136 din gravitația Pământului, fiecare pas pe care-l fac trebuie să fie măsurat și controlat, altfel o să țâșnesc patru metri jumătate în sus și apoi va trebui să aștept să plutesc înapoi jos. O luptă aici ar fi ca un balet subacvatic. Port cizmele gravitaționale doar ca să merg confortabil.

Bătrânul privește cum lumea oceanului se mișcă în jurul insulei sale. E așa cum mi-a spus întotdeauna să fiu – o piatră în mijlocul valurilor; ud, dar neimpresionat de vârtejurile din jurul său. Stropi de apă sărată aduși de vânt îi curg din barbă. Ochii de aur strălucitor clipesc în vântul aspru al furtunii.

— Când ești pe mare ai impresia că fiecare furtună o să distrugă lumea. Că fiecare val e cel mai mare din câte au fost vreodată. Băieții ăștia ies pe furtună extaziați de propria glorie. Din când în când apare însă și-o furtună adevărată. Le distruge catargele și le smulge părul din cap. Nu rezistă mult până când marea îi înghite cu totul. Dar mamele lor le-au plâns moartea cu mult înainte, la fel cum și eu am plâns-o pe-a ta în ziua în care ne-am întâlnit.

Se uită la mine pătrunzător, cu buzele strânse ascunse în barba deasă.

— Nu ți-am spus niciodată, dar eu nu am fost crescut în vreun palat sau oraș, ca mulți dintre Însemnații pe care-i cunoști. Tatăl meu credea că există două rele pe lume. Tehnologia și cultura. Era un om dur. Un ucigaș, la fel ca toți ceilalți. Dar duritatea lui nu se regăsea în ceea ce putea să facă, ci în ceea ce nu voia să facă, în moderația lui. În plăcerile pe care și le refuza sieși și fiilor lui. A trăit până la o sută șaizeci de ani fără ajutorul regenerării celulare. Cumva a trecut prin opt Ploi de Fier. Cu toate astea, n-a pus niciodată preț pe viață, pentru că o lua prea des. Nu era un om făcut pentru fericire.

Îl privesc pe fostul Cavaler al Furiei, Lorn au Arcos, aplecându-se peste balconul castelului său. O fortăreață de calcar ridicată în mijlocul unei mări adânci de nouăzeci de kilometri. Linii moderne modelează palatul. Nu e medieval, ci mai degrabă o contopire a trecutului cu prezentul – sticlă și oțel căzând în unghiuri ascuțite peste insula de piatră –, atât de asemănătoare cu omul pe care-l respect mai mult decât pe oricare alt Auriu din generația lui.

Ca și el, castelul e un loc aspru când vin furtunile. Dar când furtuna se duce, locul o să se scalde în lumina soarelui strălucind prin pereții lui de sticlă și peste suporții de oțel. Copiii o să alerge cei zece kilometri ai domeniului, trecând prin grădini și de-a lungul zidurilor, coborând spre port. Vântul o să li se joace prin păr, și tot ce-o să audă Lorn din biblioteca sa o să fie țipetele pescărușilor, vuietul mării și râsul nepoților lui și-al

mamelor lor, pe care-i păzește în locul fiilor lui morți. Singurul care lipsește e micul Lysander.

Dacă toți Auriii ar fi ca el, Roșii ar munci în continuare din greu sub pământ, dar le-ar spune care e scopul muncii lor. Asta nu-l face bun, dar îl face sincer.

E solid, lat în spate și mai scund decât mine. Își pune paharul gol de whisky jos și lasă vântul să-l ia. Cade și marea-l înghite cu totul.

— Se spune că-i poți auzi pe fiii morți ai furtunii urlând în vânt, murmură el. Eu spun că-i plânsetul mamelor lor.

— Furtunile de la curte au darul de a-i atrage pe oameni în mijlocul lor, spun eu.

Râde zeflemitor, ca unul care-și bate joc de ideea că eu aș ști ceva despre furtunile de la curte sau despre vânturile care bat.

Am venit la el în secret, zburând cu o singură navă, Pax, distrugătorul meu lung de cinci kilometri. I-am spus stăpânului meu că n-o să ne-ajute. Dar am păstrat speranța c-o să vrea să mă ajute pe mine. Totuși, acum, când îl văd pe Lorn au Arcos din nou, în carne și oase, îmi aduc aminte de natura acestui om și mă îngrijorez. Știe că locotenenții și căpitanii mei ne ascultă prin dispozitivul meu de comunicare. L-am respectat și i l-am arătat astfel încât să nu presupună că discuția noastră e una privată.

— După mai mult de un secol de viață, trupul încă nu mă trădează.

La o primă vedere, cineva ar putea crede că nu are mai mult de șaizeci și ceva de ani. Doar cicatricele îl îmbătrânesc cu adevărat. Cea de pe gât, ca un zâmbet, i-a făcut-o acum patruzeci de ani un Pătat în timpul Rebeliunii Regilor Lunilor, când Guvernatorii de pe lunile lui Jupiter s-au gândit să-și facă propriile regate după ce Octavia i-a luat tatălui ei locul de Suveran. Pe cea care-i acoperă o parte din nas i-a făcut-o Lordul Cenușă când se duelau în tinerețe.

— Cunoști expresia „Datoria fiului este gloria tatălui”?

— Am spus-o și eu.

— Eu am trăit-o, bombăne el. Am pierdut multe pentru propria mea glorie. Mi-am scos nava intenționat pe furtună. De fiecare dată cu femei și copii la bord.

Pentru un moment, lasă valurile să vorbească. Se sparg de pietre și-apoi se retrag, sorbind și trăgând după ele lucruri în marea numită Discordia.

— Nu cred că e normal să trăiești atât de mult. Strănepoata mea s-a născut noaptea trecută. Încă mai am mirosul de sânge pe degete.

Le-ntinde – seamănă cu niște rădăcini, strâmbe și bătătorite de la armele pe care le-au ținut. Au un tremur ușor.

— Astea au scos-o din întuneric înspre lumină, de la căldură la frig, și au tăiat cordonul. Ar fi o lume frumoasă dacă asta ar fi ultima carne pe care o despică.

Își relaxează mâinile și le lasă peste piatra rece. Mă-ntreb ce i-ar zice Mustang acestui om. Văzându-i față în față ar fi ca și cum m-aș uita la un foc încercând să aprindă o piatră. Mi-a contestat planul în public, dar, pe de altă parte, așa și stabiliserăm. Planuri în interiorul altor planuri în interiorul altor planuri.

— Să te gândești la ce simt mâinile, murmură Lorn. Astea două au simțit sângele fiilor mei când inimile lor îl pompau afară din trup. Au simțit răceala mânerului de brici în timp ce furau visurile tinereții. Au purtat dragostea unei fete sau femei și apoi au simțit acele bătăi de inimă topindu-se în tăcere. Totul pentru gloria mea. Totul pentru că nu mor la fel de ușor ca majoritatea, zice-ncruntându-se. Mâinile, mă gândesc, nu sunt făcute să simtă atât de mult.

— Ale mele au simțit mai mult decât îmi doream, spun eu.

Simt trecând prin ele trosnetul pe care l-am trăit când au spânzurat-o pe Eo. Textura părului ei. Îmi amintesc căldura sângelui lui Pax. Răceala de pe fața palidă a lui Lea în dimineața aceea înghețată când Antonia a măcelărit-o. Unsoarea nisipoasă și roșie a haemanthusului înflorind. Șoldul gol al lui Mustang când stăteam întinși lângă foc.

— Ești încă tânăr. Când o să ai părul alb o să fi simțit și mai mult.

— Unii oameni nu apucă să îmbătrânească.

Niciun Sondor al Iadului nu ajunge bătrân.

— Nu. Unii nu apucă, zice apăsând emblema cu leul Augustus de pe uniforma mea întunecată. Iar leii nu trăiesc cât grifonii. Vezi tu, putem să ne desprindem de lucruri.

Îmi plimbă prin față inelul familiei sale și își flutură brațele prostește, smulgându-mi un zâmbet. Îl poartă lângă inelul Casei Marte.

— Erai un Pegas cândva, nu-i așa?

— Era simbolul… este simbolul Casei Andromedus.

Falsa mea familie de Aurii. Dar simbolul îmi amintește de Eo. Ea mi-a arătat galaxia Andromeda înainte să moară. Înseamnă atât de mult și, în același timp, atât de puțin.

— Există onoare în a rămâne ceea ce-ai fost, zice el.

— Uneori trebuie să ne schimbăm. Nu toți ne-am născut atât de bogați ca tine.

— Să mergem să-l găsim pe Icar în pădure.

Mi-a vorbit despre el de multe ori pe Marte, dar nu l-am văzut niciodată pe animalul preferat de companie al lui Lorn.

— Carolina a uneltit cu Vincent și i-au făcut o jucărie nouă. Cred c-o să-ți placă.

— Unde sunt copiii? Mi-ar plăcea să-i revăd.

— În aripa de est până când pleci.

— Atât sunt de periculos?

Nu-mi răspunde.

Plec alături de prietenul meu de pe balcon chiar când unul dintre norii Europei scuipă un fulger albastru peste cerul întunecat. Oceanele ei se zbat și se ridică în timp ce valuri mari se sparg de zidurile albe, ca și când totul din această lume de ape ar complota să înghită insula făcută de om. În ciuda acestui fapt, castelul și furtuna dezlănțuită nu-nseamnă aproape nimic când te uiți la felul în care, dincolo de nori, Jupiter devorează cerul – un uriaș de gaz holbându-se la noi asemenea capului unui mare zeu de marmură.

În timp ce străbatem vila de piatră, Lorn îi salută bucuros pe toți servitorii care trec pe lângă el. Vede oameni, nu Culori. Cei mai mulți dintre ei îi sunt alături de ani de zile. Ar fi trebuit să studiez alături de el. Însă aș fi eșuat aici, un om mai bun, dar incapabil să schimb ceva de la atâtea luni distanță de Centru.

Sălile sunt pline de jucăriile copiilor. Aici îi e și familia – zeci de apropiați pe care i-a adus împreună după ce a părăsit viața publică. Majoritatea trăiesc împrăștiați prin arhipelagurile sudice unde apele sunt mai calde, fiind mai aproape de ecuator. Uraganele de luna asta i-au obligat să vină în nord și să se refugieze la bunicul-Lorn. Se pare că furtuna i-a urmărit.

Deschide o ușă mare de sticlă, conducându-mă în mijlocul citadelei sale. Aici are o pădure întinsă, de câteva hectare. Zidurile se-ntind în jurul pădurii izolând-o de apele furioase. Stindardul lui Lorn se înalță bătut de vânt – un grifon purpuriu mugind deasupra unui câmp alb ca zăpada. Ploaia cade șuierătoare peste copaci, până când Lorn activează o bulă electromagnetică. Acum sfârâie pe acoperiș ridicând un nor dens de abur. Merg fără să mă grăbesc în urma lui scoțând dintr-un buzunar ascuns în mânecă mici țepi negri, nu mai mari decât unghiile de la mână. Îi împrăștii prin mușchiul de lângă ușă.

— Ai venit la mine într-o navă de război furată ca să-mi ceri navele și oamenii. De ce? întreabă Lorn uitându-se înapoi curios.

Mă grăbesc să-l ajung din urmă și mai arunc câțiva țepi când se întoarce din nou cu spatele. Aștept să aducă vorba de Lysander.

— Pentru că jumătate din Marte e încă stăpânită de forțe loiale lui Bellona și Suveranei. Pentru a elibera Marte din mâinile lor avem nevoie de navele și de oamenii tăi. După ce le avem, Lorzii lunilor și ArhiGuvernatorii planetelor de la Margine o să ne sară în ajutor împotriva Centrului.

— Deci ai nevoie să te ajut în această trădare.

— E trădare din partea unui câine să muște mâna stăpânului când stăpânul încearcă să-l omoare? întreb eu.

— Teribilă metaforă.

Se oprește și privește atent prin pădure, căutând.

— Aha, zice și pornim din nou.

Scuipă peste pământul acoperit de mușchi și-mi face semn să-l urmez pe un deal. Cizmele mele rup un buștean îmbibat de apă.

— De ce ar trebui să-mi pese de tine?

— Pentru că tu m-ai antrenat.

— Tot eu am antrenat-o și pe Aja au Grimus.

— Dintr-un motiv sau altul, am senzația că mă placi mai mult decât pe ea.

— De ce-aș face-o?

— Pentru că am simțul umorului.

— Și Aja poate să fie amuzantă, zice râzând.

— Glumești, cu siguranță.

— Când întâlnești un bărbat, îl cunoști. Când întâlnești o femeie, ea te cunoaște pe tine.

Râde ca pentru sine amintindu-și ceva.

— Poate că ți-e mai ușor să te gândești la ea ca la cine știe ce monstru din întuneric. Dar e din carne și oase. Are prieteni. Are o familie. Și te consideră o amenințare la adresa lor.

— Cu toate astea, ea mi-a ucis una dintre prietene.

— Da, am auzit. Aveai copilul. Deșteaptă tactică, zice, privindu-mi briciul înfășurat pe braț. Toți își poartă briciul ca proștii acum?

— Așa e moda.

— E făcut să fie ținut strâns la șold. O să-ți tai mâna din greșeală, zice oftând. Generația ta… atât de aroganți. Mă-ntreb, băiețel arogant, credeai că dacă vii aici cu nava ta furată, eu, un om de o sută de ani, o să te urmez în luptă? Că o să-mi pun în pericol servitorii, familia și tot ce iubesc, pentru tine? Unul care m-a respins atunci când i-am cerut să se alăture Casei mele?

— Ai părăsit Societatea dintr-un motiv, Lorn, spun eu, ignorându-i răutatea. Îți mai amintești care era?

— Să scap de proștii trăncănitori.

— Eu cred c-ai plecat pentru că Societatea ți se părea bolnavă. Pentru că nu mai merita să te sacrifici pentru ea.

— Nu mai lătra la mine, cățelușule.

— Deci am dreptate.

— Nu. Nu ai dreptate, se-ntoarce el furios. Am părăsit Societatea nu pentru că e bolnavă, ci pentru că e moartă. Oamenii au fost făcuți să se sacrifice pentru ca umanitatea să reziste. Li s-au dat Culori, vieți limitate și ordonate ca să putem scăpa din ciclul fără de sfârșit al rasei noastre – de la prosperitate la lăcomie la război. Auriii trebuiau să păstorească celelalte Culori, nu să le devoreze. Acum suntem prinși din nou în același ciclu, însuși lucrul pe care ne-am asumat să-l evităm. Iar Societatea? Frumoasa sumă a tuturor demersurilor umane? E moartă și putrezește de sute de ani, iar cei care se bat pentru ea nu mai sunt decât vulturi și viermi.

— Deci nu din cauza morții lui Brutus ai plecat, spun referindu-mă la fiul lui cel mai mic care s-a însurat cu fiica, acum moartă, a Octaviei au Lune.

— Acela a fost un accident.

— Un accident convenabil, spun eu. Se zvonește că fiica Octaviei organiza un complot împotriva mamei sale.

— Nu apreciez zvonurile, spune pe-un ton grav.

— Dacă mă ajuți, îți pot da nepotul înapoi.

— Lui Lysander i se toarnă de atâta vreme otravă în urechi, că până acum i s-a răspândit în tot sângele. Nu e din neamul meu.

— Tu nu ești atât de rece, Lorn. L-am cunoscut pe băiat. E mai mult ca tine decât ca ea. Nu e rău. Luptă pentru el.

Lorn privește-n tăcere ploaia care cade peste bula electromagnetică.

— Te lupți cu un tiran pentru a-l înlocui cu un altul, zice el cu băgare de seamă. E același joc pe care l-am văzut de o sută de ori. Măcar știi pe cine servești?

— Am senzația că urmează să-mi spui.

— Nu o să încetez să-ți fiu profesor doar pentru că ai încetat să mă mai asculți. Stai jos. Nu vreau ca povestea asta urâtă să-l deranjeze pe Icar.

Stă pe un bolovan și-mi face semn să mă așez în fața lui. Ceea ce și fac. Se lasă în față și se joacă cu inelul gros al Casei Marte de pe degetul său.

— Casa Augustus a fost întotdeauna puternică. Sunt sigur că știi asta. Chiar și pe vremea când Marte nu era mai mult decât o mină de helium-3. Au mituit și-au omorât destui cât să câștige majoritatea contractelor guvernamentale. Și, pe măsură ce buzunarele li s-au umplut, le-a crescut și influența. Au devenit, alături de alte câteva familii – inclusiv Bellona și a mea – Lorzii lui Marte. Mai exista însă o familie, cu și mai multă putere, numită Cylus. Ei controlau funcția de ArhiGuvernator și erau favorizați de Senat și de Suveranul de atunci. Când stăpânul tău, căruia atunci i se spunea doar Nero, avea șapte ani, tatăl său s-a trezit într-o dispută cu Julius au Bellona, bunicul lui Cassius. Tatăl lui Nero a încercat să-i facă pe Maroniii care serveau Casa Bellona să otrăvească toată familia în timpul cinei. Planul a eșuat. Așa a-nceput războiul între Case. Tatăl lui Nero și-a chemat vasalii și i-a condus împotriva Casei Bellona și a ArhiGuvernatorului Cylus, care se declarase de partea lui Julius au Bellona. Suveranul de atunci nu a intervenit și a permis celor două familii să se războiască. Până la urmă, tatăl lui Nero a fost asediat în Agea, după ce flota i-a fost distrusă și capturată în apropiere de Phobos. Cylus a condamnat Casa Augustus la

moarte, cruțându-l doar pe micul Nero. I s-a permis să trăiască pentru ca o familie atât de veche, care participase și la Cucerire, să nu dispară din istorie. Se spune că ArhiGuvernatorul Cylus chiar i-a dat micului Nero struguri să-și astâmpere setea, când orașul ardea în jurul lor și nu mai era apă. După asta, l-a crescut la curtea lui. Douăzeci de ani mai târziu, Nero, care fusese întotdeauna considerat un om onest și onorabil, mult diferit de maleficul lui tată, i-a cerut mâna Ionei au Bellona. Era fiica cea mai mică a bătrânului Julius, și preferata lui.

Se uită lung la picăturile de apă ce cad din acele brazilor veșnic verzi.

— O cunoșteam bine. Fiii mei îi erau parteneri de joacă. Îl știam și pe Nero. Îmi plăcea de el, chiar dacă era cam distant când era copil. Sperând să vindece rănile deschise de generațiile trecute, să unifice și să fortifice Marte, ArhiGuvernatorul Cylus a fost de acord. Bellona s-a măritat cu Augustus. A fost o nuntă frumoasă. Am participat, reprezentând Suveranul în calitate de Cavaler al Furiei. Și m-am simțit chiar minunat. N-am văzut-o niciodată pe Iona atât de fericită ca atunci, la brațul tânărului și seriosului soldat. Dar în noaptea aceea, când toți cei din familia Bellona s-au întors la moșia lor, au primit un pachet. În el, bătrânul Julius a găsit capul fiicei lui. În gura plină de struguri a Ionei erau și cele două verighete. Și-a chemat fiicele și fiii, inclusiv pe tatăl lui Cassius, și-au zburat spre Citadelă pentru a-i cere ArhiGuvernatorului Cylus să facă dreptate, la fel cum făcuse cu douăzeci de ani în urmă când Casa Augustus se revoltase. Dar în loc să-l găsească pe vechiul lor prieten, l-au găsit pe tânărul Nero pe tronul ArhiGuvernatorului, apărat de Pretorieni și de doi Cavaleri Olimpici. Eram unul dintre ei, după ce Suveranul meu mi-a spus că Cylus reprezintă o amenințare la adresa Societății. Am făcut precum mi s-a ordonat. Casa Cylus a fost distrusă și ștearsă din istorie. Am aflat mai târziu că Nero ajunsese la o înțelegere cu fiica Suveranului de atunci. Tu o cunoști ca Octavia au Lune. Mai tânără pe vremea aceea, l-a convins pe tatăl ei să-i dea lui Nero tronul lui Marte și dreptul la răzbunare; la schimb a câștigat sprijinul lui Nero când a condus facțiunea care l-a răsturnat și ucis pe tatăl ei cinci ani mai târziu. Acesta e omul pentru care ai început un război.

— Nu știam, spun eu încet.

— Istoria e scrisă de învingători.

Lorn se uită la mine și ridurile de pe fața lui parcă se adâncesc.

— Nu vreau să merg la război, Darrow. La vremea mea, am văzut o lună arzând pentru că un singur om nu a vrut să se supună. Am condus un milion de luptători lansați din navete pentru a invada o planetă. Nici nu poți cuprinde cu mintea oroarea unui astfel de fapt. Nu te gândești decât la cât de frumos o să fie. Dar sunt bărbați. Sunt femei. Au familii. Și mor cu miile. Și n-o să poți să-ți protejezi nici cei mai apropiați prieteni. Aha! exclamă, arătând în sus. Uite-l pe Icar.

Stropi de ploaie se scurg din pini pe măsură ce trecem printre ramurile joase și-l găsim pe Icar, grifonul de companie al lui Lorn, dormind pe-un imens pat de mușchi pe promontoriul înalt al micii păduri. Icar doarme cu labele strânse sub el. Aripile îl învăluie în somn iridescente și strălucitoare de la picăturile de apă care îl acoperă. Uriașul lui cap de vultur e aproape mai mare decât mine, un singur ochi e cât capul meu. Artizanii l-au făcut bine.

— Pare împăcat când doarme, zice Lorn.

— N-am mai văzut unul atât de mare, spun eu, incapabil să-mi ascund admirația.

— Atunci n-ai fost la Polii lui Marte sau ai Pământului.

— Nu. De unde l-ai cumpărat?

— Artizanii de pe Marte l-au făcut pentru familia mea. Să-l ia naiba pe prostul ăla de Zanzibar care acum e atât de la modă. Icar e din aceeași rasă cu monștrii din zonele înalte ale polului nordic marțian. Cei pe care-i folosesc să-i sperie pe Obsidieni ca să creadă-n magie.

Îl mângâie ușor pe uriașul adormit.

— Mai ești îndrăgostit de fiica ArhiGuvernatorului? mă întreabă, privindu-mă cu speranță. Din cauza asta faci ce faci? Am auzit despre ea și băiatul Bellona.

— Nu-i vorba despre ce s-a întâmplat între ea și Cassius.

— Nu? oftează el. Asta măcar aș fi putut s-o înțeleg. Ai fost neglijent în timpul duelului, ar trebui să știi. Schema Nebunia lui Irenicus l-ar fi rezolvat în trei mișcări.

— N-am fost neglijent. Făceam spectacol.

— Ba ai fost. Violeții fac spectacol. Te-am antrenat eu să fii actor?

— Deci, până la urmă, îți pasă de mine, spun, trecând pe lângă el ca să-l mângâi pe Icar.

Nu-mi răspunde imediat, și-atunci îmi dau seama că momentul de care mă temeam cel mai mult e aproape.

— Într-o altă viață, ai fi fost unul dintre fiii mei, Darrow. Te-aș fi găsit mai devreme, înainte să se întâmple orice ți s-a întâmplat de ai ajuns atât de plin de furie. Nu te-aș fi crescut ca să fii un om măreț. Nu există liniște pentru oamenii măreți. Aș fi făcut din tine un om decent. Ți-aș fi dat puterea tăcută de a îmbătrâni lângă femeia pe care-o iubești. Acum, tot ce pot să-ți ofer e o șansă. Icar, strigă dintr-odată.

Grifonul se-ntoarce pe-o parte. Îmi văd propria reflecție în ochiul lui de chihlimbar. Pământul se cutremură când se mișcă. Doboară un copac la fel de ușor cum aș smulge eu un fir de păr.

Mă-ndepărtez de fiară, neștiind ce vrea să facă Lorn.

— Ce se întâmplă? îl întreb.

— Uită-te la nava ta, zice arătând în sus, în întuneric.

Printr-o spărtură în nori îmi văd nava lungă strălucind pe orbită. Nu mai e singură. Zece nave-torță se-apropie de ea, se strecoară după ecuatorul Europei pentru a o captura pe *Pax*.

— Un pluton de execuție Pretorian te așteaptă în casa mea. Aja au Grimus îi conduce. O să te prindă, o să te pună în lanțuri și o să te ducă în fața Suveranei.

— M-ai trădat? întreb.

— Nu. Au venit acum câteva zile. Au amenințat. Ce puteam să fac? Kellan au Bellona le conduce flota. O să-ți distrugă nava sau o s-o captureze. Nu pot să opresc asta. Dar nu vreau să mori. Așa că Icar o să te ducă pe o insulă unde am ascuns o navă pentru tine. Folosește-o ca să scapi.

— O să-ți rănească familia dacă fug?

— Pot să-ncerce, mârâie el. Asta e consecința alegerilor făcute de noi doi. Vreau să dispar în pace, zice stând cu spatele la mine. Așa că pleacă și nu te mai întoarce niciodată, Darrow.

Îmi face semn spre Icar și văd o șa subțire pe spatele fiarei – noua jucărie despre care vorbea. Dar nu am de ce să fug. Dau din cap știind ceea ce urmează să se întâmple.

— Îmi pare rău, prietene. Dar nu pot permite una ca asta.

— Să permiți? întreabă el, întorcându-se.

— O să ni te alături în acest război, spun, desfăcându-mi briciul. Fie că-ți place sau nu.

Le transmit Urlătorilor în cască să se pregătească de intervenție și Titanilor să aducă nava.

Se albește la față și se uită la fiara brodată pe tunica mea.

— Până la urmă, ești leu.

29.

Mânia bătrânului

Am pregătit cursa încă de dinainte să părăsesc flota. Toate secretele ajung până la urmă să fie șoptite la urechea lui Pliniu, iar el nu și-ar putea dori nimic mai mult decât să dispar înainte de vreme, mai ales după ce l-am provocat în timpul întâlnirii cu ArhiGuvernatorul. Așa că și-a făcut treaba. A plănuit și-a complotat până când a găsit un aliat împotriva marelui și răului de Darrow au Andromedus, în însăși persoana Suveranei, fapt pe care cu bucurie am să i-l transmit ArhiGuvernatorului cât se poate de repede.

Navele Suveranei s-au ascuns printre ruinele unei stații spațiale dezafectate, folosite cândva pentru operațiunile de terraformare. Kellan au Bellona a fost deștept, dar previzibil. Flota mea secundară mai mare – un detașament de nave Telemanus – pe care am ascuns-o în spatele altei luni mai mici, o să-i prindă în ambuscadă pe Bellona în șaizeci de secunde, țâșnind de pe cealaltă parte a lunii și folosindu-i gravitația pentru a câștiga viteză. Cu Roque la conducere, până la sfârșitul zilei o să am zece nave Bellona pe care-o să le adaug armadei mele personale.

— Știai, mă acuză Lorn cu glasul stins în timp ce mâna lui puternică mă prinde de gulerul uniformei și mă scutură. Știai.

Și știe și ce înseamnă asta pentru el. Nu e doar victoria mea. E înfrângerea lui. Într-o formă sau alta, e obligat să se alieze cu cineva. Eu doar i-am înlesnit alegerea.

— Dacă ești vulpe, joacă rolul iepurelui. Nu asta m-ai învățat? Dar o să pară că ai știut că întind o cursă pentru ea. Că m-ai anunțat în secret despre cursa pe care mi-a întins-o ea, spun atingându-l pe umăr când îmi dă drumul. Îmi pare rău, prietene. Cu-adevărat. Dar ești implicat în războiul ăsta.

Îi văd maxilarul mișcându-se, dar nu zice nimic.

— Suverana o să-și trimită din nou Pretorienii pe Europa, imediat ce plec, îi spun. Doar că de data asta o să vină după tine și ai tăi. Navele lor negre-purpurii o să te bombardeze de pe

orbită până când din orașele tale de pe arhipelag, de pe continent și din munții care se înalță la sud o să rămână doar sticla și-o să fie înghițite de mare. Apa o să măture turnurile distruse și din casa ta n-o să mai rămână decât criptele adânci. Asta dacă nu câștigăm.

Ochii lui caută în mine ceva care să-i câștige timp. În schimb, nu vede decât ceea ce l-a făcut să mă ia sub aripa lui încă de la început – pe el însuși. Majoritatea oamenilor ar da orice să vadă asta, dar acum și aici, el își dorește orice altceva.

— Mi-am pus familia în pericol ca să te ajut să fugi. Te-am luat lângă mine și te-am învățat. Iar tu mă trădezi la fel ca ceilalți. La fel ca Aja.

— Cauți milă? Tu m-ai lăsat să vin aici, Lorn. Mi-ai condamnat prietenii de deasupra la tortură și moarte oferindu-mi în același timp mie o cale de-a evada. Dar prietenii mei n-o să fie luați prizonieri.

Arăt în sus spre dârele de foc pe care navele flotei mele secundare le lasă pe cerul nopții, țâșnind deasupra Europei.

— Urăște-mă, dar luptă alături de mine, îi spun lui Arcos. Doar așa familia ta o să supraviețuiască.

Îi întind mâna fostului meu profesor. El își scoate briciul.

— Ar trebui să te omor.

— Pot să vin și să-l împușc pe boșorog? mă întreabă Sevro prin stație.

— Rămâi pe poziție, îi spun.

— Uiți, zice Lorn scoțându-și datapad-ul din buzunar, că aș putea să-mi pun flota să o distrugă pe a ta, băiete.

— Nu înainte ca a mea s-o ia pe-a Suveranei.

— Dar ea o să știe care a fost poziția Casei Arcos. O să știe că m-ai păcălit, iar Casa mea n-a avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat.

— Atunci fă-o, îi spun lui Lorn. Lansează-ți navele, dacă vezi în cauza mea ceva rău. Doboară-mă, dacă ți se pare că sunt un monstru, îi spun, înaintând și apropiindu-mă de el. Dar cunoști inima care bate aici înăuntru. Alege-mă pe mine. Sau alege întunericul.

Îi fac semn să se uite în jos, spre locul pe unde am intrat în pădure. Doisprezece Pretorieni Obsidieni se-ncolonează după aceeași ușă de sticlă pe care am folosit-o și noi. Bărbați și femei uriașe, în armură neagră cu purpuriu și coifuri-craniu. Doar un

singur Pătat – mai zvelt decât ceilalți, ca o viespe care stă ridicată. Armura lui e albă și pătată-n nuanțe sângerii.

Sunt la mai puțin de cincizeci de metri distanță. Alături de ei, mai scund, dar mai strălucitor, e Cavalerul Proteic în echipamentul ei auriu. Briciul ei tremură-n culorile unei nebuloase, iar armura-i vibrează ca valurile ce se lovesc cu putere de zidurile albe ale insulei lui Lorn. Aja se uită spre cerul nopții, văzând ambuscada mea în plină desfășurare. Își retrage casca-n armură.

— Și trădătorii-au ajuns doi, strigă. Casa Arcos a trădat și ea. Lorn. Stai alături de lei?

— Casa Arcos nu e implicată, îi răspunde Lorn.

— Nu e implicată?

Ucigașa lui Quinn se-ncruntă și-și înclină capul ca să-i văd cicatricele lăsate de dueluri pe gât. Ochii ei de pisică cercetează pădurea în căutarea unei curse.

— Nu există așa ceva.

— Am fost păcălit, la fel ca și tine, Aja, strigă Lorn. Darrow știa că sunteți aici. Nu știu cum a aflat. Dar eu nu-ți sunt dușman. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace.

— Asta n-a fost niciodată o opțiune! zice Aja. Știi asta mai bine decât oricine. Ori ești cu noi, ori ești împotriva noastră, Lorn.

— Aja. Nu. N-am niciun rol în toată treaba asta! Niciunul!

— Cei puternici au întotdeauna un rol, mormăi eu.

— Nu permit să mi se forțeze mâna, zice privindu-mă mânios. N-am nicio dispută cu niciunul dintre voi. Acum sunt un om al păcii.

— Atunci de ce-ai scos sabia? zâmbește Aja. Fă ce știi. Coboară și vorbește, profesore. N-ar trebui să strigăm! Nu asta-mi ziceai când ridicam vocea de furie?

Se uită cu atenție la grifonul care acum mârâie lângă noi. E mai mare decât patru cai. Mă întreb ce i-ar face ghearele alea armurii ei.

— Navele ei sunt pierdute, îi șoptesc lui Lorn. Ce crezi c-o să-i ceară Octavia să facă?

— Să ne omoare. De ciudă.

— Atunci nu ai de ales, spun cu glas scăzut.

— Așa s-ar părea.

Aja mă privește cum îngenunchez și strâng în mână pământ. M-a studiat. Știe ce înseamnă asta. Și probabil că se întreabă ce plan am. De ce-am venit singur. Dacă organizez o ambuscadă în cer, de ce n-aș organiza una și pe pământ? Mă pregătesc să-i strig ceva, când o altă siluetă intră pe poartă pentru a se alătura Ajei. E bine făcut. Cu pielea mai întunecată decât a mea. Are un rânjet pe fața plictisită, de patrician. Tactus. În armură de Pretorian. Se strecoară în față, o umbră în negru și purpuriu, și privește cu băgare de seamă cerul nopții înainte de a-mi arunca un zâmbet strâmb.

— Că tot vorbeam de trădători, strig eu. Salutare, Tactus! Drăguță armură.

— Secerătorule, bunul meu domn! urlă Tactus și imediat trece la subiect: Unde-i Sevro?

Se-apleacă să-i spună ceva lui Aja. Ea se îndreaptă de spate și se uită-mprejur spre copaci. Oamenii ei se strâng într-o poziție defensivă. Tactus îi avertizează despre trucurile mele. Știu că ceva e-n neregulă. Își activează scuturile aegis care strălucesc deasupra armelor.

Lorn închide ochii și ridică mâna stângă în aer, sub vântul biciuitor al furtunii.

— Pe Aja lasă-mi-o mie. O să ai mai multe șanse împotriva Pătatului.

— Nu. Sunt toți ai mei. Sevro, sus.

Urlătorii ies din mare în spatele castelului. Apa șiroiește de pe ei în timp ce se ridică în tăcere peste zidurile înalte de o sută de metri cu armurile strălucind asemenea elitrelor negre ale gândacilor. Pe pieptul fiecăruia a fost vopsit un leu auriu. Aurul strălucește în lumina fulgerului. Aterizează în tăcere în jurul nostru.

— Fiii mei ai furtunii, îi spun lui Lorn.

Douăzeci de noi recruți s-au alăturat din familiile Urlătorilor și din rândurile Casei Telemanus. Sevro a organizat probele. Aud că a fost destul de amuzant. Șerpii, alcoolul și ciupercile au făcut parte din recuzită. Asta-i tot ce mi-au zis.

— Spiridușule! De ce te-ascunzi tot timpul? strigă Tactus.

Vocea lui e plină de curaj, dar se uită din nou îngrijorat spre cer.

— Măcar de data asta a fost mai bine decât în burta unui cal.

Sevro își scoate cuțitul de jupuit, cel cu care acum câțiva ani lua scalpuri alături de Harpia. Are lama curbată. Face semn cu lama spre vintre și apoi spre Tactus. Privirea i se întoarce spre Aja.

— Ai omorât un Urlător, Aja, spune el. Proastă mișcare.

Așa cum mă așteptam, apariția Urlătorilor îi liniștește pe Aja și Tactus. Treaba are sens pentru ei: aveam soldați ascunși. Acum nu-i mai am. O luptă până la moarte. Onoare. Mândrie. O forță împotriva celeilalte. Pretorienii Obsidieni își încep înfiorătoarea incantație gutturală. Tot ce vor oamenii ăștia e un sfârșit glorios. Să se alăture rudelor lor între zidurile vesele ale Valhallei cu săbiile în mână. Fac un pas înainte la ordinul Ajei. Cei mai periculoși bărbați și femei din Sistemul Solar, printre ei un Pătat.

Iar eu aplic metoda lui Evey.

Asigurându-mă că Aja e la vedere, detonez țepii-mină pe care i-am presărat când mă plimbam cu Lorn prin pădure. Doar Tactus e suficient de rapid. O prinde pe Aja din spate și o trage cu putere înapoi, atât de tare încât din cauza gravitației scăzute trec amândoi prin ușă când prima explozie bubuie în aerul sărat.

Exploziile sunt în serie. Mai întâi unda de șoc dezactivează scuturile electromagnetice ale Pretorienilor și-i împrăștie în aer. Apoi se creează o gaură gravitațională care-i trage-napoi spre sursa exploziei ca un aspirator ce adună muște; după asta urmează a treia fază – mecanică pură – care le distruge armura, oasele și carnea, aruncându-i pe războinici înspre exterior și împrăștiindu-le resturile în gravitația scăzută la fel ca o păpădie suflată în vânt. Mâini și picioare cad încet la pământ. Explozia distruge acoperișul și ploaia cade din nou peste grădină, stingând focurile și spălând sângele care se scurge în cele douăzeci și patru de cratere produse de bombe. Doar trei Pretorieni supraviețuiesc; nu sunt într-o stare prea bună.

— Nu o lăsa să scape, îi aud vocea lui Roque, care urmărește transmisia via hologramă din nava de deasupra.

Urlătorii mei încă nici nu s-au mișcat.

Lorn e furios pe mine și zice ceva despre onoare.

— Ce? râd disprețuitor. Crezi că mă lupt după reguli?

— Darrow…, șuieră Sevro în timp ce eu aștept. Darrow…

— Rămâi pe poziție.

— O să scape! Darrow! zice Roque.

Vocea lui mă înspăimântă. E plină de o răutate pe care nu știam că o are în el.

Mârâi la el să fie atent la ce-are de făcut în luptă.

— Darrow…, imploră Sevro. Am stat destul.

Lorn mă privește, începând probabil să înțeleagă.

— Vânați, spun, pocnind din degete.

Urlătorii se reped în sus ca niște lupi eliberați pentru a termina ceea ce bombele au început. Îi doboară pe Pretorienii care-au mai rămas. În mijlocul urletelor, Sevro strigă numele lui Tactus și se năpustesc în castel să-l caute pe trădător și pe Aja.

— Darrow, de-a ce te joci? întreabă Roque prin stație.

Permit hologramei lui să apară în colțul display-ului HUD al căștii mele. Mușchii feței îi tremură.

— Dacă ucigașa lui Quinn scapă…

— Rezolvă asta, îi spun lui Roque în timp ce primesc rapoarte că una dintre navele noastre torță e atacată puternic.

Nu e atent. Mor oameni acolo.

— Concentrează-te pe ce ai de făcut, îi spun și închid transmisia.

Imaginea Harpiei îmi apare pe display.

— Calul de mare e la fund.

— Bun. Și Tactus?

— Nici urmă de el.

— Recepționat, spun și închid conexiunea.

— Aja s-a aruncat în mare. Dar nu dau de Tactus, îmi spune Sevro câteva minute mai târziu, în timp ce Urlătorii scotocesc interiorul castelului trecând din încăpere în încăpere.

— Se ascunde. Asta dacă nu s-a teleportat, zice scuipând la gândul unei asemenea făcături de science fiction. Întreabă-l pe boșorog unde sunt.

O îngrijorare sinistră mi se strecoară în minte. Mă întorc spre Lorn.

— Ce le-ar cere Lune să facă dacă nu reușeau să ne omoare pe mine și pe tine? Dacă ar crede că cineva nu-i mai e de folos, ce le-ar ordona să facă?

Rămâne pentru un moment nemișcat în ploaie. Apoi se albește la față.

— Copiii…

Arcos mă-npinge la o parte și aleargă printre resturile carnagiului produs de bombe spre ușa distrusă de sticlă.

— O să-mi ucidă nepoții, strigă întorcându-se.
— Unde sunt copiii? îl întreb pe Sevro.
— Care copii? N-am găsit niciunul.
Mă iau după Arcos, înjurând.
— I-am ascuns, îmi spune peste umăr în timp ce aleargă pe coridorul castelului.
E rapid pentru un bătrân, dar gravitația ne încetinește atât de mult, încât începem să ne folosim mâinile pentru a trece pe pereți și pe tavan și cizmele gravitaționale pentru a parcurge sălile mari ale castelului. Ne-aruncăm peste fiecare colț. Când atinge capul unui grifon de piatră și peretele de oțel se deschide spre un tunel ascuns, simt mirosul de sânge. Două cadavre zac la celălalt capăt al tunelului. Un Cenușiu și un Obsidian. Îl împing pe Arcos la o parte și zbor înainte, trăgându-mă de-a lungul unor scări prinse cu lanțuri de tavan, până ajung în fața a doua uși. O deschid pe una dintre ele. E doar o debara. O deschid pe cealaltă și las briciul să-mi alunece-n mână.
— Tactus, zic încet.
Stă cu spatele la mine. Trei trupuri de Obsidieni zac lângă el, sângele scurs ajungându-i la cizme. Briciul i se strânge în mână, întărindu-se în timp ce el stă cu capul plecat într-o cameră plină de femei și copii. Sângele se scurge de pe lama de mercur.
Când am venit, Arcos a ascuns de mine copiii aici – Aurii, Argintii, Rozalii și Maronii. Tactus ar putea ucide jumătate doar cu o lovitură leneșă de brici înainte să ajungem la ei.
— Tactus, amintește-ți de frații tăi, îi spun, uitându-mă la copii.
— Frații mei sunt niște căcați, râde el grosolan cu o voce care sună ciudat. Au zis că trebuie să ies din umbra ta. Mama îmi spune Marele Servitor. Știai asta?
Copiii plâng în colț. Unul dintre ei își ascunde fața în poala mamei lui. Femeile nu sunt înarmate. Nu sunt războinice ca Victra și Mustang. O bonă Maronie acoperă ochii unui copil Auriu. Îl aud pe Arcos în tunel în spatele meu.
— Ordinele suveranei sunt greșite, îi spun lui Tactus.
— M-a întrebat dacă aș putea să-ți iau locul, Secerătorule, spune Tactus încet. A zis că ea nu crede c-aș putea. Zicea că am stat atât de mult în umbra ta, încât nu știe dacă o să ajung vreodată ceva mai mult decât o prelungire de-a ta. Eu i-am spus că aș putea să fac orice faci și tu.

— Tactus, e malefică.
— Crezi?
Scuipă sânge fără să se întoarcă spre mine.
— Același lucru se spune și despre tine. Toți se întreabă cine te crezi de faci lucrurile pe care le faci. Să contești bărbații și femeile pe care îi contești. Se-ntreabă ce drept ai tu.
— Toți avem dreptul să contestăm. Asta-i ideea.
— Ideea. Era și-o idee? întreabă el. Eu n-am fost anunțat niciodată. Tu m-ai luat pur și simplu. Nu mi-ai zis niciodată nimic.
Exact cum fac acum cu Roque.
— Întotdeauna ai șușotit cu alții. M-ai dat la o parte ca și când aș fi fost vreun prost. Ești exact ca ea…
— Ca mama ta?
Nu zice nimic. Arcos se-apropie în spatele meu. Întind o mână ca să-l opresc.
— Tu i-ai ucide, dacă Augustus ți-ar ordona asta? mă-ntreabă Tactus, întorcându-se încet.
— Nu, spun eu. Aș prefera să mor.
— Așa mă gândeam și eu. Avea dreptate. Sunt Marele Slujitor.
— Nu știu ce-ar trebui să fac acum, Tactus, spun eu deschizându-mi brațele în fața lui.
— Asta-i o premieră, râde el cu amărăciune, glasul înecându-i-se puțin.
— Nici pe departe. Nu știam ce fac nici atunci când te-am biciuit, Tactus, spun eu. La Institut. Nu voiam să te pierd din armata mea datorită calităților tale. Dar nici nu puteam să nu te pedepsesc.
— Calități. Calități. Calități. Atunci asta e diferența dintre noi doi.
Vocea i se îngroașă și mai mult.
— Pentru că dacă ar fi fost armata mea, ți-aș fi zburat capul ăla arogant.
Se-ntoarce și mai mult și-ncep să-mi dau seama cât de mult i-a distrus explozia fața.
— Știi ce se-ntâmplă dacă-l omori pe oricare dintre ei?
Dă din cap spre mine, apoi spre Cavalerul Furiei, ca și când ar spune că unul sau celălalt dintre noi oricum o să-l omorâm.
— Nu-mi pare rău că l-am luat pe Lysander, să știi.
— Nu cred că-ți pare vreodată rău pentru prea multe lucruri.

— Nu-mi pare.

Chicotește și-și înmoaie un deget în sângele care-l înconjoară.

— Dar cred că n-ar fi trebuit să o fac. La Institut te testam. Dar... voiam să văd ce-o să faci. Dacă erai demn de urmat.

— Și eram?

— Știi răspunsul la asta.

— Mai sunt?

— Întotdeauna, dă el din cap.

O zice cu atât de mult patetism, încât mă simt ca și când mi-ar scoate cineva inima prin gât. E un trădător, un mincinos și un trișor. Cu toate astea, eu văd un prieten. Vreau să-l vindec și să-l fac din nou întreg. Ce-i în capul meu? Trebuie să-l omor. Dar am mai făcut asta înainte și cu Titus. Lanțul ăsta mă distruge. Moartea cere moarte care cere moarte, întotdeauna mai multă moarte.

— Și dacă te las să trăiești? spun brusc, atrăgându-mi o privire confuză și agitată din partea lui Tactus.

Desigur că nu înțelege iertarea.

— Și dacă te primesc înapoi?

— Ce?

— Dacă te-aș ierta?

— Minți.

Se-ntoarce înspre mine și văd întregul efect pe care bomba l-a avut asupra lui. Are nasul strâmb, rupt. Restul arată ca o cireașă curățată de piele. Prietenul meu...

— Nu mint.

Pe vremuri nu am avut încredere în Tactus și l-am pierdut. Acum o s-o fac. O să merg pe același drum pe care îi cer și lui să meargă. Fac un pas în față.

— Știu că există bine în tine. Ți-am văzut fața când copiii ăia au fost omorâți la gală. Nu ești un monstru. Întoarce-te la mine. O să fii iar unul dintre locotenenții mei, Tactus. O să-ți dau comanda unei legiuni când o să atacăm Marte. O să-mi porți stindardul. Dar nu poți să porți armura aia urâtă.

— Nici nu e confortabilă, zice zâmbind ușor. Dar Sevro, Roque, Victra...

— Le e dor de tine, mint eu. Pune jos briciul și întoarce-te în armata mea. Îți promit că o să fii în siguranță.

Briciul i se înmoaie în mână. Unul dintre copii se-ncumetă să zâmbească plin de speranță la fratele lui mai mic.

— Doar lasă copiii în pace, și totul este iertat.

Vorbesc serios. În adâncul inimii chiar vorbesc serios.

— Cu toții facem greșeli, spune el.

— Cu toții facem greșeli. Doar întoarce-te. N-o să-ți fac rău, spun lăsându-mi și eu briciul. Și nici Arcos.

Mă uit fix la Arcos până când dă complice din cap.

— Vreau să mă întorc acasă, murmură Tactus cu vocea îndurerată. Vreau să mă întorc acasă.

— Atunci întoarce-te.

Briciul lui Tactus cade cu zgomot pe podea și el se lasă într-un genunchi în fața mea. Respiră greu din cauza durerii. O senzație de ușurare umple camera. Copiii încep din nou să plângă din cauza traumatizantei treceri de la moarte la viață. Bonele îi îmbrățișează pe cei pe care îi au în grijă, lacrimile lăsându-le urme pe obraji.

Mă duc spre Tactus și îi întind mâna ca să-l ridic. Mă prinde într-o îmbrățișare disperată și plânge pe umărul meu. Trupul îi tremură, chipul însângerat îmi pătează armura.

— Îmi pare rău, repetă încontinuu.

Plânge cu disperare pe umărul meu, strângându-mă cu putere în brațe. Fața îi e distrusă. Îl îmbrățișez și eu. Extenuarea mă ajunge din urmă. Tristețea lui e ca o greutate care aproape că mă face să mă înec în plâns. Dar mă ține la suprafață ciudatul sentiment de a-l avea înapoi, lângă mine, ținându-mă strâns. Te umple de smerenie să știi că cineva nu poate trăi fără tine, să știi că, deși te-a trădat, nu-și dorește nimic mai mult decât iertarea. Și-n timp ce se ține de spatele meu, îmi pun brațele în jurul armurii lui și încerc să nu plâng la rândul meu. Chiar și cei cruzi simt durerea. Și chiar și cei cruzi se pot schimba. Sper ca asta are să-l schimbe. Ar putea să facă atât de multe, măcar de-ar învăța.

În multe feluri, el e întruparea rasei sale. Și atunci, dacă Tactus se poate schimba, Auriii se pot schimba. Trebuie să fie înfrânți, dar trebuie să li se ofere o șansă. Până la urmă cred că asta ar fi vrut Eo.

După ce termină și cu ultimul suspin și ne dezlipim unul de altul, rămâne lângă mine, loial ca un cățeluș, privindu-mă pe ascuns în căutarea unor semne de afecțiune. Mâinile îi tremură din cauza durerilor provocate de răni și totuși privește în tăcere alături de Arcos și de mine cum copiii, mici și mari, se strâng

spre ieșirea din buncărul ascuns alături de bonele lor. Pietricică coboară și ne anunță bucuroasă că Roque tocmai termină treaba din spațiu. Văzând rănile lui Tactus se albește la față. Îi spun să aducă un Galben.

Curând, Lorn, Tactus și cu mine rămânem singuri în beci.

Lorn se uită la noi.

— Și-acum c-au plecat copiii, consecințele.

Mâna i se mișcă mai repede decât aripile unui colibri. Scoate un pumnal ionic și îl înfige de patru ori la subrațul lui Tactus, acolo unde armura e mai slabă. M-arunc să-l opresc pe Lorn, dar faptul e deja consumat. Răsucește pumnalul ca și când ar stoarce un prosop, secționând artera, un bătrân care omoară un tânăr. Fața distrusă a lui Tactus se schimonosește de durere; se chinuie să respire de parcă ar fi știut că până la urmă avea să plătească pentru ce a făcut.

Lorn pleacă. Și-l țin în brațe pe prietenul meu muribund, iar ochii lui se sting privind spre un loc îndepărtat unde poate c-o să găsească pacea pe care Roque i-a dorit-o întotdeauna.

30.

Nori de furtună

— Cât mai avem până la punctul de întâlnire? o întreb pe Orion pe puntea de comandă.

Cu excepția servitorilor, suntem doar noi în fața hublourilor de observație din *Pax*, privindu-mi navele cum trec prin spațiu. Ultimele care s-au alăturat armadei noastre tot mai numeroase poartă emblema purpurie cu grifonul furios al lui Lorn. Alături de ele zboară navele de război vopsite în negru, albastru și alb capturate de la Kellan au Bellona deasupra Europei. Portocalii și Roșii se târăsc pe exteriorul acestor monștri de metal reparând găurile făcute de navetele-căpușă și pregătindu-le pentru asediul planetei Marte.

— Trei zile până la Stația Hildas. Celelalte nave cred c-o să ajungă înaintea noastră, *dominus*.

Kavax și Daxo se-apropie din spate. Mă-ntorc spre ei și-arăt prin geam spre cele zece nave ale lui Kellan au Bellona.

— Vă mulțumesc pentru cadouri, le spun.

— Planul tău, prada ta, zice Kavax.

— Și, desigur, un procent pentru noi, adaugă Daxo, ridicându-și sprâncenele aurii. Cincizeci la sută că le-am găsit.

Mă uit la el amuzat.
— Bine, atunci treizeci la sută, pentru că lui Pax îi plăcea de tine.
— Zece la sută, strigă Kavax.
— Nu ești un bun negociator, Pretore, spun eu dând din cap.
Dă din umeri împăciuitor și face semn cu veselie spre jeleurile de pe jos. Îl dă drumul lui Sofocle, încurajând vulpea să le termine pe toate.
— Douăzeci, zice Daxo întinzându-și mâinile cu mișcări ce par întotdeauna a fi ale unui om mult mai slab și mai intelectual decât el. E corect, nu? Am pierdut o sută șaizeci de Cenușii și treisprezece Obsidieni.
— Atunci treizeci la sută compensație. Pentru că suntem prieteni.
— Trei nave! Ce târguială! proclamă Kavax. Ce târguială. Câteodată, omului îi trebuie o târguială bună, zice bătându-mă pe spate și trosnindu-mi din nou toate încheieturile. Măcar de-am fi prins-o și pe Aja. Asta da pradă de împărțit.
— Din păcate, a scăpat în mare.
Le fac un semn spre Ragnar care stă la marginea punții.
— Aud că s-a descurcat bine.
Înalt și palid, se uită în continuare la mine din spatele bărbii și-a tatuajelor runice, părând la fel de lipsit de emoții pe cât sunt de plini de ele Kavax și Daxo.
— Conducătorul echipei de asalt a fost ucis. La fel și locotenenții lui. S-a lăsat cu capete sparte. S-au întâlnit cu unii dintre prietenii lui Kellan, zice Kavax cu asprime, scotocindu-se prin buzunare după mai multe jeleuri în timp ce vulpea îl zgârie pe picior. Nu mai am niciuna, prințișorule.
Se uită la mine și zâmbește încrezător.
— Ai tu niște jeleuri?
— Nu, îmi pare rău.
— Ragnar a preluat conducerea. S-a descurcat bine, zice Daxo.
— A preluat conducerea? întreb.
— Era o brigadă de ucigași Însemnați, explică Kavax. Șase dansatori Bellona, băieți nobili fiecare, i-au tocat pe Auriii noștri și aproape pe toți Obsidienii. Pătatul ăsta i-a strâns pe Cenușiii rămași și câțiva Obsidieni și-a reușit să cucerească nava.
— A supraviețuit vreunul dintre dansatorii ăștia?

— **Nu.**

Ragnar privește din nou în pământ ca și când s-ar aștepta la o pedeapsă.

— Bine lucrat, bunul meu domn.

Și Kavax și Daxo mijesc ochii în fața unei astfel de familiarități.

A meritat totuși, măcar pentru zâmbetul cu care Ragnar mă surprinde. Un rânjet larg și galben cu toți dinții.

— Crezi că ar putea face mai mult? întreb.

— Ce vrei să spui? zice Daxo ezitant.

— Ar putea conduce în absența unui Auriu?

Daxo și Kavax schimbă priviri îngrijorate.

— Ce câștig ar putea ieși din asta? întreabă Daxo.

— L-aș putea trimite în locuri unde nu pot trimite Auriii?

— Nu există un astfel de loc.

Kavax își încrucișează brațele. Am mers prea departe.

— Sigur că nu, zâmbesc eu, încercând să-i liniștesc. E doar o teorie. Mintea mi-o mai ia razna din când în când.

Îl bat pe Kavax pe umăr și pleacă amândoi spre nava lor.

— Ai întrecut limita, zice Orion.

— Poftim?

— Ai urechi.

Îmi cobor privirea cercetând tatuajele albastru pal care-i acoperă pielea întunecată ca și când în matematica lor ar sta cheia minții ei.

— Observi cam multe pentru un Albastru.

— Pentru că știu care-i mersul lumii și dincolo de conexiunea digitală? Mi se trage de la munca în port, *dominus*. Când ești jos de tot trebuie să fii atent la toate.

— Care port? o întreb.

— Phobos. Tata era Docher, s-a născut în afara Sectei. A murit când eram mică. O copilă trebuie să fie mereu atentă dacă vrea să crească mare în Stupurile orașelor port. E singura cale să învingi monștrii.

— Nu e singura cale, spun eu.

— Nu? întreabă ea surprinsă.

— Poți oricând să devii și tu un monstru.

Orion se întoarce dinspre hublou și se uită la mine. O inteligență ascuțită arde în spatele ochilor ei reci.

— În asta stă frumusețea spațiului. Un miliard de drumuri de ales.

Scap fără să răspund când Albastrul de la comenzi strigă:

— *Dominus*, o navă de asalt se apropie de noi. E Virginia au Augustus.

31.

Lovitură de palat

— Tata a fost capturat, îmi spune coborând în grabă rampa din nava ei fumegândă.

E flancată de gărzi de corp Obsidiene cu armurile-nsemnate de luptă. Doisprezece Cenușii ies din navetă în spatele lor. Sun-hwa de pe Luna îi conduce. Sunt cu toții mercenari, simpli și periculoși. Vânătorii Șacalului. Sevro îi privește cu îngrijorare.

În jurul nostru sute de distrugătoare-de-aripi și douăsprezece berze sunt parcate în hangar – un spațiu suficient de mare să cuprindă Comuna și toate orașele de pe Lykos. Portocaliii se agită în jurul navelor, pregătind revizii înaintea unei eventuale invazii a lui Marte.

O-ntâmpin pe Mustang cu propriul meu anturaj – Lorn, Sevro, Urlătorii, Victra și Ragnar. Roque nu a răspuns chemărilor mele. Vreau să alerg și s-o iau în brațe, dar Mustang e furioasă. Spumegă de nervi. Cearcăne întunecate-n jurul ochilor teribili. Extenuarea i se citește pe față.

— Pliniu a dat o lovitură de palat. Mi-a arestat fratele. Mătușa mea e moartă, copiii ei au fost uciși alături de șase dintre Pretorii noștri. Mai mult de douăzeci dintre vasalii tatălui meu au făcut noi jurăminte de loialitate. Și-am pierdut controlul asupra flotei.

O-ntreb pe Mustang dacă e rănită.

— Rănită? scuipă ea cuvântul. De parcă asta ar conta. Mi-au omorât oamenii. Mă îndreptam spre Academie pe ascuns și de cum mi-am lansat navetele-căpușă și navele de antrenament spre stația spațială, o flotă Bellona a apărut din spatele unui asteroid și mi-a distrus toate navetele-căpușă. Zece mii de oameni. Morți. Nu erau obligați să o facă. Aveau atâtea arme ațintite asupra noastră că nu puteam decât să ne predăm. N-au avut pic de milă.

— Pare opera lui Karnus, presupun eu.

— Și-a lui Pliniu, dă ea din cap. Nu i-a trimis pe cei din clanul Bellona după cai verzi pe pereți. I-a adus direct peste operațiunea mea.

— De ce nu te-a omorât Pliniu pur și simplu? întreabă Sevro.

— Un om ca Pliniu tânjește după recunoaștere, zice Lorn dintr-o parte, salutând-o din cap pe Mustang.

Dacă prezența lui aici i se pare ciudată, nu lasă să se vadă asta.

— E în natura lui. Te-a abordat din vreme, nu-i așa?

— Pixie-ul m-a ținut sub pază în camera mea în timp ce-mi ducea flota capturată spre Hildas, zice ea împărtășind o privire dezgustată cu mentorul meu. În timpul călătoriei a venit la mine și mi-a arătat imaginile-holografice ale raidului ratat de tatăl meu pe Ganymede.

Tremură de mânie.

— Și mi-a spus că deși Casa mea e distrusă, nu vrea ca neamul meu să dispară. El și Suverana au ajuns la o înțelegere. Dacă el i-ar putea oferi pacea, atunci ea i-ar putea oferi poziție, recunoaștere și un premiu pe care e liber să-l aleagă. Așa că a fluturat din genele lui drăguțe la mine în timp ce navele tatălui meu ardeau în hologramă și-a zis c-o să divorțeze de soția lui și o să-mi acorde onoarea de a-l lua în căsătorie.

Nu zic nimic. Urlătorii mârâie nemulțumiți.

— Și ce i-ai răspuns? întreabă Victra.

Mustang o ignoră.

— A zis că dintotdeauna a avut o slăbiciune pentru mine. Că niciodată nu m-a pierdut din ochi.

Bagă mâna în buzunar, scoate ceva și-i dă drumul pe jos.

— Așa că i-am scos unul.

Sevro se amuză cu Harpia. Lorn scoate un sunet dezaprobator. De parcă el s-ar afla în poziția de a judeca-n vreun fel cruzimea.

— Mă bucur să te văd din nou, Cavaler al Furiei, zice Mustang. Îmi pare rău că ai fost amestecat în toată treaba asta. Dar avem nevoie de tine, acum mai mult ca niciodată.

— Încep să-mi dau seama de asta.

— Unde e fratele tău? o întreb pe Mustang, desprinzându-mi privirea de ochii ei.

— Capturat. Și mai sunt multe de spus, zice, uitându-se la Portocaliii și Cenușiii din hangar. În particular.

— Desigur. O să continuăm în sala de război, încep eu.

— Toate la timpul lor, Darrow.

O grijă de bunic se-așterne pe fața lui Lorn în timp ce se întoarce spre Mustang.

— Domniță, ați trecut printr-o grea încercare. Poate că ar trebui să vă odihniți și apoi am putea…

Eu și Urlătorii ne îndepărtăm de Lorn.

— Odihnă? ridică Mustang vocea. De ce aș avea nevoie de odihnă?

— Greșeala mea, răspunde Lorn politicos.

— Theodora, strig eu, și-o văd strecurându-se-n față. Cafea, stimulente și mâncare în sala de război. Destul pentru zece oameni. De fapt, douăzeci, spun amintindu-mi de cei doi Telemanus.

— Da, *dominus*, râde ea fără să se poată abține și apoi se îndepărtează și își adună personalul.

— O lași să zacă acolo pur și simplu? zice Mustang arătând cu capul spre nava ei.

— Șefule, îl strig pe Portocaliul responsabil de puntea hangarului.

Pete de grăsime îi pătează barba. Vine agitat spre mine, ștergându-și mâinile mari de salopeta Portocalie.

— Scoate nava asta afară.

— Poate fi reparată, zice Portocaliul.

— Ai evadat sau ți-au dat ei voie să evadezi? întreb, uitându-mă la Mustang.

— Nu știu. Fratele meu m-a salvat. Nava lui a fost capturată în timp ce o ajuta pe a mea să scape.

Șacalul e plin de surprize.

— Și dacă e o bombă în ea? întreabă Sevro, holbându-se agitat la navă.

— N-are cum să fie o bombă, spun eu.

— Pliniu încă mă vrea pentru el și îl vrea pe Darrow pentru Suverană. Dar mai mult decât atât, îți vrea flota, Darrow. Când nu a apărut la Hildas probabil că și-a dat seama că ai fost avertizat sau că aștepți o confirmare printr-un cod pe care el nu-l cunoaște.

— Și s-a gândit că dacă e cineva care să știe unde sunt, tu ești aceea.

— Deci urmărindu-mă pe mine ajunge să găsească și flota, zice Mustang.

— Când ați discutat voi doi problema asta? întreabă Lorn privind nelămurit de la unul la celălalt.

— Chiar acum, zice Mustang, încurcată de întrebare.

— Nu-ți face griji, zice Sevro, bătându-l pe umăr. Nu ești senil. Așa sunt ei, mai ciudați.

Lorn se uită la mâna murdară a lui Sevro. Mănușa lui fără degete e acoperită de piure de cartofi și sos maroniu. Zâmbetul larg al lui Sevro dispare și își retrage sfios mâna.

— Scoate-o afară. Repede, spun întorcându-mă spre Portocaliu.

Pare că ezită. Se tot balansează pe picioare.

— Asta dacă nu ai vreo idee mai bună.

Se scarpină-n cap, părând îngrijorat cu atâtea fețe de Aurii holbându-se la el. Ajutoarele de pe punte privesc scena pe furiș.

— Dă-o afară, latră Sevro.

— Sigur. Păi, aș putea să o scot din hangar, *dominus*. Sau, vreau să spun că, adică aș putea să găsesc scanerele și materialul radiant. Avem niște aparate deștepte pe aici. Am putea să le găsim și să le punem pe rază lungă de căutare, fără nicio problemă. Poate că ar fi frumos să-i trimitem pe dulăii lui Pliniu să latre în direcția greșită, nu-i așa?

— Cum te cheamă și de pe ce lume ești? întreb eu.

— *Dominus*... păi, zice el clipind des, Cyther e numele meu. Vin de pe Lună. Am trei fete. Soția lucrează la Centrul pentru Dezvoltare a Industriei Auto, așa că...

— Fă asta cum trebuie, îl întrerup eu, și le aducem pe Marte și le punem în personalul Citadelei, Cyther. Ai zece minute.

— Da, *dominus*! zice grăbindu-se entuziasmat spre oamenii lui.

O conduc pe Mustang alături de restul anturajului meu spre lifturi.

— Pliniu zicea că te-a omorât, șoptește ea în timp ce mergem.

— Aja și o flotă Bellona ne așteptau, așa cum ne-am și gândit că o să facă.

Îi zâmbesc șmecherește și-apoi îmi scot datapad-ul.

— Orion, preia comanda flotei. Vreau să plecăm departe de sectorul ăsta până nu ne trezim c-avem companie. Sevro, cheamă-i pe cei doi Telemanus. Îi vreau în... Sevro?

Mă uit după el. Se-nvârte în jurul ochiului lui Pliniu, la vreo douăzeci de metri în spate. Ne-ntoarcem să ne uităm la el și se îndepărtează stânjenit.

— Pot să…, începe el arătând spre ochi.

— Să ce? întreabă Mustang.

— Pot să-l iau eu?

— E-al tău, zice Mustang mijind ochii.

Sevro ridică ochiul de pe jos și și-l îndeasă în buzunar, rânjind bucuros.

— Sper să îmi completez colecția.

32.

Să mori tânăr

Mustang a insistat să-l vadă pe Tactus înainte de întâlnire. Îl găsim pe Roque stând lângă trupul lui pe puntea-medicală a navei. După cum stă cu mâinile-mpreunate, te-ai gândi că Tactus s-ar putea să mai aibă o șansă la viață. Poate că într-o altă lume, unde oameni ca Lorn nu există, așa ar sta lucrurile.

— Stă așa de când am plecat de pe Europa, zice Theodora încet.

— Nu mi-ai zis că e aici, spun eu.

— El m-a rugat să n-o fac.

— Ești servitoarea mea, Theodora.

— Iar el este prietenul tău, *dominus*.

— Nu mai fi așa idiot, îmi dă Mustang un cot. Nu vezi că e la fel de obosită ca și el?

Mă uit la Theodora. Mustang are dreptate.

— Ar trebui să dormi puțin, Theodora.

— Cred că e o idee minunată, *dominus*. Întotdeauna o plăcere să te văd, *domina*, îi zice lui Mustang înainte să-mi arunce o privire ostenită. *Dominus* a fost destul de irascibil în lipsa ta.

— Ești norocos că o ai, zice Mustang, privind-o cum se strecoară afară.

Atinge ușor umărul lui Roque. Ochii lui se deschid.

— Virginia.

S-au apropiat în anul pe care l-am petrecut împreună în Citadelă. Niciunul dintre ei nu m-a putut convinge să-l însoțesc la operă. Nu-i vorba că nu-mi plăcea muzica. Lorn pur și simplu îmi ocupa timpul.

— Ce mai faci? îl întreabă ea, strângându-l de mână.

— Mai bine decât Tactus.

Se uită la mine. Pun pariu că ar spune mai multe dacă n-aș fi aici. Observă agitația lui Mustang și sprânceana i se ridică cu îngrijorare.

— Ce n-a mers?

După ce îi povestim, își trece încet mâna prin părul ondulat.

— Păi, asta nu-i bine. Nu m-am gândit niciodată că Pliniu ar putea fi atât de îndrăzneț pe față.

— Ne întâlnim în zece minute să discutăm planul, spun eu.

— Îmi pare rău pentru tatăl și fratele tău, Virginia, spune el, ignorându-mă.

— Sunt încă în viață, sper.

Se uită la Tactus și fața i se liniștește.

— Îmi pare rău pentru Tactus.

— A murit așa cum a și trăit, zice Roque. Nu-mi doresc decât să fi trăit mai mult.

— Crezi că s-ar fi schimbat? întreabă Mustang.

— A fost întotdeauna prietenul nostru, zice Roque. Era responsabilitatea noastră să-l ajutăm să încerce. Chiar dacă asta era ca și când am fi luat în brațe o flacără.

Pentru un moment se uită la mine.

— Știi că n-am vrut să moară, spun eu. Am vrut să se întoarcă la noi.

— La fel cum ai vrut și să o prinzi pe Aja? zice Roque, râzându-mi în nas.

— Ți-am spus de ce am făcut asta.

— Normal. Ea ne omoară prietena. O omoară pe Quinn, dar noi o lăsăm să scape de dragul mărețului plan. Totul are un preț, Darrow. Poate că la un moment dat o să te saturi să plătești pentru realizarea lui cu prețul vieților prietenilor tăi.

— Nu-i corect, zice Mustang încet. Știi că nu e.

— Ceea ce știu este că rămânem fără prieteni, răspunde Roque. Nu toți suntem la fel de duri ca Secerătorul. Nu toți ne dorim să fim războinici.

Desigur că Roque crede că eu am ales viața asta. Copilăria lui a fost una plină de liniște și lecturi, călătorind între domeniul familiei sale din Noua Tebă și ținuturile înalte de pe Marte. Părinții lui nu credeau în stimulente pentru învățare, așa că i-au angajat Violeți și Albi care să-l învețe prin metode clasice –

plimbându-se și discutând în calmul câmpiilor și lângă lacuri liniștite.

— Tactus nu a vândut vioara, zice Roque după un moment.

— Cea pe care i-a dat-o Darrow?

— Da. Stradivariusul. A vândut-o, apoi s-a simțit atât de vinovat, încât nu le-a dat voie celor de la casa de licitații să finalizeze tranzacția. I-a obligat să anuleze vânzarea. Exersa în particular, ca să-și reintre în mână. Zicea că vrea să te surprindă cu o sonată, Darrow.

Greutatea de pe sufletul meu e tot mai mare. Tactus a fost întotdeauna prietenul meu. S-a pierdut pur și simplu pe drum încercând să fie ceea ce familia lui își dorea să fie, în timp ce prietenii lui îl iubeau deja pentru ceea ce era. Mustang îmi pune o mână pe spate, știind la ce mă gândesc. Roque se apleacă să-l sărute pe Tactus pe obraz și să-i dea o binecuvântare.

— Mai bine-i să treci în lumea cealaltă acoperit de gloria vreunei pasiuni decât să te usuci și să dispari odată cu vârsta. Trăiește repede. Mori tânăr, rătăcitorul meu prieten.

Roque se îndepărtează lăsându-ne pe mine și pe Mustang singuri cu Tactus.

— Trebuie să repari asta, zice referindu-se la Roque. Repară lucrurile înainte să-l pierdem.

— Știu, spun eu. Imediat ce-o să repar o sută de alte lucruri.

•

Stăm în sala de război, întregul consiliu adunat la o masă lungă de lemn. E plină de căni de cafea și platouri de mâncare. Mustang stă lângă mine, cu cizmele pe masă ca întotdeauna și explică ce n-a mers în misiunea tatălui ei. Kavax se-apleacă periculos de mult din scaun, terifiat de ideea că Augustus a fost înfrânt. Își frânge mâinile cu nervozitate, atât de agitat încât Daxo i-l ia pe Sofocle din poală și i-l întinde Victrei, care nu e prea încântată de asta. Vocea lui Mustang umple camera în timp ce holograma pe care i-a dat-o Pliniu prinde viață deasupra mesei. O brigadă de rachete-corvetă trece-n tăcere prin spațiu spre renumitele șantiere navale care încercuiesc Ganymede, luna industrială pătată de verde-albastru și dâre de alb.

— A trimis o echipă de mercenari Cenușii ascunși în calele a două transportoare de combustibil. Au dezactivat trei dintre reactoarele nucleare ale sistemelor de apărare ale platformei. Apoi tatăl meu a atacat în forță cu distrugătoarele-de-aripi, așa

cum îi e obiceiul – turând motoarele și aruncând bombe înainte să se întoarcă și s-o ia de la capăt. Era o adevărată comoară – vreo șaptesprezece distrugătoare și patru cuirasate, majoritatea terminate sau aproape terminate. Presupunând că pe nave era doar personalul de întreținere, le-a atacat pe toate simultan. Chiar a comandat naveta-căpușă care a atacat distrugătorul-de-luni, alături de cei doi Pătați ai lui. Dar pe nave nu era personalul de întreținere. Nu era niciun fel de personal. În schimb erau pline ochi de Pretorieni, mercenari Cenușii și Cavaleri Olimpici.

— Și… s-a predat? întreabă Kavax panicat.

— Tatăl meu? râde Mustang. Aproape că a reușit să scape cu briciul în mână. L-a omorât pe Cavalerul Inimii și-apoi a dat peste câțiva prieteni de-ai noștri mai vechi.

Holograma ni-l arată pe Augustus trecând printre doisprezece Cenușii ca un om care-și croiește drum prin rânduri înalte de iarbă uscată. Briciul lui cântă și țipă, scoate scântei când lovește pereți și taie prin oameni și armuri până când întâlnește un om într-o armură de nuanța flăcării. Cavalerul Inimii. Urmează o serie de atacuri scurte și-apoi o ceață roșiatică. Un cap cade la pământ. Apoi apar doi bărbați. Unul dintre ei are semnul soarelui pe cască, celălalt e Fitchner cu casca lui cap-de-lup. Împreună, cei doi îi omoară pe Pătați și-l pun pe Augustus sângerând la pământ.

Lorn se uită la mine.

— Domniță… Mustang, cine era omul în armura soarelui?

Ea nu zice nimic.

— E armura Cavalerului Dimineții, răspund eu. Cassius. Probabil că i-au reparat mâna. Sau i-au dat una nouă.

— Navele Julii erau și ele acolo, zice Mustang uitându-se la Victra. Ele au distrus forțele tatălui meu.

Sevro se uită lung la Victra, apoi i-l ia pe Sofocle din brațe, ca și când nu ar putea avea încredere în ea nici cât s-o lase să aibă grijă de vulpe.

— Te simți ciudat? Așa și trebuie.

— Am mai discutat despre asta, zice Victra, părând plictisită de acuzații. Suverana a amenințat-o pe mama mea. Pe ea n-o interesează politica. Îi pasă de bani și cam atât.

— Deci nu-i pasă de loialitate? întreabă Mustang. Interesant.

— Pfff. Agripina e o târfă malefică, mormăie Kavax. Întotdeauna a fost așa.

— Ai grijă, uriașule. E încă mama mea.

— Îmi pare rău, zice Kavax, încrucișându-și brațele mari. Că-i mama ta, adică.

— Și de unde știm noi că nu ești aliata lor, Victra? întreabă Daxo cu blândețe. Poate că spionezi. Poate că doar aștepți. Cum putem avea încredere în loialitatea ei, Darrow? Ar fi putut cu ușurință să-i anunțe…

— Și eu mă întrebam același lucru, zice Mustang, uitându-se la mine.

— De ce am încredere în tine, Daxo, sau în tine, Kavax? întreb eu. Oricare dintre voi ați avea de câștigat – iertarea, mai multe teritorii și bani dacă îi duceți capul meu Suveranei.

— Sau mamei lui Cassius inima, îmi amintește Sevro.

— Mulțumesc, Sevro.

— Sunt aici să te-ajut!

Apucă un copan de pe masă și i-l dă lui Sofocle. Prevăzător, ia o mușcătură și el, șoptindu-i ceva vulpii.

— Am încredere-n Victra din același motiv pentru care am încredere în voi toți – prietenia, spun, reușind să-mi iau privirea de la Sevro.

— Prietenie. Ha! zice Mustang trântind pe masă cana de cafea. O să fiu directă. Pur și simplu nu am încredere într-o Julii.

— Asta pentru că te intimidez, fetițo.

— Fetiță? zice Mustang, îndreptându-se în scaun.

— Am cu zece ani mai mult decât tine, draga mea. Într-o zi o să te gândești la cum erai și-o să te bufnească râsul. Chiar eram atât de ridicolă, atât de sărăcuță cu duhul? Pe lângă asta, nici nu ești foarte înaltă. Deci o să-ți spun fetiță.

— Nu mă bag în păruieli, zice Mustang cu răceală. N-am încredere în tine pentru că nu te cunosc. Tot ce știu e că reputația mamei tale nu e una apolitică. E o intrigantă. O mituitoare. Tata știa asta. La fel cum o știi și tu.

— Da, până la un punct, mama mea e o intrigantă. Și la fel sunt și eu, la fel ești și tu, dar există ceva ce eu nu sunt – o mincinoasă. N-am spus niciodată o minciună și nici n-o s-o fac de-acum încolo. Spre deosebire de alții.

Din felul în care-și ridică sprâncenele e clar ce vrea să spună.

— Merele stricate dau semințe stricate, Darrow, avertizează Daxo. A fost crescută de o femeie periculoasă. Nu e nevoie să ne purtăm urât cu ea, dar nici nu o putem lăsa să ia parte la acest consiliu. Te-aș sfătui să o pui sub pază până se termină totul.

— Da, zice Kavax, zguduind masa cu pumnii lui mari. Sunt de acord. Semințe stricate.

— Nu pot să cred că m-ai băgat în treaba asta, Darrow, murmură Lorn.

Nu se încadrează deloc aici. E prea bătrân, prea hârșâit să ia parte la certuri meschine.

— Nu poți să ai încredere nici în propriul tău consiliu.

— Ești morocănos. Ți-a scăzut cumva glicemia? zice Sevro, aruncându-i un copan mâncat pe jumătate.

Fără să fie impresionat în vreun fel, Lorn lasă osul să cadă pe masă.

— Vrem să-ți auzim părerea înțeleaptă, Arcos, zice Kavax cu respect.

— Eu mi-aș asculta consilierii, Darrow, zice Lorn, trosnindu-și degetele. Am cicatrice mai bătrâne decât ei, dar nu sunt pe de-a-ntregul naivi. Paza bună trece primejdia rea. Închide-o pe Victra în camera ei.

— Nici nu mă cunoști, Arcos! protestează Victra ridicându-se în sfârșit de pe scaun.

Acum se vede războinica din ea, arzând imediat sub suprafața calmului ei educat.

— Asta e o jignire la adresa mea. Luptam alături de Darrow când tu încă te ascundeai în castelul tău imaginându-ți că e anul 1200.

— Timpul nu demonstrează loialitatea cuiva, remarcă batjocoritor Lorn, plimbându-și degetul peste o cicatrice de pe antebraț. Cicatricele fac asta.

— Pe-ale tale le-ai căpătat luptând pentru Suverană. Ai fost sabia ei. Cât sânge ai vărsat pentru ea? Câți oameni ai privit arzând alături de Lordul Cenușă?

— Nu-mi vorbi tu mie despre Rhea, copilă.

— Există deci un Cavaler al Furiei sub zdrențele alea mâncate de molii, zice Victra și dinții îi strălucesc într-un zâmbet plin de cruzime.

Lorn o privește cercetător, observând mânia caracteristică tinereții în ea, apoi se uită la mine ca și când s-ar întreba ce fel de om aduce lângă el Aurii precum Tactus și Victra. Mă cunoaște măcar un pic? întreabă ochii lui. Își dă seama că nu. Sigur că nu.

— „Onoarea la început. Onoarea la sfârșit". Acestea sunt cuvintele familiei mele. Pe când tu, domnișoară... numele Julii nu prea ridică pe cineva spre vreun scop nobil, nu-i așa? Sunteți doar comercianți.

— Numele meu nu are nimic de-a face cu cine sunt.

— Șerpii nasc șerpi, răspunde Lorn fără ca măcar să se mai uite la ea. Mama ta a fost un șarpe. Te-a născut pe tine. Ergo, tu ești un șarpe. Și ce fac șerpii, draga mea? Alunecă. Așteaptă, cruzi și cu sângele rece în iarbă, apoi mușcă.

— Am putea să cerem o recompensă pentru ea, zice Sevro. Să amenințăm că o omorâm dacă Agripina nu ni se alătură; sau măcar să nu se mai pișe pe toate planurile noastre.

— Ești o piticanie sinistră, nu-i așa? întreabă Victra.

— Sunt Auriu, târfo. La ce te-așteptai? Lapte și miere doar pentru că sunt mic de statură?

Roque își drege vocea, atrăgând privirile celorlalți.

— Mi se pare că nu suntem corecți, ba chiar suntem ipocriți, observă el. Toți de aici știu că familia mea e plină de politicieni. Unii dintre voi poate chiar cred că mă trag din sânge și sământă nobilă. Dar noi, cei din Casa Fabii, suntem o rasă necinstită. Mama e un Senator care își umple buzunarele din fondurile agricole și subvențiile medicale alocate Culorilor inferioare doar ca să trăiască în mai multe case decât mama ei. Bunicul din partea tatălui și-a otrăvit propriul nepot din cauza unei starlete Violet având jumătate din vârsta lui, starletă care până la urmă l-a înjunghiat și și-a scos ochii când a descoperit că el își omorâse nepotul, care era amantul ei. Și asta-i nimic pe lângă stră-stră-unchiul meu care-și dădea propriii servitori de mâncare lampetrelor, doar pentru că citise că Împăratul Tiberius inventase această practică ciudată. Cu toate astea, iată-mă aici, vlăstarul tuturor acestor păcate, și pot să pun pariu că niciunul dintre voi nu-mi contestă loialitatea. De ce, atunci, ne îndoim de Victra? I-a rămas credincioasă lui Darrow încă de pe vremea Academiei. Niciunul dintre voi n-ați fost acolo. Niciunul dintre voi nu știți nimic despre asta, așa că insist să vă țineți gurile. Chiar și atunci când mama ei i-a cerut să renunțe la Darrow și

Augustus, ea tot a rămas. Chiar și atunci când Pretorienii au venit să ne ucidă pe Luna, ea tot a rămas. Acum, când noi nu suntem nimic mai mult decât o adunătură pestriță de bandiți, ea e tot aici, iar voi îi puneți la îndoială loialitatea. Mă dezgustați. Mă întristează să stau lângă niște clevetitori ca voi. Așa că dacă vreun bărbat ori femeie îi mai pune la îndoială loialitatea, o să-mi pierd încrederea în această frăție. Și-o să plec.

Zâmbetul pe care Victra i-l aruncă e ca un răsărit, apărând încet și pe ascuns pentru ca apoi să ajungă o lumină orbitoare. Dispare mai lent decât mă așteptam. Căldura din răspunsul ei îl surprinde pe Roque, iar obrajii lui palizi se înroșesc cu repeziciune.

— Eu nu sunt mama mea, anunță Victra. Și nici sora mea. Navele mele sunt ale mele. Oamenii mei sunt ai mei.

Ochii ei îndepărtați sunt calmi, aproape somnoroși, dar încep să scânteieze când se apleacă peste masă.

— Aveți încredere în mine și n-o să vă dezamăgesc. Dar tot ce contează e ceea ce crede Darrow.

Toate privirile se întorc spre mine și se concentrează asupra tăcerii mele. Sincer să fiu, nu mă gândeam la Victra, ci la Tactus și la cât de ușor și-a dat seama că îl țin la distanță. Când i-am arătat dragoste la început și a refuzat vioara, m-am simțit prost și jignit. Așa că m-am retras. Mai bine ar fi fost dacă rămâneam sincer față de ceea ce simțeam de fapt și nu mă abăteam de la drum. Zidurile lui ar fi căzut. N-ar fi plecat niciodată. Ar fi putut încă să fie printre noi. Nu o să fac aceeași greșeală din nou, mai ales nu cu Victra. I-am întins o mână pe coridor și la fel o să fac și acum.

— Șansa ne-a făcut Aurii, spun eu. Ne-am fi putut naște orice altă Culoare. Șansa e cea care ne-a dat familia. Dar prietenii ni-i alegem singuri. Victra m-a ales pe mine. Eu am ales-o pe ea. La fel cum v-am ales pe voi toți. Și dacă nu putem să ne încredem în prieteni, spun, uitându-mă temător către Roque și căutând în ochii lui iertarea, ce rost are să mai respirăm?

Mă-ntorc spre Victra. Ochii ei spun o mie de lucruri și-mi amintesc cuvintele pe care mi le-a zis Șacalul când zăcea în pat cu arsuri pricinuite de bombă. Victra mă iubește. Chiar ar putea să fie atât de simplu? Nu face toate astea pentru câștig și profit cum e felul celor din Julii, ci de dragul unei simple emoții umane. Aș putea s-o iubesc vreodată? mă-ntreb. Nu. Nu, într-o altă

lume, Mustang nu ar fi niciodată o războinică, n-ar fi niciodată atât de crudă. În oricare altă lume, Victra ar fi mereu așa. Întotdeauna o războinică, ca Eo, de fapt. Mereu prea sălbatică și prea înflăcărată ca să găsească pace în altceva.

Mustang observă un schimb de energie între mine și Victra.

— Atunci am stabilit, zice Mustang. Înapoi la problema actuală. Pliniu ne-așteaptă cu flota principală. I-a strâns pe toți vasalii tatălui meu ca să redacteze un document pentru capitularea formală în fața Suveranei și restructurarea planetei Marte. Târgul, din câte înțeleg eu, o să facă din el capul propriei Case. El, alături de Julii și Belona, o să reprezinte puterile pe Marte. După ce cad de acord asupra păcii, vor pecetlui totul cu execuția tatălui meu în curtea Citadelei noastre din Agea.

Mustang se uită de-a lungul mesei, lăsând gravitatea situației să se acumuleze în spatele cuvintelor ei.

— Dacă nu-l salvăm pe tatăl meu, războiul ăsta s-a terminat. Lorzii lunilor n-o să ne vină în ajutor. De fapt, vor trimite nave împotriva noastră. Forțele de pe Neptun ale lui Vespasian vor face cale întoarsă. O să fim singuri împotriva întregii Societăți. Și-o să murim.

— Bun. Asta face totul mai simplu, spun eu. Luăm înapoi flota, apoi recucerim Marte. Are cineva vreo idee?

33.

Un dans

Dorm alături de-un vis din trecut. Cu mâna în buclele părului ei. În jurul nostru, valea adormită în tăcere. Nici măcar copiii n-au început încă să se foiască. Păsările se odihnesc pe crengile noduroase ale pinului din apropiere și nu aud decât răsuflarea ei și trosnetul focului aproape stins. Patul miroase a ea. Nicio mireasmă de flori sau parfum. Doar mirosul aspru de mosc al pielii ei, mireasma uleiurilor din părul în care mi-am încurcat mâinile, a respirației fierbinți care-mi încălzește obrazul. Părul ei era al planetei noastre. Sălbatic ca al meu, murdar ca al meu, roșu ca al meu. De-afară, o pasăre strigă puternic. Fără oprire. Tare. Mai tare.

Și mă trezesc auzind pe cineva la ușă.

Arunc într-o parte cearșafurile transpirate și mă ridic pe marginea saltelei. „Imagine”. Apare o hologramă cu Mustang pe hol. Mă ridic instinctiv să-i dau drumul înăuntru, dar când ajung

la ușă, mă opresc. Am făcut planul. Nu mai avem ce discuta la ora asta. Nimic din care să iasă ceva bun.

Mă uit la ea pe hologramă. Se foiește de pe un picior pe celălalt și are ceva în mână. Dacă o las să intre... o să ne coste pe amândoi. Deja l-am rănit pe Roque. Deja i-am omorât pe Quinn, Tactus și Pax. Să o las să se apropie acum ar fi o dovadă de egoism. În cel mai bun caz supraviețuiește războiului și aflã adevărul despre mine. Mă îndepărtez de ușă.

— Darrow, nu mai fi idiot și lasă-mă să intru.

Mâna mea decide pentru mine.

Are părul ud și desfăcut, și un kimono negru a luat locul uniformei. Cât de fragilă pare pe lângă Ragnar, care bântuie pe hol.

— Ți-am spus eu, îi zice lui Ragnar. Știam eu că ești treaz, mi se adresează mie. Ragnar aici de față o făcea pe încăpățânatul. Zicea că ai nevoie de somn. Și nici măcar nu vrea să ia mâncarea pe care i-am adus-o.

— Ai nevoie de ceva? o-ntreb pe-un ton mai rece decât intenționam.

— Mi-e... frică de întuneric, bate ea nervoasă din picior.

Mă-mpinge la o parte. Ragnar vede toate astea, dar ochii lui nu trădează nimic.

— Ți-am zis să te culci, Ragnar.

Rămâne pe loc.

— Ragnar, dacă nu sunt în siguranță aici, nu sunt în siguranță nicăieri. Du-te să te culci.

— **Eu dorm cu ochii deschiși, *dominus*.**

— Pe bune?

— **Da.**

— Păi, atunci fă asta la tine-n pat, Pătatule. Ăsta-i un ordin, spun eu, urând tonul de stăpân de îndată ce cuvintele-mi ies din gură.

Dă din cap reticent și se strecoară în tăcere pe hol. Mă uit după el până când ușa se închide cu un șuierat. Când mă-ntorc, o găsesc pe Mustang inspectându-mi apartamentul. E făcut mai mult din lemn decât din piatră și metal, iar pereții sunt sculptați și ornați cu scene din pădure. E ciudat cât efort depun oamenii ăștia să simtă că fac parte din istorie și nu că sunt o parte din viitor.

— Cred că Sevro e supărat că nu mai e singurul care bântuie prin spatele tău.

— Sevro a mai crescut puțin de ultima dată când l-ai văzut. Acum chiar doarme în pat.

Râde când mă aude spunând asta.

— Păi, Ragnar era atât de hotărât să mă alunge încât am crezut că ai companie.

— Știi că nu folosesc Rozalii.

— E mare, zice referindu-se la apartament. Șase camere doar pentru mititelul de tine. Nu ai de gând să-mi oferi ceva de băut?

— Vrei să…

— Nu, mulțumesc.

Comandă sistemelor camerei să pună muzică. Mozart.

— Dar ție nu prea-ți place muzica, nu-i așa?

— Nu cea de genul ăsta. E prea… îmbâcsită.

— Îmbâcsită? Mozart a fost un rebel, un tâlhar cu un geniu nemăsurat! Un distrugător a tot ceea ce e îmbâcsit.

— Poate, ridic eu din umeri. Dar oamenii plictisitori au pus mâna pe el.

— Ești atât de țăran câteodată. Mă gândeam că Theodora a reușit până acum să te cizeleze puțin. Și-atunci, ție ce-ți place? mă-ntreabă plimbându-și mâna peste conturul unui elan ce-și conduce turma. Sper că nu nebunia aia electronică pe care dau Urlătorii din cap. Mi se pare normal că Verzii au inventat-o… e ca și când ai asculta un robot care face un atac cerebral.

— Ai multă experiență cu roboții? o-ntreb în timp ce dă târcoale Armurii Victoriei aflată într-o încăpere de lângă holul de la intrare.

Suverana i-a dat-o Lordului Cenușă după ce a incendiat Rhea. Degetele lui Mustang alunecă peste metalul ce lucește ca gheața.

— Portocaliii și Verzii tatălui meu aveau câțiva roboți în laboratoarele lor de inginerie. Niște antichități ruginite pe care tata le-a refăcut și le-a pus în muzee, zice ea, râzând ca pentru sine. Obișnuia să mă ducă pe-acolo pe vremea când purtam rochițe, iar mama încă trăia. Pur și simplu îi detestam. Îmi aduc aminte că mama râdea de paranoia lui, mai ales când Adrius a încercat să pornească unul dintre modelele de luptă din Eurasia. Tata era convins că roboții l-ar fi învins pe om și acum ar fi

condus Sistemul Solar dacă imperiile de pe Pământ n-ar fi fost distruse.

Mă bufnește râsul.

— Ce e? întreabă ea.

— Nimic, doar…, chicotesc eu, încerc să mi-l imaginez pe marele ArhiGuvernator Augustus având coșmaruri cu roboți.

M-apucă râsul și mai tare.

— Presupune c-or să vrea mai mult ulei? Mai multe zile de vacanță?

Mustang mă privește amuzată.

— Te simți bine?

— Sunt în regulă.

Râsul îmi trece. Mă țin de stomac.

— Sunt în regulă, spun, dar rânjesc în continuare. Îi e frică și de extratereștri?

— Nu l-am întrebat niciodată, zice bătând cu degetele în armură. Dar știi că sunt pe undeva pe-acolo.

— Asta nu apare în arhive, zic holbându-mă la ea.

— A, nu, nu. Adică noi n-am găsit niciunul. Dar ecuația Drake-Roddenberry sugerează că probabilitatea matematică este N = R* x fp x ne x fl x fi x fc x L. Unde R* reprezintă rata obișnuită de formare a stelelor în galaxia noastră, fp reprezintă procentul de stele care au planete… Nici măcar nu mă mai asculți.

— Ce părere crezi că au despre noi? întreb eu. Despre om.

— Îmi imaginez că li se pare că suntem frumoși, ciudați și că ne comportăm inexplicabil de îngrozitor unii cu ceilalți.

Arată-nspre hol.

— Încolo e o sală de antrenament?

Își dă jos papucii și pornește pe holul de marmură, aruncându-mi o privire peste umăr. O urmez. Luminile se aprind tăcute când străbatem holul. Merge mai repede decât mine. O găsesc câteva momente mai târziu în mijlocul camerei circulare de antrenament. Salteaua albă e moale sub picioarele mele. Pereții de lemn sunt împodobiți cu sculpturi.

— Casa Grimus e străveche, îmi spune, arătând spre o friză cu un bărbat în armură. Îl poți vedea acolo pe primul strămoș al Lordului Cenușă. Seneca au Grimus, primul Auriu care a atins Pământul în timpul Ploii de Fier și a cucerit coasta de est a Americii după ce unul dintre strămoșii lui Cassius, am uitat cum îl cheamă, a reușit să treacă prin Flota Atlanticului. Urmează

Vitalia au Grimus, Marea Vrăjitoare, chiar aici. Tu cunoști măcar istoria acestor lucruri pe care vrei să le distrugi? întreabă întorcându-se spre mine.

— Scipio au Bellona a fost cel care a înfrânt Flota Atlanticului.

— Chiar așa? întreabă ea.

— Am studiat istoria, îi spun. La fel de bine ca și tine.

— Dar nu crezi că faci parte din ea, nu-i așa?

Se plimbă în jurul meu.

— Întotdeauna ai făcut așa. Ca și când ai fi un străin care privește din exterior. Faptul că ai crescut departe de toate astea, în mina de pe asteroidul părinților tăi, te-a ajutat, nu? De-asta poți să te-ntrebi „Ce-ar crede extratereștrii despre noi?”

— Ești la fel de străină ca și mine. Ți-am citit disertațiile.

— Da? întreabă ea surprinsă.

— Îți vine sau nu să crezi, dar știu și să citesc, spun eu dând din cap. E ca și când toată lumea uită că n-am greșit decât un singur răspuns la testul de inteligență de la Institut.

— Vai. Ai greșit un răspuns?

Strâmbă din nas în timp ce ia un brici de antrenament de pe o bancă.

— Cred că d-asta n-ai ajuns în Casa Minerva.

— Dar Pax cum de a reușit să fie ales în Casa Minerva? Întotdeauna m-am întrebat... nu era tocmai un intelectual.

— Cum a ajuns Roque în Casa Marte? îmi răspunde ea, ridicând din umeri. Fiecare dintre noi are resurse ascunse. Ce-i drept, Pax nu era atât de inteligent ca Daxo, dar înțelepciunea se găsește în inimă, nu în minte. Pax m-a învățat asta, zice zâmbind distantă. Singurul favor pe care mi l-a acordat tatăl meu după moartea mamei a fost să mă lase să vizitez moșia Telemanus. Ne-a ținut pe mine și pe Adrius despărțiți ca să îngreuneze sarcina celor care-ar fi vrut să-i asasineze urmașii. Am avut noroc să fiu lângă ei. Deși, dacă n-aș fi fost, poate că Pax n-ar fi fost atât de loial. Poate n-ar fi cerut să fie în Minerva. Poate că ar fi fost în viață. Îmi pare rău...

Alungă tristețea și mă privește zâmbind ușor.

— Ce părere ți-au făcut disertațiile mele?

— Care dintre ele?

— Surprinde-mă.

— „Insectele specializate”.

Trosc. Un brici de antrenament mă plesnește peste mână înțepându-mi pielea.
— Ce naiba? mă vait eu mirat.
Mustang rămâne pe loc cu o figură inocentă și învârte briciul dintr-o parte în alta.
— Mă asiguram că ești atent.
— Că sunt atent? Îți răspundeam la întrebare!
— Bine, zice dând din umeri. Atunci poate că doar voiam să te lovesc.
Atacă din nou. Mă feresc.
— De ce?
— Fără vreun motiv anume, zice lovind, iar eu mă feresc din nou. Dar se spune că până și proștii învață ceva prin pățanii?
— Nu-mi cita… mă întorc în timp ce atacă – mie… din Homer!
— De ce e disertația asta preferata ta? întreabă ea calmă, încercând să mă lovească din nou.
Briciul de antrenament nu e ascuțit, dar e la fel de dur ca un baston de lemn. Sar și mă rotesc într-o parte ca un saltimbanc de pe Lykos.
— Pentru că…, spun eu, ferindu-mă.
— Când te lași pe călcâie, ești un mincinos. Când te ridici pe vârfuri, scuipi adevărul, zice ea lovind din nou. Acum scuipă.
Mă lovește-n rotulă și mă îndepărtez încercând să ajung la celelalte briciuri de antrenament, dar mă ține departe de ele cu o avalanșă de lovituri.
— Scuipă!
— Mi-a plăcut, spun sărind înapoi, pentru că ai spus: „Specializarea ne face limitați, ca niște simple insecte; un adevăr… care… nu-i ocolește nici pe Aurii”.
Oprește atacul și mă privește acuzator, iar eu îmi dau seama că am căzut într-o capcană.
— Dacă ești de acord cu asta, atunci de ce insiști să faci din tine doar un războinic?
— E ceea ce sunt.
— E ceea ce ești? râde ea. Tu, care ai încredere în Victra. O Julii. Tu, care ai avut încredere în Tactus. Tu, care ai lăsat un Portocaliu să dea sfaturi strategice. Tu, care-i încredințezi comanda navei unui Docher și păstrezi un anturaj de Bronzulii, zice avertizându-mă cu degetul. Nu fi ipocrit chiar acum, Darrow au Andromedus. Dacă ai de gând să le spui tuturor că-și pot

alege singuri destinul, atunci ar trebui să faci naibii și tu același lucru.

E prea deșteaptă ca s-o mint. De-asta nu mă simt niciodată confortabil în preajma ei când începe să-mi pună întrebări și să cerceteze lucruri pe care nu pot să i le explic. Multe dintre acțiunile mele nu au nicio explicație dacă într-adevăr sunt un Andromedus și-am crescut alături de părinții mei Aurii pe colonia minieră de pe un asteroid. Trecutul meu nu-i spune nimic. Motivația mea îi e neclară... dacă m-am născut Auriu. Probabil că totul pare ambiție și poftă de răzbunare. Și, fără Eo, chiar asta ar fi.

— Privirea asta..., zice Mustang, făcând un pas înapoi. La ce te gândești când te uiți așa la mine?

Se-albește la față și se-nchide tot mai mult în sine pe măsură ce zâmbetul îi dispare.

— Cumva la Victra?

— Victra? zic eu aproape izbucnind în râs. Nu.

— Atunci la ea. Fata pe care ai pierdut-o.

Nu spun nimic.

N-a fost niciodată iscoditoare. N-a întrebat niciodată despre Eo, nici când am petrecut timp împreună după Institut, pe vremea când eram un lăncier în plină afirmare. Nici când călăream împreună pe moșia familiei sale, când ne plimbam prin grădini sau ne scufundam în recifele de corali. Credeam c-a uitat c-am șoptit numele altei fete când stăteam întins lângă ea în zăpezile de la Institut. Ce prostesc din partea mea. Cum ar fi putut să uite? Cum ar fi putut să nu-i rămână în minte, obligând-o să se întrebe, pe când stătea cu capul pe pieptul meu, dacă inima care bătea acolo nu-i aparținea altei fete, unei fete moarte.

— Nu poți să răspunzi prin tăcere acum, Darrow.

Mai stă un moment și apoi mă lasă singur în cameră. Sunetul pașilor ei se îndepărtează. Mozart dispare.

Alerg după ea și-o ajung din urmă înainte să deschidă ușa spre hol. O prind de încheietură. Se smucește.

— Încetează!

Mă dau în spate tulburat.

— De ce faci asta? mă întreabă. De ce mă tragi înapoi dacă mai târziu o să mă îndepărtezi din nou?

Strânge pumnii ca și când ar vrea să mă lovească.

— Nu e corect. Înțelegi asta? Eu nu sunt ca tine… Nu pot… Nu pot să mă închid pur și simplu ca tine.

— Nu mă-nchid.

— Te-nchizi față de mine. După discursul cu Victra… despre importanța prietenilor…

Pocnește din degete în fața mea.

— Poți să te-nchizi uite-așa. Îți pasă și apoi nu-ți mai pasă. Poate de asta te place el atât de mult?

— El?

— Tatăl meu.

— Nu-i place de mine.

— Cum ar putea să nu-i placă? Ești exact ca el.

Mă-ndepărtez de ea și mă așez pe marginea patului.

— Nu sunt ca tatăl tău.

— Știu, zice ea, calmându-se puțin. N-a fost corect să spun asta. Dar o să ajungi ca el dacă mergi pe aceeași cale.

Pune mâna pe butonul de control al ușii.

— Așa că cere-mi să rămân.

Cum să o las să facă asta? Dacă-mi dăruiește inima ei, o să i-o frâng. Minciuna mea e prea mare ca să construiesc o dragoste pe ea. Când o să descopere cine sunt o să mă respingă. Chiar dacă ea ar putea să treacă peste asta, eu nu. Mă uit la mâinile mele ca și când răspunsul s-ar afla acolo.

— Darrow. Cere-mi să rămân.

Când ridic privirea, deja a dispărut.

34.

Frați de sânge

Cercetașii lui Lorn capturează o navă-cămilă care duce provizii de mâncare flotei lui Pliniu, adunate în jurul Stației Hildas, un centru comercial și de comunicații în formă de stea, aflat la marginea centurii de asteroizi dintre orbitele lui Marte și Jupiter. Timp de cincisprezece ore mă ascund alături de Roque, Victra, Sevro, Urlători, cei doi Telemanus, Lorn, Mustang și Ragnar printre cutiile de porții de protofibre sigilate în vid. Ragnar strivește prima cutie pe care se așază, împrăștiind mâncare peste tot, înainte să părăsească cala umedă și să treacă la temperaturile de sub zero grade din depozitul frigorific.

Sevro desface șase porții și mănâncă cât durează călătoria, împărțind hrana cu cei doi Telemanus și cu Urlătorii, în timp ce

Roque vorbește-ntr-un colț cu Victra. Mustang se sprijină de Daxo rememorând cu Kavax amintiri despre Pax. Îmi evită privirea.

Am încercat să-mi cer scuze înainte să ne urcăm pe navă, dar m-a respins ferm.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Suntem adulți. Hai să nu ne certăm și să ne bosumflăm ca niște copii. Avem lucruri de făcut.

Cuvintele ei sunt tot mai reci pe măsură ce le-ntorc pe toate părțile în minte.

Lorn mă lovește ușor cu cizma.

— Încearcă să fii mai discret, băiete. Te holbezi.

— E complicat.

— Dragostea și războiul. Aceeași monedă. Fațete diferite.

— Poate că războiul o să mai insufle ceva viață oaselor tale bătrâne.

— Păi, dragostea am încercat-o luna trecută, zice el, apropiindu-se. N-a mai mers ca pe vremuri.

— Prea multe detalii, Lorn, spun eu fără să mă pot abține să nu râd.

Mormăie și se așază mai comod pe cutii, suspinând zgomotos când ceva îi trosnește în spate.

— Deci ăsta e motivul pentru care faci toate astea. Îl ajuți pe bietul și bătrânul Lorn să-și ia doza de război.

Încă nu i-a trecut supărarea, cum de altfel nici nu mă așteptam.

— Hai să-ți întorc favorul. Cheia zilei de azi e tactul. Pretorii, Legații și vasalii pe care încerci să-i pețești nu sunt proști. Și nici nu tolerează prostii. Pliniu le-a dat un argument valid. Și-a aliniat interesele cu ale lor. Trebuie să faci același lucru.

— Pliniu e o lipitoare, spun eu. Tot atât de mincinos pe cât ești tu de cinstit.

— Și asta îl face periculos.

Lorn se joacă cu inelul lui cu grifon, gândindu-se fără-ndoială la fiară și la nepoții lui de pe navele din flotă. Și-a luat familia și toți oamenii de pe Europa, trei milioane de bărbați și femei din toate Culorile.

— Nu puteam să-i las acolo, mi-a spus când i-am văzut flota la plecarea de pe luna de apă. Cât o să fiu plecat, Octavia o să vină și-o să distrugă totul.

Așa că și-au părăsit orașele plutitoare și-au luat calea stelelor. Civilii o să se despartă în curând de flota mea, ascunzându-se-n infinitul spațiu întunecat dintre planete. Cele trei nurori care i-au mai rămas o să-i conducă acolo.

— Iar Pliniu are în spate puterea Suveranei, continuă Lorn. E greu să-i faci să-și schimbe părerea. Că tot vorbeam de Suverană… am observat că ai ceva ce-i aparține.

— Nava *Pax*?

— Nu. Ceva mai mic. Deși nu cu mult mai mic. Pătatul care era aici.

— Ragnar?

— Dacă ăsta e numele creaturii, zice Lorn.

— Ăsta e numele lui, spun eu. Trebuia să fie un cadou pentru Casa Julii pentru trădarea lui Augustus.

— L-am văzut în arena Citadelei odată – e la fel de înfricoșător ca unele dintre creaturile care se ascund în mările Europei.

— O fi el Obsidian, dar tot om e.

— Din punct de vedere biologic, poate. Dar este creat pentru un singur scop. Nu uita asta.

— Te porți frumos cu servitorii tăi. Mă aștept să faci la fel și cu ai mei.

— Mă port frumos cu oamenii. Rozaliii, Maroniii, Roșii sunt oameni. Ragnar al tău e o armă.

— El m-a ales pe mine. Uneltele nu aleg.

— Cum vrei tu, dar fii conștient că există consecințe.

Lorn ridică din umeri și mai zice ceva doar pentru el.

— Spune ce-ți stă pe limbă.

— O să te distrugi pentru că tu crezi că o excepție de la regulă face reguli noi. Că un om rău poate să lase în urmă capcanele răutății doar pentru că vrei tu s-o facă. Oamenii nu se schimbă. De-asta l-am omorât pe băiatul Rath. Învață lecția asta acum ca să nu fii nevoit să o înveți mai târziu cu un cuțit în spate. Culorile există cu un scop. Reputația există cu un scop.

Pentru prima dată mi se pare mic și bătrân. Nu e din cauza ridurilor. Din cauza a ceea ce spune. Astfel de gânduri țin de epoca pe care încerc s-o distrug. Nu se poate abține să creadă ceea ce crede. Nu a văzut ce-am văzut eu. Nu a avut-o pe Eo ca să-l împingă-nainte, pe Dancer ca să-l ghideze, pe Mustang să-i dea speranță. A crescut într-o Societate în care dragostea și încrederea sunt la fel de rare ca iarba în pustiul Helionului. Dar

și le-a dorit întotdeauna pe amândouă. E ca un om care plantează semințe, le vede cum se transformă-n copaci, doar pentru ca vecinul lui să vină apoi și să-i taie. De data asta o să fie altfel. Și dacă totul merge bine, o să-i înapoiez un nepot.

— Am învățat cândva de la tine, Lorn. Și sunt un om mai bun din cauza asta. Dar acum e rândul meu să te învăț pe tine. Oamenii se pot schimba. Uneori trebuie să cadă. Alteori trebuie să sară, îi spun, bătându-l pe genunchi și ridicându-mă în picioare. Înainte să mori o să-ți dai seama că a fost o greșeală să-l omori pe Tactus pentru că nu i-ai oferit șansa de a crede că era un om bun.

•

Îl găsesc pe Ragnar întins pe jos în depozitul frigorific, simțindu-se ca acasă în frigul pătrunzător. Și-a dat jos cămașa, așa că văd conturul înfricoșător al corpului său tatuat. Rune peste tot. *Protecție* pe spate. *Răutate* pe mâini. *Mamă* pe gât. *Tată* pe picioare. *Soră* după urechi. Misteriosul craniu care-i însemnează pe Pătați, tatuat pe față.

— Ragnar, îi spun, așezându-mă. Nu prea-ți place compania altora, nu-i așa?

Clatină din cap și părul alb strâns în coadă se mișcă pe podea. Ochii asemenea unor pete de smoală se uită fix la mine, cercetându-mă. Cealaltă pereche de ochi, tatuată pe pleoape, reprezintă niște pupile ciudate ca de dragon sau de șarpe, care atunci când clipește îi permit spiritului său animalic să arunce o privire în lumea din jur.

Stau jos și-l privesc întrebându-mă cum să-i spun ce vreau să-i spun. Obsidienii sunt cele mai străine dintre Culori.

— Pentru că mi-ai oferit petele înseamnă că de-acum ești legat de mine. Ce înseamnă asta pentru tine?

— **Înseamnă că mă supun.**

— Necondiționat? îl întreb, dar nu-mi răspunde. Dacă ți-aș cere să-ți omori sora sau fratele?

— **Îmi ceri să fac asta?**

— E doar o întrebare ipotetică.

Îi explic ideea, dar nu o-nțelege.

— **De ce să fac planuri?** întreabă el. **Tu faci planul. Tu decizi. Eu fac sau nu fac, nu există un plan.**

Se gândește cu atenție la ceea ce vrea să spună în continuare.

— **Muritorii care fac planuri mor de o mie de ori. Noi, cei care ne supunem, murim doar o singură dată.**

— Ce vrei tu? îl întreb, dar nu are nicio reacție. Vorbesc cu tine, Pătatule.

— **Vreau,** zice chicotind. **Ce înseamnă să vrei?**

Batjocura din glasul lui nu vine pur și simplu dintr-un loc de-al nostru fără niciun dumnezeu, ci de undeva mult mai adânc. Se simte străin aici, pentru că îi creștem pe cei din rasa lui în lumi de gheață, cu monștri și zei străvechi. Primim exact ce ne-am dorit.

— **Tu îi spui pe nume, așa că ți se pare că eu știu ce e. A vrea.**

— Nu te juca cu mine, Ragnar, și nici eu nu o să mă joc cu tine.

Aștept destul de mult înainte să continui.

— Chiar trebuie să mă repet?

— **Auriul plănuiește. Auriul vrea,** mormăie el încet, oprindu-se după fiecare propoziție. **Voința este ceea ce te animă. Noi, cei ai Mamei-tuturor, nu vrem. Noi ne supunem.**

— În genunchi?

Nu-mi răspunde, așa că merg mai departe.

— Odinioară purtai lanțuri, Ragnar. Și lanțurile te îngreunau. Așa că… tu ce vrei?

Nu-mi răspunde. Să fie iritarea?

— Cu siguranță vrei ceva.

— **Ai rupt lanțurile altora și acum cauți să mă legi cu cele care te țin pe tine. Dorințele *tale*. Visele *tale*. Eu nu vreau,** spune din nou. **Eu nu visez. Eu sunt Pătat. Predestinat de Mama-tuturor, Moartea, să-i împlinesc promisiunea.**

Fața lui nu trădează nimic. Dar simt cum omul e tot mai nervos.

— **Nu știai asta?**

Îl cercetez cu precauție.

— Lași impresia că ești mai prost decât ești cu-adevărat.

— **Asta e bine.**

Se ridică cu repeziciune, înainte ca măcar să apuc să mă dau în spate. La dracu’, chiar că-i rapid. Scoate un cuțit și se taie foarte repede în palmă.

— **Când ți-am oferit jertfa, m-am legat de tine. Pentru tine. Până când n-o mai fi decât nimicul.**

Știu că ăsta le e obiceiul. Și știu și ororile prin care a trecut ca să obțină titlul de Pătat. Nu e omul jumătăților de măsură sau al jurămintelor strâmbe. A fi Obsidian înseamnă a cunoaște suferința. A fi un Pătat înseamnă a fi suferința. Și, dacă ai noroc, de a te dedica unui singur țel – acela de a-ți sluji Zeii Aurii, ca mine. Îi luăm pe cei puternici dintre ei. Îi lăsăm pe cei slabi. Trimitem Violeți cu tehnologie să pună în scenă fulgere peste dealuri. Trimitem foamete, pentru ca apoi să coborâm cu mâncare. Trimitem boli pentru ca apoi să-i binecuvântăm cu Galbeni care le oblojesc suferinzii și le redau orbilor vederea. Avem Artizani care umplu mările de monștri și munții de grifoni și dragoni. Și când nu suntem mulțumiți, le distrugem orașele cu bombardamente de pe orbită. Ne facem pe noi înșine zeii lor. Apoi îi aducem în lumea noastră ca să ne-mplinească voințele lacome. Noi vrem. Ei se supun. Cum ar putea Ragnar să fie ceea ce am eu nevoie să fie?

— Și dacă eu aș vrea ca tu să fii liber?

Se trage în spate. Ochii îi sunt cuprinși de o frică adâncă.

— **Libertatea îneacă.**

— Atunci învață să înoți.

Îmi pun mâna pe umărul lui uriaș. Mușchi asemenea pietrelor se ascund sub piele.

— Îți spun ca de la un frate la altul.

— **Noi nu suntem frați, Născutule-din-Soare,** spune cu vocea tânguitoare. **Tu ești stăpân. Nu înțelegi? Eu mă supun. Tu comanzi.**

Îi spun că el m-a ales ca stăpân. Nu eu l-am luat, așa cum crede. Și el, nu eu, a fost cel care a condus echipa de atac care a capturat nava lui Kellan au Belona. El a făcut asta. Nu a fost niciun Auriu care să-l îndrume. Niciun Auriu care să-l pună să conducă. Dar toate astea nu ajung. Oare Eo ce i-ar spune? Sau Dancer?

— Culoarea noastră-i aceeași, îi spun.

Nu înțelege, așa că mă tai la deget. Sângele roșu țâșnește și-l întind peste Sigiliile lui negre de pe mâini, însemnul Culorii sale. Apoi iau sângele lui și-l întind peste însemnele aurii de pe mâinile mele.

— Frați. Toți din apă. Toți din carne. Cu toții făcuți din același pământ și legați tot de el.

— **Nu înțeleg,** zice el temător, dându-se înapoi și fugind de-a dreptul de mine până când îl prind într-un colț ca pe-un copil mic. **Nu suntem la fel. Tu ești din soare.**

— Nu sunt. M-am născut la douăzeci de centimetri de pământ. Ragnar Volarus, te eliberez din serviciul meu, fie că-ți place, fie că nu. Nu o să permit să fii legat. Nu o să permit să fii condus. O să stai în frigiderul ăsta până când o să fii destul de bărbat să decizi ce vrei. Poți să te-mpuști în cap. Poți să mori înghețat. Dă-i drumul. Dar orice-ai face, o să fie pentru că tu ai ales s-o faci. Poate că o să alegi să mă urmezi pe mine. Poate c-o să alegi să mă omori. Orice-ai decide, trebuie s-o faci tu însuti.

Se holbează la mine cu ochii plini de groază.

— **De ce?** murmură el. **De ce mă faci de rușine? În toate lumile, nimeni n-ar respinge un Pătat. Eu am ales să mă ofer ție și tu mă scuipi. Ce-am făcut?**

— Când te oferi pe tine însuți, îi oferi și pe frații și surorile tale, ducându-ți semenii în sclavie.

— **Tu nu știi,** încearcă Ragnar să se controleze. **Noi existăm ca să ne supunem. Dacă nu facem asta, Auriii o să ne termine. N-o să mai existăm. Am văzut focul căzând ca ploaia din cer.**

Acum multe secole, în timpul Revoltei Întunecate, Auriii au ucis mai bine de nouăzeci la sută din Culoarea lui. I-au exterminat ca atunci când selecționezi dintr-o rasă de prădători. E singura istorie pe care o cunosc. Cea pe care le-o dăm noi. Frica.

— Nu cunoști adevărata istorie a oamenilor, Ragnar. Auriii vă învață că dintotdeauna ați fost sclavi. Obsidienii există ca să servească, să ucidă. Dar a existat o vreme, înaintea Auriilor, când omul era liber.

— **Orice om?** întreabă el.

— Fiecare bărbat. Fiecare femeie. Nu te-ai născut ca să i te supui Auriului.

— **Nu,** bombăne el. **Mă ispitești. Mă momești. Am mai văzut asta înainte. Am mai auzit cuvinte false menite să te păcălească. Cunosc adevăratele cuvinte, toți le cunoaștem. Ni le-au zis mamele noastre. „Teme-te și supune-te oamenilor de Aur. Sau o să coboare cu fierul**

din cer. Auriul o să te prindă în focul Născutului-din-Soare. Pentru că ei nu sunt legați de dragoste. Nu sunt legați de frică. Nu sunt legați de pământ și de cer și de soare. Teme-te și supune-te oamenilor de Aur”.

— Eu nu mă supun lor.

— **Pentru că tu ești unul dintre ei.**

— Și dacă ți-aș spune că nu sunt?

Se holbează la mine. Niciun răspuns. Nicio mișcare. Nimic. Doar confuzie. În camera frigorifică îi spun ceea ce Dancer mi-a zis mie în apartament. Am fost înșelați.

— Am avut o soție, îi spun. Mi-au luat-o. Au spânzurat-o. M-au obligat s-o trag de picioare ca să i se rupă gâtul și să nu mai sufere. După asta, îngropând-o, m-am sinucis, lăsându-i să câștige. Lăsându-i să mă spânzure. M-am înecat în durere.

Îi spun cum au venit după mine Fiii lui Ares.

— Iar Ares mi-a dat o a doua șansă, aceeași șansă pe care o ai și tu acum de a te ridica. De șapte sute de ani suntem ținuți în sclavie, Ragnar. Am rătăcit prin întuneric. Dar o să vină o zi când vom ieși la lumină. Acea zi nu o să vină din mila lor. N-o să vină din partea sorții. O să vină când inimile curajoase vor alege să rupă lanțurile, să trăiască pentru mai mult. Trebuie să alegi de unul singur. Vei alege calea cea grea? O să alegi să-mi fii prieten? O să te ridici alături de mine? Sau o să mergi mai departe, asemenea tuturor celor dinaintea ta, fără să afli vreodată ce-ar fi putut să fie?

După ce-i spun asta plec. Nu-l pun să depună jurământul tăcerii. Nu-i pretind un răspuns. Nici Dancer nu mi-a cerut mie vreunul. A trebuit să aleg. Dacă n-aș fi ales, dacă eram luat cu forța, aș fi renunțat de o mie de ori până acum. Sclavii nu au curajul oamenilor liberi. De-asta îi mint Auriii pe Roșii inferiori, făcându-i să creadă că sunt curajoși. De-asta-i mint pe Obsidieni, făcându-i să creadă că e o onoare să servești zeii. E mai simplu decât adevărul. Cu toate astea, e nevoie de un singur adevăr ca un întreg regat de minciuni să fie distrus.

Ragnar trebuie să mi se alăture pentru că Roșii singuri n-or să fie suficienți.

35.

Vremea ceaiului

Rămânem camuflați în nava-cămilă în timp ce ne apropiem de flota strânsă în jurul stației Hildas, îndreptându-ne spre ceea ce a fost nava amiral a lui Augustus și care acum îi aparține lui Pliniu. *Invictus*. Distrugătoare-de-aripi zboară-n tăcere deasupra noastră, cerând coduri de acces. Pilotul nostru le trimite codurile și suntem escortați până când ne alăturăm unui întreg șir de nave de aprovizionare ce merg spre hangarul lui *Invictus*, ca o caravană de comercianți ce se adună în fața marilor porți ale unei cetăți din deșert. Armele sunt ațintite asupra noastră în timp ce rulăm încet.

Aterizăm cu un zgomot surd. Pilotul deschide ușile din spatele navei, iar eu și ai mei sărim pe podeaua hangarului. În loc să întâmpine hamali Maronii așa cum s-ar fi așteptat, Dochera Portocalie își ridică privirea din datapad și vede o trupă de războinici în armură completă. Înarmați până-n dinți. Fără să ezite, se așază la loc, nevrând să aibă de-a face cu treaba asta.

— Mai înțeleaptă ca un Auriu, zice Sevro, râzând și mângâind-o pe cap.

O adunare pestriță de nave umple hangarul. Luminile strălucesc din tavanul înalt. Portocalii și Roșii se-agită peste tot. Torțele de sudură sfârâie pe carene. Bărbați și femei strigă unii la alții. Camarazii mei mă urmează în timp ce trecem prin hangar spre lifturile cu care putem ajunge pe restul navei.

Pe măsură ce mergem, tăcerea se-mprăștie ca focul grecesc. Torțele de sudură nu mai sfârâie. Oamenii nu mai strigă. Pur și simplu se holbează. Merg hotărât în față, cu Lorn. Mustang și Kavax au Telemanus ne flanchează. Roque ne urmează cu Sevro și Daxo. Apoi Victra și Urlătorii. Iar în spatele lor, ca un fel de păstor palid și uriaș, vine Ragnar.

A ales să ni se alăture din camera frigorifică. Am schimbat o privire și dintr-un singur semn din cap mi-am dat seama că acum am un general pentru rebeliune. Sunt plin de încredere.

Nimeni nu ne zice nimic, deși văzând cum arătăm, își dau cu toții seama că nu am venit să purtăm discuții pașnice. Armura mea e neagră. Împodobită de lei care rag. Un scut electromagnetic subțire sclipește deasupra ei. Pe brațul stâng mi se activează aegisul, suprafața lui albastră și opacă absorbind lumina. Briciul alb mi se încolăcește pe braț. Cizmele noastre fac zgomot ca grindina când străbatem punțile de

metal. O trimit pe Pietricică să-și pună Verzii să dezactiveze sistemele de comunicare ale navei.

Un Arămiu ne vede și începe să se joace agitat cu datapad-ul. Ragnar se strecoară până la el și-l atinge pe umăr suficient de tare încât să-l pună-n genunchi.

— **Nu.**

Intrăm în lift și în măruntaiele navei fără să tragem un singur foc. Urcăm până la prima punte de deasupra nivelului de comandă. Ușa liftului se deschide aducându-ne față în față cu o brigadă de pușcași Cenușii.

— Căpitane, o s-o însoțești pe Virginia au Augustus până la sala motoarelor, îi spun Cenușiului.

Cântărește din ochi gravitatea situației; după o scurtă ezitare, salută. Oamenii lui se strâng confuzi în spatele lui Mustang și a celor doi Telemanus când aceștia o iau înainte la pas.

Alarmele navei încep să țiuie.

Urlătorii se duc spre motoare și sistemele de climatizare, în timp ce eu și grupul meu ne îndreptăm trei punți mai sus, nu spre centrul de comandă, unde Pliniu își întreține noii aliați, ci spre carceră. Roque, Victra, Lorn, Sevro și Ragnar se strecoară pe uși, imobilizându-i pe gardieni înainte ca eu să apuc să intru.

Prizonierii, vreo patruzeci de Însemnați loiali lui Augustus, sunt închiși în celule mici de duro-sticlă. Sevro trece pe lângă fiecare, eliberându-i pe bărbații și femeile dinăuntru cu o cheie-de-date.

— Mulțumește-i Secerătorului, le spune fiecăruia, repetând asta de patru ori unei Însemnate bătrâne și înalte până când femeia își dă seama că n-o să iasă decât dacă joacă micul lui joc.

Dau cu toții ochii peste cap și spun mulțumesc.

— Ce bună, anormal de înaltă și decrepită Însemnată sunteți. Excelent, zice Sevro și îi dă drumul femeii. Lorn! Cred că ți-am găsit o posibilă gagică.

Se oprește când ajunge în fața cuștii de sticlă a Șacalului.

— Dar ce-mi sare mie acuma-n ochi? croncăne Sevro fericit. Stai-așa! Acum am iarăși doi!

— Dă-mi drumul, îi spune Șacalul hotărât. Nu-ți fac jocul, Spiridușule.

— Mulțumește-i Secerătorului. Iar numele meu e Sevro. Știi asta.

— Îți mulțumesc, Secerătorule, zice Șacalul, dându-și ochii peste cap.

— Înclină-te ca un bun servitor.

— Nu.

— Dă-i drumul odată, bombăne Lorn.

— Trebuie să-mi joace jocul, zice Sevro. Căcatul ăsta cu ochi nu iese de-aici până nu se poartă frumos. O să-i dau în schimb o ghicitoare. Ce am în buzunar?

Mă satur de jocul lui Sevro, așa că pe la spatele lui, îi fac semn Șacalului spre ochi.

— Un ochi, zice Șacalul.

— Afurisită treabă, cine i-a spus?

Roque ia cheia din mâna lui Sevro și o scanează la consola celulei.

— Maturizează-te odată, Sevro, bombăne Roque.

— Care rahat e problema ta? întreabă Sevro. Oricum nu trebuie să ne grăbim. Nu poți să mă lași să mă distrez și eu puțin?

Nu ne grăbim, pentru că Pliniu trebuie să se teamă de acțiunile noastre. Trebuie să pună la îndoială loialitatea celor mai mulți dintre membrii echipajului său. Dar fără-ndoială că are la bord un contingent de soldați gata plătiți. Mercenari, cel mai probabil. O să se ascundă în spatele lor ca după un scut.

— Unde e tatăl tău? îl întreb pe Șacal.

— Nu știu, răspunde. Nu cred că e pe navă. Sora mea a ajuns la tine în siguranță?

— Ne-a găsit.

— Bine, zice el întorcându-se ca să-l salute pe Lorn. E o plăcere, Arcos. Tatăl meu mi-a interzis să citesc despre aventurile tale când eram copil. Cu toate astea, am reușit s-o fac. Poveștile despre bătrânul Stâncă mă țineau treaz până noaptea târziu.

— La fel cum m-a ținut pe mine prestația ta de la Institut, răspunde Lorn zâmbind ușor. Mi-era frică să-nchid ochii după ce am văzut campania ta.

— Se pare că misiunea ta pe Europa a fost un succes, Darrow, zice Șacalul chicotind.

— Au căzut în capcană așa cum speram. Aja a scăpat.

— Atunci hai să mergem să rezolvăm problema asta și să ne vedem de război.

Roque se uită când la unul, când la celălalt, observând poate familiaritatea cu care ne vorbim. Încă un lucru pe care nu i l-am spus niciodată. Ruptura se adâncește.

Ne întâlnim cu Mustang în sala de mese a Culorilor inferioare. Sute de mecanici și electricieni Portocalii se-amestecă cu muncitorii Roșii și oamenii de serviciu Maronii. Zumzetul conversației și zgomotul tăvilor de plastic peste mesele de metal se sting odată ce Ragnar intră în sală. Tăcere de mormânt, cu excepția unui om de serviciu Maroniu foarte agitat care țipă cât îl țin plămânii. Prietenii lui îl fac repede să tacă.

Ragnar merge spre mijlocul camerei și ia una dintre mese fără să mai aștepte să se ridice de la ea Culorile inferioare așezate. Scoțând-o direct din șuruburile metalice, o trage cu zgomot de-a lungul podelei metalice, cu tot cu aceia dintre Culorile inferioare încă așezați pe băncile atașate de masă. Rămân nemișcați, cu ochii cât cepele, îngroziți și absolut confuzi în fața grupului meu de cincizeci de Aurii.

Cei doi Telemanus vin după Ragnar cărând, tată și fiu, un mecanism metalic circular lung de un metru și c-un diametru de doi – scopul vizitei lor în sala motoarelor. Au mâinile acoperite de armură, dar venele de pe gât li s-au umflat din cauza greutății. Mustang îi ghidează, privindu-și datapad-ul.

— Aici, zice ea.

Îl lasă unde le-a arătat. Cenușiii vin în urma lor, cărând o baterie imensă pe care o așază pe o masă alăturată.

— Urlătorilor, faceți un pic de zgomot.

— Pardon. Scuze. Iertați-mă, zice Pietricică dând din mâinile ei mici și durdulii.

Ia un cablu de la baterie și îl atașează de disc.

Se-aude o trosnitură în timp ce stațiile de comunicare ale navei se activează.

— Pliniu, zice o voce duioasă.

Mă uit după Sevro și-l văd la terminal alături de doi Verzi.

— Sevro, izbucnim și eu și Mustang.

Ridică un deget, făcându-ne semn să așteptăm.

— E la aparat, se bâlbâie un Verde cu sinceritate. Numai puțin.

— *Dragă Pliniu*, cântă Sevro la microfon.

Dacă inima-ți bate ca gongul

Și ești ud pe-un picioruș
E fiindcă Secerătorul
Vin-la tine chiar acuși.

Cântă asta de trei ori până când Ragnar aruncă o masă în consolă. Scânteile sar peste tot. Sevro se-ntoarce încet și se uită la masa care i-a trecut pe deasupra capului. L-a ratat la milimetru. Se-nvârte-n jurul ei.

— Care căcat în gât e problema, trol de munte nebun ce ești!

— **Cântecelul... nnnnngh,** zice Ragnar scoțând un vaiet teribil.

— Tu l-ai găsit, șoptește Mustang uitându-se la mine.

— Pe care dintre ei? o întreb în timp ce Sevro-l înjură pe Pătat în toate felurile pe care le cunoaște, arătându-i și degetul mijlociu.

— **Cârâi ca un... ca o găină,** îi răspunde Ragnar.

— N-are voie să mă insulte, zice Sevro vexat, uitându-se către mine. Controlează-l.

Mă spăl pe mâini de toată treaba.

— V-aș putea sugera să continuăm, zice Lorn.

— Așa e. Fețele serioase, toată lumea.

Căștile se ridică din armură pentru a ne acoperi capetele. Văd datele termice și nivelele energetice pe display.

— Dă-i drumul, îi spun lui Mustang.

Activează freza termică a navei-căpușă. E construită să taie prin carena unei nave un spațiu suficient de mare să permită trecerea unei echipe de asalt. Să treacă deci prin podeaua unei nave e floare la ureche. Și suntem la o singură punte deasupra camerelor de comandă. Mă urc pe freză.

Energia cinetică înseamnă totul pentru un Sondor, pentru o operațiune militară, pentru o viață. Continuă să te miști și provoacă pe oricine să-ți stea în cale.

— Știi ce spuneam mai devreme? mă-ntreabă Lorn.

— Despre tact? îi răspund.

— Dă-l naibii, râde el răutăcios ascuns în spatele bărbii. Bagă-le frica-n oase.

Mă uit la Mustang.

— Arde-o.

Apasă butonul. Freza se face roșie. Căldura radiază spre mine. Se-mprăștie de-a lungul podelei. Culorile inferioare dispar, își

abandonează mâncarea și fug din încăpere în timp ce podeaua se îndoaie și se topește ca nisipul ce curge printr-o clepsidră. Freza trece prin puntea topită până în camera de comandă de dedesubt, cu mine călare pe ea. Un Sondor al Iadului din nou, chiar dacă doar pentru un moment.

Se proptește în mijlocul mesei mari de lemn a lui Augustus trecând prin ea și lovindu-se de podeaua de marmură ca un asteroid, încă topind totul în jur. Tai cablul de alimentare cu briciul și mă ridic prin fum, aburi și flăcările ce-au cuprins masa.

O sută de Aurii ai Societății se holbează la mine. Pretori, Legați, Judiciari și cavaleri ai puternicelor Case stau acolo cu briciurile scoase. Toți odinioară loiali lui Augustus. Toți acum la degetul mic al lui Pliniu. Se dau după cum bate vântul, s-ar zice.

Și iată-l și pe el, în capul marii mese, albindu-se la față din ce în ce mai mult. Frumosul, deșteptul Pliniu. Rămas cu un singur ochi, celălalt înlocuit de un mecanism bionic temporar. La dreapta lui stă una dintre Furiile Suveranei, Moira, Ofițerul Politic. În comparație cu Aja, e doar o fetiță drăgălașă. Dar zâmbetul ei dulce e de două ori mai sinistru decât briciul surorii sale. Lângă ea e un Cavaler Olimpic, Cavalerul Furtunii de pe Insulele Japoniei de pe Pământ.

— Bunii mei domni, strig prin amplificatorul de voce din cască. Am venit după Pliniu.

Sar de pe freză, iar casca mi se retrage-n armură ca să mi se poată vedea fața. Merg înspre el. Prietenii mei mă urmează prin spărtură. Primul e Lorn. Apoi Mustang și Sevro.

— Ai zis că e mort! mârâie cineva din stânga mea, cu briciul scos pe jumătate.

— Lorn au Arcos? șoptește altcineva.

Numele lui se-mprăștie ca o undă de șoc în timp ce Sevro și Roque blochează ușile încăperii.

— Și KAVAX AU TELEMANUS! urlă Kavax ca un sălbatic când aterizează.

Pax trebuia să fi învățat asta de undeva.

— Secerătorul nu e mort, zice Mustang sărind de pe freză. La fel cum nici eu nu sunt. Și nici fratele meu. Și am venit să luăm înapoi ceea ce îi aparține tatălui nostru.

Însemnații din jurul mesei habar n-au ce să facă.

— Mincinoșilor! strigă Pliniu. L-ați trădat pe ArhiGuvernator. Prindeți-i pe trădători!

Lorn face o afirmație simplă:
— Dacă se apropie cineva la doi metri de Darrow, omor pe toată lumea din cameră.
Nu par prea dornici să-l contrazică. Oamenii printre care trec sar într-o parte. Reputația lui Lorn îmi taie drum direct spre Pliniu. Merg pur și simplu.
— Pliniu, spun eu. Trebuie să vorbim.
— Omorâți-l! strigă Pliniu. Omorâți-l pe Secerător.
Un tânăr se aruncă-nainte și moare când cel de lângă el îi înfige cuțitul în spate. Omul îl privește temător pe Lorn.
— 2,3 metri, zice Lorn. Pe-aproape.
— Ucideți-l, strigă Pliniu fără să se întâmple nimic. E doar un băiat!
Vorbesc încet, dar mă pot auzi cu toții.
— Pliniu au Velocitor, l-ai trădat pe ArhiGuvernatorul Nero au Augustus. Ai conspirat să-i distrugi Casa, s-o măriți cu forța pe fiica lui, să-i ucizi fiul. L-ai trădat în favoarea Suveranei, cea care s-a ridicat la rândul său împotriva lui. Stăpânul tău te-a ridicat, iar tu ai încercat să-l dărâmi. I-ai înșelat încrederea pentru câștigul tău personal. Și, ce-i mai rău pentru tine, ai eșuat.
— Opriți-l! țipă de-acum Pliniu, gesticulând către mine. Moira!
Moira îi șoptește ceva Cavalerului Furtunii și amândoi se dau la o parte.
— Ar fi trebuit să fii mort, bâiguie Pliniu. Aja a zis c-o să te omoare pe Europa.
— Și pe cine cunoști tu care să mă poată ucide pe mine? spun eu în timp ce ridicola mândrie Aurie mi se adună în voce astfel încât să impresioneze toate sufletele-astea flămânde. Șacalul a eșuat. Antonia au Severus-Julii a eșuat. Proctorii Apolo și Jupiter au eșuat. Cassius au Bellona a eșuat. Karnus a eșuat. Cagney a eșuat. Aja au Grimus și Pretorienii ei au eșuat.
Călăul a eșuat. Minele și viperele au eșuat.
— Iar acum eșuezi și tu.
După asta mă arunc înainte, mai repede decât o viperă care atacă, și-l plesnesc peste față. Cade-ntr-o parte din scaun ca o frunză bătută de vânt, lovindu-se de o Aurie care stătea lângă el. Femeia îl scuipă și îmi face loc.
— Ești un vierme care s-a gândit că e șarpe doar pentru că se târăște. Dar puterea ta n-a fost adevărată, Pliniu. Totul a fost un vis. Acum e timpul să te trezești.

Pliniu se ridică cu greu în picioare încercând să se îndepărteze de mine. Părul lui pieptănat atent e acum ciufulit și obrazul drept i se umflă înroșit. Îl răsucesc și-l plesnesc încă o dată, și mai tare. E speriat, nu știe ce să facă. N-a fost tras din pat în prima zi la Institut și bătut de Obsidieni. N-a călărit pe plajele acoperite de zăpadă în fruntea unei coloane-n armură. Nu a flămânzit. Așa că tot ce poate face acum e să se împiedice și să plângă.

Îl prind și-l ridic sus în aer. Dar nu-l mai lovesc. Nu o să stric importanța momentului cu o cruzime ca a lui Karnus sau Titus. Arma mea e condescendența. Îl așez pe Pliniu la loc în scaunul ArhiGuvernatorului. Îi aranjez broșa în formă de libelulă. Îi netezesc părul ca o mamă binevoitoare. Îl bat ușor pe obrazul plin de lacrimi și-i întind mâna, cea pe care port inelul Casei Marte.

Îl sărută fără să spună nimic.

— La revedere, Pliniu. Te las cu prietenii tăi.

Mă îndepărtez, cu ochii tuturor acestor Însemnați ațintiți asupra mea și-l abandonez pe Pliniu. Aud un zgomot ca o sorbitură și nu mă întorc pentru că știu cum fac briciurile când ucid. Nici măcar nu așteaptă să plec. Pliniu e de domeniul trecutului.

Însemnații mă salută bătându-și pumnul de piept. Ce monștri. Se dau după cum bate vântul, alergând după putere. Dar nu-și dau seama că puterea nu-și schimbă poziția. Puterea e neclintită. E muntele, nu vântul. Să te schimbi atât de repede înseamnă să pierzi încrederea. Iar încrederea este ceea ce mă ține pe mine în viață. Încrederea în prieteni și încrederea lor în mine.

Suverana știe asta. E motivul pentru care își ține Furiile aproape. Ar muri pentru ea, la fel cum prietenii mei ar muri pentru mine. Pentru că în cele din urmă, ce mai contează toată puterea din lume dacă prietenii tăi cei mai apropiați pot să te trădeze? Tatăl Suveranei a învățat asta când fiica lui i-a luat capul. Pliniu a învățat-o cu prețul vieții. Eu am uitat-o, m-am îndepărtat de prieteni și aproape că am pierdut totul din cauza asta când Tactus a simțit că trăiește în umbra mea și că e la fel de străin de mine cum era și de frații lui. De-asta am luat-o de la zero cu Victra și i-am spus lui Ragnar adevărul. Tot din cauza asta trebuie să mă împac cu Lorn și Roque.

Încrederea este motivul pentru care Roșii au o șansă. Suntem un popor legat prin cântec și dans, familie și apartenență. Oamenii ăștia sunt aliați pentru că au impresia că trebuie să fie.

Mă uit acum la ei și știu că sunt atât de aspri și de rigizi încât o să se frângă și-o să se fărâmițeze lovindu-se unii de alții, nu din cauza mea, ci din cauza naturii lor.

Plutesc în cizmele gravitaționale, oprindu-mă să spun doar atât:

— Ziceți-le tuturor celor ce vor să audă că Secerătorul navighează spre Marte. Și cere o Ploaie de Fier.

36.

Lordul Războiului

— Puterea e coroana care devorează capul, mi-a zis Șacalul în timp ce plănuiam invazia.

Se referea la Octavia. Dar acest adevăr ajunge mai departe de-atât. Auriii ăștia au avut puterea pentru prea mult timp. Uitați-vă cum se poartă. Uitați-vă la ce vor. Sar imediat ce-apare ocazia războiului. Vin de aproape și de departe, navele se grăbesc să se alăture armadei mele odată ce-au aflat c-am cerut o Ploaie de Fier, prima din ultimii douăzeci de ani. L-am folosit pe Șacal să răspândesc vestea, pe lângă înregistrarea cu căderea lui Pliniu. Mulți dintre ei nu sunt primii fii sau primele fiice, deci n-o să moștenească domeniile părinților lor. Împătimiți ai războiului, dueliști, însetați de glorie. Și fiecare dintre ei își aduce suita de Cenușii și Obsidieni. Lumile Societății așteaptă cu respirația tăiată să vadă ce-o să se-ntâmple azi. Dacă pierdem, Suverana domnește mai departe. Dacă o să câștigăm – război civil total. Nicio lume n-o să poată să rămână neimplicată.

Legiuni întregi mărșăluiesc în nava mea în timp ce armada se strânge în jurul lui Phobos, luna-port. Îmi țin briciul ca pe o lamă curbată; strâmb și crud, e sceptrul meu. Inelul meu de fier cu Casa Marte se strânge-n timp ce-mi flexez mâinile și mă holbez prin hublourile de observație. Pegasul mi se lovește de piept.

Nu pot să-mi văd inamicii – Bellona și mare parte dintre flotele locale ale Suveranei –, dar sunt pe undeva între mine și planeta mea. Bătrânul Lord Cenușă al Suveranei vine-n viteză dinspre Centru cu Armada Sceptrului, dar e încă la o săptămână distanță. Nu poate să-i ajute pe Bellona astăzi.

Albaștrii mei ne urmăresc cu privirea pe mine și pe generalii mei – din flota personală a Victrei au Julii, care a abandonat armata mamei ei, din Casa Arcos, din Casa Telemanus și vasali ai lui Augustus.

Planeta Marte e albastră și verde, punctată de orașe protejate de scuturi. Calote albe marchează polii. Oceane albastre se-ntind de-a lungul ecuatorului. Câmpuri de iarbă și păduri dese îi acoperă suprafața. Norii se-nvârt pe deasupra, ca o mantie de bumbac care-i acoperă orașele strălucitoare protejate de scuturi. Și-apoi sunt tunurile. Baze întinse în deserturile din jurul orașelor, unde tunuri cu proiectile electromagnetice distrugătoare de nave țintesc spre cer.

Gândurile mele coboară dincolo de suprafața planetei. Mă-ntreb ce face mama în clipa asta. Pregătește micul dejun? Știu ei ce urmează să se întâmple? O să-și dea măcar seama de asta când o să se-ntâmple?

Degetele nu-mi tremură nici măcar în ajunul bătăliei. Respir regulat. M-am născut într-o familie de Sondori ai Iadului. Sunt urmașul unui neam de țărână și trudă, născut să-i servească pe Aurii. M-am născut la viteza asta.

Cu toate acestea sunt terifiat. Mickey m-a transformat într-un zeu al războiului. Dar de ce mă simt ca un băiețel ascuns în armura asta stupidă? De ce-mi doresc să am din nou cinci ani, înainte să moară tata, și să dorm în același pat cu Kieran și să-l aud cum vorbește în somn?

Mă-ntorc spre marea de fețe Aurii.

Rasa asta – ce monstru minunat. Au toate calitățile umanității, cu excepția uneia singure. Empatia. Se pot schimba. Știu asta. Poate că nu acum, poate nici peste patru generații. Dar totul începe astăzi, apusul Epocii lor Aurite. Dacă-l distrug pe Bellona, îi slăbesc pe Aurii. Duc războiul civil direct pe Luna și o distrug pe Suverană. Apoi Ares o să se ridice.

Nu vreau să fiu aici. Vreau să fiu acasă, cu ea și copilul nostru care nu s-a mai născut.

Dar asta nu se poate. Simt cum fluxul din mine se retrage, scoțând la suprafață răni vechi. Asta e pentru tine, îi spun. Pentru lumea în care ar fi trebuit să trăiești.

Așa că mă întorc la rolul meu, hrănindu-i pe lupii aceștia.

— În ultimele zile ale toamnei, spun cu glas puternic și răspicat, Roșii care sapă în minele lui Marte poartă măști ce

reprezintă demoni veseli pentru a-i sărbători pe cei înghițiți de pământul roșu, pentru a le cinsti amintirea și a le îmbuna spiritele. Noi, Aureolații, am luat măștile-acestea și ni le-am însușit. Le-am dat fețele personajelor de legendă pentru a ne aminti nouă înșine că nu există rău și nici bine. Nu există zei. Nu există demoni. Doar omul există. Doar lumea de-aici e reală. Moartea vine pentru noi toți. Dar cum vom striga în vânt? Cum vom rămâne-n amintire?

Îmi scot una dintre mănuși și mă tai în palmă foarte încet. Strâng pumnul până când sângele-mi acoperă pielea și-apoi îmi apăs palma pe față.

— Faceți ca sângele vostru să rămână mândru multă vreme după ce moartea v-a luat.

Se-aude o bătaie din picior. Una singură.

— Luna este noul Pământ. Ne conduce și ne face să ne plecăm și să ștergem pe jos. Sacrificiul nostru e câștigul ei. Din nou, cei slabi îi țin în loc pe cei puternici. După ziua de azi, când vom cuceri cele o mie de Orașe ale lui Marte, armata noastră se va mări. Lorzii galileeni vor jura pentru noi. Guvernatorii lui Saturn ni se vor închina. Neptun o să vină cu navele lui și-o să distrugem lipitoarea care este Octavia au Lune.

Și vom face dintr-un tiran un rege. Pentru ei totul are sens. Nu știu cum. Un tiran în locul altui tiran. Unde găsesc energia pentru toate astea? Căci oamenii mereu o găsesc.

Se mai aude o bătaie din picior.

— Fiecare moment al zilei de azi va fi surprins de holo-camerele pe care vi le-am dat.

La fel cum s-a întâmplat la Institut și atunci când am cucerit nava *Pax*. A fost ideea Șacalului.

— Fiecare moment va rămâne în amintire. Dacă vă câștigați gloria, aceasta se va răspândi cu ajutorul CH-urilor în toate lumile. Dacă vă faceți de rușine, pe voi și familiile voastre, rușinea va dăinui și după moartea voastră.

Mă uit la Ragnar ca și când el ar fi călăul meu. Lorn își dă ochii peste cap în fața spectacolului.

— Și vă vom ține minte.

Bum.

— Orașele vor fi cucerite. Auriii care nu se supun vor fi uciși. Culorile inferioare vor fi protejate. Minele vor rămâne întregi. Nu venim să jefuim orașele și să distrugem ținuturile fertile. Trebuie

să capturăm bogăția de pe Marte. Nu vrem s-o ucidem. E casa multora dintre voi, așa că loviți numai în viermii care-o mănâncă din interior. Iar când gloria acestei zile va lua sfârșit – când veți șterge sângele de pe sabie și veți da cârpa-mbibată fiilor și fiicelor voastre, ca și ei să-și amintească că ați luat parte la cea mai mare bătălie de la Căderea Pământului încoace –, nu uitați că voi înșivă v-ați făurit destinul. Nu vi l-a dat Suverana. Nu vi l-a dat Guvernatorul. Voi l-ați luat, așa cum strămoșii voștri cucereau lumile. Noi suntem Al Doilea Val de Cuceritori.

Abia acum încep uralele. Urăsc cum corpul meu tremură la ideea de glorie. Ceva dinlăuntrul omului tânjește mereu după ea. Dar eu consider că e o slăbiciune, nu un semn de putere, să abandonezi decența pentru sentimentul ăsta ciudat și întunecat.

Mă uit spre marginea punții, la Șacal. Nu are un rol prea important azi. Și-a făcut treaba aducându-i pe toți acești oameni împreună. A bruiat comunicațiile și a prezentat informații false trimițând mare parte din ajutorul Suveranei pentru Bellona la vânătoare de cai verzi cu rapoartele lui care spuneau că elemente ale flotei mele se pregătesc să atace Luna. A fost doar o momeală. Forțele mele sunt toate aici.

— Ești un adevărat păpușar, îmi șoptește Șacalul în timp ce-i așteptăm pe Albi să ajungă pe punte.

Sevro se dă mai aproape de mine ca pentru a-i aminti Șacalului care-i e locul.

— Tu ai făcut majoritatea sforilor de care trag eu. Nu ți-am mulțumit niciodată.

Fața lui inexpresivă se strâmbă de greață.

— Chiar trebuie să devenim sentimentali?

— Ai ajutat-o pe Mustang să scape. De-asta te-a prins Pliniu.

N-a zis niciodată nimic despre asta. Nu s-a lăudat și nu s-a folosit de treaba asta pentru propriul câștig. A fost doar simplul gest al unui frate care-și ajută sora. Ridic din umeri.

— Și-ai făcut tot ce-ai putut ca s-o salvezi pe Quinn. Poate că ești un om mai bun decât crezi.

— Mă-ndoiesc, zice el, izbucnind în râsul acela ca un lătrat. Dar mâine, un trădător va ajunge rege, iar o Împărătească va deveni trădătoare, așa că poate oamenii răi chiar pot fi virtuoși.

— Sateliții tăi sunt pregătiți? îl întreb privind prin hublou.

— Pentru virus?

Încuviințează din cap.

— Verzii mei o să întrerupă toate comunicațiile de-ndată ce dai ordinul. Timp de cincisprezece minute o să fie liniște ca-n mormânt, pentru toată lumea. Unitățile lor defensive globale și regionale n-o să vadă și n-o să audă nimic. E timp suficient să distrugi majoritatea țintelor statice.

Se uită-n pământ, ca și când dintr-odată și-ar fi dat seama cine este.

— Salvează-l pe tatăl meu, dacă poți.

Sevro se foiește, enervat de șușoteala noastră.

— O s-o fac.

Aș prefera să-l las pe Augustus să putrezească pentru totdeauna-ntr-o gaură în pământ. Dar am nevoie de el după ce se termină cucerirea lui Marte. În ciuda a ceea ce pot să fac, nu sunt Guvernator sau rege. Am nevoie de legitimitatea lui, așa cum mi-a amintit Theodora seara trecută. Fără ea, sunt doar un braț care ține un brici.

— Și ești sigur cu Agea? întreabă el. De recompensă? Altfel e o nesăbuință.

— Sută la sută.

— Bine. Bine. Mult succes, atunci, Secerătorule, zice el și se îndepărtează.

— Mă-nlocuiești deja? pufnește Sevro.

— El are o singură mână. Tu ai un singur ochi. Am un gen al meu.

Ceremoniile continuă. Două sute de Aurii se pun în genunchi în timp ce Albii trec printre ei. Încerc să mă gândesc că-i o treabă stupidă și solemnă, toți oamenii ăștia, bărbați și femei, cu tăcerea lor pompoasă și grija față de tradiții. Dar acum se scrie istoria omenirii. Iar momentul are noblețea lui.

Armurile strălucesc sub lumina artificială. Albi eterali se plimbă prin mulțime alături de fecioare desculțe în mantii albe ca zăpada, cu pumnale de fier și lauri de aur. Copii Albi duc stindardele triunghiulare din aur – un sceptru, o sabie și un pergament încununat cu un laur. Simt mâini care mă apasă pe umăr.

Le simt greutatea.

Se spune că așa plecau la luptă Vechii Cuceritori, cu fecioare Albe rănindu-i înainte de luptă. Ne-ating frunțile cu laurul și ne taie în palma stângă cu fierul în timp ce ne șoptesc încet la ureche:

— Fiul meu, fiica mea, acum c-ai sângerat nu vei mai cunoaște frica sau înfrângerea, numai victoria. Lașitatea se scurge din tine. Furia ta arde puternic. Ridică-te, războinic de Aur și cucerește cu toată puterea Culorii tale.

Apoi fiecare războinic își trece mâna însângerată peste față și peste casca cu chip de demon. Unul după altul ne ridicăm în tăcere. Fiecare Auriu reprezintă zece legiuni. Aceasta-i furtuna ce-o să cadă pe Marte într-un torent de metal. Milioane de Aurii, Cenușii și Obsidieni.

— Nu ne luptăm cu o planetă. Ne luptăm cu bărbați și femei. Tăiați-le capetele și priviți-le armatele cum cad, ne amintește Lorn tuturor.

Adunarea de luptători stă acum în picioare, și, cu fețele pătate de sânge, recităm împreună numele dușmanilor principali.

— Karnus au Bellona, Aja au Grimus, Imperator Tiberius au Bellona, Scipia au Falthe, Octavia au Lune, Agripina au Julii și Cassius au Bellona. Aceste vieți sunt dorite.

În sălile dușmanilor mei, și ei o să recite numele meu și al prietenilor mei. Cel care-l ucide pe Secerător o să primească recompensă și renume. Vânători individuali și grupuri de ucigași o să ne scaneze stațiile, căutându-mă. Și-o să coboare în haite, unii pentru a mă confrunta individual. Alții vor prefera glonțul ascuns al lunetistului. Unii nici n-o să participe la lupta pentru Marte. Aceștia sunt mercenarii Cenușii. Obsidienii eliberați deveniți vânători de recompense. Cavaleri de pe Venus și Mercur veniți aici doar pentru capul meu, folosindu-se de bunurile și soldații familiilor lor doar ca să mă vâneze și să-și facă un nume. Șacalul a interceptat un comunicat în care se spunea că au venit trei Cavaleri Olimpici. Cu toții mă vor fi studiat pân-acum, urmărind înregistrările cu înfrângerile și victoriile mele. Și-mi vor cunoaște natura, natura Urlătorilor mei. Dar eu n-o să-i cunosc pe ei.

Să vină și să se prezinte.

Pe mine mă interesează mai mult să-l întâlnesc pe Cassius. Cel puțin asta i-am spus lui Lorn. Dar el știe că nu-i adevărat. O rușine profundă mă cuprinde amintindu-mi cum am urlat ca o fiară la familia lui. L-am bătut cinstit, dar nu trebuia să-mi și placă atât de mult pe cât mi-a plăcut. Uneori mă gândesc că dacă el ar fi fost crescut ca Roșu, și eu ca Auriu, poate c-ar fi

ajuns un om mai bun decât sunt eu acum, iar eu unul mult mai rău decât ar putea el vreodată să fie.

Nu știu de ce, dar cred c-aș fi fost capabil de mult mai mult rău. Poate că asta-i vinovăția. Poate că-i frica de-o viață în care n-aș fi cunoscut-o pe Eo. Nu știu. Sau poate e doar faptul că știu cât de repede cad pradă mândriei.

Războinicii mei se-ntorc la navele familiilor lor. Mă uit prin hublou cum cincizeci de navete se-mprăștie spre marea armadă pe care-am adunat-o. Deși acum știu că suntem aici, dușmanii noștri nu se-așteptau totuși să venim atât de repede pe Marte.

Îmi întorc privirea spre comandanții rămași. Orion o să conducă *Pax*, iar Roque o să comande flota alături de Victra. Sunt de acord cu planul lor. Restul cercului meu de apropiați așteaptă aici, cu excepția lui Mustang care se duce spre hangare.

Mă ridic și-i bat pe cei doi Telemanus pe umeri.

— Pax ar fi arătat minunat astăzi.

Sofocle se gudură la picioarele lui Kavax.

— Fratele meu arăta întotdeauna minunat, zice Daxo cu căldură. Caraghios și urlând, încercând să fie ca tata. Dar oricum minunat. O să-l ucidem pe Tiberius au Bellona, nu-ți face griji.

— Par eu îngrijorat?

Amândoi Titanii clatină din capetele lor uriașe. Kavax a intrat în ritualul tăcerii de dinainte de luptă. Nu poate decât să mormăie, așa că Daxo continuă să vorbească pentru el.

— Ai grijă de tine, Secerătorule, zice, aruncându-i o privire răutăcioasă Șacalului. Știm că e o alianță dictată de necesitate, dar să nu ai încredere-n el.

— Știi că nu am.

— Să nu ai încredere-n el, repetă Daxo.

— Nu am încredere decât în prieteni, spun și ne luăm la revedere.

Fruntea lui Orion e încruntată din pricina gândurilor. O-ntreb dacă s-a întâmplat ceva în timp ce se-apleacă spre ecranul scanerelor. Evaluează poziția inamicului prin sincronizare.

— Ne-au văzut intrând pe orbită acum o oră. Eram vulnerabili când am ajuns, dar ei au rămas în formațiune defensivă deasupra Ageei.

— Ciudat, e de acord Roque. Renunță la mare parte din planetă fără să lupte. Poate că ar fi mai bine să-ți orientezi lansarea spre sud...

— Vreau Agea, spun eu cu răceală.

— O să dai nas în nas cu ursul, frate. Capitala mai poate să aștepte. Capturează celelalte orașe și-o s-o cucerim fără luptă. De unde toată graba asta?

— Dacă luăm capitala, celelalte orașe o să cadă.

— Și mulți oameni o să moară.

— E război, Roque. Ai încredere-n mine acum.

— E războiul tău, zice Roque, salutându-mă.

Schimbă o privire cu Victra și-apoi mă trage mai aproape.

— Numai bine, Primus.

Mă surprinde sărutându-mă pe ambii obraji.

— A fost un drum lung, îi spun eu precaut.

— Și mai e mult de mers până să dormim.

— Frate.

Îl prind de ceafă și-i apropii fruntea de a mea.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, spun. Pentru Quinn. Pentru Lea. Pentru gală. Pentru o mie de lucruri pe care ți le-am pus pe umeri. Mi-ai fost cel mai drag prieten.

Mă retrag, evitându-i privirea.

— Ar fi trebuit s-o spun mai devreme. Dar m-am temut.

— În care dintre lumi ți-ar fi ție frică de mine? mă-ntreabă.

— Iartă-mă, pentru tot, spun dând din cap.

— O să ne împăcăm mai târziu, zice, bătându-mă pe umăr. Mult noroc.

Plec. Mă întâlnesc cu Lorn chiar când dau să ies de pe punte, amândoi îndreptându-ne în altă direcție. S-a ras pentru război și e îmbrăcat în vechea lui armură de Cavaler al Furiei. Arată minunat, dar miroase îngrozitor. Cavalerii ăștia bătrâni sunt la fel ca Urlătorii. Superstițioși și deloc dornici să-și spele echipamentul de frică să nu spele dramul de noroc ce i-a ținut în viață până acum.

— Am primit comunicate de la mai mulți prieteni vechi, zice Lorn. Sunt de partea lui Bellona.

— Cu toții bătrâni, bărbați și femei?

— Bătrânii au doborât multe recolte tinere, zice el, c-un licăr în ochi. Dar mă întreabă despre tine. Întreabă dacă băiatul

războinic chiar e înalt de patru metri. Și chiar e urmat de o haită de lupi? E un distrugător-de-lumi?

— Și tu ce le-ai spus?

— Am zis că ai cinci metri, ești urmat de un pitic și-un uriaș și că-ți mănânci ouăle cu sticlă pisată.

Izbucnim amândoi în râs.

— Nu-mi place că m-ai adus aici. Nu cred că ești omul care-ți dorești să fii. Dacă tu supraviețuiești și eu nu, fii mai bun decât acela care și-a păcălit prietenul.

O durere surdă mi se zbate în spatele ochilor. Mă roagă ceva. Nu ca să mă facă să mă simt vinovat, ci pentru că îi pasă cu adevărat. Ar trebui să fiu mai bun. Vreau să fiu. La sfârșit, chiar sunt mai bun. Dar mijloacele pe care le folosesc pentru a ajunge acolo... sunt la fel ca toate celelalte suflete pierdute? Sunt doar o altă Harmony? Un alt Titus?

— Îți promit, spun eu, vorbind serios, chiar dacă intenționez să-l rănesc din nou și din nou.

— Bine. Bine, zice întinzându-și gâtul plin de riduri. Deci, după Agea, tu iei emisfera nordică. Eu o iau pe cea sudică. Apoi ne întâlnim aici pentru whisky. Ne-am înțeles, bunul meu domn?

Dau din cap, dar încă nu ne despărțim.

Se uită fix la mine pentru un moment, apoi privește-n pământ, incapabil să-mi întâlnească privirea. Vocea îi răgușește din cauza emoției.

— De fiecare dată când m-am întors la soția mea, i-am spus că băieții ei au murit frumos. Nu există așa ceva, zice, jucându-se cu inelul.

— Ahile a murit frumos.

— Nu. Ahile a lăsat mândria și furia să-l consume, și, la sfârșit, o săgeată trasă de-un Pixie i-a atins călcâiul. Sunt multe lucruri pentru care merită să trăiești în afară de toate astea. Sper că o să ajungi suficient de bătrân încât să-ți dai seama că Ahile a fost incredibil de prost. Iar noi suntem niște proști pentru că nu ne dăm seama că el nu a fost eroul lui Homer. A fost avertismentul dat de Homer. Mi se pare că odinioară oamenii știau asta.

Bate cu degetul pe brici.

— E un ciclu. Moartea cheamă moarte care cheamă moartea care cheamă moarte. Așa a fost viața mea. Nu – nu cred c-ar fi trebuit să-l omor pe băiat. Prietenul tău.

— De ce zici asta?

— Pentru că văd cum se uită ceilalți la tine. Cred că ar putea să facă orice doar pentru că tu ai încredere-n ei.

Mă mișc brusc, aplecându-mă să-l sărut pe obrazul îmbătrânit, așa cum Roșii își sărută tații și unchii.

— Tactus nu te-ar fi învinuit. Nici eu nu o fac. Mai ai un nepot de crescut. Poate o să-l poți învăța pe el pacea pe care eu n-am știut s-o învăț. Așa că fă-ne o favoare și nu muri, bătrâne.

— Ha, râde lordul cărunt, cu falsitate la-nceput, apoi tot mai puternic în timp ce se întoarce pe călcâie. Ha! Nu s-a născut încă omul care să poată doborî bătrâna Stâncă!

Bătrânii lui cavaleri, bărbați și femei rigide, îl flanchează, și niciunul nu are mai puțin de șaptezeci de ani, dar le recunosc fețele din istoriile Rebeliunii Lunare și ale altor mari războaie. Prietenii și foștii lor camarazi ne-așteaptă pe Marte.

Plec spre hangare, salutând-o scurt pe Victra. Mă cheamă-napoi. Îl simt pe Roque urmărindu-ne. Pare gata să spună ceva. Soarele roșu de pe armura ei neagră sângerează. Vopsea neagră de război i se întinde în diagonală pe față. Ochii îi ard, rămânând totuși vulnerabili și blânzi în timp ce-mi caută-n privire o reflecție a ceea ce simte.

— După ziua de azi, numele Julii o să însemne mai mult decât bani, spun eu.

Planul ei o să schimbe soarta bătăliei spațiale.

— Nu-mi pasă de asta.

Degetele ei mi-ating armura de pe piept și-i văd buzele deschizându-se-n zâmbetul ei răutăcios.

— Dacă mori, vreau ca ultimul tău gând să fie la ce mare greșeală a fost să petreci toate nopțile alea singur în dormitorul Academiei.

Mă trage de-armura care scoate un sunet ascuțit.

— Ce dezastru minunat am fi făcut unul din celălalt.

Theodora m-așteaptă pe coridor și-mi aruncă o privire ciudată.

— O, să taci din gură.

— Te-ar fi mâncat de viu și te-ar fi scuipat ca pe-un os, *dominus*.

— De ce nu ești în apartament, unde ai fi mai în siguranță?

— Nicăieri nu ești în siguranță.

Theodora îmi face semn să aplec capul. Îmi prinde în păr o mică agrafă cu o floare roșie, cum poartă fetițele.

— Toți cavalerii au nevoie de un talisman, zice ea izbucnind în lacrimi. N-o face prea mult pe eroul. Ești prea deștept ca să mori într-o bătălie stupidă.

Pleacă strângându-l pe Ragnar de mână când trece pe lângă el. Nu știam că au în vreun fel de-a face unul cu altul. În drum spre hangar, Ragnar se ține după mine; rămâne în spate ca o umbră nehotărâtă în timp ce vorbesc cu Sevro.

— Deci s-a rezolvat?

— Eu l-am trimis, dă Sevro din umeri.

— Ai vorbit cu el?

— E o adresă de holo-net, zice el. Eu trimit mesajul. Ei îl primesc. Sper.

— Adică nu știi dacă l-a primit?

— De unde să știu? Ți-am zis că l-am trimis. Am urmat protocolul.

Mergem încet. El fluieră nenorocita aia de melodie pe care i-a cântat-o lui Pliniu. Mă prefac că-i dau una. Cotim și trecem pe lângă vreo șaizeci de Cenușii care aleargă spre tuburile-de-lansare. Șase Obsidieni îi urmează, deschizându-și palmele în fața mea și-a lui Ragnar, în semn de respect.

— Ai văzut ce poartă? Lame curbate pe armură, rânjește Sevro spre mine. E molipsitor.

— Te-ai gândit la ce-o să se-ntâmple dacă tatăl tău e acolo jos?

— Nu, zice el și zâmbetul îi dispare. Nu, nu m-am gândit.

37.

Război

Hangarul din față e imens. O peșteră uriașă-n măruntaiele navei mele, plină de bărbați și femei din toate Culorile. Are șase sute de metri lungime. Pe partea stângă sunt sute de tuburi-de-lansare. La fiecare rând se-ajunge printr-o serie de holuri uriașe pe care pot merge oameni în carapace-stelare. Mii sunt gata să se disperseze, grupați în funcție de legiune.

Alarma pentru prezentarea la posturile de luptă vibrează în toată nava. Vocea lui Orion se-aude prin stație. Dincolo de carenă, Roque, acum cel mai tânăr Imperator din ultima sută de ani, ne-mparte armada în flote care-l vor ataca pe Bellona deasupra lui Marte. Escadroane de distrugătoare-de-aripi și viespi pornesc înainte. Albaștri care zboară spre moarte.

Comandanți de Brigadă Aurii în mijlocul lor. Toate astea pentru a face o gaură destul de mare pentru ca apoi navele-căpușă să se arunce spre vasele inamice. Unii Pretori își conduc soldații ca să respingă valurile de inamici să ajungă la bordul navelor lor. Alții lansează atacuri în toată regula. Nu pot să mă gândesc la toate astea. Victra, Roque și Orion au această responsabilitate. Eu o am pe-a mea.

Mă opresc și privesc de-a lungul hangarului.

— Și dacă Ares nu-i adevărat? îl întreb încet pe Sevro.

— Despre ce dracului vorbești? întreabă el.

— Dacă e doar un truc al Auriilor? Cineva care trage de sfori pentru a face Societatea să meargă în direcția în care au ei nevoie să meargă. Dacă totul nu e decât o minciună?

Sevro se uită la mine mult timp, apoi sare pe stâlpul unei balustrade și urlă ca un lup, cât îl țin plămânii, spre hangar.

Hangarul îi răspunde la fel. Urletul vine de la Obsidieni, vine de la Portocalii. Vine de la Roșii care lucrează la tuburi. Și vine de la Auriii care au cerut să fie transferați pe nava mea.

— Asta nu-i o minciună.

Atunci văd cum stindardele legiunilor cad și sunt înlocuite de altceva. Duse sunt piramidele Societății. Duse sunt laurul, sabia, sceptrul și pergamentul. Dus este leul lui Augustus. În locul lor, marile stindarde aurii sunt pline de lupi și lame curbate. Legiunile-acestea sunt ale mele.

Simt ceva vibrând în oamenii din jurul meu. Un fel de fanatism care devine palpabil. La Aurii nu-l pot simți chiar așa. Auriii mă iubesc pentru victoriile și gloria pe care le-o aduc. Celelalte Culori mă iubesc pentru ceva diferit și mult mai puternic. Orice alt Auriu cuceritor ar fi golit nava de vechiul personal. Eu însă nu am făcut-o pentru că m-au ales pe mine în locul Auriilor care le-au fost odată stăpâni. Eu le-am dat de ales.

Sevro m-apucă de braț.

— Înțelegi că trebuie să lupți altfel astăzi?

— Înțeleg, Sevro, spun eu, încercând să scap de mâna lui.

— Nu înțelegi.

Se dă în spate ca să-l văd mai bine și-l gonește pe Ragnar.

— Fiecare mișcare pe care o s-o faci astăzi va fi înregistrată și transmisă în fiecare parte a sistemului solar. Bătălia asta are ca scop ca tu să câștigi această flotă.

Vocea i se îngroașă într-o șoaptă aspră.

— Fiii vor duce vestea mai departe. Șacalul o s-o ducă mai departe. Augustus o să facă la fel. Poartă-te ca un zeu și-o să te urmeze ca pe un zeu, înțelegi?

— Chiar dacă pierd sau câștig, asta e tot flota lui Augustus.

— Nu și dacă e mort.

I-am dat lui Sevro misiunea de a se infiltra în Citadela din Agea, unde este ținut prizonier ArhiGuvernatorul. Dar nu i-am spus să-l omoare pe Augustus.

— N-o să-l omori, spun eu autoritar. Ți-o interzic. E…

— Necesar. Nu ai nevoie să te legitimizeze el. Încă n-ai înțeles cum suntem? Aici iei ceea ce vrei, nu contează dacă ai dreptul să faci asta, zice, scuipând pe jos. Ai douăzeci de ani. Dacă o să câștigi Marte, Darrow, o să devii un zeu în carne și oase. Așa că atunci când o să le arăți cine ești de fapt… o să transcenzi Culoarea. Înțelegi?

Sevro a devenit mai înțelept de când ne-am întâlnit prima dată. N-am nicio-ndoială în privința asta. Dar mă tem că are o părere prea bună despre mine. Apolo a crezut că e un zeu. Augustus crede asta despre sine. Un zeu nu e ceea ce ar trebui să fiu. Un zeu e slujit, e ceva la care te închini. Eu nu am vrut niciodată asta. Eo nu a vrut niciodată asta. Sevro încă trebuie s-o învețe. Aici e vorba despre libertate. Și totuși, parcă toată lumea nu vrea decât să fie condusă.

Mustang supraveghează astăzi activitățile trupelor. Plutește prin aer alături de Milia, fata Aurie cu față de cal pe care am adoptat-o la Institut. În apropierea mea se plimbă nepăsător un Auriu nemilos cu o față cunoscută. Râd și i-l arăt lui Sevro care începe să înjure apăsat.

— Proctorul Jupiter? îl strig eu pe bărbat. Dragul meu, tu să fii cu-adevărat?

— Cine altcineva ar putea să fie, puștan arogant ce ești? zice Jupiter venind către mine.

E înalt. Are o privire nepăsătoare. Părul legat strâns. Cu cincisprezece centimetri mai înalt decât mine, e un animal păcătos și hedonist, arogant până-n pânzele albe, și mi-e clar că puțin lipsește ca el și Ragnar să se despice unul pe celălalt. Se uită la briciul înfășurat pe antebrațul meu și văd că și el îl poartă în același fel.

— Am auzit că tu ești responsabil pentru noul stil.

Își ridică brațul.

— Chiar sunt de acord. E mai curajos decât să stai cu jucăria pe-un mușuroi de furnici.

— Încă mai șchiopătezi? îl întreabă Sevro.

— Taci din gură, Spiridușule, mârâie Jupiter.

— Drăguțul de tata a avut un mic duel cu Proctorul Jupiter care venise aici să câștige postul de Cavaler al Furiei, zâmbește Sevro. Bătrânul l-a crestat tot acolo unde l-am crestat și eu. Fix pe cur.

— Nenorocitul ăla de Fitchner e… înșelător, clatină Jupiter din cap dușmănos. Foarte, foarte înșelător. Am tot ajutat-o pe doamna, continuă Jupiter, arătând spre Mustang.

— Cum așa? întreb eu.

— Majoritatea orașelor lui Augustus au interdicție de comunicare. Nicio veste nu intră, niciuna nu iese. Eu sunt emisarul celor ce au rămas loiali. Mă strecor înăuntru. Mă strecor afară. Fac asta de câteva săptămâni deja și trimit mesaje și celorlalte orașe. Un întreg război s-a dus aici cu agenții ei și ai fratelui ei, în timp ce tu încercai să peticești o flotă. A fost urât, bunul meu domn.

— Deci ce poți să-mi spui? întreb eu.

— Păi, tăticul Bellona comandă flota Casei sale împotriva prietenilor tăi. Cassius și Karnus au fost trimiși să organizeze operațiunile din interiorul Ageei. Eu o să te ajut să-i găsești și să-i omori.

Jupiter ridică din sprâncenele mari, ca pentru a ne transmite cât de dificilă i se pare această sarcină.

— Asta e ideea – dacă îi omori pe membrii familiei Bellona, aliații lor o să se-ntrebe pentru ce mai luptă – nu-i așa? zice el, făcându-i cu ochiul lui Sevro. Cel mai bun lucru care se poate întâmpla, afară de a-i strivi capul Suveranei ăleia născută pe Lună.

— Ești sigur că toată familia Bellona e în Agea?

— Ultima oară erau, dă el din cap cu răutate. Asta se întâmpla totuși acum câteva zile, când l-au adus pe Augustus în lanțuri, zice, ridicând un deget în aer. Dar a mai fost și o serie ciudată de navete care-au aterizat azi-noapte.

Dau din mână, ignorând ce-a spus despre navete. Se uită la mine curios, dar îi spun să tacă din gură și să treacă în spatele meu, în timp ce vorbesc cu Mustang și oamenii ei.

— Totul este pregătit, zice ea. Așteptăm ordinele de lansare.

Strâmbă din nas ca și când ar simți un miros îngrozitor.

— Sevro, te rog să-l supraveghezi pe Jupiter. Are tendința să se cace acolo unde și mănâncă.

— Și mie-mi face plăcere să lucrez cu tine, cascä Jupiter.

— Milia, mă bucur să te văd spălată, zic eu.

— Secerătorule.

Mă salută din cap și zâmbește – un rânjet urât.

— Încă te mai joci cu secerele? Mi se topește inima.

— Ai o inimă? chicotește Sevro.

— Una întreagă, zice ea, examinându-i înălțimea. L-am văzut pe Pollux chiar ieri, continuă după o scurtă pauză. De partea cealaltă, însă. M-am tot strecurat înăuntru și-afară cu Jupiter aici de față. Ne-ai aranjat tuturor o mică reuniune. Am auzit despre Tactus. Era un ticălos.

Ceea ce-i adevărat. Mă uit la datapad. O să ajungem la coordonatele pentru lansare în cinci minute. Echipa mea se împrăștie. Mustang mai întârzie, gânditoare.

— Care-i treaba? o întreb. Îți faci deja griji pentru mine?

— Puțin, îmi mărturisește, apropiindu-se suficient de mult să-i simt mirosul. Dar e vorba despre tatăl meu. Dacă îl ucid înainte să apucăm măcar să aterizăm?

— N-o să-l ucidă. Au nevoie de el pentru negocieri. Sau, dacă pierd, o să-l cruțe sperând că și noi o să facem același lucru cu membrii familiei Bellona. Nu omori oameni atât de importanți ca el.

Mă întind să o iau de mână, dar și-o trage și se-ntoarce cu spatele la mine.

— Avem o planetă de invadat.

O văd cum se îndepărtează, strigându-le ordine oamenilor ei.

38.

Ploaia de Fier

Nu văd decât metal. Sunt unul dintr-o mie în fagurele de tuburi-de-lansare. Dincolo de tubul de metal, s-a dezlănțuit bătălia. Nu simt nimic. Nu simt cum se cutremură *Pax*. Nici proiectilele care străbat spațiul aducând o moarte silențioasă. Doar bătăile inimii. Mickey mi-a spus cândva că sunt cele mai puternice bătăi de inimă pe care le-a auzit vreodată la un Roșu, datorită veninului de viperă care mi-a curs în vene când eram mai mic. Galopându-mi așa în piept, inima îmi face mâinile să

tremure. Frica mă copleșește. Mi-e frică de atât de multe lucruri. Mi-e frică să nu-mi dezamăgesc prietenii, să nu-mi pierd prietenii. Mi-e frică să le spun prietenilor mei cine sunt cu adevărat. Mi-e frică să nu mă arăt nedemn de misiunea pe care o am. Frica duce la îndoială – de mine, de planurile de revoltă. Frică de moarte. Frică să nu mă pierd în bezna spațiului de dincolo de carenă. Frică să n-o dezamăgesc pe Eo, pe mine, poporul meu. Dar mai ales, frica de metalul fierbinte.

Aud tot felul de conversații în cască. Nimicuri. Planul s-a pus în mișcare, iar eu nu sunt decât o rotiță. Bătălia e prea mare pentru a putea lua parte la ea pe toate planurile. Am vrut să conduc *Pax* de pe punte pentru a putea vedea cum navele inamice cad măturate de flota mea. Dar Orion și Roque se descurcă mai bine decât mine în spațiu. Am vrut să fiu în nava-căpușă care transportă întăririle prin breșele create în carenele navelor inamice, am vrut să năvălesc pe punți, să ripostez la atacurile invadatorilor pe propria mea punte, să trec de pe un distrugător pe un crucișător, să le cuceresc. Dar nu o să fiu eu cel care-l capturează pe Imperatorul Bellona. Titanii vor face asta. În final, inamicii îmi vor comanda unde să merg. Eu urmăresc trofeul cel mare.

Trofeul pe care mi-l doresc de când am plecat de pe Lună.

Îmi simt devotatul pandantiv cu Pegas rece pe piept. Are o șuviță din părul lui Eo înăuntru. Concentrează-te la asta. La felul în care îi flutura părul. Adiat de curenții din minele de adâncime. Concentrează-te la asta. Când mă gândesc la ea mă simt copleșit de vină. Îmi place viața pe care o duc acum. Nu contează ezitarea mea de a face pe Auriul, nu contează scuzele jalnice pe care le inventez, o parte din mine este asemenea lor. Poate că m-am născut pentru a aparține de două Culori.

La dracu' cu toate astea. Omul nu s-a născut aparținând niciunei Culori. Conducătorii noștri au decis să ne claseze pe Culori. Și n-au avut dreptate.

— *Audentes fortuna juvat*, dragule, îmi spune Sevro în cască pe o linie privată.

Izbucnesc în râs când îi aud replica în latină.

— Iar începi cu rahatul „Soarta îi favorizează pe cutezători"? De ce nu zici pur și simplu *carpe diem*?

— Pentru că e o tradiție să spui…

— Băieți, voi așa flirtați mereu înainte de bătălii? Adorabil, intervine Victra.

— Ar fi trebuit să-i vezi la Institut, dragoste de la primul urlet, râde Mustang.

— Am văzut filmările! Minunat cuplu.

Simt zâmbetul în vocea lui Mustang.

— Purtau chiar și uniforme asortate. Elegante, nu-i așa, Roque? Și cam mirositoare.

— Eu cu siguranță n-am observat.

— De ce nu?

— Sevro mă speria de mă pișam pe mine. Nu mă uitam la ce haine avea pe el, răspunde Roque și toată lumea râde. Credeam că-l mușcase vreo veveriță și turbase cumva.

— Roque? zice Sevro cu blândețe.

— Sevro.

— Salutare.

— Salutare?

— Data viitoare când te văd, te mușc.

— Trebuie să închid, zice Roque și râsul lui subțire se risipește. Ne apropiem de principalul element inamic.

— Ce-o să le faci, o să-i plictisești de moarte cu o lectură de poezie? întreabă Sevro.

— Ești un limbric, zice Roque pe un ton jucăuș. Fie ca Furiile să vă ghideze săbiile și ca Soarta să vă aducă acasă. Până atunci, dragostea mea e cu voi toți.

Mărturisirea dragostei îi sperie pe Aurii. Emițătorul lui Roque țiuie anunțând că a închis și acum îl auzim pe frecvența principală cum dă ordinul de atac al unui distrugător inamic.

— Ce mai Pixie, murmură Sevro, dar chiar și un copil și-ar da seama că-i tremură vocea.

Îi e frică.

— *Hic sunt leones*, le spun prietenilor mei. Fiți curajoși. Fiți curajoși și ne vedem pe partea cealaltă.

— *Hic sunt leones*, repetă și ei, nu pentru Augustus, ci pentru că ne dorim să fim curajoși ca leii.

Ne luăm rămas-bun unul câte unul. Înainte să mă pot controla, o apelez pe Mustang pe frecvența privată. Îi ia douăzeci de secunde până răspunde.

— Ce e? mă întreabă cu vocea bântuită de ezitare.

— Rămâi în viață, îi spun.

Pauză. Emoție? Iritare?

— Și tu.

Întrerupe legătura. În curând mașinăriile încep să bâzâie și să păcăne când sunt plasat în mecanismul de propulsare al tubului.

M-am purtat în tot acest timp de parcă aș fi știut ce urmează. De parcă aș fi știut ce este Ploaia de Fier. Dar mi se conturează înainte ca o bestie întunecată și băloasă. Ceva misterios, deși i-am văzut chipul. Am văzut experimentele din realitatea virtuală și filmările de la CH. Știu ce este la fel cum un copil știe ce e zborul pentru că a văzut păsări zburând.

— Am atins coordonatele de aliniere, răsună vocea lui Roque în urechile fiecărui Auriu din flotă. Să cadă Ploaia.

Geamătul încărcăturii magnetice din tub mă învăluie. Alunec în față în camera de lansare, cuprinzându-mi corpul cu brațele. Mă uit numai în jos ca să nu-mi rup gâtul. Apoi sunt propulsat și aparțin de acum vitezei și bătăliei în vreme ce stomacul îmi umple gâtul de fiere. Trec prin fluxul magnetic și ies din tubul navei în haosul învălmășelii.

Focul și fulgerele au pus stăpânire pe spațiu. Monștri metalici scuipă proiectile dintr-o parte într-alta, atacându-se în tăcere unii pe alții cu toate armele inventate vreodată de om. Liniștea e atât de înfricoșătoare, atât de bizară. Rachetele antiaeriene explodează în valuri de foc în jurul navelor, învăluindu-le în violență, aproape la fel cum bumbacul crud e suflat de vânt. Distrugătoarele-de-aripi și navele de asalt bâzâie unele la altele lansând valuri de foc. Se agață și spintecă carapacele de metal, luptând într-un nor dens uriaș. Se desprind în haite mici de bătălia haotică, învârtindu-se silențioase către grupurile de navete-căpușă, în vreme ce distrugătoarele și transportoarele își lansează în valuri trupele în spațiu. E un joc al trupelor de asalt. Peste, pe sub și prin cortina de foc antiaerian se strecoară căpușele, căutând o carenă de care să se agațe pentru a-și putea lansa încărcătura mortală în crucișătoare, așa cum muștele își lasă larvele pe o rană deschisă. Toate sunt pilotate de Albaștri crescuți să facă doar asta. Navele lui Bellona trec pe lângă cele ale lui Augustus, valurile se întretaie, se ciocnesc unele de altele.

Totul în liniște.

Proiectilele lovesc navetele-căpușă, distrugându-le învelișul exterior când explodează. Nu ies flăcări decât din locurile unde

navele sunt străpunse, oxigenul aprins scurgându-se ca sângele din balenele împunse de harpoane pe Vechiul Pământ. Proiectilele electromagnetice se descarcă în spațiu, străpungând în același timp mai multe navete-căpușă și nave mai mici de luptă, creând spații goale printre rânduri. Bărbați și femei se agită în nave de ambele părți, fiecare încercând să schilodească și să captureze, mai curând decât să distrugă. În mijlocul flotei albastre și argintii a inamicului, uriașul *Warchild* spulberă corvete și nave-torță ca un ciclop care se repede la o turmă de oi învârtindu-și bâta pe-ndelete.

Îmi țin răsuflarea când distrugătorul Victrei, apărat de alte două, se strecoară spre *Warchild*. E bombardată cu proiectile electromagnetice, iar fregatele de război trag în ea cu rachete. Bellona probabil sunt siguri că e prea aproape pentru a putea fi capturată, căci trimit încă o salvă de proiectile în carena ei deja avariată. Totuși, printre proiectilele pe care le încasează în plin, corveta lansează o explozie disperată de patruzeci de navete-căpușă. Aproape de zece ori mai mult decât capacitatea ei obișnuită. Am modificat nava pentru a putea transporta mai multe trupe. Sunt trupele de asalt ale lui Telemanus.

Nava Victrei taie calea lui *Warchild* și intră cu nesăbuință chiar în mijlocul formației Bellona, unde flota de nave a mamei ei, purtând stindardul soarelui însângerat sprijină vulturul Bellona. Victra le servește a doua surpriză.

Mama ei întoarce armele, trădând familia Bellona după cum ne-a promis Victra mie și Șacalului. Navele mamei ei descarcă mai bine de două sute de nave-căpușă chiar în mijlocul flotei Bellona. E haos.

Titanii mei aterizează pe învelișul exterior al navei amiral inamice și curând *Warchild* e plină de căpușe. Mult noroc, Titani.

Navele-căpușă ale familiei Bellona schimbă direcția spre *Warchild*, încercând să o ajute în bătălia care-i va umple culoarele de fum și sânge. Distrugătoarele-de-aripi șuieră pe deasupra, trăgând în căpușele care au aterizat deja, încercând să le dezlipească de *Warchild* înainte ca soldații din ele să pătrundă în navă. E un dans elegant al acțiunii și reacțiunii și reacțiunii și reacțiunii și reacțiunii.

Eu îmi urmez traiectoria, fără să o pot modifica în vreun fel. În dreapta și în stânga mea trec în viteză mii de Aurii și Obsidieni în carapace-stelare blindate și Cenușii în capsule de câte

doisprezece. O ploaie de oameni și metal. Printre noi zboară nave-barză pline cu și mai mulți Obsidieni și Cenușii. După ce aterizăm și asigurăm zona de luptă, legiunile din cuirasate și navele de transport vor veni în urma noastră.

În ciuda a ceea ce cred Bellona și aliații lor, nu ne pot împiedica să ne aducem oamenii jos – orbita planetei e prea vastă. De aceea e atât de important să deții orașele. Sunt ca niște insule fortificate. Singura modalitate realistă de a le cuceri este să aterizezi și să te strecori pe sub breșa de două sute de metri dintre pământ și scuturile în formă de disc. Asta înseamnă că ai nevoie de mulți oameni pe suprafață. Milioane de oameni care să atace simultan.

O să stabilim o sută de zone de luptă, și apoi bătălia va începe cu adevărat. În mijlocul haosului, proiectilele ne lovesc carapacele-stelare. Crucișătoarele aliate deschid focul în spatele nostru ca să ne protejeze, iar navele de asalt ne acoperă pe laturi. Navele de asalt inamice reușesc să pătrundă pe flancuri, bombardându-ne puternic. Zeci de oameni din Ploaia de Fier mor în jurul meu, topindu-se ca hârtia arsă. Urăsc ce se întâmplă. Vreau să urlu. Unii chiar o fac și suntem nevoiți să întrerupem comunicarea cu ei.

Nu pot să fac nimic. Să mă rog să nu mor. Să mă rog ca prietenii mei să nu moară. Dar cui să mă rog? Auriii nu au un Dumnezeu. Noi, Roșii, îl avem pe Bătrânul din Vale. Dar el nu ne ajută în timpul acestei vieți. Doar ne așteaptă să ne călăuzească în timpul vieții de după.

Inima mi se zbate în piept. Hiperventilez. Simt cum îmi ies din propria-mi piele. Mă simt ca un băiețel. Îmi doresc liniștea de acasă. Supa făcută de mama, atingerea mâinii sale ferme, dragostea pe care o simțeam înflorind în mine de fiecare dată când reușeam s-o fac să zâmbească. Bucuria de a-mi da seama că Eo mă iubește. Tânjesc după nopțile lungi și reci dinainte să facem dragoste, când totul era numai dorință și poftă, când ne sărutam pe furiș, cu inimile bătând neregulat, ca două păsărele care-și dau seama că până la urmă o să-și construiască un cuib împreună. Așa trebuia să fie viața. Familie. Prima dragoste. Nu să te prăbușești în atmosferă printre ucigași care nu vor decât să-ți ciuruiască trupul cu metal fierbinte, după care să-ți ucidă și prietenii.

Mintea mi se calmează în timp ce trupul acționează.

Planeta apare din ce în ce mai mare, până ajunge la dimensiunea unui colos uriaș ce-mi întunecă vederea. Nu știu cine a murit, cine a supraviețuit. Display-ul îmi afișează prea multe informații. Atingem atmosfera și zgomotele se întorc. Aureole de culoare îmi învăluie silueta tremurătoare. În stânga și în dreapta mea, soldații care cad arată ca niște gândaci luminoși ieșiți din imaginația vreunui Artizan. Privesc admirativ un soldat din stânga mea – soarele arămiu se profilează în spatele lui când cade, imortalizându-l într-un moment unic pe care n-o să-l uit niciodată: arată ca un înger al lui Milton prăbușindu-se cu mânie și glorie. Exoscheletul lui se leapădă de scutul de fricțiune la fel cum Lucifer s-a lepădat de aripile raiului, aripi de foc care cad, fluturând în urma lui. Apoi o rachetă brăzdează cerul și explozibilul puternic îi dă încă o dată botezul de muritor.

În clipa în care ieșim din atmosferă, de pe suprafața pământului se deschide focul asupra noastră, lăsând spații goale în rândurile noastre învălmășite. Ca un roi de albine care atacă, ne activăm cizmele gravitaționale și ne dispersăm într-o mie de escadroane, încercând fiecare să ne urmăm coordonatele. Distrugătoarele-de-aripi inamice ne-au urmărit în atmosferă, dar aici avem mai multă libertate de mișcare, și le doborâm cu ușurință. Mă reped în spatele unuia, cu Urlătorii furioși după mine, și-l distrug cu briciul. Mă îndepărtez când îl văd cum se prăbușește învârtindu-se în ocean.

Focurile antiaeriene urlă la noi printre nori și-l omoară pe Auriul din dreapta mea – un Urlător, deși nu știu care dintre ei până nu verific pe datapad-ul. A murit Daria Harpia. Pur și simplu. Fără să se sacrifice să salveze pe cineva. Fără niciun urlet final de furie. Fără niciun gest nobil. Fără emoție. Fata loială care purta o centură de scalpuri la Institut, care i-a subjugat pe Putregai și Nasolu' cu felul ei ciudat de-a fi, a dispărut.

Mă străbate un fior de panică și mă cufund printre nori cu ceilalți soldați din legiunea mea de avangardă. Ne apropiem de ocean, iar două nave de război trag în noi. Sevro trimite două proiectile prin aer; acestea se detonează și se transformă în alte douăsprezece micro-proiectile, care fiecare se divide la rândul său în alte douăsprezece. Explodează ca boabele de porumb pe foc.

Războiul e haos. Așa a fost dintotdeauna. Dar tehnologia înrăutățește totul. Simți altfel frica. La Institut mi-era frică de oameni. Mi-era frică de ce ar fi putut să-mi facă Titus sau Șacalul. Acolo vedeai moartea apropiindu-se și puteai măcar să i te împotrivești. Aici nu ai luxul ăsta. Războiul modern înseamnă să îți fie frică de aer, de umbre, de liniște. Moartea va veni și nici măcar nu o voi vedea apropiindu-se.

Mă prăbușesc pe un munte acoperit de zăpadă. Costumul meu, roșu de cât de fierbinte e, face o gaură în zăpadă și ridică nori de aburi. Restul plutonului aterizează în jurul meu, în siguranță. Oameni-meteorit din monștri de metal răcnesc prăbușindu-se. Bum. Bum. Bum. Și ceața războiului se lasă.

— Aterizare, mârâi.

Sevro aterizează într-un genunchi, își dă casca jos și vomită în zăpadă. Încă unul la fel. Nasolu' cel urâțel oftează trist. Putregai îi pune mâna pe umăr. Clovnul stă în fața lor, cu tunsoarea Mohawk vopsită roșcat pleoștită. Harpia nu mai e printre noi. N-am știut că o să fie așa. Credeam că știu ce înseamnă oroarea. Nu știam. Au murit mai mulți oameni în ultimele minute decât am cunoscut vreodată. Teama lui Lorn de război vibrează în mine.

Ăsta e războiul. Haos. Soartă. Moarte.

Sevro dă din cap spre mine, ștergându-se la gură. Jupiter îl ajută să se ridice. În mod bizar, Sevro îi permite. Caut pe datapad-ul căștii informații despre Mustang. E în viață, împreună cu partea principală a armatei mele, dar suntem despărțiți. Eu am cu mine doisprezece Cenușii și patruzeci de Obsidieni antrenați special să utilizeze echipament militar de înaltă tehnologie.

— Exoscheletul jos, strig la Obsidieni. Omega, asigură perimetrul.

Ne dăm jos exoscheletul de armuri termice incomode, dând la iveală de dedesubt carapacele-stelare mult mai confortabile. Le ordon tuturor să-și pună căștile. Chipurile prietenilor sunt înlocuite de demoni metalici și chipuri de animale.

Dar e o frumusețe aparte în momentul acesta. În jumătatea de secundă în care Auriii și Obsidienii dau din cap unii spre alții transmițându-și încredere înainte să-și îndeplinească misiunea, găsind consolare în coconul datoriei, în compania celor din jur, așa cum găseam și eu în mină.

Îi strâng în jurul meu pe Sevro și pe Urlători. Ragnar, despărțit de legiunea lui, stă în umbra mea. Am aterizat pe partea planetei în care e ziuă. Parcă ar cădea o ploaie de meteoriți când al doilea val de carapace-stelare străpunge atmosfera, lăsând urme de fum negru pe cerul brăzdat de foc. Sute de tunuri de artilerie încă mai trag în șuvoiul care se revarsă cât se-ntinde linia orizontului, dar în curând focul începe să fie tot mai răzleț pe măsură ce tunurile sunt distruse de proiectile din spațiu sau de plutoanele aterizate deja. Plutonul meu e la trei sute de kilometri de locul unde ar fi trebuit să fim. Cum s-a întâmplat așa ceva?

O apelez pe Mustang. E la cincizeci de kilometri de punctul unde trebuia să aterizeze, pe un alt munte. Are cu ea aproape patru sute de oameni.

— Se pare că noi suntem proștii, zice Sevro.

Coborâm de pe munte. Nu zburăm. Sărim. La Academie ne-au învățat să ne gândim că e ca și cum am sări din piatră în piatră pe o apă. Am putea zbura cu ajutorul cizmelor gravitaționale, dar asta ne-ar transforma în ținte sigure pentru proiectile și trupele antiaeriene, ca să nu mai spun de infanteria inamică. Așa că sărim cincizeci de metri, apoi ne folosim de cizmele gravitaționale pentru a ne propulsa înapoi pe pământ.

De pe un vârf din apropiere se trage spre noi. Sevro și echipa lui se ocupă de asta, sărind peste râpe de peste o mie de metri, cățărându-se pe o stâncă abruptă, în vreme ce eu și Ragnar forțăm înaintarea. Ecoul unui bubuit puternic străbate lanțul muntos când în sfârșit ne scapă de focul de proiectile. Urlătorii ni se alătură la poalele muntelui. Ne așezăm pe marginea unei stânci, nori joși adunându-se deasupra noastră. Spre stânga, la aproximativ douăzeci de kilometri distanță, se profilează turnurile albe ale orașului Salonica, ridicat pe coasta stâncoasă a limpedei Mări Thermica. Aici era casa lui Tactus. Simt o împunsătură de tristețe.

Înaintăm spre nord. Turnurile se pierd în depărtare până când nu mai rămâne din ele decât o strălucire metalică de-a lungul coastei mării bizar de calme. Undeva departe se aude bubuitul exploziilor. Simt cum o mână mi se lasă grea pe umăr.

— Exact ca atunci când am cucerit Olimpul, rânjește Sevro, uitându-se în jos de pe vârful unui alt munte către întinderea de pământ de la picioarele noastre.

— Numai că acum avem toți cizme gravitaționale.

Verific coordonatele pe HUB-ul căștii. Deasupra noastră invazia merge mai departe. Navele inamice, deși mai puține acum, continuă să zboare. Una dintre ele ne ia la țintă. Vâjâie prin nori și sfârtecă pământul cu mitralierele. Ne adăpostim într-o râpă. Zăpada ne acoperă. Apoi cade un proiectil care se rostogolește și-mi prăvălește un bolovan pe picior când explodează, prinzându-mi-l sub el. Pietricică și Clovnul se așază în fața mea, făcându-mi scut din trupurile lor.

— Ragnar! strig. Dă-l gata!

Nu văd ce face, dar zgomotul e cumplit când mitraliera fumegă și spintecă aerul, prăbușindu-se spre pământ și dispărând într-un nor de șrapnel.

— Piciorul? mă întreabă Sevro înnebunit.

Ridică bolovanul de pe mine. Mecanismele gem, iar componentele electrice vâjâie.

— Funcționează.

Coborâm de pe versantul acoperit de zăpadă în câmpiile marțiene pline de hârtoape. În stânga noastră se deplasează o coloană numeroasă de artilerie. Se identifică prin dispozitivele de emisie-recepție ca fiind ale noastre. Dar departe în stânga, la vreo treizeci de kilometri de noi, unde terenul se cufundă în platouri subtropicale, se vede înaintând o coloană Bellona – în jur de trei sute de oameni, în grupuri distincte.

— Au reușit să intre pe una dintre frecvențele noastre, spune un Verde responsabil de comunicații, emițând un nou semnal. Te vânează, Icar, aud un al doilea semnal.

— Acum aflăm cine câștigă cerurile, spun.

Sevro direcționează un laser de reperare spre plutonul inamic, în același timp în care și ei fac același lucru. Al lor cade pe pământ în fața noastră ca o muscă înnebunită. Ne împrăștiem care-ncotro, eu și Sevro zburăm împreună, apoi o ploaie de foc se pogoară deasupra inamicului din două direcții. În același timp, Sevro identifică o dronă care ne bombardează cu rachete. O marchează, iar o armă cu proiectile electromagnetice din apropiata Salonica trage un proiectil care lasă o urmă albastră la linia orizontului. Drona dispare într-un nor roșu. Asta e multi-nebunia războiului hi-tech.

Ne îndreptăm spre coordonatele lui Mustang, ațintind senzorii și ochii spre moartea ce se ascunde în munți. Ne pândește pe

câmpii. Se ascunde în codri de copaci-zei maiestuoși sau în apele mării.

Mai departe, spre stânga, se întinde un lac mare, iar în dreapta se ivește un vulcan adormit cu pante atât de graduale, încât pare doar puțin mai înalt decât un deal acoperit de zăpadă. Mă avânt mai sus de-a lungul crestei munților pe care-i traversăm ca să câștigăm o poziție dominantă asupra împrejurimilor. Date topografice periodice îmi apar pe datapad, transmise de drone care în scurt timp sunt doborâte, dar sunt rapid înlocuite cu altele.

În interiorul costumului e liniște. Nu aud vântul care șuieră în jur la această altitudine. Dinspre lac se apropie un nor de ploaie, unul dintre teribilii nori de furtună de pe Marte. Când ajunge deasupra pădurii de la poalele muntelui începe ploaia, iar fulgerele luminează cerul. Pe vârfurile abrupte zăpada cade în vârtejuri, topindu-se când îmi atinge costumul.

Văd ceva mișcare pe un vârf din apropiere. Sunt gata să trag, când îmi dau seama că nu sunt oamenii lui Bellona, ci un animal modificat artizanal. Măresc imaginea și văd un grifon agățându-se de marginea cuibului său uriaș făcut într-un defileu îngust de piatră de pe vârf. Grifonul se uită uimit la oamenii care zboară în valea de sub el. Ce lume au creat acești Aurii.

Oamenii mei mi se alătură pe următorul vârf, făcând o scurtă pauză pentru a verifica celulele energetice ale carapacelor-stelare. N-o să reziste toată ziua. Grupul lui Mustang aterizează lângă noi, iar zăpada e împrăștiată în jur când cei patru sute de ucigași în carapace-stelare își unesc forțele cu ale noastre. Mustang mă salută lovindu-și pumnul de al meu.

— Icar? aud o voce în cască. Icar, mă recepționezi?

— Roque, sunt pe recepție. Ce e?

— Icar… urgent… pe… mă recepționezi?

Semnalul se întrerupe când fulgerele brăzdează cerul. Căile aeriene sunt deja afectate de aparatele de bruiaj ale ambelor părți.

— Dar… recep… în Agea.

— Roque? Roque?

Știu cum trebuie să decurgă planul bătăliei de deasupra noastră, dar mă îngrijorează tonul vocii lui.

— Au picat liniile de comunicație, îi spun lui Mustang.

— Frecvențele locale sunt în regulă. E din cauza bruiajului și a furtunii, îmi spune ea, cu ploaia șiroindu-i pe armură.

Sevro îmi arată în sus.

— Trebuie să-ți miști fundul sus ca să auzi ceva.

În văzduh, o navă e lovită de fulger. Îi cedează sistemul și se prăbușește înainte să fie reactivat, ciocnindu-se de un distrugător-de-aripi.

— Oh, afurisită treabă.

Le ordon lui Ragnar și lui Jupiter să coboare în continuare și să asigure valea din nord pentru grosul legiunilor noastre de Cenușii. În timp ce asediem alte orașe pentru a distrage atenția familiei Bellona, pentru mine nu contează decât Agea. Un milion de soldați vor ajunge la zidurile ei. Pătatul mă salută cu palma deschisă și apoi se avântă de pe vârful muntelui împreună cu Jupiter și o sută de războinici Obsidieni.

Mustang și Sevro mă așteaptă jos cât timp străpung norii înconjurați de fulgere, luând cu mine doar câteva gărzi de corp. Plutesc dincolo de nori, într-o liniște relativă și-l apelez pe Roque.

— Icar, strigă el în cască. E aici. Nu e nici pe Luna, nici cu flota principală a Societății. Tocmai am aflat. Oamenii lui Kavax au găsit Pretorieni la bordul lui *Warchild*… e aici! A venit în secret, fără flotă; am prins-o!

— Roque, ușurel. Ce spui acolo?

— Darrow, Suverana e pe Marte. Naveta ei e prinsă sub scutul Ageei. E blocată acolo.

— Roque, știu deja. De-asta vreau Agea.

39.

La zid

Nu mă întreabă de unde știu. Îi spun mai târziu că am lăsat-o pe Aja să fugă din Europa ca să o putem urmări până la Suverană cu ajutorul emisiilor de radiații ale bombei. E ucigașa personală a Octaviei. Cu siguranță avea să se întoarcă la ea. Nu le-am spus decât lui Mustang, Șacalului și lui Sevro. Nu puteam risca să se împrăștie zvonul, mai ales când Roque se purta așa.

Îmi închide apelul fără să mai spună nimic, cu vădită amărăciune.

Avangarda armatei mele, oamenii lui Ragnar, au aterizat în valea din față. Văd cum coboară navele încăpătoare și apoi

dispar acolo unde Valles Marineris se întinde pe o fâșie de câțiva kilometri. Albaștrilor rămași în spațiu le cerem să tragă asupra Ageei. Potopul lovește scutul, făcându-l să pulseze opac. O să ne apropiem de ea străbătând de la nord la sud fundul canionului lat de o sută de kilometri, chiar prin breșa de două sute de metri pe care scuturile ei trebuie să o mențină la suprafața solului pentru a evita crearea perturbațiilor seismice.

Sar pe vârful muntelui înaintea gărzii mele de corp. Sevro și Mustang mă urmează și ei când sărim pe un alt vârf, și apoi coborâm pe coame mai joase, trăgând din mers.

Suverana e cheia acestui război, cheia pentru a distruge Societatea și a face posibilă ascensiunea Fiilor lui Ares. Dacă o capturăm pe ea, Societatea se va întreba, în derivă, dacă mai există fără Octavia pe tron. Senatorii și Guvernatorii vor încerca să preia puterea. Se vor stârni zeci de războaie civile, slăbind forțele de luptă și uniunile.

Dedesubt, de-a lungul văii marelui canion se întinde o lume a abundenței – lacuri și izvoare, pășuni cu iarbă care ajunge până la brâu de înaltă, copaci înfloriți și pini crescuți în poziții ciudate în pereții înalți ai canionului, în pofida pantelor abrupte. Peste toate acestea domnește mărețul munte plutitor, Olimp. Arunc o privire spre castelele învăluite în tăcere și văd o căprioară alergând prin valea lui Marte. Dar pe malurile râurilor nu văd niciun tânăr, niciun băiat și nicio fată în armură. Doar amintiri și noroi. Elevii au fost deja luați de aici. Cât de ciudat trebuie să fi fost – se luptau cu arme medievale pentru propriile vieți și apoi, la apariția invadatorilor din spațiu, au fost culeși de navele de asalt.

Ne întâlnim cu Jupiter și Ragnar într-unul din turnurile Olimpului. Pe versanți și pe coridoare e plin de cadavre.

— Au folosit locul ăsta drept bază, zice Jupiter vesel. Pătatul tău n-a fost de acord cu obrăznicia lor. Îmi place bestia asta!

Oamenii noștri asigură paza zonei din Valles Marineris dinspre Institut, în estul îndepărtat al Ageei, pe brațul superior al canionului. Urmăresc de la fereastră cum sute de nave aliate aterizează pe terenul stabil și aduc mai bine de trei sute de mii de soldați în doar treizeci de minute. De pe fiecare rampă coborâtă apare în fugă câte un auriu, mereu primii pe terenul inamicului.

— Nicio rezistență, spun, lăsându-mi casca carcasei-stelare pe spate.

Mă uit îngrijorat la Mustang, care-și dă într-o parte o șuviță de păr blond ce-i intra în ochi.

— Cu cât ne infiltrăm mai mult, cu atât vom fi mai greu de împrăștiat. Ce așteaptă?

— Vor să ne facă să ne strângem ciopor ca un ciorchine înainte să ne spulbere, își dă Sevro cu părerea. Arme atomice?

— Copii prostuți, zice Jupiter în timp ce scotocește prin buzunarele unuia dintre cadavre. De asta-i avem pe Cenușii. Să-i spulbere pe ei. O să ne deschidă calea.

— N-au arme atomice, spune Mustang. Senzorii le-ar fi detectat de la o sută de kilometri. Așteaptă pentru că nu au suficienți oameni să se împotrivească traversării noastre prin vale. Sau i-am prins pe picior greșit, ceea ce mă îndoiesc. Sau au trimis prea mulți oameni să oprească înaintarea lui Lorn. Sau au pregătit puncte de atac în vale. Sau în jurul Citadelei. Sau ne așteaptă o capcană.

Mintea îi merge ca un computer.

— E o capcană, spune după un moment de gândire. Dar se bazează pe faptul că vor putea să ne oprească până când reușesc ei să aducă oameni și arme. Defensiva statică fără sprijinul masiv al trupelor mobile n-a mai însemnat nimic de la Linia Maginot încoace, pufnește ea cu dispreț.

— Dar ei știu că nu vrem să distrugem orașul sau populația, spun eu.

— Știu asta, zice Mustang, cercetând harta pe datapad. Ceea ce ne îngustează nouă mișcările tactice.

— Războiul total e mai simplu, mormăie Jupiter. Haide să folosim Cenușiii ca să ne deschidem drumul, apoi bombardăm zidurile pe sub scuturi. Și-am câștigat intrarea.

— Îți ia o zi să distrugi un oraș și cincizeci de ani să-l reconstruiești, se răstește Mustang. Vrei să te oferi voluntar să te ocupi de reconstrucție?

— Ți se pare că arăt a constructor? o întreabă Jupiter.

— Trecătoarea spre Agea are o lățime medie de optzeci de kilometri, cu pereți înalți de șapte kilometri pe toate laturile, totul numai ferme și ogoare pentru oraș. Cel mai probabil Bellona a presărat locul cu mine. Dacă au avut timp. Nu e ca și cum i-am anunțat că venim.

Oare au avut timp?

Mustang îmi face semn să ne retragem.

Mă îndepărtez cu ea de ceilalți oameni ai mei, care schimbă priviri între ei. Coridoarele palatului aerian ar trebui să-mi aducă aminte de victoria de demult, dar nu simt decât o melancolie adâncă. Atât de multe amintiri. Atâția prieteni dispăruți… la asta mă gândesc când văd Cenușiii aterizând lângă Castelul Minerva unde m-am duelat cândva cu Pax.

— De aici până la ziduri sunt optzeci de kilometri, spune Mustang. Putem ataca așa cum am stabilit. Doar pentru că nu au reacționat când am aterizat, nu înseamnă că e vreo viclenie la mijloc.

Îmi citește ezitarea din priviri.

— Suntem aici pentru tatăl meu în aceeași măsură în care suntem aici pentru Suverană. Trebuie să acționăm cu prudență.

— Ți-e teamă că Lorn o să-l omoare dacă reușește să străpungă primul zidul de sud al orașului, încerc eu să ghicesc. Așa e?

— Știi ce trecut au.

— Știu.

— Și ai încredere că Lorn n-o să vrea să pună capăt vechii dușmănii?

— Lorn nu e un ucigaș.

— Nu. Le face rău oamenilor care merită, cum a fost Tactus. Tatăl meu o merită la fel ca oricine altcineva. Așa că trebuie să ne grăbim. Și trebuie să le spui și celorlalți despre Suverană.

— Roque a aflat. Pretorienii de pe *Warchild*.

Ne întoarcem și mă adresez micului meu consiliu.

— Știți că am venit aici pentru Augustus, dar mai avem un motiv pentru care atacăm Agea. Suverana e aici.

— Ei, căcat, mormăie Clovnul.

— Afurisită treabă, zice Putregai scărpinându-se în cap.

— În Citadelă? întreabă Pietricică, lovindu-l nerăbdătoare cu genunchiul pe Buruiană.

— Cel mai probabil. I-am dat de urmă lui Aja aici. Am urmărit reziduurile radiațiilor de la bomba cu care am lovit-o pe Europa. Celelalte atacuri au ca scop îndepărtarea soldaților de Agea, astfel încât să avem șansa să-i străpungem zidurile și să o capturăm pe Octavia înainte să sosească Lordul Cenușă cu toată armada.

Și dacă Fiii și-au făcut treaba, așa cum a promis Ares, ar trebui să putem pătrunde în oraș fără să luptăm cu o sută de mii de bărbați și femei în armură.

— Cassius e în oraș? întreabă Sevro.

— Așa credem, zice Mustang încuviințând din cap.

Sevro zâmbește.

— Dacă dați peste Cassius, nu-l atacați, le spun. Nici pe Karnus sau pe Aja.

— Și ce, vrei să fugim? întreabă Clovnul jignit.

— Vreau să supraviețuiți, îi spun. Trofeul este Suverana. Nu vă lăsați distrași de răzbunare sau de mândrie. Dacă o capturăm pe ea, devenim noua forță din Sistemul Solar, prieteni.

Urlătorii își zâmbesc unii altora cu viclenie. Sevro își îndreaptă umerii.

— Păi, atunci să n-o mai frecăm degeaba.

— Nici eu n-aș fi zis-o mai bine.

Distrugătoare-de-aripi aliate huruie deasupra noastră pregătite să ne deschidă calea printre forțele inamice.

Pornim spre canionul înverzit cu toate forțele. Nu ne târâm în coloană. Ne deplasăm rapid. Speeder-bike-urile sunt mai rapide decât carapacele-stelare. Cenușiii de pe speedere și cei de pe navele-păianjen merg pe urmele distrugătoarelor-de-aripi și a transportoarelor care vor duce oamenii cât mai aproape de zid. Luminile scânteietoare din față ne dau de știre că s-au detonat niște mine sau că geniștii și-au făcut treaba. N-avem cum să ne dăm seama care variantă e cea corectă. Canionul se îngustează aici. În depărtare, pereții înverziți ai canionului stau de strajă uriași pe ambele părți, colosali și ireali, de parcă ar fi teritoriul unei alte rase, de dimensiuni mai mari decât omul. Zona fiind atât de vastă, nu-mi văd toți soldații, doar pe cei din avangardă. Venim imediat în spatele Cenușiilor – o coloană rapidă de cavaleri înspăimântători în carapace-stelare negre. Potopul e tot mai puternic. În spatele nostru vin tancurile și trupele de infanterie pe skiff-uri aeriene, vehicule ușoare, blindate, care pot transporta până la o sută de oameni. O să-i lase la un kilometru de ziduri. Atacul lui Lorn în partea de sud va fi similar.

— Drone! strigă Sevro în cască.

Dintr-un mic depozit ascuns în peretele estic al canionului se ridică un nor de metal. Urlătorii pornesc pe urmele dronelor, trăgând continuu. Totuși, dronele ne doboară un pluton de

Obsidieni care se prăbușesc la pământ cu trupurile de nerecunoscut. Acum zburăm pe deasupra unor clădiri. Orășele. Stațiuni. Moșii. Depozite de cereale. Ajungem deasupra unui lac. Ne vedem umbrele oglindite în lac când fulgerele scapără deasupra noastră.

Ajungem la zidul de apărare. Se ridică la orizont ca o cortină de fier. În acest punct al canionului, zidul se întinde pe o lungime de nouăzeci de kilometri și are aproape două sute de metri înălțime, atingând marginea de jos a scutului. Lacurile și râurile nu se termină aici pentru că apa se scurge pe sub zid printr-un sistem de conducte largi de duro-oțel, la fel de rezistente cum e carena unei nave. Le-ar lua zece ore la o sută de oameni să-și croiască drum prin conductele astea.

Cele mai multe orașe nu au ziduri atât de masive. Costă prea mult. Doar Agea și Corintul au fortificații de o calitate atât de bună. Am fi putut veni prin tunelurile care traversează Marte prin subteran și care leagă minele de toate orașele, dar nu am vrut. E o tactică pe care trebuie să o păstrez pentru mai târziu. Și trebuie să dau un exemplu.

Atacurile de genul ăsta nu sunt chestiuni de lungă durată. Am văzut cum se întâmplau lucrurile în trecut. Totul era sălbatic și nebunesc. Tehnologia câștigă întotdeauna împotriva obiectelor statice, atâta timp cât resursele asediatorului nu se termină. Cândva, castelele erau aproape imposibil de cucerit prin atacul direct al unei garnizoane puternice fără ca rezultatul să fie o victorie à la Pirus. Așa că armatele asediau castelele și-i făceau pe apărători să se supună prin înfometare. Acum, nimeni nu mai are răbdare pentru așa ceva.

Agea e un oraș care numără douăzeci de milioane de suflete, dar câți dintre ei dau măcar doi bani pe cine câștigă azi? Nu e nicio diferență între guvernarea Bellona și guvernarea lui Augustus. Arămiilor și Argintiilor o să le pese. Dar Roșii, Maroniii și Rozaliii doar vor privi din lanțuri un alt masacru.

Acum vor vedea nave zburând pe cer. Bombe străpungând văzduhul. Se vor aduna în locuințele comune închiriate, temându-se de prădătorii nevăzuți. Încă din zorii umanității, cucerirea unui oraș a fost însoțită de țipetele violurilor, jafurilor și ororilor potențate de beții. Războinicii Însemnați nu iau parte la asemenea sălbăticii. Nu e nici profitabil, nici în concordanță cu gusturile lor. Dar dacă un oraș este cucerit prin forță, Auriii

cred că orașul și locuitorii lui le aparțin cuceritorilor. Dacă ești suficient de puternic, meriți prada. Unii se lipsesc de pradă. Unii îi lasă pe locuitori pradă lupilor, hrănindu-și cu orașele cucerite armatele de Obsidieni și Cenușii, ca răsplată pentru sângele vărsat.

Dacă pot apăra Agea, dacă le pot arăta că există și oameni mai buni, atunci poate că o să am șansa de a câștiga inima orașului. Îl cuceresc. Îl apăr. Mă fac iubit de locuitorii lui cum sunt de soldații din armata mea. Dar mai întâi trebuie să reușesc să pătrund.

De-a lungul imensului zid defensiv, focul răpăie în oțel. Ca niște flori micuțe care înfloresc pe zidul cenușiu lung de nouăzeci de kilometri. În stânga și în dreapta mea au loc două atacuri slabe. Distrugătoarele-de-aripi trag cu proiectile electromagnetice, glisând dintr-o parte în alta când bombardează zidul cu muniție. Focurile de răspuns din turlele zidului îmi fac timpanul să vibreze. Vreau să o strâng pe Mustang de mână. Un semn al ei din cap îmi risipește teroarea. Dar numai pentru o clipă.

Cenușiii în armuri de luptă năvălesc înainte ca un șir de furnici. Formațiile de rachete se desfășoară în poziție de luptă și curând vor semăna moarte printre apărători. E prea mult de amortizat, bătălia spațială, straturi după straturi de activitate și contra-activitate. Numai că totul are sunet acum.

Minele lasă găuri printre forțele mele. Plutoane de ucigași ai lui Bellona se strecoară dincoace de zid la o sută de metri înălțime, zburând mândri – steagurile flutură, auriul scânteiază. Scuturile le strălucesc de parcă ar fi fost lansați de niște arme de foc. Văd un steag cu un vultur printre Bellona și sunt gata să pornesc spre el, gândindu-mă că ar putea fi Cassius, dar Mustang mă prinde de braț.

— Planul! îmi amintește Mustang, făcându-mi semn spre râu. O să murim cu toții lângă zid. Planul.

E greu să țin minte. E greu să țin minte că tot haosul de acum e doar pentru distragerea atenției. Ceea ce contează e râul și misiunea pe care au îndeplinit-o Fiii în timpul nopții. Dacă au îndeplinit-o. Râul se strecoară pe sub zid. Lat de o sută de metri și mai adânc de atât, deja poartă cu sine cadavre către oraș.

Mă scufund în apă. Simt tensiunea când curentul încetinește și apoi mă poartă cu viteză. Peștii se împrăștie înaintea noastră.

E ciudat să nu simt răceala apei. Urlătorii se mișcă asemenea unor torpile pe lângă mine. Apoi ni se alătură și Ragnar cu grupul lui de Obsidieni. Și Jupiter, împroșcând cu apă. Mustang e cea mai aproape de mine. Privesc cu atenție râul prin noroiul pe care l-am ridicat și găsesc darul lui Ares.

Acolo. La o sută de metri adâncime, îl văd. Dacă e vreun lucru pe care un Roșu îl poate face bine, acela e să sape. Și Fiii și-au petrecut toată noaptea pregătindu-ne un loc de trecere în oraș. Oamenii mei vor crede că am trimis aici un grup de mercenari de elită înaintea armadei. Nu vor întreba cum au fost tăiate gratiile uriașe sau cum au fost păcăliți senzorii care trebuiau să detecteze avariile.

— Încă o dată prin breșă, murmur, de parcă Roque, Victra sau Tactus m-ar putea auzi.

Îmi activez cizmele gravitaționale și merg mai departe.

Trecerea se îngustează pe măsură ce se curbează pe sub zidul de pe fundul râului. Mergem doi câte doi. Așa că îl iau cu mine pe cel mai bun luptător, Ragnar, și intrăm primii în trecătoarea subacvatică. Aud în cască vești despre bătălia de la suprafață. Pierdem în fața zidului.

Eu și Ragnar verificăm împreună tunelul. Aproape că mă așteptam la o ambuscadă Bellona, dar nu se întâmplă nimic. Fiii și-au îndeplinit misiunea cu brio. Așteptăm de cealaltă parte a zidului, rămânând scufundați la o sută de metri adâncime. Ni se alătură și restul echipei – Mustang, Sevro și Urlătorii rămași. În plus, alți cincizeci de Aurii și de trei ori pe atâția Obsidieni și Cenușii.

Când ne adunăm cu toții pe fundul râului, le vorbesc prin transmițător.

— Vă cunoașteți dispozițiile, le spun.

Sevro își lovește pumnul acoperit de armură de al meu. Mustang face la fel. Ragnar salută bătându-se cu pumnul strâns în piept. Jupiter cască. Clovnul, Pietricică și Buruiană îi enervează pe ceilalți Urlători, agitând noroiul de pe fundul râului. Secundele trec. Am briciul înfășurat pe braț. În mâna stângă am un pumn electromagnetic. Simt bubuiturile inimii și răceala pandantivului pe piept. Aud scrâșnetele haosului de la suprafață. Strâng pumn mâinile de Sondor al Iadului. Închid ochii. Sevro trimite o sondă să vadă dacă malul e sigur.

Trebuie să o găsesc pe Suverană.

Ragnar trebuie să deschidă porțile.

Mustang trebuie să coboare scutul pentru ca Roque să poată trimite întăriri ca să reușim să cucerim orașul dintr-o singură lovitură. N-aș vrea să plece de lângă mine, dar nu am încredere decât în ea să-i încredințez misiunea asta.

Încredere. Trebuie să am încredere că va supraviețui, să am încredere că Obsidienii o vor proteja, că se va proteja singură. Simt o greutate apăsându-mi inima, o teamă că nu se va mai întoarce. Simt că deja se cufundă în beznă. Dacă o să moară, o să moară crezând o minciună. Mi-am promis că o să-i spun totul dacă supraviețuim acum. Merită măcar atât.

Rămâi în viață. Rămâi în viață. Rămâi în viață.

Mustang pleacă, mergând mai departe câțiva kilometri în josul râului, până când va ajunge la parcul din apropierea generatoarelor. O urmăresc plecând și mă zbat să găsesc ceva de care să mă agăț, pe cineva la care să mă pot ruga. Tata e cu mine, și la fel și Eo. Îi simt în bătăile inimii.

Închid ochii.

Sevro recuperează sonda pe care o trimisese la suprafață și îmi spune că totul e liber, nu e decât o fetiță care se joacă în noroi.

— Luptați unul pentru celălalt, le spun prin cască celor din jur. Sau pentru mine.

Ne activăm cizmele gravitaționale și ne avântăm în sus prin apă, ieșim la suprafață ca niște monștri întunecați, cu apa picurând de pe carapacele-stelare negre în timp ce zburăm pe deasupra malului plin de noroi din cauza ploii care l-a udat înainte ca scutul să fi fost ridicat pentru a apăra orașul.

Jos e doar o fetiță Maronie, fără armură, cufundată în noroi până la glezne. Mă uit fix la ea din spatele căștii negre, fioroase. Ar trebui să fie cu familia ei, ascunzându-se, nu afară în timpul asediului. Ceva nu e în regulă.

Când ne vede, scoate dintr-un coș un mic dispozitiv rotund. Fulgerele brăzdează cerul. Rochia fetiței e plină de noroi pe tiv, devenind de un maro și mai închis la culoare.

— Împușc-o! strigă Sevro.

Îl lovesc peste mână. În locul fetiței explodează un copac. Dar când mă uit în sus, pe zid, dincolo de raza de acțiune a sondei trimise de Sevro și mult dincolo de raza de acțiune a globului

electromagnetic pe care-l ține fetița în mână, văd Cavalerii Bellona și suita lor de Obsidieni. Așteptând.

Fetița apasă butonul globului.

Și atunci începem să murim.

Partea a IV-a

Ruină

Dacă te ridici prea sus, în noroi ai să ajungi.

Karnus au Bellona

40.

Noroi

Impulsul electromagnetic se detonează. Scoate un sunet ca un copil uriaș înțepat de un ac. Tot echipamentul electronic moare. Cizmele gravitaționale sfârâie. Sinapsele carapacelor-stelare cedează, astfel că solidele costume metalice sunt supuse gravitației. Ne prăbușim. Cei mai mulți cădem în noroiul de pe malul râului. Mă zbat în apă. Mă scufund. Mă scufund. Îmi pocnesc urechile. Jos, tot mai jos, până când mă opresc în nămolul de pe fundul râului. Mă izbesc din plin. Picioarele îmi sunt prinse sub greutatea carapacei-stelare. Cad pe spate. Nu-mi văd oamenii. Am văzut doar câteva siluete la suprafață când m-am prăbușit. Apa e atât de adâncă încât nu mai văd nimic altceva decât râul înroșindu-se de sânge. În rarele străfulgerări de lumină văd trupuri care se scufundă cu repeziciune.

Nu mă pot mișca din loc. Carapacea-stelară e prea grea. Zac asemenea unei țestoase, pe jumătate îngropat în nămolul râului. Confuz. Frica pune stăpânire pe mine. Totul s-a întâmplat așa de repede. Nu pot nici măcar să mă uit în stânga sau în dreapta să văd cine e cu mine. Casca de comunicare a crăpat. Dacă ar mai funcționa, probabil aș auzi țipete, înjurături.

Carapacea-stelară m-a adus din spațiu pe uscat. O barcă de salvare, un castel propriu în mijlocul războiului. Acum s-a transformat în sicriu.

Inima bate să-mi spargă pieptul. Vreau să urlu.

Intru în hiperventilație. Groaza mi se cuibărește în piept, mă face să mă încordez, mă face să înghit aerul, devorându-l ca și cum mi-ar putea da forță să mă mișc. Încet. Încet. Gândește. Gândește. Lângă mine se scufundă două trupuri. Greoaie în armuri, cad rapid, alăturându-se celorlalte pe fundul râului. Vomită sânge – nu e nimic grațios în moartea lor. Când ucigașii o să termine cu cei blocați în noroiul de pe mal, o să vină după noi și aici jos. Dar nici nu e nevoie să facă asta. Respir mai încet. Nu mai am mult oxigen în carapacea-stelară. Reciclatorul de aer nu mai funcționează.

Cassius îmi știa planul. El trebuie să fi fost. Sau m-a trădat cineva?

Nu am spus nimănui în afară de Fii, Sevro și Mustang. Niciunul dintre ei nu ar fi turnat. A știut pur și simplu. Nemernicul dracului. Dacă aș putea să mă predau, aș face-o. Aș salva astfel viețile celor care mă însoțesc. Dar nu am cască de comunicație.

Mă smucesc pe loc, încercând să mă întorc de pe spate. Dar sunt prea adânc îngropat în nămol, iar costumul meu e făcut din mai mult de o tonă de metal. Nu pot distribui greutatea. Nu-mi pot scoate carapacea-stelară. Am nevoie de sistemul electronic pentru a face asta. Împing cu brațele. Degeaba. Noroiul mă înghite. Mustang a scăpat. Mă gândesc. Sper. Oare o să știe că suntem aici jos?

Mă uit după Sevro, după Ragnar, după Urlători. În jurul meu sunt siluete întunecate. Sunt amețit. Respiră dracului mai încet. Încet. Gândește. Nici măcar n-o să se deranjeze să vină să mă omoare. O să mor pe fundul râului, holbându-mă în sus spre suprafață în vreme ce unul câte unul, prietenii mei se prăbușesc și mi se alătură. Atât de singur. Sevro. Ragnar. Pietricică. Buruiană. Clovnul. Sunt toți morți. Pe moarte. Văd aceleași lucruri ca mine. Sau poate sunt pe mal și cei din familia Bellona trec printre ei, paralizați în armuri, și-i omoară după bunul plac. Aș vrea să-mi plâng neputința.

Oprește-te. Trebuie să faci ceva. Mișcă-te.

Dacă te ridici prea sus, în noroi o să ajungi, îmi răsună în minte.

E a treia oară când sunt lăsat în mâzgă și nămol să mor. Scrâșnesc din dinți până simt smalțul fărâmițându-se în timp ce-mi concentrez toată puterea ca să-mi mișc brațul drept. Încet, atât de încet, încât forța absorbantă a noroiului pare un adevărat exod. Dar nu mă pot elibera mai mult de-atât. Nu mă pot întoarce de pe spate. Sunt cufundat prea adânc. Sunt prea greoi în carapace. Apoi îl văd. Când s-a detonat explozia electromagnetică, s-au închis toate sinapsele electrice și costumul s-a blocat, dar briciul încă funcționează, și iată-l, înfășurat ca un piton alb în jurul brațului meu.

O să-ți salveze viața cu prețul unui membru. Așa mi-au spus când eram copil și mi-au pus în mână lama curbată. Salvarea înseamnă sacrificiu. Impulsul briciului e de natură chimică.

Butonul o să răspundă la comandă. O să se rigidizeze. Dar în jurul brațului meu… Trebuie să fiu rapid.

Inspir adânc, închid ochii și pipăi comutatorul cu degetul. Trebuie să fiu mai rapid decât flacăra. Mai rapid decât o viperă. Apăs comutatorul.

Briciul se tensionează rigidizându-se, trecând prin metal ca un cuțit prin budincă.

Opresc comutatorul. Se oprește când îmi trece prin mușchi, dar nu și prin os. Icnesc din cauza durerii înfiorătoare pe care o simt în braț. Apa năvălește peste brațul sfâșiat, răcorindu-mi rana arzătoare.

Apoi mă cuprinde groaza. Apa. Tocmai mi-am deschis costumul lăsând apa să treacă. Idiot ce sunt. În curând o să se umple de apă. Deja o simt alunecându-mi pe gât. În două-trei minute o să mă înec. Îmi eliberez brațul însângerat din bucățile sfărâmate ale carapacei și destind briciul, astfel că plutește pe lângă mine ca o tentaculă. Apoi îl activez din nou. Ia forma unui semn de întrebare mortal și îl îndrept spre celălalt braț.

Costumul mi s-a umplut cu apă până la piept. Aerul e tot mai rarefiat. Cu fiecare respirație văd tot mai multe stele verzi. Am o senzație de ușurare când sângele mi se scurge din rană. Pot supraviețui destul de mult dacă îmi țin respirația. Dar mai devreme am intrat în hiperventilație și acum inspir dioxid de carbon. Dar reușesc să-mi eliberez și cealaltă mână din costum. Goală și palidă în lumina bizară, întunecată. Norișori de sânge se scurg ușor.

Dacă n-aș fi fost un Sondor al Iadului, aș fi murit pe fundul râului. Dar sunt, așa că îmi dau jos carapacea-stelară și armura de dedesubt. Dexteritatea mă salvează. Nu pot să-mi mișc capul din cauza greutății căștii. Nu văd unde tai. Pielea și durerea pe care o simt îmi țin loc de ochi. Ies din carapacea-stelară centimetru cu centimetru. Centimetru cu centimetru, înaintez cu lama mortală de-a lungul corpului. Îmi împrăștii sângele și armura în apă. Mă desprind de exoschelet. Sunt ca o lăcustă care se strecoară afară din coaja uscată. Cu delicatețe, îmi scot casca, tăind-o de la gât. Îmi țin respirația și crestez.

O zgârietură. Atât de aproape de jugulară.

Picioarele mi le eliberez ultimele. Mă ridic – bucățile rupte ale costumului mă zgârie – și-mi smucesc piciorul drept afară din carapacea metalică tăiată. Sunt în viață, rănit, în râul rece și

întunecat. Jos casca. Îmi țin respirația în vreme ce în fața ochilor încep să-mi joace tot soiul de puncte. Acum pot vedea mulțimea de oameni scufundați în jurul meu pe fundul râului. Înot spre cel mai solid dintre ei și văd ochii închiși ai lui Ragnar dincolo de viziera carapacei-stelare. Îi șiroiesc lacrimi. Are plămânii mari, dar sigur nu mai are prea mult oxigen în costum. Se poate mișca mai ușor decât am fost eu în stare, datorită forței lui uriașe. Dar niciun om îmbrăcat în armură n-ar putea înota în apa asta.

Nu credeam că o să plângă. Și totuși, acum plânge în tăcere. Nu sunt lacrimi dramatice. Sunt altfel, sunt liniștite. Iar când deschide ochii, citesc ceva diferit în el. O parte latentă din sufletul lui se aprinde. Era mort, se lăsase pradă sorții. Dar iată-mă aici, plutind în veșmintele mele negre de camuflaj, ferfenițite, plin de sânge, arătând ca un dement, dar eliberat de carapace. Sunt speranța lui întunecată. Încep să-i tai costumul, chiar dacă plămânii îmi urlă după aer. Am nevoie de el. Nu pot să-l caut pe Sevro. Nu am timp. Și nu pot ieși la suprafață, doar ca să fiu omorât imediat ce sunt zărit.

Acționez asupra lui ca un Artizan priceput, până când reușește să se smulgă din exoschelet. Au văzut și ceilalți ce facem. Dar încă nu-i putem ajuta. Trebuie să reziste.

Eu și Ragnar ne croim drum printre curenți spre suprafață. Plămânii cerșesc după aer. Corpul palid și tatuat al lui Ragnar străbate apa cu o grație pe care nu o pot egala. Nu știam că Obsidienii sunt înotători așa de buni. Are sens, ținând cont că e născut în apropierea banchizelor.

Ne apropiem de suprafață când mintea îmi cedează în fața corpului. La trei metri de la suprafață, inhalez apă.

Întuneric.

Simt noroi între degete. Ceva îmi zvâcnește în piept. Apă. O vomit și tușesc în mâna aspră care-mi acoperă gura, amuțindu-mă. Continui să vomit printre degete. Apoi simt o explozie de plăcere când în sfârșit icnesc după aer. Minunatul aer. Mâna încă îmi mai acoperă gura. Și pentru o clipă, nu mai există nimic altceva. Doar plăcerea pură a vieții năvălindu-mi în plămâni. Iureșul puternic al oxigenului în organele îndurerate, golite. Și deodată se aude zgomotul unei bătălii undeva în depărtare. Și geamătul oamenilor. Suntem într-o mare de trupuri. Deasupra noastră se înalță zidurile. La picioarele noastre râul curge

învolburat. Au trecut doar câteva minute de la impulsul electromagnetic, dar am senzația că a trecut ziua și am rămas în urmă.

Ragnar m-a târât în noroi între doi Obsidieni morți. Doi Aurii Bellona, șase Obsidieni și șase Cenușii merg de-a lungul malului întunecat, ucigându-i pe cei ce zac neputincioși. Avem noroc că ceilalți au plecat de la locul măcelului pentru a se întoarce la bătălia de la zid. Probabil Cassius i-a condus. Asta înseamnă că n-a știut că o să fiu eu aici, dar a știut prea bine de breșa creată de Fii. Ar fi rămas dacă știa că sunt aici. Noroc că n-am purtat stindardul pe care mi l-au făcut Clovnul și Buruiană. Și noroc că nu i-am lăsat să-și poarte pelerinele din blană de lup.

Noroiul ăsta e un adevărat cimitir. Soldații mei sunt pe jumătate îngropați. Unii dintre ei încearcă să se ridice în armurile greoaie, ucigătoare, numai pentru a aluneca înapoi în nămol sau pentru a fi împinși de Aurii și măcelăriți fără milă. Cei mai mulți zac în tăcere. Un câmp de gândaci în armură sângerând.

Cenușiii glumesc între ei în vreme ce își îndeplinesc sarcina metodic, ocupându-se pe îndelete de un Obsidian blocat pe spate. Folosesc sulițele electromagnetice pentru a străpunge carapacea-stelară groasă și-l țintuiesc la pământ ca niște băieți care chinuie un crab eșuat. În cele din urmă îl termină trăgând cu săpători, niște gloanțe care străbat armura.

Ragnar face semn spre noroi. Pe jumătate dezbrăcați, ne cufundăm amândoi în materia neagră, vâscoasă. Îmi răcorește rănile și lui îi acoperă tatuajele. Fac semn spre una dintre căștile Auriilor, mimând lipsa noastră de oxigen.

Ragnar dă din cap semn că a înțeles. Trag afară un brici din corpul unui Auriu mort. Nu-mi dau seama cine e. I-l întind lui Ragnar. Până acum arma asta n-a fost atinsă decât de mâini aurii. Niciun Pretorian, niciun Obsidian, nici măcar cei care au primit decorații de la însăși Suverana n-au mai atins o astfel de armă de la Revolta Întunecată încoace. Atingerea ei înseamnă moartea prin înfometare. Imposibilitatea de a mai ajunge în Valhalla. Moartea, frigul, sfârșitul. Dar inamicii noștri au scuturi electromagnetice. Nicio altă armă nu le poate face față.

Ragnar scapă briciul de parc-ar fi făcut din foc. I-l împing înapoi în mâinile tremurătoare.

— Nu sunt zei.

Ca niște umbre ieșite din Styx, alunecăm mai departe în cimitir. Inamicii nu sunt grupați în formație de luptă. Ținte ușoare. Dau zor înainte în patru labe, ca un păianjen oribil, abia ridicându-mă de la pământ când omor doi Obsidieni înainte ca măcar să apuce să se întoarcă. Ragnar îi rupe altuia gâtul într-o fracțiune de secundă, desfăcându-i armura-ricoșeu. Mă ridic în picioare și mă îndrept în fugă spre cel mai înalt dintre Obsidieni, sar și-mi împlânt lama în el. Aterizez rău, tocmai în brațul rănit. Nici măcar nu simt durerea. Prea multă adrenalină. Văd cum plutonul de Cenușii se întoarce, așa că mă prăbușesc odată cu Obsidianul și mă rostogolesc în noroi, zăcând în mizerie și întuneric printre celelalte corpuri. Fără scut și armură, puștile-ricoșeu și armele lor electromagnetice m-ar face pulbere. Ragnar a dispărut și el. Nu știu unde.

Secundele trec. Oare cât oxigen or mai avea? Cenușiii care ne vânează strigă ceva despre pelerine-fantomă. Obsidianul rămas se alătură unui grup de doi Aurii. Cenușiii merg printre corpuri, ucigându-mi oamenii și intenționând să ne scoată la iveală pe mine și pe Ragnar pentru Aurii și Obsidian. Lea a murit așa, în noroi. Eu n-o s-o fac. Nu din nou.

Mă ridic, fără să strig, fără să urlu. În liniște. Numai să încerce Cenușiii să mă zărească. Sunt rapid. Și aproape am ajuns la ei, când deschid focul. Mă năpustesc spre ei, ferindu-mă, împleticindu-mă, ca un balon scăpat din mână. Nu e nicio eleganță în mișcările mele. Doar groază înnebunitoare. Nu văd gloanțele. Doar le simt apropierea. Le simt căldura străpungând aerul pe lângă mine. Simt lovitura când sunt lovit în biceps. Șocul îmi străbate trupul. Pielea se sfâșie când glonțul pătrunde prin carne, tendon, mușchi, și apoi iese pe partea cealaltă, lovind osul. Gem. Și apoi sar pe ei, și nu apucă să scoată niciun sunet.

Au pierdut ocazia.

Doisprezece inamici cad datorită lecțiilor de Kravat date de Lorn. Doisprezece bărbați și femei.

Auriii și Obsidianul dau acum năvală asupra mea. Auriii își folosesc cizmele gravitaționale. Ragnar se ridică din noroi și aruncă briciul prin aer ca pe o suliță. Obsidianul uriaș cade în noroi în vreme ce Ragnar dă iama în cei doi Aurii, luând un alt brici de pe jos.

Mă minunez de forța lui. Îl apucă pe unul dintre Aurii de picior când cei doi trec prin aer pe lângă el. Scutul electromagnetic îl electrocutează și durerea i se răspândește în tot corpul. Dar rezistă, scoate un muget, și cu un strigăt venit nu din gât, ci din suflet, îl doboară pe Auriu la pământ de parcă ar tăia lemne. Nu știu cum, reușește să-i tragă cizma din picior. Auriul deșirat se îndepărtează strigând „Pătat!” spre prietenul care-i vine în ajutor, ca să-l înfrunte împreună pe Ragnar.

Mă grăbesc să-i sar în ajutor.

— Secerătorule!

Unul dintre Aurii lasă casca să i se retragă în armură, dând la iveală chipul arogant al unui Însemnat. Încrezător în poziția lui. În moștenirea lui. În locul lui. Bucuria i se citește pe față. Apoi face o grimasă văzând briciul lui Ragnar.

— Ai dat arma strămoșilor tăi unei bestii? întreabă privindu-l cu ură pe Ragnar, apoi uitându-se nedumerit și furios la brici. Nu ai pic de onoare?

Aleg să nu-i răspund.

— Află pe cine înfrunți, Andromedus, mugește Auriul mai în vârstă. Sunt Gaius au Carthus din Casa Carthii. Noi am construit Columna lui Venus. Noi am navigat primii între marginile Interiorului și Exteriorului și am sondat Helsa.

— Nu suntem în *Iliada*. Ragnar, omoară-l pe idiotul ăsta. Avem nevoie de cizmele lui gravitaționale.

— Trimiți un câine să lupte pentru tine? întreabă Auriul și scuipă.

— **Sunt om!** urlă Ragnar mai tare decât motoarele unei nave.

Împroașcă salivă, cu fața contorsionată de furie. Pe gât i se văd venele. Urlă și se repede înainte, până ca eu să apuc măcar să ridic briciul. Se folosește de cadavrul Obsidianului căzut ca să le devieze briciurile. Îl pocnește pe Gaius. Fără armă. Doar cu pumnul. Îl lovește atât de puternic prin scutul electromagnetic, încât Auriul cade pe spate. Apoi îl ucide pe celălalt, străpungându-i armura cu o furie nebună până când îl taie pe jumătate. Dă de o parte jumătatea superioară a corpului și o rostogolește peste Gaius, care se scufundă în noroi când Ragnar se apropie și, cu mușchii zbătându-i-se pe brațe pentru că a atins scutul electromagnetic, îi pune briciul la gât.

— **Dacă te predai, rămâi în viață,** mugește Ragnar.

Gaius scuipă, ridicându-se în genunchi.

— **Predă-te, așa cum un om se predă în fața altui om.**

— Niciodată.

Buzele lui Gaius se curbează răutăcios. Își rostește ultimele cuvinte tare și răspicat, cu mândrie și curaj. Cu tot ce e bun și tot ce e rău în acești oameni extraordinari.

— Sunt Însemnatul Legat Gaius au Carthii. Eu sunt suma umanității. Așa că eu nu mă predau. Pentru că un om nu se poate preda unui câine.

— **Atunci te bag în pământ,** spune Ragnar și-și împlântă lama în el.

Ne scoatem oamenii de pe fundul râului. Cât de repede putem, folosindu-ne de cizmele gravitaționale, dar nu suficient de repede. Sevro nu a murit, dar era cât pe ce. Îl găsesc cu capul îngropat în mâl. Înjură și scuipă după ce-l trag afară ajutat de Clovn și de Pietricică.

— Câți morți? întreabă el. Urlătorii mei?

— Prea mulți, spune Clovnul cu jumătate de gură.

— Mustang a scăpat?

Se uită cu toții la mine.

— Cred că da, spun. Dar nu o pot apela. Oricum, trebuie să ne grăbim. Dacă e în viață și distruge generatoarele pentru ca întăririle noastre să poată ateriza, atunci cad scuturile și Suverana are o fereastră prin care poate scăpa. Deocamdată e blocată.

Sevro încuviințează. Micuța Pietricică bate palma cu el. Scaiete cea pirpirie, abia ajungându-i lui Ragnar la plexul solar, îl vede cu un brici în mână eliberând un Obsidian dintr-o carapace-stelară.

— Lasă-l jos, îi strigă.

Ragnar îi dă drumul și se uită spre mine cuprins de o panică ciudată. Îi fac semn să aștepte.

După ce desfacem costumele tuturor celor care au căzut în râu, numărăm pierderile. Sunt atât de devastatoare, că Sevro se îndepărtează. A murit Buruiană. A murit Putregai. Harpia a murit înainte să aterizeze. Și au murit și mulți dintre noii recruți. Au mai rămas doar Scaiete, Clovnul, Nasolu’ și Pietricică. Au supraviețuit unsprezece din cei cincizeci de Obsidieni.

Pietricică și Clovnul mângâie fața lui Buruiană, crestele pleoștindu-li-se din cauza ploii care ne udă pe toți. Pietricică se agață de pieptul lui, lovindu-l cu pumnii ei mici, ca și cum ar

putea să-l readucă la viață. Scaiete o trage într-o parte, în timp ce Clovnul îi îndreaptă creasta lui Buruiană folosindu-se de noroi. Sevro nu suportă să se uite. Mă duc la el.

— M-am înșelat în privința războiului, îmi spune.

— Nu pot face asta fără tine, îi spun și adaug după o clipă de disperare: Ești cu mine? Sevro?

Se trage înapoi și-și șterge mucii, murdărindu-se și mai tare. Când ridică privirea spre mine văd cum lacrimile i-au lăsat urme pe chipul acoperit de noroi.

— Întotdeauna, Darrow. Întotdeauna, îmi spune cu glasul subțiat ca al unui copil.

41.

Ahile

Nu avem timp să ne plângem morții. Forțele mele sunt decimate, iar cei rămași trebuie să ne împărțim. Armata mea din afara orașului se aruncă asupra zidurilor inexpugnabile, așteptând ajutor dinăuntru. Nu primesc niciun ajutor. Legații mei o să ne apeleze, întrebându-se dacă am murit. Un asemenea zvon ar putea duce la pierderea bătăliei.

Îl trimit pe Ragnar cu Obsidienii rămași să deschidă una dintre porți pentru Legații care ne așteaptă împreună cu miile de Cenușii și Obsidieni în rezervă.

— Nu-ți dau niciun Auriu, îi spun lui Ragnar. Înțelegi ce înseamnă asta?

— **Da.**

— Acesta poate fi un început, îi șoptesc.

Mă aplec și ridic un brici căzut pe jos în noroi.

— E de datoria fiecărui om să-și aleagă destinul. Alege-ți-l pe-al tău, îi spun și-i întind briciul.

Ragnar se uită înapoi spre Obsidieni. Au armurile sfărâmate de când i-am extras din costume. Și sunt plini de noroi. Mai mici de statură decât el. Unii sunt vioi și tăcuți. Alții sunt uriași și își tot mută greutatea de pe un picior pe altul, nerăbdători. Cu toții au ochii negri și părul alb. Se înarmează cu armele Cenușiilor și Obsidianului pe care i-am omorât eu. Abia dacă le sunt de-ajuns, și aproape inutile în cazul în care vor da peste Aurii.

Ragnar alege. Întinde mâna. Urlătorii se pregătesc în spatele meu; Scaiete îi aruncă în continuare priviri dușmănoase.

— **Aleg să te urmez pe tine,** spune Ragnar. **Și aleg să-i conduc pe ei.**

Îi pun briciul în mână.

— Darrow! icnește Scaiete. Ce faci?

— Taci din gură! se răstește Sevro.

— Nu poate să facă asta!

Scaiete se împleticește în față și încearcă să smulgă briciul din mâna lui Ragnar, care nu-i dă drumul.

— Dă-mi-l. Sclavule. Dă-mi sabia, zice, scoțându-și propriul brici. Dă-mi sabia sau îți tai mâna.

— Atunci o să te tai și eu pe tine, Scaiete, mârâie Sevro.

— Sevro?

Scaiete se întoarce spre el, făcând ochii mari. Se uită la mine și apoi la ceilalți Urlători care stau tăcuți, încercând să-și dea seama ce se întâmplă.

— Ați înnebunit? Nu are dreptul să facă așa ceva. E al nostru. El nu…

— Nu-l merită? o întreabă Sevro. Cine ești tu să hotărăști asta?

— Sunt Aurie! țipă ea. Clovnule, Pietricică…

Pietricică nu zice nimic. Clovnul își lasă capul într-o parte și mă întreabă:

— Darrow, ce înseamnă asta?

— E armata mea, îi spun. Îți aduci aminte de Institut. Îți aduci aminte cum mi-am vărsat sângele pentru cei care m-au urmat. Cum nu accept loialitatea sclavilor. Acum de ce te miri? Pentru că totul e pe bune?

— E cu dus și-ntors, asta-i tot, zice Clovnul uitându-se la dezastrul din jur. Chiar și aici.

— Ai dreptate. Este.

Mă aplec și iau un alt brici înfundat în noroi. Îl arunc unui alt Obsidian, o femeie cu o înfățișare neplăcută, jumătate din statura mea. Îl ține de parc-ar fi un șarpe, aruncându-mi priviri speriate. Au fost crescuți să creadă că suntem zei. Dacă mi s-ar da mie ciocanul lui Thor… cum l-aș ține? Sevro merge printre cadavre și mai găsește alte câteva briciuri pe care le aruncă celorlalți Obsidieni.

— Aveți grijă să nu vă tăiați, le spune Sevro.

— Mă bazez pe voi. Duceți-vă, le spun eu.

Dispar cu toții, grăbind pasul în bezna care-i înghite, îndreptându-se către zidul imens. Mă întorc spre Urlători.

— Aveți vreo problemă?

Clatină cu toții repede din cap, în afară de Scaiete.

— Scaiete? zice Sevro întrebător.

Clovnul îi dă un cot. Până la urmă clatină și ea din cap cu dușmănie:

— Nicio problemă.

Dar e o problemă. N-o să mă mai urmeze. Deja simt cum prietenii încep să-mi întoarcă spatele. Și nu știu nici măcar o fărâmă de adevăr. Dar e o problemă pe care o s-o rezolv în altă zi.

Trebuie să ne mișcăm repede. Dar avem o singură pereche de cizme gravitaționale funcționale. I le dau lui Sevro. Încercăm să vedem dacă ne putem ridica așa cum i-am ridicat eu pe Urlători pe Olimp, dar când ne agățăm de cizme, încep să scoată scântei. Nu pot suporta decât greutatea lui. S-au avariat cumva în timpul luptei și al operațiunii de salvare. La dracu'.

Așadar o să mergem pe jos. Și nu ne putem permite să fim încetiniți.

Fac semn spre armurile-recul ale celor suficient de norocoși să le aibă întregi după dezmembrarea carapacelor-stelare.

— Armurile jos.

— Ce? bolborosește Scaiete.

— Armurile. Jos. Mai puțin carapacea-scarabeu.

— Fără armuri împotriva Pretorienilor? strigă Scaiete. Chiar vrei să murim cu toții?

— Trebuie să ne mișcăm repede. Dacă scutul coboară înainte să ajungem în Citadelă, Suverana o să scape. Dacă nu o prindem, o să aibă ocazia să se regrupeze. O să se alăture Lordului Cenușă. O să convoace toată Societatea, și vor veni aici, de zece ori mai mulți decât noi ca să ne zdrobească. O să câștigăm bătălia, dar o să pierdem războiul.

— Dar dacă o prindem…, mormăie Sevro, venind lângă mine.

— Vorbim despre Suverană, zice Clovnul. O să aibă Cavaleri Olimpici, Pretorieni…

— Și? întreabă Sevro. Noi ne avem pe noi.

— Șase dintre noi, zice Clovnul, ridicând temător din umeri când ne uităm la el. M-am gândit că cineva ar trebui să sublinieze asta.

— Trebuie să străbatem pe jos cincisprezece kilometri, le spun și ei încuviințează. În ritmul meu.

Acum se uită îngrijorați unii la alții și încep să-și dea jos armurile.

— Dacă rămâneți în urmă, găsiți un loc în care să vă ascundeți.

O treime din gravitația Pământului. Oameni în formă maximă. O să fie greu. Mai ales că am brațul făcut harcea-parcea de propriul meu brici.

Sevro își reglează cizmele lângă mine în vreme ce Urlătorii se dezechipează. Le aud teroarea în clinchetul armelor și armurilor mânuite de brațele tremurătoare, o văd în felul frenetic în care se freacă pe fețe cu noroi ca să-și ascundă trăsăturile.

— Au fost alături de tine de la început, Darrow, îmi spune Sevro, uitându-se în jur prin parcul bătut de ploaie, spre Citadela din depărtare și luminile strălucitoare ale navelor care trec pe deasupra. Deja suntem doar jumătate din câți am venit să te luăm de pe Lună. Poate că l-ai înlocuit pe Pax cu Ragnar, dar pe ei nu-i poți înlocui. Sau pe mine.

— Credeam că tu ești de partea mea.

— Eu sunt conștiința ta. Mă țin peste tot după fundul tău. Așa că nu fi tâmpit.

— Soldați. După mine! strig.

Fără armuri, pornim în tăcere. Avem cu noi doar briciurile și carapacele-scarabeu. În locul cizmelor gravitaționale purtăm ciorapi cu talpa din cauciuc. Mergem de-a lungul râului, lăsând zidul în urma noastră. Alergăm de-a lungul hectarelor de parcuri înverzite și păduri care despart zidul de oraș, în vreme ce războiul mecanizat vuiește în depărtare. Pe deasupra trec navele urlând, făcând crengile să se cutremure și frunzele să cadă. Undeva departe, la dreapta noastră se văd licărind vagoane terestre care transportă soldați pe front. Explozii în depărtare. Dincolo de scutul uriaș care acoperă orașul, norii întunecă cerul. Printre ei scânteiază explozii.

Mustang ar trebui acum să se apropie de generatoarele scutului, dacă mai e în viață.

E un marș forțat, trebuie să străbatem în fugă cincisprezece kilometri. Mă înjunghie durerea de spate. Mușchii îmi sunt înfometați după oxigen. Iar brațul drept mă doare din cauza afurisitei de răni de glonț din biceps și din cauza rănilor de brici

care-mi sângerează de-a lungul antebrațului până pe încheietură. Am înghițit o jumătate de cutie de stimulente, așa că-mi pot folosi brațul. Durerea nu mă orbește. Mă face să mă concentrez. Mă împiedică să mă gândesc la moarte.

Când ajungem la marginea pădurii, nu ne oprim să ne tragem sufletul, ci alergăm mai departe de-a lungul străzilor pavate ale districtului comercial, tăind-o printre clădiri care se înalță aproape un kilometru spre cer. Străbatem în fugă cartierele părăsite ale Culorilor inferioare, bazarul, ale cărui galerii sinuoase ne conduc prin străzi accidentate, printre ziduri pictate cu graffiti. Cei câțiva Maronii sau Rozalii sau Roșii peste care dăm o zbughesc din drumul nostru sau se uită lung la noi pe ferestre, de pe alei. Chiar și aici, în centrul regatului lor, văd graffiti-ul morții lui Eo. Are părul cuprins de flăcări ca luptătorii răniți ce brăzdează cerul dincolo de scuturile transparente ale Ageei. În spatele meu vomită cineva. Continuă să înainteze. Duhoarea bilei ne însoțește.

Sevro ni se alătură în zbor și aterizează lângă mine.

— Un pluton de Cenușii în față. Mai mergeți câțiva metri, apoi vă întoarceți ca să-i evitați.

Pleacă din nou. Îi urmăm instrucțiunile.

Deodată, observăm mișcări neobișnuite pe cer și încetinim la o curbă să vedem ce se-ntâmplă. Pietricică profită de ocazie și se prăbușește pe asfalt, gâfâind din greu. Foarte sus, dar totuși la adăpostul scutului, o mulțime de navete transportă soldați dinspre bătăliile de mai mică anvergură de la zidul sudic, unde luptă Lorn, spre zidul nordic, unde s-au dus Ragnar și Obsidienii lui. Zeci de navete pline cu întăriri își iau zborul din docurile lor din hangarele și aeroporturile care se înșiră de-a lungul zidurilor înalte de șapte kilometri ale Valles Marineris spre est și spre vest. Acolo sunt majoritatea cazărmilor, precum și fabricile unde Roșii superiori muncesc ca sclavii făcând armament și bunuri de larg consum. Ne ascundem de avioane. S-a întâmplat ceva la zidul nordic. Pornim iar. Pietricică geme. Scaiete o ridică, o face să țină ritmul.

Sevro ni se alătură câteva minute mai târziu, cu brațul stâng atârnându-i moale. Îl privesc fix. Îmi ignoră îngrijorarea.

— Ragnar a deschis afurisitele alea de porți, zice el zâmbind. Doisprezece oameni în fața porții. Băieții noștri dau năvală. Și…, se oprește rânjind.

— Și ce?

— Și Ragnar l-a omorât pe Cavalerul Vântului și aproape l-a doborât pe Cassius.

— Un Olimpic? icnește Clovnul.

— L-a doborât în fața întregii armate. Obsidienii au înnebunit pur și simplu.

Apoi Sevro dispare și noi mergem mai departe. Ne acostează un pluton de polițiști Cenușii. Ne adăpostim în vreme ce gloanțele lor lovesc trotuarul, și apoi ne abatem pe o alee ca să-i evităm.

Mai avem patru kilometri până la destinație.

Tușind și gâfâind, ne împleticim pe terenul care înconjoară Citadela. Ne ascundem în copaci ca o ceată de demoni căzuți. Printre arborii tineri și dincolo de zidul înalt vedem înălțându-se Citadela, o rețea de turnuri. Nu e aurie, ci albă, dantelată cu nuanțe de roșu, încă împodobită cu statuile leilor lui Augustus, deși steagurile albastru-argintiu ale familiei Bellona flutură în vânt în vârful unei giruete în formă de leu. Vulturul lor argintiu pare așa de mândru, dar doar până când Sevro ne face cu mâna de pe giruetă și taie steagul. Nu se așteptau ca cineva să pătrundă atât de departe.

Dincolo de faptul că este foarte frumoasă, Citadela e o fortăreață. Una în care nu vreau să mă rătăcesc. Am merge din cameră în cameră și, presupunând că încă au mai rămas soldați pe acolo, am fi copleșiți, țintuiți de pereții de stejar masiv și uciși pe podelele de marmură. Nu este blindată, dar are o rețea de buncăre dedesubt. Mi-am făcut griji ca nu cumva Suverana să fie adăpostită acolo. Dacă ar fi acolo, acțiunea noastră s-ar transforma într-un asediu. Ne-ar lua zile întregi să o scoatem la lumină, presupunând că am putea face asta. Așa că îi las o portiță de scăpare. Totul cade pe umerii lui Mustang: scutul trebuie să coboare la momentul potrivit. Să o scoată la iveală.

Un zid decorativ care de obicei, când avem cizmele gravitaționale, nu înseamnă decât o săritură ne desparte acum de teritoriul tăcut al Citadelei. Suntem în mijlocul unui parc. Copaci. Fântâni. Scuaruri albe unde Auriii și Argintiii luau ceaiul de după-amiază, acum părăsite. E așa liniște aici, în miezul furtunii. Sevro aterizează lângă mine.

— Ne poți ridica peste zid? îl întreb.

— Aproape s-au descărcat, mormăie el. Hai să-ncercăm.

Mă țin de el și mă ridică în aer, cutremurându-se și ferindu-și brațul stâng. Cizmele sfârâie și împrăștie scântei. De două ori suntem gata să cădem. Apoi ajungem pe zid. Mă așez și Sevro coboară să mai aducă un Urlător. Câteva clipe mai târziu, îi văd capul ivindu-se deasupra zidului pentru o secundă, apoi dispare, cu cizmele gravitaționale scânteind și țiuind. Cu un ultim pocnet, cizmele cedează și Sevro și Urlătorul se prăbușesc de la zece metri.

Dinspre oraș se aude o bubuitură teribilă. Fuioare de fum se ridică în depărtare.

Mustang a reușit.

Deasupra, scutul translucid care separă această lume de cea a navelor piere. Oscilează și, distorsionând focurile din oraș și luminile de deasupra ca o oglindă spartă, se împrăștie într-o ceață prismatică. Sau o optime din el se împrăștie; un șuvoi de apă începe să curgă deasupra acelei părți a orașului, ca o perdea cenușie.

— N-a funcționat! strigă Pietricică de pe partea cealaltă a zidului.

Dar a funcționat. Unul câte unul, circuitele care susțin scutul se supraîncarcă. Se produce o reacție în lanț când perdeaua uriașă a ploii cade în sfârșit peste Agea. Roque, dacă conduce lupta, va lansa întăririle. Orașul e ca și cucerit. Și chiar acum, Suverana va fi scoasă din buncăre de către gărzile ei de corp pentru a fugi de pe planeta pierdută. Dar pistele de lansare a rachetelor sunt la doi kilometri distanță în partea cealaltă a Citadelei. Lucrurile trebuiau să stea cu totul altfel. Ar fi trebuit să fiu în armură, cu o sută de Obsidieni în spate și doisprezece dintre cei mai buni Aurii. În loc de asta, conduc un grup de prieteni direct într-o mașină de tocat. Trebuie să schimb paradigma, dar n-o să le risc viețile. Mă uit în jos spre Sevro, care-mi citește imediat expresia din ochi.

— Nu, Darrow, îmi spune. Gândește-te la misiunea ta! mă imploră, sărind și agățându-se de zid când mă întorc cu spatele. Nu o face, Darrow. Așteaptă! O să te omoare!

Sar de cealaltă parte a zidului în grădina Citadelei.

Unii oameni au firul vieții atât de puternic, încât pocnește și-i lovește pe cei din jurul lor. Destui prieteni au plătit pentru războiul meu. De data asta e rândul meu.

— DARROW! urlă îngrozitor, cu disperare, Sevro. STAI!

Alerg mai repede decât am alergat vreodată în viața mea. Suverana n-o să-mi scape. Am făcut toate astea ca s-o prind. Dacă o capturez pe ea, înfrâng Societatea. Dacă o capturez pe ea, jocurile sunt făcute. O să ne ridicăm. O să învingem. Sar peste tufișuri, ocolesc în fugă fântâni, dau iama prin tufe de trandafiri. Sângele mi se scurge pe braț în jos. Nu-mi mai simt corpul. Parcă zbor. Cu lama curbată în mână.

Iată.

Dau ocol unui colț al Citadelei. După o grădină de trandafiri se întinde o mare de alb punctată de negrul motoarelor iahturilor personale. Patru nave singuratice sunt oprite într-o zonă de aterizare pe care ar încăpea o sută. Toate navetele sunt negre, cu o semilună argintie uriașă pe șasiul larg, dar cea mai încăpătoare dintre ele, cu motoare mai mari și cu cabina blindată, este a suveranei. Celelalte sunt momeli, aproape la fel de mari, aproape la fel de blindate. În aer nu pot fi deosebite.

Am fost detectat de senzori, fără-ndoială. Tâlhari Cenușii vin după mine. Gărzi de corp Obsidiene au fost asmuțite din cine știe ce cazărmi ascunse ca să mă omoare. O să mă prindă numai dacă mă opresc. Dar nu încetinesc pasul nici măcar în timp ce examinez zona de aterizare. În jurul navetelor negre, Portocaliii se agită, pregătindu-le de lansare. N-am ajuns prea târziu. Dar ușa dinspre Citadelă e mult mai aproape de navă decât sunt eu de ea.

Îi văd ieșind în grabă. Pe ea n-o zăresc. Doar pelerine purpurii învolburate de ploaie și vânt. Își feresc capetele de vijelie, uitându-se spre cer unde urmele Ploii de Fier strălucesc dincolo de furtună, făcând norii să semene cu oțelul încins încet, încet sub forjă. Titanii mei vin.

Pretorienii se grăbesc, alergând împreună cu Suverana pe rampa lungă spre pântecele navetei. Îi văd fața pentru o clipă când se strecoară în navă. Printre cei din anturajul ei este și Aja. Și Karnus. Și Fitchner, nemernicul ăla bocciu și trădător. Alerg mai repede. Mi-au amorțit picioarele de epuizare. Mă dor plămânii. Dau tot ce pot în clipa asta. Viața mea din mină, orele de suferință petrecute cu Harmony, ororile de la Institut. Toată dragostea pe care am dobândit-o și am pierdut-o și pentru care încă mai vreau să trăiesc, o las să ardă în mine.

Jumătate dintre însoțitori așteaptă pe pavaj, lăsați în urmă să supravegheze nava în vreme ce i se aprind luminile și se

pornesc motoarele. Navele momeală îi imită mișcările. Un Auriu Bellona se întoarce când mă apropii. Ochii îi scânteiază larg deschiși când îl dobor din fugă – mai apucă să scoată doar o frântură de strigăt. Se întorc și alții – femei, bărbați, războinici, Politicieni, Aurii și Argintii pe care-i recunosc de pe când stăteam la dreapta lui Augustus.

Devin conștienți pe rând de prezența mea. Inamicul ar trebui să fie la porți, nu în mijlocul lor, așa că tresar când dau cu ochii de mine. Iar când își vin în fire, deja am trecut de brațele lor protejate de armuri. Mă feresc de un Cenușiu care se-ntinde să mă prindă și-i iau de la brâu un săculeț de muniție. Lovesc în spate, izbind din plin.

Strigăte. Bâjbâie cu toții după briciuri. Gloanțe, explozii electromagnetice îmi trec pe deasupra capului. Rampa navetei se retrage, în timp ce începe să se ridice.

Urlu și sar cu toată forța pe care o mai am în mine. Mă agăț cu mâna dreaptă, rănită, de marginea rampei. Simt că-mi ies ochii din cap din cauza efortului și a durerii din braț. Naveta continuă să se ridice. Huruitul motoarelor mă năucește, făcându-mi inima să se zbată în piept. Gem disperat și mă arunc în sus, într-un unghi ciudat, dar posibil în gravitația joasă. Mă rostogolesc înainte în cală și aterizez gâfâind în genunchi, cu lama curbată pe podea în fața mea. Sunetul motoarelor se aude din ce în ce mai încet când ușile se închid și nava se presurizează. Nu aud decât respirația mea neregulată și huruitul navetei mortale ce evadează.

Privesc în sus.

42.

Moartea unui Auriu

Șase Pretorieni în armuri complete se uită la mine. Karnus e printre ei. Și Aja. Și grăsanul de Fitchner, care face ochii mari când mă vede. Suverana stă în fața Pretorienilor, ajungându-le abia până la umeri, deși e destul de înaltă.

La dracu’. N-am crezut că or să fie toți încă în cală.

— Darrow? aproape că geme Fitchner.

— Ce? râde Karnus, uitându-se în jur ca să vadă dacă observă și ceilalți cât de ridicol le-a căzut în poală acest cadou. Ce?… Andromedus, de unde-ai răsărit? Pare că însuși Jupiter te-a căcat aici.

Stau în genunchi, gâfâind, și sângele, apa, transpirația și noroiul se scurg de pe mine.

— Îl putem folosi ca ostatic, zice Fitchner grăbit în vreme ce nava se înalță tot mai mult.

— Nu, răspunde Suverana. Ahile n-ar fi fost niciodată răscumpărat, pentru că dacă e capturat, pierde ceea ce îl face să fie Ahile.

Mă privește cu răceală pentru o clipă. Scuip pe podea.

— Aja, taie-i capul.

Aja se îndreaptă spre mine.

— Băiat prost. Fără prieteni. Fără armată. Fără speranță.

Chicotesc amenințător.

— Ce nevoie ai de speranță când ai o grenadă electromagnetică?

Ridic în fața ochilor muniția pe care am smuls-o de la centura Cenușiului. Se retrag cu toții.

— Ce vrei, Andromedus? mă întreabă Suverana răspicat.

— Să dovedesc că nu ești invincibilă. Aterizați.

Octavia zâmbește și apoi dă comanda prin emițător:

— Pilot. Rotește-te.

Pilotul face o rotire completă. Fără cizmele gravitaționale îmi pierd echilibrul și mă izbesc de tavan, apoi de punte, scăpând grenada. Inamicii mei stau locului neclintiți. Aja șutează grenada electromagnetică prin bocaportul deschis. Explodează undeva jos, la mare distanță.

Privesc în noapte, unde planul meu tocmai s-a risipit.

— Mândria, zice Octavia zâmbind. Cred că ne transformă pe toți în proști.

Trag de timp uitându-mă la ea, gândindu-mă cât de prost am fost să cred că pot controla toate variabilele. Și acum am încurcat-o.

— N-o să fugi, îi spun.

— Știi că o s-o fac. Altfel de ce ai fi riscat să sari în naveta mea?

Îi face semn cu capul unuia dintre Cavalerii Olimpici și un murmur ciudat, ascuțit, străpunge aerul de două ori înainte să se domolească. O pelerină-fantomă. Incredibil de scumpă, pentru întreaga navă. Prietenii mei nu vor veni să mă salveze.

Octavia se întoarce spre Fitchner.

— Cavaler al Furiei, ai o nano-cameră?

El dă din cap și scoate la iveală un inel.
— Înregistrează cum Aja îl omoară pe Secerător.
Fitchner se albește la față.
— Lasă-mă să-l omor eu, o imploră Karnus. Suverana mea, lasă-mă să-l omor eu, în numele familiei mele. E dreptul meu.
— Dreptul tău? îl întreabă ea uimită. Familia ta mi-a pierdut planeta Marte. Nu ai niciun drept.
— Ar fi mai bine să-l ținem prizonier, zice Fitchner făcând un pas în față spre Suverană. Lasă-mă să vorbesc cu el. E elevul meu. Cândva ai fost dispusă să-l lași să te slujească, Octavia. Lasă-l să se căiască și să fie din nou slujitorul tău. O să fie dovada măreței tale puteri – că poți să ierți chiar și un mâncător de rahat ca el.
Suverana se întoarce încet să se uite la Fitchner, analizându-l. Și el își dă seama că a făcut o greșeală.
— Aja, stai, zâmbește Suverana. Vreau să-l omoare Fitchner.
Bărbatul rămâne cu gura căscată. E prima dată când îl văd că rămâne fără cuvinte.
— Omoară-ți studentul, spune Suverana. Sau nu-mi ești loial?
— Sigur că îți sunt loial. Ți-am dovedit-o deja.
— Atunci dovedește-mi-o încă o dată. Adu-mi capul lui.
— Trebuie să mai existe o cale.
— L-a montat pe fiul tău împotriva ta, spune Octavia. Și știi că nu țin în preajma mea lucruri în care nu am încredere. Așa că omoară-l.
— Da, stăpână.
Chipul lui Fitchner se frământă din cauza concentrării. În ochii lui de bronz e un ciudat vârtej de tristețe. E atât de îngrozitor să-și vadă elevul murind? Sau e din cauză că sunt prietenul lui Sevro? Sau își face griji pentru Sevro?
— Sevro trăiește, îi spun. A supraviețuit Ploii.
Dă din cap în semn de mulțumire și își atinge briciul. Apoi se clatină, împins într-o parte de Karnus. Uriașul Bellona mă atacă. Cu gura schimonosită de ură, cu umerii lați acoperiți de armura care stă drept dovadă a măreției familiei sale. Îmi urlă numele.
Simulează un atac înalt, curbează briciul în diagonală spre mine, rapid ca un șarpe. Mă feresc și sar în față, mă răsucesc și-i împlânt briciul în stomac. Las arma și-i dau ocol, când se prăbușește în genunchi.

— Dacă te ridici prea sus, în noroi o să ajungi, șoptesc și scot sabia prin spatele lui, trăgând-o de capătul ascuțit, după care îi tai capul.

Un Pretorian se repede la mine. Arunc briciul spre el. Îl lovește în piept și bărbatul cade pe podea. Îmi scot briciul din pieptul lui și clătinându-mă, fac un pas în spate, îndepărtându-mă de Pretorienii care urmăresc scena.

— Idioți, mormăie Suverana.

— Să continui să înregistrez? întreabă Fitchner scărpinându-se în cap.

Nava se clatină iar și se înclină mult înainte să reușească să se redreseze. Vederea mi se încețoșează și cad într-un genunchi. Mă proptesc cu mâna în podea. Mă calmez. Simt un nou val de căldură pe spate și stomac. N-o să îngenunchez. Nu în fața ei. Nu în fața unui tiran. Mă ridic amețit. Karnus aproape că m-a ratat. Dar nu de tot. Între gât și umărul stâng, pe unde a pătruns briciul lui, sângele îmi șiroiește. Mi-a străpuns clavicula. Simt cum îmi cedează corpul.

— Ce mai chestie, zice Octavia au Lune în vreme ce ochii ei reci îmi cercetează rănile de pe gât. Imaginează-ți-l pe băiatul ăsta modelat în Casa mea, Aja.

Clatină din cap și se holbează la mine fără să înțeleagă absolut nimic. Îmi observă și celelalte răni. Sângele. Epuizarea. Tinerețea. Și totuși, am făcut toate astea. Două cadavre la picioare. Un oraș răvășit în urmă. Mai multe cucerite pe Marte. Flota mea spulberând-o pe cea a lui Bellona. Societatea pe punctul de a se dezbina. Nu înțelege și nu va înțelege niciodată. Dar Fitchner pare să înțeleagă. Ochi sticloși. Mâinile încleștate.

— N-ai fi putut să mă modelezi, bâigui eu.

Doar Roșii au putut. Doar familia, doar dragostea mi-au dat toată această forță. Dar acum forța pălește. Iar Aja vine spre mine. Îi parez trei mișcări înainte să-mi zboare sabia și să mă lovească atât de tare în piept cu pumnul, încât cred că m-a omorât. Mă izbește apoi de tavan ca pe o păpușă de cârpe. Când termină cu mine, se alătură Suveranei, iar eu gem, inundat de durere.

— Adu-mi capul lui, Fitchner, ordonă Suverana.

Fitchner se uită neajutorat la mine și întinde o mână spre ea, aproape atingând-o.

— Ar trebui să filmăm execuția pentru CH. Propagandă. Spânzurare. Crimă politică.

— Fitchner... Suverana ridică din sprâncene până când Fitchner își retrage mâna. Destul. Îl vreau mort. Gata cu variabilele. Acum. Păstrează-i capul pentru o țeapă. O să filmăm atunci.

Ochii sticloși ai lui Fitchner se umplu de tristețe. Născut cel mai de jos dintre Aurii, s-a ridicat în vârf doar prin merit. Ce om. Și când te gândești că l-am crezut slab cândva.

Acum, la final, știu că o să obținem Marte. Augustus va fi eliberat. Războiul va continua. Auriii vor fi slăbiți. Și Roșii se vor revolta. Poate, doar poate, se vor răscula și vor câștiga libertatea. Am făcut ce mi-a cerut Ares. Am semănat haos. Restul va trebui înfăptuit de alți bărbați, alte femei. Eo ar fi mulțumită.

Zâmbesc ușor și simt cum mi se înmoaie picioarele. Sunt obosit. Sunt în genunchi. Cum am ajuns aici? Nu-mi mai pasă. Cât de minunat va fi să mă odihnesc în Vale în vreme ce alții vor duce mai departe visul lui Eo. Mi-aș fi dorit doar să o văd pe Mustang înainte de final. Să-i spun cine sunt ca să înțeleagă, în sfârșit.

— Băiatul tău s-a stins strălucitor. Și rapid, o aud pe Aja spunându-i lui Fitchner printre umbre. Păstrează capul. Dar poți să-i arunci corpul pe solul marțian.

Aja deschide iarăși bocaportul. Metalul scrâșnește. Simt adierea vântului din Vale. Simt răcoarea ceții. Mireasma ploii. O să adorm. Curând mă voi trezi lângă Eo. Mă voi trezi în patul nostru cald, cu mâna încurcată în părul ei. Mă voi trezi înconjurat de iubire, știind că am făcut tot ce-am putut mai bine în lumea dinainte.

Totuși, mi-e dor de tine, Mustang. Mai mult decât am vrut să recunosc până acum.

Nu mai văd decât ceață și umbre. Pentru un moment, mirosul de rugină mă face să cred că sunt în mină. Am adormit? Aud sunetul unor cizme metalice. Un bărbat merge prin ceață. Nu-i văd fața. Dar ceva se stârnește în mine. Tata? Nu, nu e tata. Mijesc ochii.

— Unchiul Narol.

— Nu. Sunt Fitchner, băiețaș.

Vocea lui mă aduce cu violență înapoi în cala navei. Ca un cârlig de pescuit care trage firul de mătase într-o direcție în care ața nu vrea să ajungă.

— Ah, mă bucur că ești tu, șoptesc, adunându-mi puterile ca să-mi pot ridica puțin capul care-mi atârnă greu, ca să-l pot privi în ochi.

Are ochii plini de lacrimi. Scoate un hohot de râs. Vântul șuieră în spatele meu. Nu e Valea. Doar Marte. Nu e ceață. Doar nori. Rampa e coborâtă ca să-mi poată arunca trupul. I-am spus lui Arcos că nu sunt sortit să ajung să am păr cărunt.

Capul îmi cade în piept. Scuip sânge. Mi-e greață și simt că leșin.

— Spune-le lui Mustang… lui Eo… că le iubesc, gem îndurerat.

— Prostul dracului, îmi șoptește el, clătinând din cap. Aveam totul sub control.

— N-am…, zic eu clipind prin ceață. Ce?

— Eu sunt, îmi spune. Eu am fost de la bun început, băiețaș.

Ceața se risipește. Mă uit la el. Mă uit la Ares cum își pune casca de Cavaler al Furiei și trage în Pretorieni cu pumnul electromagnetic, împrăștiindu-i. Aruncă în urmă o grenadă sonică.

— Fitchner! urlă Suverana. TRĂDĂTORULE!

O explozie. Ceva mă lovește în piept și cad. Mă rostogolesc. Zbor? Simt ceva rece. Vântul tăios mă biciuiește. Am stomacul în gât. Mă învârt. Apoi mă prinde un braț puternic. Mă ridic. Vântul îmi șuieră pe lângă urechi. Dar mai aud un sunet înainte ca întunericul să mă înghită. Fitchner – Ares – lordul terorist al lumii dosnice – urlă ca un lup în vreme ce mă duce spre un adăpost sigur.

43.

Marea

Când mă trezesc simt mirosul mării. Iz de apă sărată și alge purtat de briza rece a toamnei. Țipete de pescăruși. Unul planează și se așază pe pervazul alb din piatră al ferestrei deschise. Înclină capul spre mine și apoi zboară departe în soarele dimineții. În depărtare, la linia orizontului, norii aleargă pe cer, promițând să aducă ploaia, chiar dacă lumina dimineții inundă totul acum.

Ea se foiește lângă mine. Trupul ei zvelt încolăcit pe cearșaf în jurul corpului meu rănit. Ea e îmbrăcată. Eu sunt gol de la brâu în sus. Am corpul plin de grefe de piele noi. Sunt strălucitoare, roz și moi la atingere. Mustang se mai foiește încă o dată, iar mișcarea ei mă face să fiu conștient de propriul meu trup. Mă face să simt durerea și suferința și alinarea pe care mi-o oferă apropierea ei. Închid ochii și oftez din rărunchi, cufundându-mă în plăcerea caldă de a fi o ființă umană. Îi simt răsuflarea pe gât. Simt lângă pieptul meu bătăile unei alte inimi. Părul ei blond îmi gâdilă nasul când vântul îi suflă o șuviță peste fața mea. Aerul dimineții e proaspăt, înviorător.

Respir adânc și mă cufund iarăși în somn.

Amintiri de metal năruie liniștea.

Strigăte răsună în beznă. Prieteni mor.

Deschid brusc ochii, căutând lumina, încercând cu disperare să-mi reamintesc unde sunt. Să-mi spun că sunt în siguranță. Că stau la căldură. Și nu e nimic metalic aici. Doar așternuturi de bumbac. Un pat. O fată călduță. Și totuși, amintirile sunt atât de vii. Cum am supraviețuit.

M-am prăbușit cu Fitchner din înaltul cerului.

Ares: o realitate care a fost mereu prezentă, dar care acum îmi pare atât de nouă, încât nu o pot pătrunde. Mă trezesc cu un instrument mânuit de un Galben în piept, repornindu-mi inima. Apoi mă trezesc când simt bisturiul unui Artizan pe piele. Agonia și greața îmi sunt tovarășe de pat. Vedeniile vin și dispar în valuri. Vizitatori intră și ies. Aș vrea mai degrabă să fiu treaz decât așa.

Mi-e teamă să închid iar ochii. Mi-e teamă de ce o să văd, de ce o să găsesc la trezire. Când eram copil, împărțeam patul cu Kieran. În fiecare dimineață, mă trezeam înaintea lui și rămâneam acolo, întins în liniște, lăsând vocile șoptite ale părinților mei să se strecoare pe sub ușa șubredă. Auzeam târșâitul picioarelor tatii. Auzeam cum își dregea vocea în fiecare dimineață când se spăla pe față. Mama îi făcea cafea, măcinând cuburile pe care le obținuse făcând troc cu Cenușiii în schimbul unor ouă de viperă sau fuioare de lână furate din Pânzărie.

Îmi doresc ca acela să fie sunetul care mă trezea în fiecare dimineață. Măcinatul. Mirosul. Îmi doresc să pot spune că așa știa corpul meu când să se trezească. Dar nu era mireasma

cafelei sau a ceaiului făcut de mama. Nu era oftatul țevilor de apă sau scârțâitul artritic al frânghiilor folosite de bărbații și femeile din Lykos când se întorceau acasă din mine sau de la Pânzărie din tura de noapte. Nu erau vaietele murmurate ale celor din tura de zi care plecau de acasă la lucru.

Ceea ce mă trezea era groaza închiderii ușii.

Fiecare dimineață se sfârșea la fel. Mai întâi se auzea clinchetul vaselor de lut în chiuveta de metal. Apoi scaunul de plastic al tatii frecându-se de podeaua de piatră. Stăteau un moment în pragul ușii, șoptind. O clipă de tăcere. Întotdeauna mi-am imaginat că se sărutau. Apoi, în cele din urmă, își luau rămas-bun. Ușa din față se deschidea, scârțâind din balamalele ruginite. Și, în ciuda rugăciunilor mele, se închidea.

Mă aplec spre Mustang și o sărut pe frunte. Ceva mai apăsat decât aș fi vrut. Se trezește cu delicatețe, întinzându-se ca o pisică după o toropeală de vară. Nu deschide ochii, dar își freacă nasul de mine ghemuindu-se.

— Te-ai trezit, murmură și sare de lângă mine fluturând din gene. Scuze. Cred c-am adormit. În pat, continuă, aruncând o privire spre scaun.

— E-n regulă. Rămâi. Te rog.

Uitasem că se presupune că ar trebui să ne purtăm cu răceală unul cu celălalt.

— Cât timp a trecut?

— De la atac? O săptămână. Mă bucur că ai revenit printre noi, spune, dându-și la o parte părul care-i intră în ochi.

— Pe cine am pierdut? o întreb îngrijorat.

Își frământă cu nervozitate degetele în vreme ce-mi înșiră lista pierderilor. Apoi se lasă un lung moment de tăcere. Numărul victimelor mă zdrobește. În cele din urmă îmi amintesc să trag aer în piept.

— Suverana?

— A fugit. Dar nu fără o rană destul de urâtă mulțumită bunăvoinței lui Fitchner.

— Tatăl tău? o întreb.

— Nu știi?

Zâmbește bizar și oftează un pic cam prea teatral, încercând să se liniștească. Se trage mai aproape de pat, având în continuare grijă ca nu cumva să mă atingă.

— O să fie plictisitor să te pun la curent.

— Sunt sigur că o să te descurci.

— Tata e în viață. Când au căzut scuturile, câțiva Aurii care se aflau deja în Citadelă au condus un pluton de mercenari ca să-l salveze. Se pare că fratele meu are multe relații. Așa că atunci când au apărut Cavalerii Olimpici ca să-l ia și să-l ducă împreună cu Octavia, au plecat cu mâna goală. La transmisiunile CH lui Roque i se spune „Nelson reîncarnat”. A capturat mai bine de 80% din flota Bellona, continuă ea pe un ton mai sumbru. Ceea ce înseamnă că, în calitate de conducător al atacului, poate să pretindă cel puțin 30% dintre nave, restul ajungând la Casa Augustus.

— Ceea ce înseamnă, practic, că are mai multe nave decât mine.

— Cărturarii se întreabă cât o să mai dureze loialitatea lui acum că...

— Șacalul își face propriul lui joc, o întrerup râzând.

— Nu s-a oprit niciodată.

— Nu cred că Roque o să se ridice împotriva mea, îi spun. Tu ce crezi?

Mustang ridică din umeri.

— Puterea creează oportunități. Ți-am spus să rezolvi lucrurile cu el.

— Roque e aliatul nostru. Va fi întotdeauna. Îl știi.

— A stat aici la fel de mult ca Sevro, zice ea zâmbind ușor. A dormit aici noaptea trecută. I-am făcut eu vânt mai devreme. Dar ar însemna că nu-mi fac treaba dacă aș pretinde că nu e o potențială amenințare pentru noi.

Remarc că a spus „noi”.

— Nu-ți faci treaba? o întreb. Adică?

— M-am numit singură consilierul tău politic șef.

— Așa deci?

— Da. Jocurile curții pot fi o chestiune foarte afurisită și duplicitară. Tu ești mult prea cinstit pentru așa ceva. Ca un miel care crede că e o onoare să fie invitat la un banchet dat în onoarea lui de către lupi.

— Și dacă tocmai de tine ar trebui să fiu protejat?

— Ei, zice ea, ridicând o sprânceană. Atunci presupun că ai pierdut deja.

Izbucnesc în râs și o întreb despre Sevro.

Se preface că se uită de jur-împrejur prin cameră.

— Nu doarme la piciorul patului? Cred că a plecat pe undeva cu tatăl lui. Eu m-am întors abia aseară de pe orbită, unde l-am vizitat pe Kavax, dar Theodora mi-a spus că Sevro a plecat cu Fitchner la scurt timp după cină. Credeam că-l urăște pe tipul ăla.

— Îl urăște.

— Și ce s-a schimbat acum?

Dau din umeri, întrebându-mă de când știe Sevro de adevărata identitate a tatălui său. Mi s-ar părea de necrezut să fi fost la fel de orb ca mine. Oare am fost mințit?

— Și Lorn? întreb.

— E cu scorpia aia, cu Victra.

— Care-i problema cu Victra?

— În afară de faptul că flirtează cu tot ce mișcă? Nimic.

— Stai așa. Flirtează și cu tine? Povestește-mi.

— Termină, mă plesnește Mustang ușor, dar un zâmbet rapid îi străbate chipul. Lorn a luat-o pe Victra sub aripa lui. Se pare că vrea să își alieze familia cu Julii. Mama Victrei a fost de acord cu pactul. Trei dintre cele mai puternice Case de pe Marte s-au unit sub conducerea familiei mele. Un triumvirat împotriva Suveranei. Guvernatorii Giganților de Gaz se îndreaptă spre Agea pentru o întrunire. La fel și Reformatorii. Ai avut dreptate. Dacă luăm Marte, avem o șansă împotriva Octaviei. Deja nu mai e vorba de o simplă bătălie. E război civil. Și se pare că nu unul inutil. Tata face demersuri pentru ca și Reformatorii să primească un loc la masa discuțiilor. Asta… asta înseamnă ceva.

Îmi amintesc discuția pe care am avut-o cu el.

— Și tu îl crezi?

— Îl cred, Darrow, zâmbește ea plină de încredere. Pentru prima dată după foarte mult timp, îl cred.

Eu nu sunt la fel de sigur.

— Dar…

— Cassius? ghicește ea. Cei doi Telemanus l-au omorât pe tatăl lui, iar el a luptat cu Ragnar pe zid. Toți frații și toate surorile lui au murit. Dar el și mama lui sunt dați dispăruți.

Îi remarc calmul.

— Și-ți faci griji că a murit?

— E inamicul nostru, îmi spune cu o voce plată. Starea lui de bine nu e treaba mea.

Mă privește cu atenție în ochi.

— Tu-ți faci griji?
— Nu știu, îi spun și cad pe gânduri.
— Afurisită treabă. Ești așa sensibil câteodată. Regreți și că i-ai tăiat brațul?
— Regret că l-am ucis pe Julian.
— Nimeni nu e fără de pată, spune Mustang. Uiți că și eu am fost nevoită să ucid pe cineva în timpul Trecerii. Fiecare Războinic Însemnat pe care l-ai cunoscut – Lorn, Sevro, Pietricică, Tactus, Octavia, Daxo, cu toții am început de acolo. Mă gândesc adesea că sunt prea multe lucruri de regretat.
Vorbește despre noi? Regretă și ce s-a întâmplat între noi?
— Aș vrea să-l urăsc pe Cassius, îi șoptesc. Chiar aș vrea. Îmi vine să fac praf ceva numai când mă gândesc la el. Îmi vine să sparg o fereastră. Sau, și mai bine, mutra lui urâtă.
— Urâtă? întreabă ea sceptică.
— Așa de drăguță că e urâtă.
Mustang izbucnește în râs auzindu-mă.
— Dar e greu să-l urăști în continuare, nu-i așa? mă întreabă.
Încuviințez din cap. Din cauza urii s-a ridicat familia lui Cassius împotriva lui Augustus. Și uite unde-au ajuns.
— Mi-e milă de el. Oriunde-ar fi.
— Ți-am spus mai demult să nu ai încredere în fratele meu, zice Mustang, îndreptând conversația spre alt subiect. Am vorbit serios. Știu că ai mers mai departe în alianța cu el. Companiile lui te înfățișează ca pe un zeu. Dar asta trebuie să ia sfârșit. Nu-i datorezi nimic. Fii cordial. Fii politicos. Nu-l jigni în public. Dar gata cu întâlnirile. Gata cu promisiunile. Îndepărtează-l. Nu mai ai nevoie de el. Mă ai pe mine.
Fata asta. Mi-aș dori să le-o pot prezenta mamei, lui Kieran și Leannei. Le-ar plăcea mult de ea. Simt cum mi se pune un nod în gât. Și Eo ar fi plăcut-o.
— Nu te am pe tine, îi spun.
— Darrow…
Simt ceva bizar răsucindu-se în mine. Ca și cum în sfârșit un arc încordat de emoții ar fi fost lăsat liber.
— Când eram pe fundul râului… Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.
Mustang ezită, vrea să se apropie de mine, dar se abține din cauza schimbului de vorbe avut nu demult.

— Să știi că nu ți-am dat permisiunea să mori, glumește. Oricum, Sevro și ceilalți Urlători nu te-ar ierta niciodată dacă ai încerca. Niciunul dintre ei. Ai atâția prieteni, Darrow. Atâția oameni ar trece prin foc pentru tine.

Atât de mulți au ars. Cutremurându-mă, trag adânc aer în piept și închid ochii, încercând să nu mă las înghițit de vină. Foarte repede lacrimile încep să mi se prelingă pe la colțurile ochilor.

— Darrow, nu plânge, șoptește Mustang și se trage mai aproape de mine, ținându-mă de mână. E-n regulă. S-a terminat acum. Suntem în siguranță.

Suspinele îmi zguduie pieptul.

Se înșală. Nu s-a terminat. Cu ochii minții nu văd decât o lume cuprinsă de război. Nu există niciun viitor pentru mine, pentru noi. Și totuși, de câte ori până acum am fost cusut la loc bucată cu bucată? Cât o să mai reziste toate copcile astea? O să mai rămână vreo bucată întreagă din mine până la final? Nu mă pot opri din plâns. Nu pot nici măcar să respir regulat. Inima îmi bubuie în piept. Mâinile îmi tremură. Mă eliberez de tot. Mustang, care abia dacă are jumătate din greutatea mea, mă ține cu brațele ei blânde până când mă prăbușesc epuizat în pat. Încet, încet, bătăile inimii mi se încetinesc, găsindu-și ritmul.

Rămânem așa vreme de un ceas, cel puțin. În cele din urmă, mă sărută pe umăr, pe gât, buzele zăbovindu-i pe jugulara care pulsează. Vreau să o dau la o parte, dar îmi împinge mâna și îmi cuprinde fața.

— Lasă-mă să mă apropii.

Îmi las mâinile pe pat. Gura ei se apropie caldă de a mea. Împărtășim gustul lacrimilor mele când buzele ni se ating și limba ei mi se strecoară în gură. Mâna ei îmi alunecă pe gât, zgâriindu-mă ușor cu unghiile, până când degetele i se pierd în părul meu, răvășindu-l. Mă trec fiori.

A dispărut orice urmă de împotrivire. Tot sentimentul de vinovăție care m-a împiedicat să o trădez pe Eo se spulberă. Dispare într-o clipă tot sentimentul de vinovăție că eu sunt Roșu și ea e Aurie. Sunt bărbat, și ea e femeia pe care o vreau.

Mâinile mele o găsesc pe Mustang, îi cuprind talia și o trag peste mine. Mi se trezește o foame înăbușită de prea mult timp. Mă trec valuri de căldură, tânjesc după ea. După ea toată. Dau

uitării înfrânarea. Dau uitării tristețea. E tot ce am nevoie. N-o să fug. Nu și de data asta. Nu și acum când știu cât de aproape sunt de a nu o mai vedea niciodată.

Trag hainele de pe ea încet, dar cu forță. Sub palmele mele, materialul e umed. Pielea ei e fină, marmură înfierbântată de soare. Când se arcuiește, mușchii îi zvâcnesc și i se tensionează. Trupul ei făcut pentru mișcare se răsucește în jurul meu. Îmi trec degetele peste curbura spatelui ei. Se împinge în mine, respirând sacadat, în timp ce coapsele ei mă țintuiesc de pat.

Poate că pentru ea a trecut o săptămână, dar pentru mine abia au trecut câteva minute, secunde, de când am îngenuncheat pe oțelul rece încălzit de propriul meu sânge, așteptând să mi se taie capul. Trăiesc o clipă de care nu credeam să mai am parte vreodată după ce i-am săpat mormântul lui Eo cu mâinile tremurându-mi. O clipă alături de o femeie pe care o vreau și o iubesc. Și de ce aș supraviețui, la dracu', acestui război crâncen, dacă continui să fug de singura alinare pe care mi-o poate aduce?

44.

Poetul

Traversez încet încăperea din piatră alături de Mustang. Văd cum dincolo de fereastră, pe moșie, gărzile patrulează. Sunt aici ca să ne protejeze cât de bine pot. Plouă încet. De după o ușă deschisă se aud hohote de râs și pătrunde mirosul de cafea și șuncă.

— Cum adică nu pot să fiu amuzant? întreabă Roque jignit.

— Pur și simplu, zice Daxo molcom. Sunt sigur că poți să încerci, dar ești prea... scolastic.

— Bine, atunci, cine a fost primul tâmplar?

— E o glumă? întreabă Daxo.

— Așa ar trebui.

— Iisus din Nazaret...? încearcă Daxo să ghicească. E o glumă istorică, nu?

— Noe? încearcă Pietricică.

Eu și Mustang ne oprim în fața ușii, zâmbindu-ne.

— Iisus din Nazaret? râde Roque. Poți mai mult de-atât.

— Dacă știam că o să faci mișto de încercarea mea, nu mai încercam.

— Pax zicea că tu erai cel mai deștept dintre ei, zice Scaiete. Dezamăgitor, Daxo. Dezamăgitor.

— Păi, în comparație cu el, probabil că…, începe Clovnul înainte ca Pietricică să-i dea una după cap.

— Auu!

— Nu mânca căcat despre Pax, sare Pietricică. Uriașul a fost o dulceață.

— Chiar nu-i pasă nimănui care e răspunsul? întreabă Roque melodios. Bine. Bine. Înțeleg. Cu toții credeți că sunt un plicticos.

— Murim de nerăbdare să aflăm, zice Scaiete. Spune-ne.

— Cine a fost primul tâmplar din lume? întreabă iar Roque.

— Nu trebuie să o iei de la capăt, geme Pietricică.

— Păi, e mai bine așa, oftează Roque. Eva.

— Eva? întreabă Daxo.

— Pentru că…, începe Roque. A făcut banana lui Adam să stea băț.

Se aude un oftat comun.

— E pur și simplu jenant, pufnește Pietricică. Nu credeam că o să-mi fie vreodată dor de Tactus.

Apoi se aude un hohot de râs ascuțit venind dinspre Daxo. Râde exact ca Pax.

— Eva! auzi, Eva. Banana băț. Aaah!

E ca și cum uriașii ar avea înăuntrul lor niște elfi ridicoli care vor să iasă afară și să chicotească. Doar că trebuie provocați îndelung.

— Cred că l-a făcut praf pe Daxo, râde Pietricică.

— Voi simțiți mirosul ăsta? întreabă Clovnul.

— Mie-mi miroase a șuncă prăjită, zice Daxo și se aude un crănțănit când mușcă dintr-o bucată.

— Nu, zice Clovnul. E mirosul unui sinucigaș nebun care s-a trezit de curând din morți după ce a cucerit o planetă și și-a abandonat prietenii ca să se lase hăcuit și transformat în bucățele, ca un prost afurisit.

— E un miros specific, pufnește Daxo.

— Oh, Darrow dragă, strigă Clovnul. Nu cumva te furișezi dincolo de ușa aia?

Mustang mă împinge și înaintez stingherit.

— Tragi cu urechea ca un Pixie! strigă Daxo și sare în picioare, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare surprinzător de blândă. Mă bucur să te văd, prietene.

Cu toții mă întâmpină pe rând. Mai multe îmbrățișări de la Aurii decât am primit vreodată. Roque mă îmbrățișează mecanic. Un gest de complezență. Încă mai am lucruri de pus la punct cu el.

Mă îndop cu micul dejun în timp ce prietenii mei mă tachinează. Petrecem ziua pe proprietate, pierzând timpul stând de vorbă și jucând diverse jocuri. A trecut atâta timp de când n-am mai avut parte de așa ceva că aproape am uitat cum se face.

Mustang trebuie să mă sărute pe ureche și să-mi spună de trei ori să mă relaxez înainte să reușesc s-o fac. Ascultăm muzică în bibliotecă amândoi când îl vede pe fereastră pe Roque stând afară, pe peluză. Mă îmboldește.

— Du-te.

Îl găsesc pe Roque uitându-se la o pereche de căprioare care mănâncă ceva dintr-o iesle de sub un ulm bătrân. Miroase a iarbă proaspăt tăiată. Se simte și mirosul mării de undeva de dincolo de deal.

— E firesc ca Mustang să fi crescut aici, spun. E un loc sălbatic și liniștit în același timp.

— Casa mea trebuia să fie în oraș, zice Roque. Dar o ștergeam la țară cu profesorii mei de fiecare dată când mama era plecată. Adică destul de des. Ea era de părere că la țară nu e nimic care să merite atenție. Credea că problemele orașului sunt mai importante. Dar pentru asta ne luptăm, nu?

— Pentru pământ? îl întreb.

— Pentru pace, în orice o putem găsi, spune el întorcându-se spre mine. Tu nu pentru asta lupți?

— Unii dintre noi nu s-au născut într-un loc unde să-și găsească pacea, îi spun făcând un gest larg spre căprioare și întreaga proprietate. N-am avut parte de așa ceva în copilărie. Tot ce am acum sau voi avea în viitor trebuie să câștig. Dar ai dreptate. De asta lupt, ca să am parte de așa ceva pentru mine și oamenii la care țin.

— Destul de corect, zice el privindu-mă cercetător.

— Vreau să-mi cer scuze de la tine, Roque.

— Iar?

— De când am plecat de la Academie te-am ținut în umbra mea. Am considerat de la sine înțeles că trebuie să faci totul pentru mine. N-ar fi trebuit să procedez așa. Nu când ai fost întotdeauna atât de bun cu mine.

Își ferește privirea de a mea.

— Nu m-a deranjat că a fost mereu vorba despre tine, Darrow. Asta îl râcâia pe Tactus, nu pe mine. Eu nu sunt îndrăgostit de tine cum e Mustang. Nu te venerez ca Sevro și Urlătorii. Ți-am fost un prieten adevărat. Am fost un om care ți-a văzut și partea luminoasă și partea întunecată, și le-am acceptat pe amândouă fără să te judec, fără să am vreun plan. Și tu ce mi-ai făcut? M-ai folosit ca pe un cal de povară. Merit mai mult. Quinn merita mai mult.

— Meriți mai mult decât prietenia noastră? îl întreb încet, temându-mă de răspuns.

— Cred că sunt mai bun decât tine, îmi spune.

Fac un pas în spate, simțindu-mă rănit. Roque se uită la căprioare cum amușină grăunțele din iesle.

— Anul ăsta am stat lângă patul de suferință a trei prieteni. Quinn, Tactus și tu. De fiecare dată am fost sigur că aș fi schimbat bucuros locul cu oricare dintre voi. Tu ai fi la fel de sigur?

— Mi-aș da viața să-i pot aduce înapoi, spun, știind că e o minciună.

Oricât de mult aș ține la Auriii ăștia, am responsabilități mai mari. Până nu se termină totul, viața mea nu-mi aparține ca s-o pot sacrifica.

Întoarce capul să se uite la mine, ochii lui calzi și triști ducând o greutate mult mai mare decât ar trebui să ducă vreodată. E diferit de mine, de Cassius. L-am numit frate, iar el a fost unul mai bun decât am meritat oricare dintre noi.

— Te-ai întrebat vreodată de ce m-au luat în Casa Marte? Nu eram un recrut tipic. Majoritatea m-ar fi numit în Apolo sau Iunona.

— Quinn a avut mereu microbul competiției în sânge. Dar tu… Da, m-am întrebat.

— Darrow!

Mă întorc și-l văd pe Sevro în spatele nostru, îmbrăcat în uniformă.

— E urgent.

— Nu acum, Sevro.
— Secerătorule, vorbesc serios, zice el.
Mă uit spre Roque.
— Du-te, îmi spune și se îndreaptă spre căprioare scoțând niște fructe de pădure din buzunar.
— Roque, îl strig rugător.
— Prietenia are nevoie de câteva minute să se lege, de câteva clipe să se distrugă, de ani întregi să se reînnoade, îmi spune aruncându-mi o privire peste umăr. Mai vorbim curând.
Îl urmăresc cu privirea cum se îndepărtează, cu un dram de speranță încolțindu-mi în suflet. Mă întorc spre Sevro și-l bat pe spate.
— Mă bucur să te văd. Îmi pare rău pentru…
— Las-o moartă. Nu-s un cățeluș plângăcios cum e poetul. E vorba de Ares. Prietenii tăi, tipa Roșie, Violetul și Rozalia au fost capturați.
— De către cine?
— De cine crezi? De Șacal.

45.

Daruri

Nava mea aterizează în zori, pe timp de ninsoare în Attica, un oraș montan din sud așezat pe șapte vârfuri de munte. Clădiri zimțate de oțel și sticlă se înalță pe piscuri ca niște coroane de țurțuri, acum presărate cu zăpadă proaspătă. Soarele roșu al dimineții se ridică de după culmea munților din răsărit. Cele șapte vârfuri sunt legate prin poduri, iar la poalele munților patrulează gărzile orașului. Zburăm cu nava pe deasupra lor. Plugurile croiesc poteci prin zăpadă cu lame portocalii generatoare de impulsuri. În curând mașinile Culorilor medii vor începe să circule pe bulevarde. Iar navetele Culorilor superioare vor începe să transporte Argintii și Aurii către birourile lor de pe vârfurile munților. Izolat și renumit pentru sistemul său bancar, Attica este un adevărat centru al puterii. Acum îi aparține Șacalului.
Aterizez pe o platformă înconjurată de conifere, sub paza strașnică a câtorva distrugătoare-de-aripi. Câțiva mercenari așteaptă pe platformă îmbrăcați în echipament alb. Împreună cu ei e o singură Aurie. Victra, cu o blană albă prinsă strâns pe umeri, mă îmbrățișează cu putere. Cerceii ei de jad zornăie în

bătaie vântului, în timp ce Cenușiii încep să-mi cerceteze exteriorul navei.

— Victra, spun, dându-mă puțin în spate să o pot vedea mai bine.

Îmi zâmbește diabolic și mă sărută pe obraz, apucându-mă în același timp de fund. Sar uimit, iar ea râde veselă.

— Voiam doar să mă asigur că toate părțile sunt la locul lor. Ne-ai cam îngrijorat, dragule. Roque m-a ținut la curent cât timp am fost plecată cu Lorn.

— Punând la punct o nouă alianță, din câte am auzit.

— Cine-ar fi crezut, Victra au Julii, făcătoarea de pace.

Cenușiii mă anunță că au ordine să-mi percheziționeze nava.

— Ragnar, strig.

Ragnar, aproape de două ori mai voinic decât cel mai solid dintre Cenușii, iese din navă.

— Lasă șoriceii să percheziționeze nava. Caută…

Unul dintre Cenușii aruncă o privire spre Ragnar, apoi înghite în gol și răspunde:

— Bombe, *dominus*.

Victra mă conduce la noua casă a Șacalului – o citadelă fortificată aflată pe culmea celui mai înalt vârf din Attica. Orașul se întinde mult sub noi. Drumul de la pista de aterizare spre Citadelă e străjuit de copaci.

— Adrius a preluat locul ăsta imediat ce s-a retras ultima navă Bellona. A venit cu o mie de mercenari și i-a alungat pe aliații Bellona care dețineau proprietăți aici. A luat tot ce aveau. Le-a golit conturile. Jaf la drumul mare. Dar așa-i în război. Sunt niște pante minunate în apropiere, zice ea, făcând semn din cap spre vest. Când o să se liniștească lucrurile, ne putem lua câteva zile de vacanță. Tu o aduci pe Virginia, eu o să-mi găsesc un bărbat. Schiezi, nu-i așa? mă întreabă uitându-se pieziș la mine.

— N-am avut timp niciodată, îi răspund pufnind în râs.

•

Îl găsim pe Șacal în livingul casei sale. Pereții și podeaua sunt făcuți din sticlă. Pe sub podea se învolburează focul, ridicându-se în coloane în apropierea ferestrelor. Pe covoarele din blănuri sunt așezate câteva scaune minimaliste de oțel și piele. Șacalul stă aplecat asupra unui holo-monitor, vorbind repezit cu cineva. Ne face semn să stăm jos. O zăresc pe Harmony pe monitor, într-o încăpere întunecată, înconjurată de Cenușii. Unul dintre ei

e aplecat peste ea și-i face ceva cu un dispozitiv pe care nu-l pot vedea.

Ne așezăm lângă foc, dar mă trece un fior pe care nicio flacără nu-l poate alunga.

Șacalul termină și-i dă lui Sun-hwa un card-de-date, după care femeia pleacă. Vine lângă noi, frecându-și ceafa.

— Atâtea variabile, zice el străbătut de un fior. Afurisită treabă, numai pentru organizarea transportului de alimente e nevoie de o sută de Arămii. Și căcăcioșii ăia odioși sunt în stare să piardă o zi întreagă ciondănindu-se dacă o navă ar trebui să aibă la bucătărie granola sau müsli. *Ambele*, iată o alegere corectă. Ambele. Cât de greu e, serios? Zici că le fac plăcere tabelele și munca multă. Îți stă mintea-n loc.

— Îi tot spun că ar trebui să-și delege responsabilitățile mai eficient, intervine Victra.

Așadar, au mai stat de vorbă. Am rămas în urmă cu noutățile.

— Urăsc să deleg, răspunde Șacalul, scărpinându-se în cap. Cel puțin în ceea ce privește cifrele și rapoartele. Puteți să luați orice afurisite de planete vreți. Doar lăsați-mi mie birocrația, vă rog.

— Drăguț din partea ta, îi răspund râzând. Pe mine doar ține-mă departe de comenzile de achiziție de hrană. Aud că flota o să fie gata de decolare spre Centru în vreo două săptămâni, îi zic aplecându-mă spre el. Apropo, casa ta cea nouă e minunată.

— Îmi place, oftează el. Bineînțeles, tata e furios că am oprit-o pentru mine. Voia să i-o ofere în dar unuia dintre Guvernatorii Giganților de Gaz.

— Cred că o meriți din plin, îi spun. Asta și nu numai.

— Exact, aprobă Șacalul făcând un gest obosit cu singura lui mână. Când eram mic am venit aici cu mama să schiez. Mă uitam mereu în sus, spre locul ăsta și-mi spuneam că într-o zi va fi al meu. Tata mi-a spus că nu poți avea tot ce-ți dorești.

— Și tu l-ai întrebat: De ce nu? zice Victra, care se pare că a mai auzit deja povestea asta.

— De ce nu? repetă Șacalul cu naivitate. Așa că dacă o vrea înapoi, va trebui să se ocupe singur de comenzile de achiziție pentru provizii.

Cu toții știm că nu își petrece timpul ocupându-se de comenzile de achiziție. Cel puțin nu doar cu asta.

Accept o ceașcă de ceai pe care mi-o aduce o Rozalie. Mi se pune în față un mic dejun frugal. Sunt cu șapte ore în urmă față de fusul orar de aici, dar nu-i pot lăsa să-și dea seama cât de agitat sunt.

Șacalul se uită la mine cum străpung o felie de pepene cu furculița. Cine știe la ce se gândește cu privirea aia afurisită de Auriu?

— Așadar, Darrow, vindecat și refăcut, gata pentru marea bătălie.

— Încă mă refac, îi spun. Nu mulțumită presei tale. Toate emisiunile de la CH anunță că am devenit nemuritor după ce m-a spintecat Karnus.

— Face parte din joc, bunul meu domn. Percepție, decepție, presă!

Se plesnește cu mâna peste coapsă, dar ochii nu-i împărtășesc veselia.

— Dă-mi mână liberă și o să fac publică vitalitatea ta optimizată. Programăm o conferință de presă. Te îmbraci în armură. Violeții mei îți fac un costum pe măsură. Au tot conspirat cu Verzii să-ți ofere o minune a tehnicii și formei.

— Știi că urăsc camerele de filmat.

— Oh, nu te mai văicări atâta. Datorită lor ne-am câștigat jumătate dintre aliați. Și tot datorită lor Suverana e ca un păianjen care se cațără pe gheață. Coaliția ei e… pusă la-ncercare.

— O s-o facem azi atunci, îi spun.

Privesc pe fereastră, amintindu-mi cuvintele lui Roque.

— Mi-aș fi dorit o clipă de pace, dar…

Șacalul și Victra privesc și ei spre orașul de dedesubtul nostru, acoperit de zăpada care continuă să cadă.

— Cred că pe-asta nu am câștigat-o încă. Ceea ce mă aduce la problema pentru care am convocat întâlnirea asta.

— Recunosc că sunt curios, spune Șacalul.

— Murea să afle, intervine Victra.

Dau din cap spre Ragnar, care m-a însoțit pe mine și pe Victra aici. Vine spre noi aducând două cutii de pe nava mea.

— Am vrut să vă ofer amândurora niște daruri. Alianța noastră a avut un… punct de pornire interesant. Dar vreau ca amândoi să știți cât de loial îi sunt nu doar alianței, ci și fiecăruia dintre voi. Sper să considerați asta ca un semn al încrederii în mine.

— Întotdeauna să ai încredere într-un Pătat care aduce daruri, chicotește Victra, uitându-se în sus spre Ragnar. La naiba, du-te de aici. Ești ca un copac care stă în calea luminii, Ragnar.

— Ragnar, așteaptă afară, spun.

Șacalul nici măcar nu se uită spre Ragnar. Forța fizică i se pare plictisitoare.

Victra pocnește din degete așa că îmi îndrept atenția asupra ei și o urmăresc cum își despachetează cutia și scoate de-acolo o sticluță de cristal cumpărată de Theodora la cererea mea de la Artizanii de pe *Pax*, înainte să asediem Marte.

— Petrichor, spun când deschide sticluța.

Încăperea se umple de mireasma pietrelor înaintea ploii. Victra îmi mulțumește punându-și mâna plină de cicatrici pe brațul meu, ținând sticluța la piept.

— Nimeni nu ține minte să facă astfel de gesturi. Mulțumesc, Darrow.

Rămâne nemișcată o clipă, apoi se ridică repede și mă sărută pe buze. Aș fi preferat un sărut pe obraz.

— E rândul meu acum, zice Șacalul, despachetându-și cutia cu o singură mână.

Sfâșie hârtia cu un rânjet pe față. Deschide cutia de piele și rămâne tăcut câteva clipe lungi.

— Darrow, n-ar fi trebuit…

Tace brusc când din pereți începe să răsune un semnal ascuțit de alarmă.

Un mercenar Cenușiu dă buzna în cameră, cu arma scoasă.

— *Dominus*, avem o breșă la nivelul inferior. Trebuie să te escortăm într-o încăpere mai sigură.

— Cine? întreabă Șacalul răgușit.

Eu și Victra ne scoatem briciurile. Cenușiul e pe cale să răspundă când deodată semnalul de alarmă e întrerupt și din boxe răsună un hohot de râs lipsit de orice urmă de amuzament. Mai răsună în încăpere chiar și după ce se întrerupe iluminatul. Ne grăbim spre ușă. Un mic păianjen metalic se izbește de fereastră. Sticla se topește. Nu mai văd și nu mai aud. Răsună doar un țiuit ascuțit. Mă clatin, amorțit din cauza grenadei de manevră.

Umbre întunecate pătrund în cameră. Clipind, reușesc să întrezăresc niște măști de demoni. Ochi care strălucesc roșii pe chipuri înfiorătoare. Au venit Fiii. Îi împușcă pe Cenușii, iar pe

noi ne doboară. Ragnar năvălește de pe hol și ia din plin trei pumni paralizatori în piept. Se prăbușește ca un copac tăiat. Unul dintre intrușii mascați se apleacă deasupra Șacalului. Pe măsură ce-mi revine auzul, îmi dau seama că urlă cerând să i se dea codul de acces la calculatorul de comandă al casei. Își îndeasă țeava arzătorului în gura Șacalului până când acesta cedează, în sfârșit.

— Halal Auriu, răsună un glas răgușit, distorsionat.

Știu că lui Sevro, ascuns în spatele măștii, i-ar face mare plăcere să apese trăgaciul și pentru o clipă chiar cred că o s-o facă. Dar mă așteaptă, așa cum am plănuit. Și chiar la momentul potrivit, mă ridic poticnindu-mă, mă scutur de rămășițele grenadei și înșfac arma unuia dintre intruși. Trag spre ei. Ei trag spre mine. Cu toții ratăm intenționat. Apoi dispar înapoi pe fereastră. Cenușiii zac morți. Victra se ridică în picioare, sângerând dintr-o rană superficială la cap. Șacalul încearcă să se ridice și el, cu sângele curgându-i din nas.

Fără să ne spunem nimic, încercăm ușile camerei. Sunt încuiate. Fiii au preluat controlul asupra panoului principal. Șacalul se sprijină cu capul de ușă. Apoi se trage înapoi și se izbește cu capul de ușa metalică iar și iar și iar, până când sângele începe să-i șiroiască pe față. Îl trag de-acolo înainte să-și despice capul. Scoate un hohot sumbru de râs și apoi începe să tremure.

— De două ori, mârâie. De două ori m-au încălecat.

Trupul i se cutremură pradă unui fior animalic.

— Eram gata să-i înfrâng. Încă o zi. Poate două, și ar fi cedat.

— Cine? întreabă Victra.

Șacalul nu răspunde. Îl presez și eu cu întrebarea.

— Cine, Adrius? Cine erau ăia?

— Teroriști. Au venit după niște Fii pe care i-am prins, răspunde impacientat. Una dintre ei era curva aia Rozalie care a încercat să ne omoare pe Luna, Darrow. Până la urmă n-a fost Pliniu. Au fost Fiii. Cealaltă era mâna dreaptă a lui Ares. I se spune Harmony. Era și un Violet cu ele. Le făcea o armată de soldați modificați artizanal.

— Ai ținut aici Fii capturați? Și nouă când aveai de gând să ne spui? izbucnește Victra, ridicându-se în picioare de lângă trupul unui Cenușiu mort căruia încerca să-i simtă pulsul.

— Nu aveam de gând. Nu înainte de-a afla cine e Ares.

— Ce altceva ne mai ascunzi? îl întreb. Avem o înțelegere, îi spun, dând un șut într-o masă. De ce mă ai pe mine dacă nu ca să te protejez de chestii din astea?

— E vina mea, spune. Vina mea.

Înghite sângele care-i umple gura și se îndreaptă spre fereastra lipsită de geam acum, strângându-mă de umăr când trece pe lângă mine.

— M-ai protejat. Încă o dată. Mulțumesc.

Mă încrunt și cad pe gânduri, jucându-mi foarte bine rolul.

— Nu se poate să fi fost Roșii, spun ursuz. Nu se poate să fi fost Fiii. Fiii n-ar fi făcut niciodată așa ceva, n-ar fi putut face așa ceva. Nu mie. Nu lui Ragnar.

Îl ajut pe Pătat să se ridice de jos.

— Erau prea bine organizați. Aveau cizme gravitaționale.

— Îi subestimezi, prietene, zice Șacalul. Și ei știu să apese pe trăgaci când trebuie. Și ne-ar fi împușcat în cap dacă nu-i împiedicai tu.

— Cum au trecut de forțele tale blestemate de securitate? întreabă Victra. Au avut dispozitive de urmărire? Dispozitive de bruiaj? Au lăsat urme cu cizmele gravitaționale?

— Nu știu, răspunde Șacalul.

Asta pentru că Fiii s-au ținut de fuzelajul navei mele acoperiți de pelerine-fantomă, ca niște lipitori mici.

— Cine altcineva a mai venit și-a plecat? întreb.

Șacalul se uită în jur, așa cum am sperat că o să facă. Își cheamă oamenii folosind o cască de comunicație de pe birou. După o clipă se uită iar la noi.

— Sun-hwa, șoptește el. Oamenii ei au murit, iar ea a dispărut ca prin farmec. A supraviețuit și atacului dinainte. M-a trădat, zice el râzând.

Și când o să vadă câți bani au fost transferați în conturile lui Sun-hwa, o să aibă toate dovezile de care are nevoie pentru a da vina pe șefa departamentului său de pază. Numai că Sun-hwa i-a fost loială ca un câine și acum zace moartă în cala navetei care-și ia zborul din citadela iernatică a Șacalului, ducându-i pe Fitchner, pe Sevro și pe prietenii mei care fuseseră capturați.

Mă apropii de Șacal în timp ce Victra încearcă iar ușile. Urmărim împreună cu privirea cum nava dispare dincolo de munți. Și atunci îi spun cu glas scăzut, amenințător:

— O să-i ucidem pe șobolanii ăia împreună. Promit. Pe toți.

— Mai întâi pe Suverană, spune Șacalul, bătându-mă pe spate. Mai întâi pe Suverană.

46.

Frăția

Îl îmbrățișez pe Dancer atât de tare încât îi trosnește spatele. Îmi cer scuze și ne dezlipim din îmbrățișare. Mă simt uriaș ca un Telemanus pe lângă el. În afara garajului-transformat-în-birou-provizoriu, depozitul Fiilor lui Ares răsună de mașinării. M-au adus pe o ușă lăturalnică și m-au lăsat să-l aștept pe Dancer printre motoare vechi și eleroane ruginite.

Dancer se uită la mine cu ochii lui ruginii strălucind de lacrimi. Și când te gândești că la un moment dat mi s-a părut a fi un bărbat arătos. Are peste patruzeci de ani; e bătrân pentru un Roșu. Părul a început să-i încărunțească. Are fața brăzdată de vârstă și griji. Brațul drept tot îi mai atârnă moale. Tot mai târâie piciorul. Iar zâmbetul îi e la fel de larg, lăsând la iveală un șir de dinți strâmbi, imperfecți.

— Băiatul meu, spune, strângându-mă de umăr cu mâna stângă.

E cea mai puternică parte a corpului său. Miroase a tutun. Are unghiile îngălbenite.

— Nemernicul meu de băiat frumos dat dracului. Ești așa de al dracului de înalt! râde la nesfârșit clătinând din cap. N-am cuvinte. Îmi pare rău că n-am reușit să te contactez. Îmi pare rău că am lăsat-o pe Harmony să te folosească așa. S-au întâmplat atâtea lucruri, Darrow.

— Stop, îi spun, bătându-l pe ceafă. Suntem frați. Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Suntem legați prin sânge și prin trecut. Dar, te rog, ai grijă să nu se mai întâmple. Ce face familia mea, știi ceva de ei? îl întreb după ce încuviințează la rugămintea mea.

— Sunt în viață, îmi spune. Tot în mine. Știu. Știu. Dar e cel mai sigur loc pentru ei acum, cu tot războiul ăsta. Nu vrea nimeni să arunce în aer industria de pe Marte. Ai înțeles?

Îmi face semn să stau jos.

— Nu cunosc mulți Aurii, dar Sevro ăla e un drăcos dat naibii. Când i-am transmis instrucțiunile trimise de tatăl lui pe Rim, am crezut că o să-mi taie beregata.

Dancer își aprinde o țigară și-mi face cu ochiul.

— N-am mai întâlnit pe cineva ca el.

— E cât se poate de loial, îi spun. La fel ca tine.

— Nu! Vreau să zic că înjură mai ceva decât cel mai dat dracului Roșu.

— Sevro înjură? întreb zâmbind. Cred că te obișnuiești până la urmă. Deși acum îi place să spună „dat dracului” teribil de mult.

— E o expresie bună. Ți se rostogolește pe limbă. Am făcut niște cercetări, zice Dancer, umflându-și pieptul. Avem expresia asta încă de la primii strămoși, să știi. Primii Aurii, cei cu ochi normali și uniforme aurii, au adus majoritatea primilor recruți dintre bieții amărâți de pe insulele irlandeze ajunse deșert în urma radiațiilor londoneze. Auriii au luat forța de muncă migratoare și i-au recrutat transformându-i în primii Pionieri. Ne-a rămas argoul lor, amestecat un pic. Istoria e fascinantă, nu-i așa?

— Harmony își inventează propria istorie, îi spun.

— Așa e. Sunt mort!

Clatină din cap și-și mai aprinde o țigară, aruncând-o pe cealaltă pe podea. Ridic chiștocul și-l pun în coșul de gunoi.

— Cam la un an după ce ai plecat a început să facă ce voia ea. Am aflat că mai mulți Senatori urmau să meargă în vacanță pe Marea Gorgon. Așa că ne-am făcut apariția și le-am plasat microfoane prin vilă ca să vedem dacă nu aflăm vreun secret. N-am aflat. Doar o grămadă de... căcaturi depravate. Și cu asta, basta, ne-am gândit. Dar nu și Harmony. În ultima noapte s-a dus acolo și i-a omorât pe Senatori și pe oaspeții lor. Apoi ne-a lăsat baltă.

— Deci nu v-a invadat cartierul general niciun pluton de mercenari?

Dancer clatină din cap.

— Au venit din cauza ei. Au omorât vreo patruzeci de Fii. Dar ea deja plecase pe Lună. Ne-a salvat Ares. A venit tare din spate cu o gașcă de Obsidieni și Cenușii. I-a făcut praf pe mercenari, apoi a șters-o înainte să apară întăririle. Noroc că i-a omorât pe toți. Altfel după toată chestia și-ar fi dat seama că a fost un Auriu. În ziua aia ne-am văzut prima dată față în față. Omul e al dracului de înspăimântător.

— Nu e chiar cuvântul pe care l-aș alege.

Deși poate chiar e cuvântul potrivit, având în vedere cât de bine m-a păcălit pe mine.

— Nu te deranjează că e Auriu?

— Pe el nu-l deranjează că suntem Roșii. Ares ar muri pentru cauză, Darrow. Rahat. El a început totul. Știi de ce a făcut-o?

Dau din cap că nu.

— E povestea lui, zice Dancer, pipăindu-și urmele de mușcături de viperă de pe gât. Un om are dreptul să-și spună singur povestea. Dar a lui nu e una fericită. La fel de tristă ca a ta. Ca a mea. Dacă îi iei unui om ceea ce iubește, ce mai rămâne din el? Doar ură. Doar mânie. Dar el a fost primul care și-a dat seama că ar mai putea fi ceva. M-a găsit pe mine. Te-a găsit pe tine. Cine dracului suntem noi să ne îndoim în privința lui?

Ușa se deschide brusc. Ne întoarcem amândoi și-l vedem pe Mickey șchiopătând. Pare pe jumătate mort, slab ca o scândură și mai palid decât era înainte. Fără să spună un cuvânt, vine șontâc la mine și mă sărută apăsat pe buze, cu o afecțiune sinceră și disperată. Apoi începe să plângă ca un copil. Eu și Dancer nu știm ce să facem, așa că îl iau în brațe și-l las să plângă. Îmi șoptește „Mulțumesc” de douăzeci de ori.

Ce i-au făcut? Nu mai contează. Știu ce lucruri sunt în stare să facă Cenușiii ca să obțină informații. Zice că nu le-a spus nimic. Totuși, trebuie să aflu ce a reușit Șacalul să scoată la iveală. Ce deducții a făcut când a descoperit laboratorul lui Mickey.

Mă uit peste capul lui Mickey și-l văd pe Fitchner, zâmbind trist. După câteva clipe lungi, Mickey se trage înapoi.

— Am încercat să te avertizez când ai venit la noi pe Luna, se scuză el. Am vrut să-ți spun să fugi. Dar m-ar fi omorât dacă ți-aș mai fi spus ceva. Mi-a fost frică că aveai să o crezi pe ea, și nu pe mine.

— Te-aș fi crezut, Mickey.

— M-ai fi crezut? suspină el. Știam că o să vii după mine. Eu am zis că dragul meu băiat era prea bun la suflet ca să uite de Mickey, dar ea m-a scuipat. Mi-a spus că sunt un sclav.

Își lasă capul în piept, suspinând, atât de vulnerabil, aproape înnebunit din cauza a ce i-or fi făcut în camerele de tortură ale Șacalului.

— Avea dreptate. Chiar sunt. Sunt rău. Am rănit fete și băieți. I-am vândut până și pe cei pe care-i iubeam. Sigur că a avut dreptate. De ce ai fi venit? De ce ai fi făcut ceva pentru nemernicul de Mickey?

— Pentru că ești prietenul meu.

Îi iau mâinile și mi le apropii de buze, sărutându-le ușor în vreme ce el mă privește cu speranță.

— Oricât de ciudat ești, și oricât de nemernic. Știu că vrei să fii mai bun. Vrei să trăiești pentru ceva mai mult. Cu toții vrem asta. Și nu există loc unde să-mi fie dus prietenul și eu să-l abandonez acolo.

Am o senzație de bine când în sfârșit pot spune adevărul.

— Mulțumesc, prințul meu, îmi șoptește Mickey.

Apoi se ridică în picioare, suficient de întremat cât să se întoarcă și să părăsească biroul. Fitchner închide ușa.

— Ei, emoționant moment.

Dau din cap. Un astfel de bărbat aș vrea să fiu. Nu mereu bănuitor. Nu mințind cum respir. Cred că până în clipa asta nici măcar nu-mi dădusem seama cât de mult țin la Mickey. Și nu e din cauză că a ajutat la crearea mea. E din cauză că el m-a iubit atât de mult dintotdeauna. Chiar dacă a fost un fel bizar de iubire, a fost reală. Și chiar cred că își dorește să fie un bărbat pe care să-l respect. La fel cum eu îmi doresc să fiu un bărbat pe care l-ar respecta Eo și Mustang. Și atunci e o iubire așa cum trebuie.

— Vă las să stați de vorbă, zice Dancer, împingându-și scaunul metalic într-o parte.

— Nu, vreau să rămâi, spun. Împărtășesc prea multe secrete cu prea mulți oameni. Nu vreau să mai existe secrete între noi trei.

— Învață să numeri, tâmpitule, zice Sevro, apărând de după un motor ruginit.

Ușa metalică ieftină ce dă spre exterior se trântește în urma lui. Miroase a toamnă chiar și în districtul industrial înecat în petrol din Agea. Sevro sare pe un șasiu ruginit de avion de luptă și rămâne așezat acolo, cu picioarele atârnate.

— Hei, ia te uită, s-au adunat toți idioții. Hai să spunem glume deocheate.

Mă întorc chicotind spre Fitchner.

— Deci tu ești Ares.

— Se trezește băiatul din comă și acum e geniu, hăhăie Fitchner, bătând din palme, dar ochii îi rămân serioși. Cei mai mulți îmi spun Bronzaliu. Studenții îmi zic Proctor. Câțiva îmi

spun Cavalerul Furiei. Suverana mă numește trădător. Fiu-meu îmi zice tâmpit…

— Ești tâmpit, se bagă Sevro în vorbă.

— … Soția mea îmi spunea Fitchner. Dar Auriii m-au transformat în Ares.

Înainte n-aș fi înțeles ce vrea să spună. E un Auriu. Cum ar fi putut Auriii să-i facă ceva? Dar acum am tras cu ochiul după cortină.

— De ce nu mi-ai spus de la început cine ești?

— Și să-mi încredințez viața abilităților unui adolescent de a juca teatru? râde el. Nu prea cred. Dacă te descopereau și erai torturat… nu era bine. Aveam planuri de rezervă, alt fier de călit. S-a întâmplat ca tu să fii preferatul meu. Dar nu trebuie să fim părtinitori.

— Cine a fost soția ta? îl întreb, bănuind deja răspunsul.

— Versiunea lungă sau scurtă a poveștii?

— Lungă.

— Mă ocupam de o intermediere pentru o companie de terraformare pe Triton, începe el abrupt. Nu aveam o slujbă strălucitoare ca tine. Fără briciuri. Fără armură. Doar managementul construcțiilor. Contractul îl deținea un Argintiu. Mergeam cu unul dintre ultimele motoare Lovelock spre polul lor nord când o erupție a unuia dintre blestematele lor de gheizere a cauzat un cutremur. S-a spart gheața. Toată mașinăria a ajuns pe fundul mării. S-au înecat trei sute de suflete. M-au pescuit din apă și am petrecut șase luni într-un spital arctic ca să mă recuperez. Eram în aripa Culorilor superioare. Aveam mâncare bună. Dușuri mai bune. Paturi mai noi. Dar Culorile inferioare aveau ferestre de la care se vedea aurora boreală. Iar ea avea patul chiar lângă fereastră. Era cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, continuă Fitchner, uitându-se la Sevro. Era foarte drăguță. Își pierduse un picior în accident. Și nu aveau de gând să-i dea unul nou. Ar fi putut. E vorba de bionică simplă. Nu era o cheltuială eficientă, au zis Arămiii. Cea mai de rahat culoare care există, jur că…

— Știm, știm, zice Sevro, dregându-și vocea.

Fitchner aruncă cu ceva în Sevro și continuă:

— Când am plecat, am luat-o cu mine. Pusesem deoparte destui bani cât să putem părăsi Tritonul. Nu puteam locui în Centru. Era prea scump. Așa că am ales Marte. Am locuit chiar

lângă Noua Tebă un an. Ne doream un copil mai mult decât orice. Dar ADN-ul nostru nu era compatibil. Așa că ne-am dus la un Artizan ca să vedem dacă nu era posibilă vreo magie. A fost posibilă. M-a costat aproape toți banii pe care-i aveam, dar după nouă luni a apărut Spiridușul ăsta mic.

Sevro sare de la locul lui, cercetând gunoiul cu care a aruncat Fitchner spre el ca să vadă dacă nu cumva e comestibil.

— Doi ani mai târziu, Comisia Controlului Calității l-a arestat pe Artizan pentru ceva ce-i făcuse unui gladiator Obsidian. Artizanul ne-a turnat imediat, ca să primească o sentință redusă. Au venit la noi acasă când eu eram plecat cu Sevro. Au găsit-o pe soția mea și au reținut-o pentru interogatoriu. Doctorii au declarat că avea trompele uterine modificate astfel încât să poată da naștere unui copil Auriu. Apoi au înlăturat-o. Exact așa scrie în dosarul ei: „Înlăturată”. Au gazat-o cu achlys-9, au băgat-o într-un cuptor și i-au împrăștiat cenușa în mare. Nici măcar nu i-au dat un nume, doar un număr. Nu pentru că ar fi fost o hoață sau o ucigașă sau pentru că încălcase nu știu ce drept al femeilor sau bărbaților, ci pentru că era o femeie Roșie care îndrăznise să iubească un bărbat Auriu. Dragostea mea egoistă a ucis-o. Nu a fost ca în cazul soției tale, Darrow. Nu am privit-o murind. Nu i-am văzut pe Aurii cum îmi invadează lumea și apoi o distrug. În loc de asta am văzut cum răceala sistemului îmi înghite singurul lucru de care mi-a păsat vreodată. Un Arămiu apăsând niște butoane, completând niște formulare. Un Maroniu răsucind o manetă ca să dea drumul la gaz. Mi-au ucis soția. Dar ei n-o să gândească niciodată lucrurile așa. Pentru ei nu e o amintire. E o dată din niște statistici. E ca și cum n-ar fi existat niciodată. O nălucă pe care eu am iubit-o, dar pe care nimeni altcineva n-a văzut-o. Asta face Societatea – dispersează vina, astfel încât nimeni nu e rău, și e futil să încerci să descoperi răul, să încerci să-ți faci dreptate. E doar o mașinărie. Care procesează. Și hârâie mai departe, inexorabilă, până când se va ridica o întreagă generație și se va năpusti asupra ei.

— Cum o chema?

— Cum o chema? Ce contează cum? mă întreabă el cu precauție.

— Pentru că vreau să-mi amintesc de ea.

— Bryn, zice Sevro. Pe mama o chema Bryn. Avea douăzeci și doi de ani când au omorât-o.

Doar cu un an mai mult decât am eu acum.

— Bryn, repet.

Îl văd pe Fitchner cum se clatină ușor pe picioare. Fără suflu pentru o clipă.

— Deci ești pe jumătate Roșu, îi spun lui Sevro.

— Am aflat acum câteva zile. Al dracului de ciudat, nu-i așa?

— Al dracului de ciudat. Ai fi un Ruginiu bun.

— Îmi place să cred că sunt o specie pe cale de dispariție.

— Cu toții suntem, zice Dancer, jucându-se cu un băț de chibrit.

— Ai știut despre Titus, îi spun lui Fitchner.

— Dar Dancer n-a știut. Nu-l învinovăți pentru asta. Am crezut că o să fiți ca frații la Institut. Dintr-o afecțiune naturală a rasei. Dar el a luat-o pe căi greșite, și n-aveam cum să-l aducem înapoi. M-am întâlnit cu el – cu bruiaj, pelerină-fantomă – la fel cum m-am întâlnit și cu tine. Dar mintea lui a cedat sub presiune. Nu voiam să te văd și pe tine cedând.

— Și eu am cedat. Doar că am avut prieteni care m-au ajutat să-mi revin, spun, uitându-mă spre Dancer și Sevro. De ce nu ne-ai spus mie și lui Titus unul despre celălalt?

— Pentru că atunci greșelile lui ar fi fost și ale tale, iar greșelile tale ar fi fost și ale lui. Pe timp de furtună, nu legi două bărci împreună. Se vor trage una pe alta la fund. Am știut dintotdeauna că un Auriu nu poate conduce rebeliunea. Trebuia să fie cineva din clasa de jos, băiețaș. Roșii pun familia mai presus de orice. Mai mult decât orice altă Culoare, pentru ei cea mai importantă e dragostea în ciuda tuturor ororilor lumii. Dacă Roșii se revoltă, au o șansă să reunească toate lumile. Culorile medii n-o pot face. Rozaliii, Maroniii nu pot. Obsidienii au mai dat greș înainte. Și chiar dacă ar reuși, ar distruge lumile în loc să le elibereze.

— Și atunci care-i planul? Ți-am distrus poziția de lângă Suverană.

— Ești greu de manipulat, Darrow, așa că o să ți-o spun direct. Augustus o să te adopte. Văd că nu te miră…

— Ar fi logic. Vrea să-mi leg destinul de familia lui. Probabil vrea să mă facă să mă căsătoresc cu Mustang. Totuși, dacă mă numește moștenitor, asta o să ducă la distrugerea alianței cu Șacalul.

— Dar Șacalului îi mai pasă de asta? întreabă Sevro. Pare să fi abandonat orice speranță de a câștiga bunăvoința tatălui. Ticălosul ăla afurisit își construiește propriul imperiu.

— Rămâne de văzut, spun.

— Scapă de Șacal sau bagă-l în schemă, spune Fitchner, nu contează. Augustus o să te adopte ca moștenitor. Și o să te folosească drept Pretor în armada lui. Și dacă o învingi pe Suverană, n-o să se mulțumească să fie Rege pe Marte. O să vrea să fie chiar el Suveranul. Ajută-l să fie. Și la un an după ce-și începe domnia, Sevro o să-l omoare și o să-i înscenezе totul unui rival de-al tău, poate Șacalului…

E rândul meu să mă clatin pe picioare.

— Vrei să moștenesc imperiul, ghicesc. Întreaga Societate.

Rămân cu gura căscată. Mă uit spre Dancer. Cum de pot amândoi să fie așa serioși?

— Da, zice Fitchner. După ce moare el, cu toții o să-l caute pe cel mai puternic. Fii cel mai puternic. Câștigă jocul succesiunii și poți fi Suveran, la fel de bine cum ai fost și Primus. La fel cum ești și Pretor. Totul e un joc. Numai că de data asta o să te ajutăm pe tine să trișezi. O să-ți oferim informații, o să te păzim de tentativele de asasinat. Cu mine de partea ta, o să ai o rețea de spioni cu care nu se pot măsura nici măcar Șacalul sau Suverana. O să mituim pe cine o să fie nevoie și o să omorâm pe cine o să fie nevoie.

Cad pe gânduri privindu-mi mâinile.

— Credeam că aproape s-a terminat cu minciunile. Vreau să spun cine sunt. Vreau să declar război.

— Încă nu putem. Știi asta.

Știu, dar nu vreau să-i părăsesc pe oamenii ăștia.

— N-o să stau iar în beznă. O să comunicăm. O să facem planuri. Gata cu zonele cenușii. Înțelegi? Nu mai pot fi la fel de singur ca înainte.

— Spune da, Fitchner, zice Sevro. Altfel nu mai merg nici eu mai departe.

— O să comunicăm în fiecare zi dacă ai nevoie. Nu pot să vin cu tine. Trebuie să mă ocup de ițele ascunse ale războiului. Dar o să-ți trimit cei mai buni agenți ai mei în loc. O să ai o întreagă clică în care poți avea încredere. Spioni. Asasini. Curtezane. Hackeri. Cu toții cu acoperiri perfecte. Cu toții dornici să moară pentru a frânge lanțurile. Nu mai ești singur.

Mă simt ușurat. Dar știu că e ceva ce nu pot face.

— Trebuie să mă întorc.

— Da. Probabil deja se întreabă pe unde ești, aprobă Fitchner.

— Nu, îi spun. Trebuie să merg acasă.

— Acasă? mă întreabă Dancer. În Lykos?

— De ce? mă întreabă Fitchner. Ce ți-a mai rămas acolo?

— Familia mea. Au trecut patru ani. Trebuie să-i văd înainte să înceapă toate astea.

Îi privesc în ochi pe fiecare dintre acești bărbați, fiecare atât de speriat și de rănit în felul lui.

— Trebuie să înțelegeți. Lucrurile sunt pe cale să ia o amploare pe care n-o putem controla. Pretindem că știm ce facem, împingându-i pe Aurii la război. Plănuind propriul nostru război. De parcă am putea ține sub control lucrurile, dar nu putem. Suntem doar niște muritori care deschidem cutia Pandorei. Și înainte ca totul să se răstoarne de-a-ndoaselea, am nevoie să-mi amintesc pentru ce lupt. Trebuie să știu că merită.

— Vrei binecuvântarea lor, spune Dancer. Binecuvântarea ei.

Mă cunoaște mai bine decât Fitchner. Dacă trebuie să-l las pe Augustus să mă adopte, atunci trebuie să merg acasă mai întâi.

— Nu le poți spune cine ești. N-o să înțeleagă, zice Fitchner făcând un pas înainte, brusc precaut în privința temperamentului meu. Știi asta.

— Cât de ușor ar fi mers lucrurile până acum dacă noi doi am fi vorbit de la bun început? Minciunile țes alte minciuni. Trebuie să avem încredere. O duc și pe ea pe Lykos, spun, uitându-mă spre Sevro.

— Pe ea? întreabă Dancer.

— Mustang, murmură Sevro.

— Nu, aproape că țipă Fitchner. În niciun caz. Nu merită riscul. Ești aranjat acum. E îndrăgostită de tine! Nu pierde avantajul ăsta din cauza unei conștiințe vinovate.

— Și dacă o iubesc și eu?

— Rahat, înjură Fitchner. Rahat. Rahat. Rahat. Vorbești serios? Credeam că totul face parte din afurisitul tău de joc. Rahat. Băiețaș, o să distrugi tot. Idiot afurisit. Rahat.

— Ea e totul, spun. Mă iubește. N-o să mă mai folosesc de ea. N-o s-o folosesc ca pe un avantaj. Dacă nu pot avea încredere în ea, înseamnă că Auriii nu se pot schimba, și Titus și Harmony au avut dreptate. La dracu', Societatea are dreptate. Noi doi știm

că nu e vorba de Culori – e vorba de suflete. Hai să punem asta la încercare.

— Și dacă te înșeli? Dacă te respinge în favoarea lor?

N-am niciun răspuns.

— Atunci o-mpușc în cap, zice Sevro sărind de la locul lui.

47.

Liber

Ceaunul e un mare rahat – un cuib de metal și ciment adânc de trei sute de metri îmbibat de mirosul de poșircă și clor. Cândva mi se părea că se înalță deasupra Comunei din Lykos ca cine știe ce castel semeț. Dar pe măsură ce nava mea începe să coboare, nu văd decât o bășică anostă de metal ridicată în sudul taigalei de pe Marte, la mare distanță de orașele grandioase unde soldații mărșăluiesc împotriva Octaviei au Lune.

Cenușiii de aici nu sunt plătiți pentru nimic altceva decât să intimideze Roșii. Și când te gândești că la un moment dat i-am considerat pe Cenușiii ca Dan-Pocitul trupe de elită. E trist să văd cât de slabi și de jalnici sunt în realitate demonii adolescenței mele. Ca și cum aș veni dintr-un trecut fantastic golit de conținut.

Nu știau că nava mea o să apară. Nu știu de ce am venit aici, și nici n-o să le spun. Se împrăștie toți ca muștele când coborâm rampa spre pista de aterizare – gărzile de corp Obsidiene ies primele, înaintea mea. Străbat mândru coridoarele îmbrăcate în metal, cu Ragnar pe urmele mele. Oricare dintre Cenușiii ăștia ar putea să mă conducă unde vreau să ajung, dar eu caut o figură cunoscută.

— Dan, îi zic unuia dintre îngrijitorii Maronii. Unde e?

Dau buzna într-unul dintre vestiare, unde vreo zece Cenușii joacă cărți și fumează trabucuri. Mă observă o femeie care urmărește la CH o dezbatere dintre un Argintiu, un Violet și doi verzi despre ramificațiile politice ale cuceririi lui Marte pe fundalul unui montaj cu isprăvile mele. Țigara îi cade din gură. Bărbatul care stă lângă ea lovește țigara care-i căzuse pe pantaloni și aprinsese materialul.

— Carly, toantă cretină ce ești, zice el și sare de lângă masă. Blestemată treabă. O să…

Dan-Pocitul sare în sus când mă vede pentru prima dată după patru ani. Aproape că simt cum i se ridică părul în cap când i se

trezește spiritul disciplinei în trupul leneș. Nu mă recunoaște, iar în ochi nu i se citește frica, ci doar supunerea.

Nu trezește în mine niciun catharsis. Dan ar fi trebuit să aibă un rânjet nerușinat și un aspect de hienă. Dar nu are. E îmblânzit. Umil. Are fața ciupită de acneea din adolescență. Părul unsuros de care râdeam pe la spatele lui cu Loran a dispărut acum. În locul lui a apărut o chelie întinsă, iar părul rămas pe tâmple i-a încărunțit. E la fel de înfricoșător ca un câine ud. El e omul căruia i-am permis să o ucidă pe Eo.

Cum de nu l-am oprit? Am fost cândva atât de slab?

— Grădina acoperită, îi spun lui Dan, și glasul meu răsună în vestiarul metalic. Du-mă acolo.

Deja m-am întors pe călcâie. Ragnar se bate pe coapsă și zice:

— **Haide, câine.**

•

Au trecut patru ani de când am fost ultima dată aici. Stelele strălucesc pe cerul cenușiu pe măsură ce noaptea se lasă. Grădina e mai mică decât mi-o aminteam. E mai puțin bogată în sunete și culori. Presupun că era de așteptat, după ce am fost pe unde am fost, după ce am văzut tot ce am văzut. Sunt mai multe gunoaie. Mai multe indicii că Cenușiii se folosesc de locul ăsta ca să și-o tragă și să se îmbete. Dau un șut într-o cutie goală de bere. Pe locul unde am stat întins cu Eo e un ambalaj de bomboane.

Îmi aminteam un culcuș de iarbă moale. Dar acum e plin de buruieni. Poate erau și atunci buruieni și pur și simplu nu le-am observat. Florile sunt ofilite și firave. Îmi trec degetele peste o floare și simt cum tristețea coboară în mine când privesc prin acoperișul-bulă stelele căzătoare care străbat cerul. Pufnesc. Poate cândva au fost stele. Așa credeam când eram mai mic. Dar acum știu că sunt nave de război care pregătesc un atac pe Lună. Nu știu la ce mă așteptam. Aici n-a mai rămas niciun strop de magie.

Ar fi trebuit să păstrez acest loc perfect în amintire. Mă întreb dacă Eo e în siguranță acolo, în amintire, în siguranță față de privirea mea. Dacă aș vedea-o acum, aș mai fi îndrăgostit de ea? Mi s-ar mai părea la fel de perfectă?

Mă plimb prin grădină. E doar cu puțin mai mare decât apartamentul meu de pe *Pax*. Sunt mai bine făcut decât copacii

pe sub care mă plimb. La poalele lor, unde rădăcinile ies la suprafață, iarba e rărită.

Găsesc locul pe care îl căutam. Deasupra mormântului lui Eo haemanthusul e înflorit. O mulțime de flori. Ar putea părea un miracol dacă nu mi-aș aminti de bobocul de haemanthus pe care l-am pus alături de ea în mormânt. Ea nu mai e aici. Știu asta. Probabil că Cenușiii au dezgropat-o și au expus-o în Comună, lăsând-o să putrezească după ce m-au spânzurat.

Abia acum îmi dau seama de ironia amară a situației. Am venit aici să-i cer binecuvântarea, dar ea nu e aici. A zburat din colivia asta spre Vale.

Așa că mă așez, cu picioarele încrucișate, așteptând ca soarele să apună în locul unde am așteptat cândva să răsară. Când apune, lumina palidă a zilei se revarsă asupra grădinii acoperite ca o mantie însângerată. Și apoi soarele dispare la linia orizontului și noaptea se lasă înstelată peste Marte.

Încep să râd de mine însumi.

Ragnar se apropie de mine venind dinspre poarta unde rămăsese să mă aștepte.

— Sunt bine, îi spun, fără să mă întorc spre el. Și ea ar râde de mine pentru că am venit aici.

— **Râsul e o binecuvântare.**

— Câteodată.

Mă ridic în picioare și-mi scutur pantalonii de praf, aruncând o ultimă privire asupra locului.

Grădina nu e așa de perfectă cum mi-o aminteam. Și nici ea n-a fost. Era nerăbdătoare. Putea fi ranchiunoasă dintr-o mulțime de motive mărunte. Dar era doar o fată. N-avea nici măcar șaptesprezece ani. Și a dăruit cât a putut, a făcut cât a putut cu ceea ce avea. De aceea o s-o iubesc mereu, și de asta știu că mi-ar fi dat binecuvântarea ei pentru ce am de gând să fac. Sufletul meu nu mai poate rămâne aici, în colivia din care ea a fugit. Trebuie să meargă mai departe.

48.

Magistratul

Magistratul-minei Timony cu Podginus mă așteaptă flancat de o suită de paznici Cenușii îmbrăcați în cele mai bune și mai strălucitoare uniforme. Unul dintre ei ține în brațe un platou cu

brânzeturi, curmale și probabil cel mai bun, și singurul de altfel, caviar al lui Podginus. Dan-Pocitul a dispărut.

— Lord Andromedus, așa este? croncăne Podginus cu inflexiunea înfumurată tipică aroganței Arămiilor.

E mai gras. A mai chelit. Și transpiră ca un porc. Își răsfiră degetele pline de inele și îmi face o plecăciune ciudată, potrivită pentru un serial de la CH.

— Inspectam depozitele de minereu – probabil vreun bordel din apropiatul Yorkton, aflat la marginea taigalei – când am aflat vești despre vizita ta. M-am grăbit încoace cât am putut, dar îți cer iertare pentru întârziere. Totuși, pot să îndrăznesc să te întreb care e scopul vizitei?

Ca să le poată vinde informația unor oameni ca Pliniu. Arămiii rareori spun adevărul.

— Următoarea inspecție nu era programată până…

— Într-o societate politicoasă, e considerat nepoliticos să nu te prezinți, Arămiule.

Îi vorbesc ca un Însemnat, nu ca un Pixie pe care încearcă atât de dornic să-i imite.

— Scuzele mele! se bâlbâie speriat și face o plecăciune atât de adâncă, încât ar putea să atingă podeaua cu nasul dacă n-ar avea burdihanul ăla imens. Sunt Magistratul minei Timony cu Podginus, umilul tău servitor. Cum spuneam, dacă pot să îndrăznesc, continuă el la fel de plecat, înfățișarea ți-e mai grandioasă decât mă așteptam! Ca să nu mai spun că nu mă așteptam să fii atât de voinic și de înalt – ArhiGuvernatorul, desigur, îi are doar pe cei mai buni dintre cei mai buni în slujba sa –, dar la CH nu ești înfățișat în toată splendoarea!

— Poți să încetezi cu plecăciunea.

Își îndreaptă poziția jenat și privește cercetător în spatele meu, spre grădină, încercând cu viclenie să-și dea seama din ce motiv ar putea cineva ca mine să-și facă apariția neanunțat la mina lui.

— După cum știu că ai auzit fără îndoială de la alții, Magistrații minelor au fost peste poate de bucuroși să afle că planeta a fost eliberată de sub controlul Casei Bellona. Poate că oamenii se pricep la război, dar la minerit? Pfff, amatori!

— Se pare că nu se pricep nici la război.

Înghițind în sec, Magistratul aruncă o privire spre briciul meu și apoi iarăși spre grădină.

— Un loc minunat, nu-i așa? mă întreabă. Îmi amintește de timpul petrecut pe fluviul Pirus. Bobocii de lalele de acolo – oh, ce culori! Fără pereche, sunt sigur că știți. Și copacii nu seamănă foarte mult cu mestecenii care se întind pe stepele de pe lunile lui Olimp? Am stat acolo la Château le Breu. Știu, știu, dar uneori pur și simplu mai trebuie să te și răsfeți, continuă făcând un gest bizar cu mâinile. De fapt, acolo am descoperit o incredibilă varietate de brânză sottocenere, zâmbește el mândru. Prietenii mei îmi spun Marco Polo pentru că îmi plac atât de mult călătoriile. De fapt pe mine mă interesează cultura. Compania rafinată, după cum probabil ghicești cu ușurință, e greu de găsit pe aici…

Nu știu cât ar mai fi putut continua încercând să mă impresioneze dacă nu m-aș fi uitat fix spre oamenii lui cu cele mai bune uniforme ale lor și apoi spre inelele scumpe pe care le poartă pe degete și nu m-aș fi încruntat.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă.

— Ai dreptate, îi spun.

Ochii ca două mărgele privesc spre cei mai de seamă Cenușii ai lui, înainte și-napoi, căutând semnele de inadecvare pe care le-am observat eu. Mă dezgustă disperarea lui de a-mi face pe plac. Omul ăsta a furat de la familia mea. A pus să fiu biciuit. A privit-o pe Eo murind. Mi-a spânzurat tatăl. Nu e diabolic. E doar jalnic în lăcomia lui.

— În legătură cu ce am dreptate? mă întreabă clipind.

— Că e imposibil să găsești companie rafinată în astfel de locuri.

Îl privesc cu atâta asprime, încât mă tem că o să izbucnească în plâns. Faptul de a-l vedea pe el ori pe Dan nu-mi produce decât un vag sentiment bizar. Mi-aș fi dorit să fie niște monștri teribili, hidoși. Dar nu sunt. Sunt niște oameni jalnici care distrug viețile altora fără ca măcar să-și dea seama. Oare câți alții mai sunt asemenea lor?

Panicat, Podginus face semn cu mâna spre platoul cu brânzeturi.

— Sottocenere, lordul meu. E de import italian, cu aromă de lemn dulce, un strop de nucșoară, un bob de coriandru, un pic de cuișoare, iar coaja e îmbrăcată într-o aromă jucăușă, dar misterioasă de scorțișoară și chimen. Sunt sigur că o să vi se pară…

— N-am venit aici să mănânc brânză.

— Nu. Nu. Sigur că nu, zice el privind agitat în jur. Dacă pot îndrăzni să întreb, de ce ai venit aici, lordul meu?

Încep să mă plimb, Podginus dă zor să țină pasul cu mine.

— Ragnar.

Îi fac semn titanului, care scoate un mic datapad din buzunar. I-a luat mai puțin de o oră lui Pietricică să-l învețe să-l folosească.

— **În ultimul semestru, cantitatea de helium-3 extrasă de voi a scăzut cu 14%. Planurile voastre indică o scădere de 13.500 de kilograme pentru semestrul curent. Pretorul Andromedus dorește explicații.**

Podginus nu știe ce să facă. Se uită când la mine, când la Obsidian, când la datapad. Bâiguie un răspuns.

— Am... am... Am avut probleme cu populația. Graffitti, pamflete ilegale. Știi că suntem nucleul mișcării Persefona, mi se adresează.

Ragnar îl bate cu putere pe umăr.

— **Pretorul Andromedus e ocupat.**

— Am... am..., se împotmolește Podginus mai departe într-un coșmar pe care nu-l înțelege și din care nu poate scăpa. Am uitat ce voiam să...

— **Îți găseai scuze.**

— Îmi găseam scuze? Găseam scuze? Cum îndrăznești?! strigă Podginus îndreptându-și umerii. Marte e străbătut de o mișcare de revoltă. Nu există nicio mină care să nu fi fost atinsă de nesupunere. A mea abia dacă se poate numi o excepție. Avem șapte morți. Sabotaj. Și nu doar din partea Fiilor lui Ares. Chiar din partea minerilor!

Podginus se întoarce iarăși spre mine, simțind disperat cum momentul demiterii lui se apropie, luptându-se să țină ritmul cu pașii noștri mari.

— Lordul meu, am făcut absolut tot ce era de făcut urmând metodele adecvate pentru a înăbuși mișcarea de revoltă așa cum este descrisă în secțiunea a treia, subsecțiunea A din *Ghidul managementului minelor* al Ministerului Energiei. Le-am micșorat rațiile, am luat măsuri severe de constrângere în cazurile de încălcare a legii și le-am discreditat așa-zișii lideri acuzându-i de legături homosexuale. Am utilizat chiar și scenariile recomandate în *Dezamorsarea revoltei*. În ultimii șase

ani am utilizat Molimele și vindecarea, Rebeliunea și înăbușirea, Dezastrele naturale, Migrarea viperelor și am luat în considerare chiar și pachetul Răsturnarea Guvernărilor extraplanetare!

Gâfâind, Podginus îmi face semn cu mâna implorându-mă să mă opresc.

— Nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine decât mine.

— Funcția ta nu e în pericol, îi spun.

Se cutremură de ușurare. Dar deodată lasă capul pe spate.

— Doar nu…, se apleacă spre mine. Te gândești la Carantină! Nu-i așa?

— De ce nu aș pune mina în carantină? îl întreb continuând să merg pe coridorul care duce spre pista de aterizare unde mă așteaptă nava.

— Cum spuneai, populația nu a reușit să răspundă favorabil strategiilor aprobate de Ministerul Energiei și Comisia Controlului Calității, îi spun oprindu-mă lângă navă. De ce să nu pompăm în aer achlys-9 și să nu înlocuim acești Roșii recalcitranți cu alte clanuri de la minele supuse din apropierea ecuatorului?

— Nu! strigă el și chiar mă prinde de braț.

Ragnar nici nu se deranjează să-l amenințe pe grăsan.

— Alege-ți cuvintele cu grijă, îi spun.

— Lordul meu, nu face asta, mă roagă cu lacrimile scânteindu-i în ochii lacomi, panicați. Poate că profitul minei mele a scăzut, dar mina e încă viabilă, încă funcțională. Un model de stăpânire a furtunii.

— Iar tu ești salvatorul ei, îi spun râzând de el.

— Roșii de aici sunt mineri buni. Cei mai buni din lume. De asta sunt așa sălbatici. Dar acum s-au liniștit. Le-am crescut rația de alcool și am crescut și fluxul de feromoni din unitățile de dispersare a aerului. Se împerechează ca iepurii. I-am pus pe spionii mei Gamma să le dea peste cap instrumentele și hărțile. Cred cu toții că minele sunt aproape secate de minereu. O să meargă ca pe ace, de teamă că nu reușesc să îndeplinească cota. Apoi o să le reparăm instrumentele și o să aibă un nou scop. Pot chiar să le spun că procesul de terraformare s-a încheiat și că migrația o să înceapă peste zece ani, și că Pământul a început să trimită imigranți. Mai putem încă apela la o mulțime de opțiuni înainte de Carantină.

Îl urmăresc cum se apropie incoerent de final, împiedicându-se, ud ca o rufă atârnată pe sârmă. Face toate astea din pură vanitate sau chiar îi pasă de Roșii? A fost un test pentru el. Dar nu-mi dau seama. S-ar putea chiar să-i pese într-un fel ciudat. Încă un monstru din trecutul meu umanizat de biciul Societății.

— Mina ta e în siguranță deocamdată. Menține forța de muncă. Crește rațiile, începând din seara asta. Vreau muncitori fericiți și cufere pline. Pe nava mea o să găsești provizii. Mâncare și băutură. Dă un ospăț pentru Roșii.

— Lordul meu… un ospăț? De ce?

— Pentru că așa zic eu.

•

Stau singur pe puntea de observație, privind cum se animă sărbătoarea dincolo de geamul de sub picioarele mele. Sute de Roșii beau și mănâncă, iar cei tineri dansează în jurul eșafoadelor pe Balada bătrânului Hickory. Mesele sunt doldora de mâncăruri pe care acești Roșii nu le-au mai gustat până acum, de băuturi din care n-au mai băut. Și deși râd, deși dansează, eu nu mă pot bucura. Acești oameni trăiesc într-o lume îngrozitoare, dar e o lume pe care o cunosc. E o lume în care se pot refugia. Va mai rămâne vreun loc de refugiu când Fiii lui Ares vor dezvălui marea minciună? O să le destram modul în care-și duc viața. Vor fi pierduți în imensitatea lumilor. Și vor fi pângăriți de ele. Ca mine.

Îi recunosc aproape pe toți. Băieți cu care m-am jucat, acum oameni în toată firea. Fete pe care le-am sărutat cândva, acum cu copii. Nepoți. Nepoate. Chiar și fratele meu, Kieran. Îmi șterg lacrimile ca nu cumva să mă vadă cineva.

Un băiat ia o fată la dans după ce o sărută pe obraz. Eu nu voi mai fi niciodată ca băiatul acela. Inocența mea e pierdută. Iar Roșii n-o să mă accepte niciodată ca pe unul de-al lor, indiferent de viitorul pe care-l voi croi pentru ei. Nu sunt un erou victorios. Sunt un rău necesar. Nu-mi găsesc locul aici, dar nu pot pleca. Mai trebuie spuse niște lucruri. Mai trebuie dezvăluite secrete.

— Tot mai încerci să pui bazele unui cult? mă întreabă din ușă.

Mă întorc și o văd pe Mustang cum stă sprijinită de tocul metalic, cu părul prins în coadă, cu uniforma cu guler înalt de Politician deschisă lejer la gât.

— Cred că ar trebui să-mi comand niște statui, nu?

— Ragnar îi sperie pe Cenușiii ăștia de la țară.
— Bine le face.
— Ești așa rău cu Cenușiii, râde ea. E ceva ce nu-ți convine la ei? mă întreabă trecându-și o mână prin părul meu și așezându-se pe brațul fotoliului în care stau.
— Sunt prea servili.
— Aha, deci de-asta îți place de mine, îmi spune atingându-mi ușor scalpul cu unghiile, tachinându-mă. Statuile nu-s o idee bună. Sunt prea ușor de deteriorat. Vandalii ți-ar putea desena mustăți sau chiar sâni. Riscantă chestiune, sânii.
— Se poate și mai rău.
— Ei, nimic nu e mai rău decât o mustață. Daxo încearcă să-și lase mustață. Cred că vrea să fie ironic. Nu-mi dau seama, râde Mustang și se așază pe scaunul metalic de lângă mine. O să se ocupe surorile lui de asta.
Se uită la mină și la CH.
— Locul ăsta e dezgustător. Am redactat niște amendamente legislative pe care să le pună în vigoare Reformatorii după ce se termină toate astea. O să intru tare în Ministerul Energiei, o să restructurez Comisia Controlului Calității și – aruncă o privire spre Ceaun – o să schimb felul în care e condusă măcelăria asta. Ai văzut depozitele de provizii de-aici? Destulă mâncare pentru șapte ani și ei tot trimit comenzi de achiziție de hrană. Am aruncat o privire prin actele lor. Magistratul minei face evaziune. Cel mai probabil vinde proviziile pe piața neagră. Arămiul ăla mincinos credea că n-o să ne dăm seama. Probabil pentru că vreun Auriu sau vreun Argintiu i-a spus să ungă pe cine trebuie ca să se asigure că nimeni n-o să se apuce vreodată să despice firul în patru. Toate astea în timp ce are aici o populație malnutrită. Corupție peste tot.
Mustang își încrețește nasul și face vânt unei bucățele de vopsea desprinsă de pe scaun.
— De ce am venit aici? mă întreabă. S-a întâmplat ceva cu fratele meu?
— Asta e mina unde fata aceea a cântat Cântecul interzis, îi spun după o clipă.
Mustang face ochii mari și aruncă o privire cercetătoare spre mulțimea de dedesubt.
— Bieții oameni.

Se uită la mine așteptând să-i spun ce am de spus. Dar nu mai am cuvinte. Doar ceva ce-i pot arăta. O iau de mână și mă ridic în picioare.

— Vino cu mine.

49.

De ce cântăm

Niciodată nu mi-a fost la fel de teamă ca acum. Lykos e întunecat pe timpul nopții. Luminile sunt toate stinse astfel încât Roșii să nu o ia razna din cauza unei zile care nu s-ar sfârși niciodată. Undeva, turele de noapte țes mătase, sapă după minereu. Dar aici, în tunelul ăsta larg, nu e nicio mișcare, niciun sunet în afară de murmurul CH-ului care difuzează holograme vechi cu terraformarea și de murmurul mașinăriilor îndepărtate. E rece aici, totuși eu transpir.

Mustang mă urmează tăcută. N-a mai zis nimic de când am aterizat pe podeaua Comunei cu cizmele gravitaționale, invizibili în pelerinele noastre fantomă pentru bețivii care-și pierd vremea prăvăliți peste mese sau sforăind pe treptele eșafodului. Simt tensiunea din tăcerea ei și mă întreb la ce s-o fi gândind.

Inima îmi bate nebunește în piept, atât de tare încât Mustang probabil că o aude când intrăm în cartierul Lambda, unde am crescut. Locul mi se pare mai mic. Tavanul mai jos. Podurile de sfoară și sistemele de scripeți mi se par niște jucării. CH-ul care strălucea cândva transmițând chipul Octaviei au Lune e o relicvă antică, cu pixeli morți. Mustang și-a dezactivat pelerina și se uită curioasă în jur. Privirea îi alunecă de la un pod la altul, apoi spre câte o casă, de parcă ar vedea ceva minunat. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că un Auriu ar putea fi vreodată interesat de un loc simplu cum e ăsta.

Urc treptele de piatră care duc spre vechea mea casă la fel cum o făceam când eram doar un băiat. Numai că acum am mâinile și picioarele prea lungi. Am uitat de cizmele gravitaționale. Nici Mustang nu le folosește pe ale ei. Mă urmează și-și scutură mâinile de praf când ne oprim în fața ușii metalice săpate în zid a vechii case a familiei mele.

— Darrow, mă întreabă ea încet, de unde știi pe unde să mergi?

Îmi tremură mâinile.

— Mi-ai spus să te las să te apropii de mine, îi spun uitându-mă în jos spre ea.

— Da, dar…

— Cât de departe vrei să mergi?

Știu că presimte ce urmează. Mă întreb de când presimte asta. Ciudățeniile mele. Manierele ciudate. Sufletul distant.

Își privește mâinile, roșii din pricina prafului de pe scările de piatră.

— Până la capăt.

Îi dau un holo-cub.

— Dacă vorbești serios, apasă play și vino înăuntru după ce vezi tot. Dacă pleci, o să înțeleg.

— Darrow…

O sărut pentru ultima dată, apăsat. Mă prinde cu o mână de păr, simțind că după ce ne despărțim lucrurile vor sta altfel. Mă trag înapoi. Îi cuprind fața cu palma. Ochii ei, închiși, se întredeschid când mă îndepărtez și mă întorc spre ușă.

O deschid.

Trebuie să mă aplec ca să pot intra. Casa e înghesuită. Tăcută. Podeaua e la fel cum mi-o aminteam. Masa mică din metal e neschimbată. La fel și scaunele de plastic, chiuveta micuță, uscătorul de vase sau ceainicul mult prețuit al mamei care se încălzește pe cuptor. Un covor nou. Pare făcut de o începătoare. În capătul scărilor unde obișnuia tata să-și lase cizmele, unde mi le lăsam și eu, acum sunt cizmele altcuiva. Ba nu. Sunt ale mele. Dar mai rupte și mai purtate decât erau când le foloseam eu. Aveam picioarele atât de mici?

Casa e stăpânită de tăcere. Dorm cu toții în afară de ea.

Ceainicul șuieră când apa începe să fiarbă. În curând o să înceapă să bolborosească. Pe treptele de piatră se aud urme de pași. Aproape că-mi vine să dau bir cu fugiții. Dar groaza mă împietrește în loc pe măsură ce ea se apropie. Se tot apropie până când e în aceeași cameră cu mine, oprindu-se pe ultima treaptă cu piciorul în aer, uitând să pășească. Ochii i se opresc asupra ochilor mei. Rămâne cu privirea ațintită în ei. Nu se uită la restul înfățișării mele de Auriu. Mă panichez pentru că nu spune nimic. O clipă. Trei. Zece. Nu mă recunoaște. Sunt un ucigaș care-a intrat la ea în casă. N-ar fi trebuit să vin aici. Nu mă recunoaște. Sunt un Auriu care s-a rătăcit și și-a băgat nasul

aici din curiozitate. Pot să plec. Să fug acum. Mama mea nu trebuie să afle niciodată ce-a devenit fiul ei.

Apoi pășește și vine spre mine. Parcă alunecă. Au trecut patru ani. Arată cu douăzeci de ani mai bătrână. Are buzele subțiri, pielea lăsată și plină de riduri, părul plin de șuvițe cărunte, mâinile dure ca stejarul și noduroase ca rădăcinile de ghimbir. Când întinde mâna dreaptă spre chipul meu, trebuie să îngenunchez. Ochii ei tot nu s-au desprins dintr-ai mei. Acum îi șiroiesc lacrimile. Ceainicul țiuie pe cuptor. Întinde și cealaltă mână spre fața mea, dar nu mai poate desface palma să mă atingă cu ea. Îi rămâne încleștată și contorsionată, la fel ca inima mea.

— Tu ești, îmi spune cu blândețe, de parcă aș putea dispărea ca o fantasmă a nopții dacă ar rosti cuvintele mai tare. Tu ești.

Are vocea diferită, mai ștearsă.

— Mă recunoști? reușesc să o întreb disperat.

— Cum aș putea să nu te recunosc?

Zâmbetul ei e strâmb, iar pleoapa stângă se mișcă mai leneș. Viața a fost mai aspră cu ea decât cu mine. A suferit un atac cerebral. Mă doare nespus să văd cum trupul nu-i mai dă ascultare. Să știu că n-am fost aici alături de ea. Să știu că i s-a frânt inima.

— Te-aș recunoaște… oriunde, îmi spune și mă sărută pe frunte. Băiatul meu. Darrow al meu.

Lacrimile îmi alunecă pe obraji calde. Le las să cadă în voie.

— Mamă.

Rămân în genunchi și o cuprind cu brațele, lăsându-ne în voia lacrimilor. Mult timp nu ne spunem nimic. Miroase a grăsime și a rugină, cu un iz prăfuit de haemanthus. Mă sărută pe păr așa cum făcea înainte. Mă mângâie pe spate de parcă și-ar aminti că era la fel de lat și de puternic.

— Trebuie să iau ceainicul de pe foc, îmi spune. Înainte să se trezească cineva și să te vadă așa…

— Sigur.

— Dă-mi drumul mai întâi.

— Scuze, îi spun, râzând.

— Cum…? mă întreabă clătinând din cap, uitându-se la Sigiliile de pe mâinile mele. Cum a fost posibil? Tu… Accentul tău. Totul.

— Am fost modificat artizanal. Unchiul Narol m-a salvat. O să-ți explic.

Clatină din cap, tremurând așa de ușor încât probabil crede că nu observ. Ceainicul șuieră tot mai tare.

— Stai jos, îmi spune și se întoarce spre cuptor.

Mai scoate o cană. De pe raftul de sus. Îmi amintesc că era a tatălui meu. Cana din lut e plină de praf. Pentru o clipă, când ia cana, nu mai spune nimic, cufundându-se într-un moment care nu-mi aparține, amintindu-și diminețile lor împreună când se pregăteau pentru o nouă zi. Respiră adânc și presară frunzele de ceai în cană, apoi toarnă apă fierbinte.

— Mai vrei și altceva? Avem biscuiți din ăia de care-ți plăceau ție.

— Nu, mulțumesc.

— Și am păstrat porția mea de la ospățul de aseară. Sunt delicatese de-ale Auriilor. Tu ai făcut asta?

— Nu sunt Auriu.

— Avem și fasole. Proaspătă, din grădina Leorei. O mai ții minte?

Arunc o privire spre datapad. Mustang a plecat, se îndreaptă spre navă după ce a văzut holo-cubul. Mi-a fost teamă de asta. Citesc un mesaj de la Sevro. „O opresc?” mă întreabă. Am două opțiuni. Îi las pe Sevro și Ragnar să o prindă și să o țină până pot vorbi cu ea. Sau pot avea încredere în decizia pe care o ia singură. Dar dacă am încredere în ea, ar putea să plece, să-i spună tatălui ei cine sunt, și totul s-ar putea sfârși. Pe de altă parte, poate că doar are nevoie de timp. I-am oferit prea multe lucruri la care să se gândească. Dacă Ragnar și Sevro o prind prea devreme, e posibil să mi se întoarcă împotrivă. Sau să acționeze de capul lor și s-o omoare.

Înjurând pe mutește, îi trimit repede un răspuns.

— Îi țin minte pe toți, îi răspund mamei. Sunt tot eu.

Se oprește o clipă în fața cuptorului. Când se întoarce spre mine, un zâmbet strâmb îi traversează chipul răvășit de atacul cerebral. Cât pe ce să răstoarne cu mâna cana, dar își revine repede.

— Ai ceva împotriva scaunelor? mă întreabă cu asprime, dându-și seama că i-am observat neîndemânarea.

— Mai degrabă invers, mi-e teamă că…

Ridic scaunul și mă uit la el. E mai potrivit pentru un copil Auriu decât pentru un Războinic Însemnat care are peste doi metri și cântărește cât trei Roșii la un loc. Mama chicotește sumbru, același chicotit care în copilărie mă făcea să mă gândesc că făcuse ceva sinistru. Se așază cu grație pe podea și-și încrucișează picioarele. O urmez și eu, simțindu-mă stângaci. Mama așază cănile aburinde între noi.

— Nu pari teribil de surprinsă să mă vezi, îi spun.

— Vorbești nostim.

Tace timp de câteva clipe lungi, încât ajung să mă întreb dacă o să mai continue.

— Narol mi-a spus că ești în viață. Dar a uitat să-mi spună că te-ai bălăcit în auriu. Pun pariu că ai multe întrebări de pus, îmi zice sorbind din ceai.

— Credeam că tu ai mai multe, râd eu.

— Am. Dar îmi cunosc fiul, zice uitându-se la Sigiliile mele. Eu am mai multă răbdare. Haide, spune.

— Narol... e...?

— Dacă a murit? Mda. E mort.

Răsuflu adânc.

— De când?

— De doi ani, chicotește ea. A căzut cu Loran într-un puț. Nu le-au găsit trupurile.

— De ce naiba râzi?

— Fratele tatălui tău a fost mereu oaia neagră a familiei.

Soarbe din ceai. Pentru mine e în continuare prea fierbinte.

— Cred că ar avea sens să fie la fel de greu de omorât ca un gândac. Așa că o să cred că e mort când o să-l întâlnesc în Vale. Ticălos șmecher.

Vorbește încet, ca majoritatea Roșilor. Gângăveala cauzată de atacul cerebral abia se percepe, dar există.

— Cred că a fugit de-aici și l-a luat pe Loran cu el.

Felul în care spune asta mă face să cred că știe că există ceva mai mult dincolo de mine. Poate că nu știe tot adevărul, dar știe o parte din el. Poate că unchiul și vărul meu nu au murit. Poate că au plecat să se alăture Fiilor.

— Și Kieran? Leanna? Dio?

— Sora ta s-a recăsătorit. Locuiește cu soțul ei în Cartierul Gamma, în casa familiei lui.

— Gamma? mârâi eu. Ai lăsat-o să..., mă opresc când observ cum mamei încep să-i tremure buzele.

Poate că port însemnele unui Auriu, dar aș face bine să-mi țin dracului gura când vine vorba despre fiica ei.

— Are două fetițe care seamănă mai mult cu tine decât cu ea sau cu orice Gamma pe care l-am văzut vreodată. Și Kieran e bine, adaugă zâmbind. Ai fi mândru de el. Nu mai e copilașul smiorcăit care chiulea de la treabă și vorbea în somn. E bărbatul casei acum. A ajuns șef de comunicații pentru echipa lui după ce Narol a alunecat în puț. Dar soția lui, Kora, a murit la naștere. Și-a luat o altă soție după câteva luni.

Bietul meu frate.

— Și Dio? Părinții lui Eo?

— Tatăl ei a murit. S-a sinucis la scurt timp după ce și tu ai încercat să faci asta.

— Atâția morți, spun, plecându-mi capul.

— Așa merg lucrurile, îmi spune mângâindu-mă pe genunchi.

— Nu e corect.

— Ne-a fost greu după ce tu și Eo ați dispărut. Dar Dio e bine. De fapt, e sus.

— Sus? Vrei să spui... S-a măritat cu Kieran?

— Da. Și e gravidă. Sper să aibă o fetiță, dar cu norocul meu... probabil o să aibă un băiat care o să vrea s-ajungă printre vipere și să fumege din arsuri toată viața. Dacă o să aibă de ales, adică.

— Ce vrei să spui?

— Lucrurile sunt mai dure acum. S-au schimbat multe. Mina nu merge așa cum ar trebui. Unii bărbați șușotesc că tot colțul ăsta de lume e secat. Și asta-i face să se teamă – ce-o să se întâmple cu minerii după ce nu mai rămâne nimic de exploatat? Speră cu toții că procesul de terraformare se va încheia înainte să secătuim depozitele de helium.

— N-o să vi se întâmple nimic. Îți promit că o să apăr mina asta. Indiferent ce s-ar întâmpla.

— Cum?

— O s-o fac pur și simplu.

— E rândul meu acum, zice mama privindu-mă pe deasupra cănii. Unde ai fost, copile?

— Nu... nu știu de unde să încep.

— De la moartea lui Eo, cred.

Tresar. Mama a fost întotdeauna directă. Tot timpul îl făcea pe Kieran să plângă în copilărie. Dar asprimea transformă bășicile în bătături. Așa că îi datorez un răspuns. Îi povestesc totul, începând cu clipele de după moartea lui Eo și terminând cu promisiunea pe care i-am făcut-o ArhiGuvernatorului.

Când termin de povestit, ceaiul s-a dus de mult.

— E o poveste deosebită, îmi spune.

— Poveste? E adevărul.

— Ceilalți n-o să te creadă.

— Dar tu mă crezi?

— Eu sunt mama ta.

Mă ia de mână și își trece degetele deformate peste Sigiliile care-mi pornesc de pe dosul palmei și urcă pe braț în sus, zâmbind cu compătimire când atinge aripile metalice încrustate pe antebraț.

— Niciodată nu mi-a plăcut de Eo, îmi spune încet.

Îmi întorc capul ca să mă uit la ea.

— Nu era pentru tine. Putea fi manipulatoare. Avea secrete față de tine…

— Știu despre copil, îi spun. Știu ce i-a spus lui Dio pe eșafod.

Mama se trage mai aproape de mine, prinzându-mă strâns de mână și apropiindu-mi-o de buzele ei. Niciodată nu s-a priceput să consoleze. Nici acum nu-i e la îndemână s-o facă. Dar nu mă supăr. Tata a iubit-o pentru același motiv pentru care o iubesc și eu. Tot ce face, face cu inima deschisă. Nu e pic de falsitate în ea. Nu e pic de înșelătorie. Așa că atunci când îmi spune că mă iubește, știu că mi-o spune din tot sufletul.

— Eo n-a fost o fată crudă, să știi, îmi spune împingându-mă în spate ca să mă poată privi în ochi. Te-a iubit din toată inima. Și eu am iubit-o pe ea pentru asta. Dar m-am temut dintotdeauna că o să te pună să lupți în bătăliile ei. Și m-am temut întotdeauna de cât de mult îi plăcea să lupte.

Nu e chiar Eo pe care mi-o amintesc eu. Dar nu găsesc nicio meteahnă în raționamentul mamei. Nu pot. Fiecare pereche de ochi vede lucrurile în felul ei.

— Dar până la urmă, mamă, Eo a avut dreptate despre toate astea. Despre Aurii.

— Sunt mama ta, mie nu-mi pasă de dreptate. Îmi pasă de tine, copile.

— Cineva trebuie să îndrepte lucrurile, îi spun. Cineva trebuie să frângă lanțurile.

— Și acel cineva ești tu?

De ce se îndoiește de mine?

— Da. Eu sunt. Nu mă port nebunește. Pot să vă scot de-aici. Din sclavie.

— Și să ne conduci unde? La suprafață?

Vorbește despre asta ca și cum ar vorbi despre ceva normal, de parcă ar ști adevărul despre Marte de ani de zile, nu de câteva minute. Poate că îl știa.

— Unde ce-o să facem? Tot ce știm e mineritul. Nu știm decât să săpăm și să adunăm mătasea. Dacă e adevărat ce spui și pe Marte sunt sute de milioane de Roșii, cum o să fie destule case și pentru noi acolo sus? Cum o să fie destul de lucru? Majoritatea n-o să vrea să părăsească minele, chiar dacă află adevărul. O să vezi. O să rămână mineri. Și copiii lor vor fi mineri. Și la fel și copiii copiilor lor, doar că se va pierde noblețea meseriei. Te-ai gândit la lucrurile astea?

— Sigur că da.

— Și ai un răspuns?

— Nu.

— Bărbații. Așa sărea și tatăl tău cu capul înainte.

Expresia ei îmi dă de înțeles ce părere are despre asta.

— Toți Sondorii Iadului cred că ei sunt cei care pun mâncarea pe masa clanului. Nu. Femeile fac asta. Tot ce vezi în jur, zice ea făcând un gest larg cu mâna, e făcut de o femeie. Dar tu știi cum să făurești lumea, nu-i așa? Știi cum ar trebui să stea lucrurile.

— Nu. Nu știu, îi spun. Nu eu dețin răspunsurile.

Mustang le are. Eo le avea. Mama le are.

— Niciun bărbat și nicio femeie nu au răspunsurile. Ca să se răspundă la întrebarea pe care mi-ai pus-o e nevoie de o mie, de un milion de minți strălucite. Asta e scopul. Ce pot eu să fac, ce mă pricep să fac, e să-i distrug pe bărbații și femeile care țin aceste minți încătușate. De asta sunt aici. De asta exist.

— Te-ai schimbat, îmi spune.

— Știu.

Iau câteva fire de praf de pe podea și le frec între palme. Țărâna arată ciudat pe mâinile astea.

— Crezi că… e posibil să iubești doi oameni deodată?

Înainte să-mi răspundă, pe scări răsună zgomotul unor pași.

Mama se întoarce să se uite.

— Bunico, se aude o voce subțire, somnoroasă. Bunico, Dunlow nu e în pat.

O copilă stă în capul scărilor, măturând podeaua cu cămașa lungă de noapte. O fetiță de-a lui Kieran. Are trei, poate patru ani. S-a născut după ce am plecat. Are fața în formă de inimă. Păr roșcat-ruginiu ca al soției mele. Mama se uită spre mine, făcându-și griji pentru cum ar putea să-mi explice prezența. Dar mi-am activat pelerina-fantomă imediat ce am auzit zgomotul.

— Oh, probabil s-a strecurat afară ca să mai facă vreo năzbâtie, spune mama.

O strâng de mână înainte să străbat camera, îndreptându-mă spre ușă. Timpul meu aici s-a scurs, dar tot mai zăbovesc. Fetița coboară scările tiptil, ștergându-și somnul de la ochi.

— Cu cine vorbeai?

— Mă rugam, copilă.

— Pentru ce te rugai?

— Pentru sufletul unui om care te iubește foarte mult, zice mama și-i atinge nasul cu degetul.

— Tati?

— Nu. Unchiul tău.

— Unchiul Darrow? Dar a murit.

— Morții ne aud întotdeauna, dragostea mea, zice mama, ridicând-o în brațe. Altfel de ce crezi că am mai cânta? Vrem ca ei să știe că deși au dispărut, noi tot ne mai putem bucura.

Cu nepoata mea în brațe, mama se întoarce să se uite spre mine înainte să urce scările, și spune:

— Asta e tot ce-și doresc pentru noi.

50.

Adâncul

Mustang a plecat. Sperasem că va intra în casă. Dar cred că ar fi însemnat să-i cer prea mult. Sigur că era prea mult. Idiot ce sunt. Îmi amintesc că am crezut că asta mă va umaniza în ochii ei. Am crezut că dacă o va întâlni pe mama, va plânge și își va da seama că suntem toți la fel.

Vina mă copleșește cu repeziciune. I-am dat lui Mustang holocubul cu modificarea mea artizanală sperând… sperând ce? Că ea avea să intre în casă? Că ea, fiica ArhiGuvernatorului planetei

Marte, avea să stea pe podea cu mine și cu mama? Sunt un laș pentru că am venit aici. Sunt un laș pentru că am lăsat holocubul să vorbească pentru mine. N-am vrut s-o privesc în timp ce afla cine sunt. N-am vrut să citesc trădare în ochii ei. Patru ani de înșelătorie. Patru ani în care am mințit-o pe fata care nu reușise niciodată să aibă încredere în cineva. Patru ani și apoi îi spun adevărul fără ca măcar să fiu în aceeași blestemată de încăpere cu ea. Sunt un laș.

A plecat.

Îmi verific datapad-ul. Dispozitivul de urmărire a radiațiilor pe care Sevro a insistat să i-l punem înainte să vină să mă vadă în sala de observație a Ceaunului îmi arată că e la trei sute de kilometri depărtare și se mișcă rapid. Nava lui Sevro o urmărește, așteptându-mi ordinele.

Ragnar și Sevro mă apelează. Nu le răspund. Așteaptă să le dau ordin să o doboare. N-o să fac asta. Nu pot. Niciunul dintre ei nu poate să înțeleagă.

Fără Mustang, care mai e rostul pentru toate astea?

Străbat fără nicio țintă orașul, afundându-mă apoi tot mai adânc în mină, încercând să uit prezentul prin regăsirea trecutului. Rămân nemișcat și ascult chemarea adâncului. Vântul își croiește drum printre galerii, răsunând ca un cântec de jale. Stau cu ochii închiși, cu călcâiele bine împlântate în pământul moale, cu capul plecat înspre bezna adâncă ce mă cuprinde întrutotul. Așa ne testam curajul când eram adolescenți. Stând, așteptând, în primele cratere săpate în vremurile de demult de strămoșii noștri.

Îmi întorc brațul stâng ca să mă uit la datapad-ul pe care nu am primit niciun semnal. Ezitând, o apelez pe Mustang.

Sunetul soneriei izbucnește brusc în spatele meu.

Încremenesc. Apoi aud vaietul bateriei unui arzător activându-se și în spatele meu se aprinde o lumină galbenă caldă, iluminând o mare parte din tunelul imens.

— Mâinile la vedere.

Vocea ei e atât de rece, încât o recunosc abia după ce-i aud ecoul care se întoarce din pereții tunelului. Îmi ridic mâinile foarte încet.

— Întoarce-te.

Mă întorc.

În lumina lămpii, ochii îi strălucesc că ai unei bufnițe. E la zece metri distanță, mai sus decât mine, cu picioarele bine înfipte în solul moale, alunecos. Are o lampă într-o mână. În cealaltă, un arzător. Îndreptat spre capul meu, cu degetul pe trăgaci. I s-au albit degetele. Chipul e ca o mască impasivă, iar ochii îi sunt cuprinși de o tristețe de nepătruns.

Sevro a avut dreptate.

„O să te împuște în cap, idiotul dracului”, s-a rățoit Sevro la mine în navetă. Câteodată mă face să cred că s-a alăturat micului meu război pentru a avea o scuză să poată înjura ca un Roșu. Ragnar a rămas tăcut când le-am dezvăluit planul meu.

„Atunci de ce îmi păzești spatele cu tatăl tău?” l-am întrebat.

„Pentru că asta facem noi”.

„Trebuie să decidă singură”.

„Și o să te aleagă pe tine în locul propriei rase?”

„Tu ai făcut-o”.

„Oh, las-o baltă. Eu nu sunt regina Auriilor, ți se pare că aș fi? Ea a fost undeva aici toată viața, a continuat el, ridicând mâna deasupra capului. Eu am înghițit numai rahaturi de când m-am născut pricăjit și cu fața asta de cur și cu un tată așa grăsan. Fata asta a ta... N-a avut de înfruntat nicio dificultate toată viața. Poate că-ți înșiră o mulțime de lucruri drăguțe când totul e bine și frumos. Dar când o să dea ochii cu masele gata să-i jefuiască palatul, să-i calce în picioare grădinile... atunci o să ai de-a face cu o cu totul altă fată”.

— Ești Roșu, îmi spune Mustang acum.

— Credeam că ai plecat.

— Dispozitivul de urmărire a plecat. Sevro a fost șmecher. Nici măcar nu am observat când l-a pus. Dar tu. Tu nu mi-ai spune niciodată așa ceva... fără o poliță de asigurare. Mi-am abandonat hainele în navă.

— De ce te-ai întors?

— Nu. Nu, zice ea, tăind aerul cu un gest brusc. Acum tu răspunzi la întrebările mele, Darrow. Măcar e numele tău adevărat?

— Mama m-a botezat ca pe tatăl ei.

— Și ești Roșu.

— M-am născut în casa în fața căreia ne-am oprit mai devreme. Am văzut cerul pentru prima oară când aveam șaisprezece ani. Așa că da. Sunt Roșu.

— Înțeleg, zice ea, ezitând. Și tatăl meu ți-a omorât soția.

— Da. El a ordonat uciderea lui Eo.

— Când mi-ai cântat cântecul acela în peșteră… îți treceau prin minte toate astea? Locul ăsta, Artizanul, planul, toate erau înăuntrul tău, în memoria ta. Toată lumea asta așa de diferită. Tu… atât de diferit.

Clatină din cap, semn că nu vrea să-i răspund la întrebare.

— Apoi ce s-a întâmplat? Soțul lui Eo a fost spânzurat. Tu ai fost spânzurat. Cum ai evadat?

— Știi de ce m-au spânzurat?

Așteaptă să-i explic.

— Când un Roșu e spânzurat pentru trădare, corpul lui nu poate fi îngropat. Trebuie să se descompună și să putrezească în fața tuturor ca să le amintească ce li se întâmplă în cazul nesupunerii. Eu mi-am îngropat soția, așa că m-au spânzurat și pe mine. Doar că unchiul meu îmi dăduse ulei de haemanthus. Îți încetinește ritmul cardiac și te face să pari mort. M-a dat jos din ștreang. M-a predat Fiilor.

— Și ei… Mustang, cu fața palidă, ridică holo-cubul la vedere – ți-au făcut asta.

— Eram mai palid decât un Albastru. Cu un cap mai scund decât Sevro. Mai slab decât un Cenușiu. Știam mai puține despre lume decât un Rozaliu care studiază artele în Grădină. Așa că ei au luat ce era mai bun în mine, în poporul meu și au combinat cu tot ce era mai bun într-al vostru.

— Dar… e imposibil. Comisia Controlului Calității are diverse teste, îmi spune ea, întrerupând șirul rece al interogatoriului. Detectoare de minciuni, teste ADN, verifică trecutul. De asta te tragi tu din familia Andromedus, râde ea când își dă seama, născut din părinți Aurii care au încercat să scape de datorii dând lovitura cu mineritul pe asteroizi?

— Nava lor a dispărut când se întorceau acasă după ce minele le-au fost cumpărate de Quicksilver.

— Așa că Fiii lui Ares le-au distrus nava, au trucat înregistrările și au cumpărat minele ca să-ți poată ticlui povestea.

— Poate.

Nu m-am gândit prea mult la cum a reușit Dancer să facă toate astea.

— Prietenii mei sunt foarte descurcăreți.

— Dar cum ai supraviețuit operațiilor? murmură ea. E împotriva legilor fiziologiei. Ce ți-a făcut Artizanul… nimeni n-ar fi putut supraviețui la așa ceva. Sigiliile sunt conectate la sistemul nervos central. Și implantul din lobul frontal nu poate fi extras fără să te aducă în stare catatonică.

— Artizanul meu a fost un talent unic. A reușit să găsească o cale de a extrage două implanturi, deși pe cel de-al doilea l-a făcut un alt Artizan.

— Al doilea. Sunteți doi. Sevro? încearcă ea să ghicească. De asta ați fost mereu atât de apropiați?

— Nu. Titus.

— Titus? Măcelarul ăla? Erai în echipă cu el?

— Niciodată. N-am știut cine era cu adevărat până când nu l-am învins. Ares a crezut că am putea să acționăm împreună.

— Dar Titus era un monstru.

— Auriii l-au transformat într-un monstru.

— Și asta scuză tot ce a făcut?

— Nu te purta de parcă n-ai ști prin tot ce a trecut, izbucnesc.

— Știu, Darrow. Nu-mi feresc privirea. Știu cum merge politica. Știu condițiile pe care le îndură poporul tău, dar asta nu e o scuză pentru crimele, violurile și torturile pe care le-a comis.

— Asta îndurăm noi zi de zi. Titus a făcut tot ce-a făcut din ură. Dintr-o speranță greșit înțeleasă de a se răzbuna. Într-o altă viață aș fi putut fi eu în locul lui.

Mustang îmi caută privirea.

— Și de ce nu ai fost în viața asta?

— Soția mea. Și tu, îi spun privind-o în ochi.

— Nu spune asta, îmi zice cu vocea încărcată de părere de rău. Nu ai dreptul să spui asta, adaugă, făcând un pas în spate și clătinând din cap.

— De ce nu? Mereu te-ai întrebat ce era în adâncul meu. Mereu ai vrut să știi ce era în sufletul meu.

— Darrow…

— Titus avea doar durerea. A fost tot ce-a avut el. Eu am avut ceva mai mult. Visul lui Eo al unei lumi în care copiii noștri să fie liberi. Dar l-aș fi pierdut dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine, îi spun, făcând un pas înainte. Tu m-ai împiedicat să devin un monstru. Nu vezi? gesticulez eu încercând să-mi țin disperarea în frâu. Am fost înconjurat de poporul care mi-a înrobit propriul popor timp de sute de ani. Credeam că toți Auriii sunt niște ucigași

cruzi și egoiști. Aș fi putut să cedez în fața dorinței de răzbunare. Dar apoi ai apărut tu... și mi-ai arătat că există blândețe și printre ei. Roque, Sevro, Quinn, Pax și Urlătorii mi-au dovedit-o și ei.

— Mai exact ce ți-au dovedit? mă întreabă ea.

— Că nu e vorba despre poporul meu împotriva poporului tău. Tu nu ești Aurie. Eu nu sunt Roșu. Suntem oameni, Mustang. Fiecare dintre noi se poate schimba. Fiecare poate fi așa cum vrea să fie. De sute de ani încercăm să ne spunem că lucrurile stau altfel. Au încercat să ne înfrângă. Dar nu pot. Tu ești dovada. Tu nu ești fiica tatălui tău. Văd dragostea din tine. Văd veselia, blândețea, nerăbdarea, defectele. Toate sunt și în mine. Erau și în soția mea. Sunt în noi toți, pentru că suntem oameni. Tatăl tău vrea să ne facă să uităm asta. Societatea vrea să ne facă să trăim după legile ei.

Mai fac un pas spre ea.

— Mi-ai spus că ți-am oferit speranța că după Institut putem trăi pentru ceva mai mult. Apoi mi-ai spus că am întors spatele acelei idei când am acceptat patronajul tatălui tău și m-am dus la Academie. Dar n-am întors niciodată spatele. Nici măcar pentru o clipă.

Mai fac un pas.

— O să-mi distrugi familia, Darrow.

— E posibil.

— E familia mea, strigă ea, cu chipul îndurerat. Tatăl meu ți-a spânzurat soția. A spânzurat-o. Cum de mai poți măcar să te uiți la mine? Ce vrei, Darrow? Spune-mi. Vrei să te ajut să-i omori? Vrei să te ajut să-mi distrugi poporul?

— Nu vreau asta.

— Nu știi ce vrei.

— Nu vreau genocid.

— Ba vrei! Și de ce nu? După tot ce i-am făcut poporului vostru. După tot ce ți-a făcut tata.

Își deschide un nasture de la haină, ca și cum ar spera că asta o s-o ajute să respire mai ușor. Arma îi tremură în mână. Degetele i se încordează pe trăgaci.

— Cum să pot accepta așa ceva? Dacă nu apăs pe trăgaci, vor muri milioane de oameni.

— Dacă tragi, accepți că miliarde de oameni ar trebui să trăiască în sclavie. Gândește-te la toți cei care nu s-au născut

încă. Dacă nu o să mai fiu eu, o să apară altcineva. Peste zece ani. Cincizeci. O mie. O să frângem lanțurile, cu orice preț. Nu ne puteți opri. Suntem asemenea mareei. Tot ce puteți face e să vă rugați să nu apară în locul meu cineva ca Titus.

Ridică arzătorul, țintindu-mi ochiul drept.

— **Dacă apeși pe trăgaci, mori,** răsună vocea lui Ragnar, ca însăși bezna de întunecată.

— Ragnar, nu! strig.

Nici măcar nu-l văd în întunericul tunelului.

— Stai! Nu-i face niciun rău!

Probabil că nu a urmărit semnalul dispozitivului ei așa cum i-am spus să facă. Oare de când ascultă ce vorbim?

— Stai pe loc, zice Mustang, mișcându-se într-o parte, ca să se proptească cu spatele de perete. Știe și el? Știi ce e el, Ragnar?

— **Secerătorul are încredere în mine.**

Mustang aruncă lampa jos și își scoate briciul.

— N-a venit să te omoare, Mustang.

— Cu ce altceva se ocupă un Pătat?

— Ragnar n-o să facă nimic, spun, ținându-mi mâinile sus. Nu-i așa, Ragnar?

Niciun răspuns. Înghit cu greutate. Încerc să mă calmez.

— Ragnar, ascultă-mă…

— **Nu trebuie să mori, Secerătorule. Ești prea important pentru Popor. Lady Augustus, mai ai zece răsuflări.**

— Ragnar, te rog! îl implor. Ai încredere în mine. Te rog.

Nouă.

— **Am avut încredere în tine la râu, frate. Nu ai întotdeauna dreptate. Acesta e prețul plătit de muritori.**

Vocea i se aude de undeva de sus. De undeva de lângă tavanul minei. Are dreptate. A avut încredere în mine în timpul asediului Ageei, și l-am condus într-o capcană. Am scăpat printr-un noroc.

Râzând cu amărăciune, Mustang se pregătește să atace.

— Vezi, Darrow? Tu ai început războiul ăsta, dar bestiile ca el o să-l termine și o să se răzbune.

Șapte.

— Nu e vorba de răzbunare, spun, încercând să mă calmez. E vorba de dreptate. E vorba de dragoste împotriva unui imperiu

construit pe lăcomie, pe cruzime. Adu-ți aminte de Institut. I-am eliberat pe cei pe care ar fi trebuit să-i luăm sclavi. Am avut încredere în ei. Asta e lecția pe care am învățat-o. Încrederea.

Cinci.

— Darrow, pledează ea în continuare. Cum poți fi atât de nesăbuit?

S-a decis.

Patru.

— Nu e niciodată o nesăbuință să speri.

Îmi desfac briciul și datapad-ul, le arunc jos și mă pun în genunchi.

— Dar dacă tu nu te poți schimba, nimeni nu poate. Așa că omoară-mă și lasă lumea să rămână ca până acum.

Trei.

— Mă supraestimezi, Darrow.

— **Doi.**

— Hai să lăsăm jocurile, Ragnar, zice Mustang, rotindu-și briciul, iar murmurul lui oribil răsună în tunel. Vino aici, câine, și arată-i lui Darrow pentru ce trăiește poporul tău.

Tăcerea se întinde timp de câteva clipe lungi.

— Unu, mârâie Mustang, lovind lampa cu piciorul.

Niciun pic de lumină, niciun pic de culoare, doar beznă. Tăcerea e mai adâncă decât tunelul. Se strecoară în inima planetei Marte, întinzându-se la nesfârșit, ajungând în locuri în care numai cei rătăciți au răzbit.

O spulberă glasul lui Ragnar.

— **Eu trăiesc pentru surorile mele.**

Nu e nicio lucire de arzător. Niciun murmur de brici. Nicio mișcare. Doar ecoul cuvintelor reverberând și amestecându-se cu fragmentele de tăcere.

— **Eu trăiesc pentru frații mei.**

Dinspre Ragnar strălucește o lumină. Înaintează ca un pelerin îndărătnic, cu armura strălucindu-i de luminițe albe în jurul degetelor. Nu văd nicio armă. Mustang se încordează, nedumerită.

— **Sunt și am fost dintotdeauna fiul poporului Valkiriilor. M-am născut liber din Alia Vrabia-zăpezii la polul sălbatic al planetei Marte, la nord de Creasta Dragonului, la sud de Orașul Căzut.**

Trece pe lângă Mustang, cu mâinile la vedere.

— **Patruzeci și patru de cicatrice am dobândit pentru Aurii de când înrobitorii de pe Soarele Plâns au venit din ceruri ca să-mi ducă familia pe Insulele Înlănțuirii. Șapte cicatrice de la cei de-un neam cu mine, când m-au dus la nagoge, unde am fost antrenat.**

Îngenunchează lângă mine.

— **Una de la mama. Cinci de la ghearele monstrului care păzește Trecătoarea Vrăjitoarei. Șase de la femeia care m-a învățat să iubesc. Una de la primul meu maestru. Cincisprezece de la oameni și bestii cu care am luptat în Arenă pentru plăcerea Lordului Cenușă și a oaspeților lui. Nouă am dobândit pentru Secerător.**

Pământul geme sub greutatea genunchilor lui.

— **Pentru Aurii, am îngropat trei surori. Un frate. Doi tați.**

Se oprește un moment, copleșit de tristețe.

— **Dar… pentru ei n-am dobândit nicio cicatrice.**

Deși armura lui e deschisă la culoare, ochii îi ard ca flăcările-vrăjitorești.

— **Acum trăiesc pentru mai mult.**

Ragnar închide ochii, încredințându-se milei unui Auriu. Având încredere la fel cum am și eu încredere. Cum Eo a avut încredere în mine. Cum au avut Sevro, Dancer și toți ceilalți.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Mustang, pentru ultima oară, poate, și îmi imaginez că mă simt la fel cum s-au simțit strămoșii mei, primii pionieri de pe Marte, când s-au uitat în urmă, prin întuneric, către Pământ. În ea îmi găsisem căminul. Găsisem dragostea. Și apoi am otrăvit-o cu mine însumi. Am știut dintotdeauna că așa avea să fie sortit finalul nostru. Dar încă mai sper, cu disperarea unui copil.

— Tu pentru ce trăiești? o întreb.

51.

Furia Aurie

Astăzi e ziua Triumfului meu.

E răcoare. Pe cerul albastru ca oul de măcăleandru se întrezăresc stelele. Sunt drapat în auriu, cu o eșarfă purpurie peste piept, așteptând cu capul descoperit cununa de lauri pe care o voi primi la sfârșitul procesiunii. Până la sfârșitul zilei mi

se va înmâna Masca Triumfului făurită de Violeți în cinstea victoriei mele.

Carul de luptă huruie. Roțile de lemn lovesc pavajul. Se rostogolesc peste petale de trandafiri. Peste boboci de haemanthus. De la ferestrele zgârie-norilor care străjuiesc marele bulevard s-au aruncat peste o sută de mii de flori. Brațe fâlfâie în aer. Oamenii se uită în jos, zâmbind. Atât de multe Culori. Sunt și pe stradă, înconjurând traseul paradei. Ovaționând lucrurile care au defilat înaintea mea, minunatele care alegorice. Înghițitorii de flăcări. Dansatorii. Grifonii, dragonii și zebracornii. Cei câțiva prizonieri Bellona rămași în viață. Capul Imperatorului Bellona și al fratelui și surorii sale țintuite în țepe. Cu toată austeritatea lui, Augustus cunoaște importanța grandorii. În văzduh șuieră distrugătoare-de-aripi. Navele-barză vâjâie în aer.

Dar Augustus cunoaște și importanța brutalității. Pe deasupra capetelor noastre bâzâie muște. Îi înțeapă pe cei patru cai albi care trag carul meu de luptă pe marele bulevard spre Câmpul lui Marte acoperit de piatră albă, care se întinde în fața Citadelei.

Fac cu mâna mulțimii și ridic lama curbată în aer. Sunt înnebuniți. Tații își ridică copiii și arată spre mine, spunându-le că le vor putea povesti propriilor copii că au văzut cu ochii lor Triumful meu. Aruncă înaintea mea cu frunze de smochin și mă aclamă nebunește, cățărându-se pe statuile și obeliscurile de marmură ale Câmpului pentru a mă vedea mai bine.

— Nu ești decât un muritor, îmi șoptește Roque la ureche, călărind pe lângă carul meu de luptă, după cum cere tradiția.

— Și-un mare pârț, îmi zice Sevro din partea cealaltă.

— Da, încuviințează Roque cu solemnitate. Și asta.

Mi-aș fi dorit să fie și Mustang aici. Forța ei tăcută ar face mai ușor de îndurat toate aceste priviri, toate aceste urale. Roșii aplaudă în mulțime. Țipă, ovaționează și râd, victime perfecte ale diviziilor de divertisment ale Societății. Cred în minciuna războiului glorios și a glorioșilor Aurii. Milioane dintre ei au trăit cu toată ființa lor prăbușirea mea în Ploaia de Fier, cel puțin până când impulsul electromagnetic mi-a doborât camera. Dar Fitchner a păstrat pentru el înregistrarea momentului când l-am omorât pe Karnus.

Parada e un vis. O falsitate invocată. Iau parte la ea știind cât de puțin înseamnă. Prietenii mei sunt lângă mine. Toți cei pe care-i numesc locotenenți. Îmi zâmbesc larg. Mă iubesc. Iar eu îi conduc către un dezastru plin de speranță. Cândva părea că toate astea merită. Dar după ce o să împingem războiul spre Luna, apoi ce-o să urmeze? Mai multe minciuni. Mai mulți morți. Mai multe uneltiri imposibile.

Și Mustang ce-o să facă? Nu a mai venit în Agea de când mi-a întors spatele și a plecat din mină. Fitchner și-a ieșit din minți de îngrijorare. Mustang e ca o secure deasupra capului meu. Îmi poate semna condamnarea la moarte în orice clipă. Poate că deja a făcut-o. Poate că toate astea sunt doar un mare șiretlic. Poate că tatăl ei deja a aflat.

Șacalul i-a observat absența din Citadelă când a sosit noaptea trecută ca să fie prezent la Triumf. I-am spus că ne-am certat din cauza tatălui lor.

— Nu mă mir, mi-a zis, oftând. Dar nu-l lăsa să intervină între voi doi așa cum a intervenit între mine și ea când eram copii.

M-a bătut pe umăr și apoi a turnat de băut pentru amândoi destul cât să-mi provoace o durere de cap care-mi pulsează acum în ochiul stâng. Îmi jur că nu o să mai beau niciodată.

Victra călărește alături de Roque și Lorn, uitându-se în jur, cufundându-se în razele soarelui și spiritul sărbătorii. Și-a adus și mama în mijlocul anturajului lui Augustus, împreună cu Antonia, care se pare că a ajutat la capturarea Salonicăi din mâinile familiei Bellona. E dificil de ținut socoteala de partea cui sunt. Dar Victra a fost întotdeauna la fel de loială ca toți ceilalți. Îmi trimite o bezea.

Urlătorii galopează în urma ei, jumătate din câți erau inițial, deși familia Telemanus a promis să le aducă noi recruți. În spatele acestor locotenenți sunt zecile de Pretori și Legați care conduc armata. Și în spatele lor merg mii și mii de Cenușii care, dând dovadă de o afecțiune jenantă, cântă cântece deocheate pe seama mea. În spatele lor vin legiuni de Obsidieni. Este o festivitate extrem de importantă, nu dată doar în cinstea mea, ci pentru că semnifică începutul unei noi epoci – un Sistem Solar condus de Marte, nu de Lună.

Fitchner nu e aici. Ar trebui să fie. Mă uit după el în capătul scărilor albe uriașe care duc spre Citadelă. ArhiGuvernatorul și

anturajul lui sunt acolo cu vreo zece dintre aliații noștri, și un Alb scheletic chel, care ține cununa mea de lauri.

Las carul în urmă și urc scările, flancat de locotenenți. Tăcerea pune stăpânire pe piață. Vântul îmi umflă mantia purpurie. Orașul miroase a trandafiri și a haemanthus. Augustus pășește în față.

— A fost chemată Ploaia de Fier, proclamă el.

— Și s-a răspuns chemării, intonez eu, iar cuvintele mele, amplificate, răsună ca tunetul în tot orașul.

Toți cei care-au participat la Ploaie strigă puternic. Albul, cu fața trasă după anii mulți de împărțit sentințe condamnaților, vine și el în față. Ochii de culoarea laptelui, pierduți în negura vremurilor, clipesc cu blândețe.

— Fiu al lui Marte, susură Albul cu un glas visător. Astăzi porți purpură, la fel ca regii etrusci din vechime. Li te alături lor în istorie. Te alături bărbaților care au înfrânt Imperiul Soarelui Răsare. Femeilor care au scufundat în ocean Alianța Atlantică. Ești un cuceritor. Acceptă acest laur ca proclamație a gloriei tale.

Îmi așază laurul pe cap. Sevro pufnește lângă mine.

Albul continuă aproape toată după-amiaza, înflorind cuvintele, așa că e aproape amurg când sfârșește. Am început să înțeleg care e rostul acestui întreg spectacol. Rostul tuturor acestor discursuri și monumente. Tradiția este coroana tiranului. Mă uit la toți Auriii cu insignele și Sigiliile și flamurile lor, toate purtate ca să legitimeze acest regim corupt și să alieneze poporul. Să-i facă să simtă că privesc o specie dincolo de puterea lor de înțelegere. Șacalul pare să-mi citească gândurile – îl văd cum își dă ochii peste cap urmărind toată această farsă. Curând vin cuvintele de încheiere.

— *Per aspera*…, susură Albul, tremurând din cauza efortului.

Augustus ridică mâna și obeliscul de cristal comandat pentru asediul lui Marte se ridică din locul lui de pe Câmp cu ajutorul lifturilor gravitaționale de la bază. Urnindu-se cu un geamăt, se ridică la trei metri deasupra solului, și va pluti acolo până când un alt Triumf îi va lua locul. Apoi se va alătura celorlalte de jos. Clădind pietre funerare pentru milioanele de oameni care au căzut în războaie.

— … *ad astra*, urlă mulțimea.

Rămân pe trepte în vreme ce festivalul se pune în mișcare pe Câmpul lui Marte. Auriii se împrăștie în Citadelă, îndreptându-se către ospățul nostru privat. Augustus privește scena de lângă mine. În spatele nostru, soarele ca de bronz apune deasupra orașului, alungindu-ne umbrele peste Culorile inferioare aflate mai jos.

— Vino cu mine, îmi ordonă.

Plecăm, înconjurați de gărzi de corp. Neliniștea începe să mă cuprindă când le văd că se adună tot mai strâns în jurul nostru. A vorbit cu fiica lui. Știe. Desigur că știe. Am briciul, dar nu am cizmele gravitaționale. Doar o armură ceremonială. Câți Obsidieni aș putea să omor înainte să fiu depășit de situație? Nu prea mulți.

Apoi îmi dau seama unde mă duce și aproape că îmi vine să râd de cât de fraier am putut fi.

Camera tronului e învăluită în lumina roșiatică a soarelui. Tot tavanul e din sticlă, coloanele de marmură sunt înalte de o sută de metri. Încăperea largă zumzăie de zgomote. Săbii ionice, ciocane și murmurul delicat a șapte dălți ionice pe o bucată de onix de două ori mai înaltă decât mine.

— Afară, ordonă Augustus.

Violeții coboară de pe bucata de onix și se împrăștie împreună cu zidarii Portocalii și muncitorii Roșii. Ne lasă singuri și gărzile de corp ale lui Augustus. Zgomotul pașilor noștri răsună singuratic în încăperea vastă.

Așadar, n-are de gând să mă omoare.

— Îți fac un tron, îi spun, pipăind onixul.

Răsuflu ușurat, eliberându-mă de tensiune. La baza tronului se conturează laba unui leu. Spre stânga, i se curbează coada.

— Ai încălcat legea, Darrow, îl aud pe Augustus în spatele meu. Le-ai dat briciuri Obsidienilor. Arma strămoșilor noștri în mâinile singurei Culori care s-a ridicat vreodată împotriva noastră.

— Asta-i tot? îl întreb ușurat. Am făcut ce trebuia să fac.

— Un Cavaler Olimpic a fost ucis de garda ta de corp. A aflat toată lumea.

— Dacă Ragnar n-ar fi cucerit zidul, am fi pierdut, și tu, lordul meu, ai fi în lanțuri ori poate executat. Știi mai bine ca mine lucrurile astea. Ragnar a avut permisiunea mea.

— Tatăl meu m-a învățat că e o dovadă de slăbiciune să-i întrebi pe ceilalți ce părere au despre tine, îmi spune el. Dar trebuie să o fac. Crezi că sunt un monstru cu sânge rece?

Mă întorc și-l privesc cu atenție.

— Fără îndoială.

— Sinceritate, zice el uitându-se în tavan. Ai crede că sună altfel decât celelalte rahaturi. Ceea ce sunt eu, Darrow, e din necesitate. Sunt forța care-i corectează pe cei care greșesc. Spune-mi, de ce să-i dai arme unui Obsidian? De ce îndemni Culorile inferioare să se revolte? De ce lași o Albastră să-ți comande nava când ea nu ar trebui decât să execute ordine și să piloteze?

— Pentru că ei pot face lucruri pe care eu nu le pot face.

Augustus dă din cap, ca și cum ar fi demonstrat ce avea de demonstrat.

— Și de aceea exist eu. Știu că Albaștrii pot comanda nave. Știu că Obsidienii pot folosi tehnologia și pot fi buni conducători. Că cei mai rapizi Portocalii pot, dacă li se dă șansa, să fie piloți buni. Roșii pot fi soldați sau muzicieni sau contabili. Puțini – foarte puțini – Argintii pot scrie romane, pun pariu. Dar știu cât ne-ar costa toate astea. Ordinea este esențială pentru supraviețuirea noastră. Umanitatea a apărut din iad, Darrow. Auriii nu s-au ridicat printr-un noroc. Ne-am ridicat din necesitate. Din haos, născuți dintr-o specie care devora planeta în loc să investească în viitor. Plăcerea mai presus de orice, la naiba cu consecințele. Cele mai strălucite minți înrobite de o economie care cerea jucării în loc de explorarea spațiului sau tehnologie care să ne poată revoluționa ca rasă. Au creat roboți, au neutralizat valoarea muncii omenirii, creând generații de adevărate lăcuste. Țările și-au făcut stocuri de resurse, suspectându-se unele pe altele. Au ajuns să existe douăzeci de facțiuni diferite care aveau arme nucleare. Douăzeci – fiecare conduse de egoism sau fanatism. Așa că atunci când am cucerit omenirea, n-am făcut-o din lăcomie. N-am făcut-o pentru glorie. Am făcut-o pentru a salva rasa. Pentru a pune capăt haosului, pentru a instaura ordinea, pentru a pregăti omenirea în vederea unui singur scop – asigurarea viitorului. Culorile sunt coloana vertebrală a acelui scop. Dacă permiți ierarhiilor să se disloce, atunci ordinea începe să se năruie. Nu omenirea o să aspire la măreție. Oamenii vor aspira la măreție.

— Auriii aspiră la măreție, și forțăm Culorile inferioare să lupte, îi spun, așezându-mă pe laba neagră a leului – Augustus rămânând nemișcat în mijlocul încăperii.

— Și totuși, există oameni ca mine, îmi răspunde pe un ton atât de sincer, încât sunt aproape gata să-l cred. Nu lupt pentru că îmi doresc de fapt să fiu Rege sau Împărat sau ce cuvânt o să se trântească deasupra numelui meu în cărțile de istorie. Pentru Univers nu însemnăm nimic, Darrow. Nu există nicio ființă supremă care să ne aștepte la sfârșitul vieții după ce ne dăm ultima suflare. Umanitatea se va sfârși. E un fapt acceptat, dar despre care nu se discută niciodată. Iar universul va continua să existe fără nicio problemă. Nu voi lăsa să se întâmple așa ceva, pentru că eu cred în om. Mi-aș dori să dăinuim pentru totdeauna. Aș călăuzi oamenii dincolo de acest Sistem Solar către altele, necunoscute acum. Aș căuta noi forme de viață. Abia dacă suntem în perioada copilăriei speciei noastre. Dar aș transforma omul într-o ființă imuabilă în univers, să nu mai fie doar o bacterie trecătoare care pâlpâie și se stinge și de care nimeni nu-și mai amintește apoi. De aceea știu că există un anumit fel de a trăi așa cum se cuvine. De aceea cred că ideile tale tinerești sunt periculoase.

Mintea lui Augustus e cuprinzătoare. Mult dincolo de a mea. Și poate acum înțeleg pentru prima dată cum poate omul ăsta să facă tot ceea ce face. Nu are strop de moralitate în el. Niciun pic de bunătate. Nu a avut nicio intenție rea când a ucis-o pe Eo. Credea despre sine că e dincolo de moralitate. Aspirațiile sale sunt atât de vaste, încât a devenit inuman din dorința lui disperată de a ocroti umanitatea. Cât de ciudat e să privești chipul rigid și rece pe care-l afișează și să știi că mintea și sufletul îi sunt bântuite de astfel de vise nebunești.

— Și cum rămâne cu toate lucrurile pe care le-ai spus? Cu toate pe care le-ai făcut? îl întreb, gândindu-mă la prima lui soție, căreia i-a îndesat struguri în gură. Primești sfaturi de la ființe ca Pliniu. Bombardezi civili nevinovați, care n-au încălcat nicio lege. Te implici într-un război civil… și spui că încerci să salvezi umanitatea?

— Fac ce trebuie să fac pentru a proteja binele suprem.

Pentru a se proteja pe sine. Pentru a trage foloasele pentru sine.

— Pentru a proteja umanitatea, îi repet eu cuvintele.

— Da.

— Optsprezece miliarde de oameni trăiesc pe tot cuprinsul imperiului. Câți ai ucide pentru a proteja umanitatea? Un miliard? Trei?

— Cifrele nu schimbă cu nimic necesitatea.

— Cincisprezece miliarde? îl întreb.

Roșu, Auriu, ambele mele laturi sunt șocate.

— Cineva trebuie să ia aceste decizii, spune Augustus. Ceilalți din rasa noastră sunt din ce în ce mai slăbiți. Pixies aleargă numai după plăceri în loc de realizări, în vreme ce Însemnații sunt atât de însetați de putere încât Suverana noastră e o femeie care a tăiat capul propriului ei tată pentru a-i uzurpa tronul. Trebuie să-i conducă cineva.

— Tu.

— Noi, îmi spune el și privirea-i fixă nu trădează nici urmă de șovăială. Noi, repetă. M-am purtat urât cu tine pentru că mă temeam de nesăbuința ta, de obrăznicia ta. Dar am promis că o să îndrept lucrurile, și am să fac asta pentru că ai dovedit că ai capacitatea de a crește, de a învăța. Fii moștenitorul meu. Nu Pretorul meu. Am suficienți Lorzi Războinici. Ceea ce am nevoie… ceea ce vreau e un fiu.

— Ai un fiu.

— Am un parazit care-și dorește puterea pe care o am eu. Asta-i tot. Nu are ce face cu ea. Nu are niciun plan pe care să-l pună în practică odată ce ar dobândi-o. Pur și simplu râvnește, așa cum a fost învățat de Societate să râvnească. Totuși, în mod remarcabil, continuă Augustus ușor intrigat, asta a fost ideea lui. Ai binecuvântarea lui.

Nu mă îndoiesc că am binecuvântarea lui. Dar cunoscându-mi aliatul, mă întreb doar cât o să mă coste. E un om de afaceri. O să-și vrea investiția cu dobândă. Mai ales această investiție. Ar fi trebuit să-mi spună.

— Și Virginia? Nu trebuie neapărat ca moștenitorul tău să fie bărbat.

— Dar vreau să fie. Și pe tine te vreau pentru ea. Un soț pe măsura minții ei.

— Te folosești de mine, îi spun deodată, dându-mi seama de planul lui. În felul ăsta o leg de tine. Mai ales dacă ne căsătorim. Amândoi știm că nu-ți dorești reforma.

Chiar în aceste clipe Reformatorii din toată Societatea zboară spre Marte pentru a se uni în jurul omului care le-a promis că le va oferi Senatul după ce va învinge Luna și aliații ei.

— Reformatorii sunt un cancer, îmi spune.

— Dar le-ai promis că…

— Promisiunile au fost necesare pentru a le câștiga sprijinul. După ce o vom învinge pe Octavia, o să-i bag pe Reformatori la închisoare sau o să-i execut pentru trădare.

— Mustang n-o să te ierte niciodată. Ea chiar crede că te schimbi. Nu știu ce ai discutat cu ea, ce i-ai promis, dar ai făcut-o să spere.

Poate că n-o să ne ierte pe niciunul dintre noi.

— Odată ce vei face parte din familie, o vei face să înțeleagă, Darrow. Până atunci cred că veți fi căsătoriți, și n-o să te părăsească chiar dacă pe mine o să mă urască. Familia noastră va rămâne puternică, așa cum trebuie. Dar tu trebuie să fii mereu al meu. Să răspunzi în fața mea. Nu a copiilor mei.

Face un pas în față spre mine.

— Octavia îndreaptă umanitatea spre un declin lent. Reformatorii, la fel ca Fiii lui Ares, ne-ar doborî la pământ cu o mie de kilometri pe secundă. Trebuie să ne protejăm specia. Ajută-mă.

E un om nobil care face ce crede că e mai bine pentru umanitate.

Blestemat să fie.

Noi n-am cerut să stăm plecați. Cine e el să spună că truda până la moarte a Roșiilor și a Maroniilor e pentru binele suprem? Cine e el să spună că e o necesitate ca micii Rozalii să fie crescuți pentru a fi violați, iar Obsidienii și Cenușiii pentru a lupta? Cum poate să stea acolo și să spună că el și numai el știe ce e mai bine pentru mine, pentru familia mea? Nu are niciun drept. La fel cum nu avea niciun drept să vină în lumea mea și să o ia pe Eo. Și dacă el crede că măreția îi dă dreptul să facă asta, atunci am și eu dreptul, la dracu’, să-i retez capul chiar în clipa asta.

În loc să fac asta mă ridic în picioare și mă apropii de el. Îngenunchez, apoi îi iau mâna și îi sărut inelul ăla blestemat.

— Să fie precum vrei, lordul meu.

Buzele crude i se curbează într-un zâmbet de prădător.

— Spune-mi tată.

•

— Încearcă să nu mai arăți așa al naibii de mândru de tine, îmi spune Lorn.

Suntem în grădinile cu alei albe ale Citadelei. Clopoțeii atârnați în copaci clinchetesc în adierea vântului. Totul e simplu, nu seamănă cu spectacolul grosolan de pe Lună. Sub crengile acoperite de iederă sunt înșirate măsuțe. Servitorii Rozalii le debarasează de resturile ospățului. Pe iarba verde și pe aleile albe, Însemnații se distrează, impresionându-se unii pe alții în timp ce golesc cupe de șampanie. Se simte mâna Șacalului în toată organizarea. E o ființă cu bun-gust.

Au venit mai mulți demnitari la cină decât la ceremonie. Așa că împreună cu Augustus trebuie să întâmpin numeroși oaspeți. Vin la noi într-o ordine bazată pe ierarhie, desigur. Mă satur de atâtea saluturi și strângeri de mână și îl caut pe Lorn. Îl găsesc stând sub un copăcel alb. Stă încruntat, cu brațele încrucișate, uitându-se urât la cupa de șampanie. Până la urmă o aruncă într-un tufiș.

— Și eu urăsc chestiile astea, îi spun. După ce-mi primesc Masca, Augustus vrea să le cânt în strună unor lorzi ai lunilor. Apoi mă duc la culcare.

Fără Mustang aici nu simt nicio bucurie.

— Singur, se pare. Unde ți-e fata? întreabă Lorn, uitându-se în jur cu ochii mijiți. M-am uitat peste tot după ea.

— Nu știu.

Oare a observat toată lumea?

— Ah, mormăie el. Ceartă de îndrăgostiți. Ei, n-o să mă apuc să-ți torn sfaturi acum, în afară de unul singur: stăpânește-ți mândria. E o bijuterie de fată, dacă reușești să o păstrezi.

Dacă.

— Mă bucur că ai venit, îi spun. Chiar dacă sfatul e de rahat.

Râde aspru și dă din cap spre Șacal, care stă de vorbă cu Roque și câțiva Politicieni de pe Ganymede.

— Prietenul tău a aranjat totul. Augustus se pare că a uitat să mă invite, deși oamenii mei i-au câștigat o planetă. Bunele maniere sunt atât de condiționate în ziua de azi. Apropo, cât crezi că trebuie să stau ca să nu fiu nepoliticos?

— Nu e nici nouă. Nu trebuie să prezinți Masca peste câteva minute?

— Ar fi trebuit. Dar e un procedeu diplomatic plictisitor. L-am rugat pe prietenul tău Roque să facă asta, dacă n-ai nimic împotrivă. De fapt, el m-a rugat. Totuna.

— Nu. Nu, e chiar mai bine, de fapt.

E bine ca Roque să fie inclus în cât mai multe activități cu putință. Încă mai am lucruri de reparat față de el. Afișarea prieteniei e un bun început.

Lorn se sprijină cu spatele de copac.

— Oasele mele bătrâne trosnesc noaptea. Mă duc să verific paza ca să nu fiu nevoit să fac conversație cu vreunul dintre oamenii ăștia alunecoși, spune el uitându-se după un distrugător-de-aripi care trece pe deasupra capetelor noastre.

— Lasă pe altcineva să facă asta.

O Rozalie îi întinde lui Lorn paharul de whisky pe care l-am comandat pentru el. Marca lui preferată. Lorn îl adulmecă și se lasă convins.

— Nu apuc să te văd decât în armură. Poartă-te ca un mentor adevărat și rămâi cu mine. Avem două sticle de Lagavulin pentru tine.

— Înapoi la vechile șmecherii. Două sticle pentru două ore în plus de antrenament, nu așa era înțelegerea? Ar fi trebuit să-ți cer mai mult. Ha!

Pleacă șchiopătând cu whisky-ul în mână să se joace leapșa printre copaci cu nepoții lui. Mă uit după Rozalia care i-a adus băutura cum se strecoară înapoi în mulțime, și mișcările ei îmi par vag familiare.

O femeie își strecoară brațul pe după al meu. Mă întorc bucuros, dar o văd pe Victra. Nu-mi observă dezamăgirea.

— Sper că Violeții ți-au pus pe Mască lei în loc de Pegas. Da, zvonul deja s-a răspândit, râde ea văzându-mi expresia. Darrow au Augustus. Femeile o să dea năvală, mai zice și se preface străbătută de un fior.

— Oh, taci din gură, îi spun, dându-mi ochii peste cap.

— Obligă-mă, zice ea și mă cuprinde de talie. Păcat că ești deja luat.

Dând din cap către un grup de tineri Însemnați de pe Giganții de Gaz, se apleacă mai aproape de mine.

— Dar asta înseamnă că nu poți nici să-ți faci de cap? mă întreabă.

— Pur și simplu te amuză să încerci să mă faci să roșesc?

Îmi ia coroana de lauri de pe cap și și-o așază pe al ei, făcând reverențe în joacă.

— M-ai dat de gol. Unde e micuța Mustang?

— De ce naiba e toată lumea așa de curioasă?

— Darrow, zice Roque alăturându-ni-se.

Ține în mână o cutie de fildeș suficient de încăpătoare pentru Masca Triumfului. E elegant în uniforma lui de Pretor, cu părul pieptănat pe spate.

— Cred că ar trebui să ne adunăm pentru prezentarea Măștii. Știi unde? Sunt un pic confuz cu toată chestia asta.

Victra se încruntă.

— Personalul Citadelei e încă zăpăcit. Familia Bellona a stat aici o lună. Adrius a trebuit să scotocească după spioni printre Rozalii. Mai ales după ce s-a întâmplat în Attica. În seara asta are oameni peste tot. Oh, la naiba. Începe.

Îmi așază cununa de lauri înapoi pe cap și mă trage spre luminișul unde au început să se adune Auriii. Sevro ne taie calea, oprindu-ne.

— Darrow, îmi zice grăbit, apoi se uită la Victra și-i spune: Fă pași.

Victra se strâmbă și se îndepărtează.

— Îți place de ea, îl tachinez. Îmi dau seama.

Sevro îmi ignoră replica.

— Încă n-a venit.

— Fitchner? L-ai apelat pe datapad?

— Nu pot stabili legătura. Ticălosul a zis că o s-apară. Dacă nu e aici, înseamnă că s-a întâmplat ceva grav. Ar trebui să verific.

— Verifică, îi spun și-apoi îl prind de braț. Cheamă-l pe Ragnar. Și fii atent.

— Sunt mereu atent.

Mă simt ciudat să-l văd plecând. E ca și cum mi-aș privi umbra îndepărtându-se și mi-aș da seama că poate soarta o va despărți de mine. Poate că, în fond, el e mai important decât mine. Cu adevărat un fiu a două lumi.

Urmez mulțimea printre copaci. Prinse de crengi sunt felinare micuțe care scaldă luminișul într-o strălucire albă și caldă. Nu e niciun Alb de față. Aici nu mai e nicio formalitate. E pe atât de puțin pretențioasă ceremonia, pe cât a fost Triumful de grandios. Mulțimea îmi face loc să trec. Calc pe pietrele albe trecând pe lângă Lorn și nepoții lui care stau pe marginea unei

fântâni arteziene în formă de delfin. Augustus îmi face semn să vin lângă el, în apropiere de statuia unei fecioare oarbe care ține într-o mână o balanță și în cealaltă o sabie. E potopită de iederă. Șacalul ni se alătură.

— Am auzit că o să fim frați, îi spun.

— Păi, cine zice că nu poți să-ți alegi familia? îmi răspunde neatent, uitându-se la datapad. Mai bine tu decât nemernicul ăla de Cassius.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb.

— Alte afurisite de comenzi de achiziție, spune, ridicându-și privirea din datapad. Scuze. Totul e excelent pe Marte, bunul meu domn. Mi-aș dori doar ca sora mea să fie aici. Tot nu știi unde e, nu-i așa?

Clatin din cap. De fiecare dată când amintește cineva de ea, Mustang îmi pare tot mai distantă. Am tot sperat că o s-apară. Să-și facă o intrare grandioasă și să știu că totul e în ordine. Dar unele fantezii nu se împlinesc.

— Atenție! Bunii mei domni! anunță Augustus, ridicând glasul peste murmurul conversațiilor. Vă mulțumesc.

Își drege vocea și ține un discurs de bun venit pe Marte mulțimii de oaspeți, înclinând din cap spre ArhiGuvernatorul de pe Triton.

— Deși paharele sclipesc și avem burțile pline, noaptea asta nu va dura o veșnicie.

Își privește oaspeții pătrunzător, iar glasul îi răsună hotărât și uscat în aerul umed. Printre copaci strălucesc licuricii.

— Știm că acesta e doar începutul. Războiul va cere mult mai mult de la noi. Dar să nu ne grăbim să trecem așa ușor peste o victorie cum a fost cea de acum câteva săptămâni. Un triumf al voinței, loialității și forței. Toată grandoarea paradei a fost pentru ei. Astfel de momente liniștite sunt pentru noi, zice el și își atinge scurt cicatricea de pe față. Noi, care în pofida diverselor neînțelegeri, ne putem pleca capetele și putem ridica paharele în cinstea unei reușite unice a voinței. Nu a înfăptuit un singur om toate astea. Dar Ploaia a fost chemată de un singur om. Așadar, Darrow au Andromedus, te salutăm.

— Salutări, Secerătorule! strigă Lorn, mai în glumă, mai în serios.

În tot luminișul răsună murmure de încuviințare și se ridică pahare. Beau cu toții. Mă simt atât de pustiit când mă uit în

stânga mea și îl văd pe Șacal în locul lui Mustang. Mi se pare o falsitate să zâmbesc, știind că toate astea se vor destrăma curând. Victra pare să-și dea seama de starea mea de spirit, așa că îmi face cu ochiul și își înclină paharul spre mine.

Augustus îi face semn lui Roque, care vine ținând în brațe cutia mare de fildeș. Mi-o pune în brațe, dar ține o mână pe ea, ca să n-o pot desface încă.

— Noi doi am văzut multe împreună, îmi spune cu o voce calmă și egală. În noaptea în care te-am întâlnit pentru prima dată stăteai pe podeaua Castelului Marte și îți priveai sângele de pe mâini. Îți amintești ce ți-am spus?

Îmi atinge încheietura dreaptă cu o duioșie izvorâtă din trecut, când mâinile noastre aveau mai puține bătături, mai puține cicatrice.

— Desigur: „Dacă ești aruncat în adâncuri și nu înoți, te îneci. Așa că înoată mai departe”, îi recit. N-o să uit niciodată.

— Ce departe am ajuns.

Ochii lui mă privesc cercetători, observându-mi fiecare trăsătură, fiecare imperfecțiune. Ridic bărbia, întrebându-mă la ce se uită.

— Aș fi plătit de o sută de ori valoarea contractului tău ca să te protejez.

— Știu, Roque.

— Aș fi murit de o mie de ori pentru tine, pentru că erai prietenul meu.

Erai. Ceva din glasul lui mă face să privesc în jur. Peste umărul lui o văd pe Victra șoptindu-le ceva amuzant Antoniei și mamei lor scheletice. Lorn le oferă nepoților lui farfurioare cu tort aduse de un Rozaliu scund. Dar abia după ce servitorul se întoarce simt că înghet. Se întoarce trufaș. Crud. Diferit de cum se mișcă orice Rozaliu de pe lumea asta. Ieșindu-și din rol pentru o jumătate de secundă. Știu întoarcerea aceea. Îl știu pe omul ăsta. E Vixus. Sigur el e. O caut repede cu privirea pe Rozalia care mi-a adus mai devreme whisky-ul pentru Lorn. Lilath. Fata din tabăra Șacalului care purta oase împletite în păr. Care s-a aliat cu Bellona. Sunt îmbrăcați ca niște Rozalii. Aurii cu măști-piele. Spioni.

Lupi care fac pe mieii.

Mă dau în spate de lângă Roque, și sunt gata să strig, când simt cum i se încleștează mâna pe încheietura mea și-mi dau

seama că și-a luat rămas-bun. Mă înțeapă în încheietură cu un ac din inelul lui. Cu blândețe, asemenea sărutului pe care mi-l dă acum pe obraz.

— Și astfel se duc mincinoșii, cu un sărut *dat dracului*.

Un singur cuvânt spulberă o mie de minciuni.

Cu chipul mai rece decât al statuii de marmură din spatele lui, Roque se dă înapoi și deschide capacul cutiei de fildeș. Odată cu scârțâitul ușor al balamalelor de argint, lumea mea ia sfârșit. Augustus icnește de oroare când vede ce e înăuntru. Și, la mai puțin de un metru distanță, Șacalul îmi zâmbește, cu ochii sticlind de o ură care mocnește demult și își lasă capul pe spate ca un animal, dând frâu liber unui urlet nebunesc, batjocoritor.

E semnalul sfârșitului.

Victra face o mișcare să-și tragă briciul. Antonia face un pas în spate. Smulge un arzător de pe tava unui chelner și trage de două ori în coloana vertebrală a Victrei. Apoi încă de două ori în gâtul mamei ei, înainte ca vreuna dintre ele să apuce să facă vreo mișcare.

— ARCOS! urlă Augustus, fluturându-și briciul. LA ARME!

— URLĂTORII LA MINE! mugește Lorn, împingându-și nepoții în spate. Apărați-l pe Secerător!

Prea târziu. Chiar în clipa în care Lorn se ridică, Lilath scoate un pumnal electromagnetic de sub tava pe care o căra și i-l repede în gât din spate. Lorn își strecoară mâna între gât și lamă. Patru degete retezate se rostogolesc pe jos. Își răsucește corpul, se încordează, o prinde pe Lilath de încheietură cu mâna lui însângerată. Lama bâzâie. Murmură. Oroare profundă în vreme ce haosul pune stăpânire pe luminiș.

Otrava mi se răspândește în corp.

Mă prăbușesc la pământ, ținând cutia în poală.

Mă sprijin cu spatele de statuia oarbă.

Paralizat.

Șacalul se strecoară prin mijlocul busculadei, o reptilă pe gheață. Privește înjunghierile și măcelul, și-l găsește pe Lorn încă luptându-se cu Lilath, care încearcă să-i taie gâtul. Lorn reușește să pună mâna pe un ciob de pahar spart și se întinde să străpungă piciorul femeii, când Șacalul se apleacă, îl privește atent pe Lorn pentru o clipă, apoi îi împlântă încet sabia în burtă.

— S-au înșelat. Nu ești făcut din piatră.

Pe chipul lui Lorn se citește frica atunci când Șacalul trage sabia afară din trupul lui bătrân. Maestrul meu se uită la mine, apoi la nepoții lui. Încearcă să se ridice, încearcă să se lase purtat de un ultim dram de furie. Încearcă să spună ceva. Dar trupul nu-l mai ascultă. N-o să-și mai vadă insula niciodată. N-o să-și mai mângâie niciodată grifonul. N-o să mai audă niciodată râsul nepoților lui și n-o să-l mai vadă niciodată pe Lysander, nepotul pe care i-am promis că i-l aduc. Eu i-am făcut asta. L-am adus înapoi din locul retras și pașnic pe care și-l dorise atât de mult, dar pe care știa că nu-l merită. În curând ochii lui nu mai privesc nimic, Șacalul își pune sabia în teacă, iar Lilath termină ce a început cu o mișcare lentă a cuțitului.

Îmi scapă un geamăt prelung. E tot ce pot face. Saliva îmi alunecă pe gât. Victra se târăște spre mine, sângerând. În mijlocul a toate astea Roque stă detașat, ca o statuie.

În depărtare se aude murmurul armelor electromagnetice. Cerurile sunt sfâșiate de tunete pe măsură ce forme întunecate încep să coboare, trecând bariera sunetului. Vin dintr-o navă camuflată. Cineva s-a strecurat aici. Unde sunt patrulele?

În mijlocul luminișului aterizează Obsidieni și Pretorieni, izbindu-se de aleile de piatră. Pornesc în urmărirea celor care au fugit prin grădină ca să-și salveze viața, și îi vânează, organizat și în tăcere. Antonia dirijează măcelul, omorând moștenitori, distrugând familii care dăinuie de o jumătate de mileniu. Ia ostatici. Lilath și Vixus râd. Își dau jos măștile-piele și își flutură părul auriu. În spatele lor aterizează Aja, în toată splendoarea, cu armura scânteietoare în lumina felinarelor. Supraveghează carnagiul, cu chipul întunecat și mulțumit. Nu-i dau mare atenție pentru că un vechi prieten aterizează lângă ea. Cassius.

— Virginia? întreabă el.

— Lipsește, mă tem, spune Șacalul.

— Avertizată?

— Furioasă. Ceartă de îndrăgostiți.

Victra reușește să se târască lângă glezna mea. O dâră de sânge întunecă pământul din locul unde a fost împușcată până aici, unde se ghemuiește acum. Buzele-i sunt însângerate. Nu-i simt atingerea.

— N-am știut, îmi șoptește. Darrow, n-am știut.

Aja se apleacă deasupra lui Lorn, îi ia briciul de la brâu și închide pentru totdeauna ochii mentorului său. Nici măcar n-a

apucat să scoată arma. Cassius se apropie, se oprește la picioarele mele, se lasă într-un genunchi și se uită.

— Se poate mișca, poetule? îl întreabă pe Roque.

— Nu. Dar te poate auzi.

— Mi-ai ucis familia, Darrow. Pe toți. Eu, Julian, asta e altceva. Dar copiii? Cum ai putut?

Nu știu despre ce vorbește.

— O să-l găsesc pe Sevro. O s-o găsesc pe Mustang. N-o să am pic de milă, mai spune el atingând prăselele briciului cu noul lui braț.

— Nu poți să-l omori, îl aud pe Roque spunând din spatele lui. Știi ce ne-a spus. Cassius, ordinele Suveranei au fost clare.

— Disecție, murmură Cassius.

Se uită la mine de parcă n-ar fi existat niciodată o vreme când omul ăsta m-a numit frate. N-am fi crezut vreodată că o să ajungem cum suntem acum. Mă ia de mână cu brutalitate. Pentru o clipă, mă gândesc că vrea să mi-o strângă doar. Dar în loc de asta, îmi fură inelul pe care l-am câștigat. Lupul de fier pentru care, ca să-l primesc, a trebuit să-l omor pe fratele lui. Fără el, degetul meu e gol.

Se ridică în picioare și rămâne lângă mine, mai degrabă un corb minunat decât un vultur.

— Julian. Lea. Pax. Quinn. Buruiană. Harpie. Putregai. Tactus. Lorn. Victra. Meritau mai mult decât să moară pentru un sclav.

Apoi pleacă, lăsându-mă cu Roque.

În jur e liniște, se aud doar suspinele și sirenele. Lângă mine, Victra îl privește pe Cassius cum se îndepărtează, din ce în ce mai slăbită. Ochii ei isteți se uită la mine pierduți.

— Trebuie să ne grăbim, spune Aja tărăgănat din mijlocul masacrului. Se știe că suntem aici. Adu-l pe tatăl tău și haide să mergem.

— Doar un moment, te rog, încuviințează Șacalul.

La câțiva metri depărtare, Augustus e țintuit la pământ de trei chelneri. Când se apropie Șacalul, călcând peste trupul pângărit al lui Lorn, îl ridică în picioare.

— Nu-ți place Masca, Darrow? îmi strigă Șacalul. Am făcut-o special pentru tine după ce mi-ai arătat cine ești cu adevărat în Attica. Tu ce zici, tată? zice întorcându-se către Augustus. A fost o stratagemă demnă de numele tău?

— Monstrule, zice Augustus și-l scuipă în față. Ce-ai făcut?

— Deci nu ești mândru? întreabă Șacalul ștergându-se. La naiba.

— Încetează. Fiule, ne-ai distrus.

— Adrius…, zice Aja pierzându-și răbdarea. Trebuie să plecăm.

Șacalul face un pas în față.

— Deci acum îmi spui „fiule”?

Țâțâie dojenitor și-i aranjează haina tatălui său.

— Am fost fiul tău când m-ai lăsat pe o stâncă pradă fenomenelor naturii? Timp de trei zile. Eram un bebeluș. Comisia Calității nici măcar nu ceruse o Expunere. Dar tu ai crezut că eram slab, și Claudius atât de puternic. Mai era puternic când l-am făcut pe Karnus să-l bage în mormânt?

— Ce? întreabă tatăl lui cu buzele tremurătoare.

— L-am plătit pe Karnus au Bellona cu șapte milioane de credite și șase Rozalii ca să o dezonoreze pe prietena lui Claudius. Știam că onoarea lui o să-l ducă la duel. Amuzant e că… erau banii tăi. Ți i-am cerut ca să investesc în viitorul meu. Și așa am făcut, continuă el încruntându-se. Tată, chiar ai crezut că unui băiețel de zece ani îi păsa de bursa Argintiilor? Ar fi trebuit să fii mai atent.

— L-ai ucis pe Claudius.

Vocea lui Augustus se frânge din cauza emoției și bărbatul se lasă moale în brațele celor care-l țin, tremurând de cât de îndurerat e.

— Mi-au ucis băiatul.

Lui Mustang i s-ar frânge inima dacă ar fi aici.

— Eu sunt băiatul tău, mârâie Șacalul. Am fost un fiu bun. Te-am venerat. M-am temut de tine. Te-am ascultat. Am învățat ce ai vrut să învăț. M-am dus unde ai vrut tu să mă duc. Am făcut numai ce mi-ai ordonat. Și totuși, n-a fost de-ajuns.

Augustus clatină din cap, stăpânindu-și furia, în vreme ce Pretorienii îi prind mâinile în cătușe magnetice. Ridică privirea și se uită la monstrul pe care l-a creat.

— Ar fi trebuit să te strâng de gât când erai în leagăn.

— Haide, tată…

— Nu ești fiul meu.

Adrius tresare. Cu cele patru cuvinte, Augustus a stârnit ceva. Și mica parte din Adrius care încă mai spera că e iubit dispare. Se leapădă de toată umanitatea și rămâne doar Șacalul.

— „Atunci rămas-bun speranță, și-odată cu speranța, rămas-bun temerii. Rămas-bun remușcare: tot binele din lume pentru mine-i pierdut”, șoptește el unei părți distante din el ce acum se stinge, în timp ce ridică încet arzătorul spre fruntea tatălui său. „Rău, fii tu acum binele meu.”[1]

— Stai! strigă Aja apropiindu-se. Adrius! În numele Suveranei…

Șacalul își împușcă tatăl în cap.

Ucigașul lui Eo s-o prăbușește, iar eu îmi simt sufletul pustiit. Moartea aduce moarte care-aduce moarte. Dancer m-a avertizat. De aceea mi-a spus Mustang să nu am încredere în fratele ei. De aceea vor muri prietenii mei. De aceea voi muri eu. Pentru că nu sunt pe potriva acestui rău.

Cine ar putea fi?

— Șarpe prost ce ești! strigă Aja. Suverana avea nevoie de el ca să discute cu Rimul Îndepărtat! Blestemată treabă!

Aja se uită spre cerul întunecat brăzdat de flăcări. Din atmosfera superioară coboară cineva cu repeziciune. Dinspre Citadelă fulgeră armele electromagnetice când Pretorienii întâlnesc trupele lui Augustus și Lorn.

— Ți-am dat trofeul ăsta, zice Șacalul, dând din cap spre mine. Nu te văicări.

Își verifică datapad-ul și arată spre urmele de flăcări de pe cer.

— Vine familia Telemanus. Dacă nu cumva vrei să ne jucăm cu ei, îți sugerez să plecăm.

Cassius încuviințează.

— Lorn și Augustus au murit. O să se aleagă praful de armata lor.

Aja le ordonă Pretorienilor ei să se întoarcă la navă. Vin să mă ia de jos. Strânsoarea Victrei pe piciorul meu slăbește. Ochii i s-au închis.

— Roque, șoptesc învăluit de otravă. Frate…

— Nu. Nu, îmi spune, nu ca un monstru, ci rămânând el însuși, calm și liniștit, deși înfricoșător în tristețea lui. Tu ești fiul unui Roșu. Eu sunt fiul unui Auriu. Lumea unde noi doi eram frați s-a dus pentru totdeauna.

Dar se apropie și se apleacă peste mine, arătându-mi conținutul cutiei de fildeș.

---

[1] Personajul citează din *Paradisul pierdut* de John Milton. (n. red.).

— Și în lumea asta, puterea Auriilor nu va pieri niciodată.

Mă uit în cutie și inima mi se frânge.

Tot ce-a fost până acum, tot ce trebuia să urmeze se prăbușește. Visul lui Eo se pierde în întuneric. Oriunde ați fi Sevro, Mustang, Ragnar, nu vă întoarceți în lumea asta. E prea multă durere. Prea multă suferință ce nu mai poate fi ștearsă.

Mă uit în cutie și văd capul lui Fitchner, cu ochii scoși și gura îndesată cu struguri. Ares, singura speranță pe care am întrezărit-o, singurul om care m-a ridicat când eram înfrânt și mi-a dat o șansă să fac ceva mai bun decât să mă răzbun, a fost măcelărit. Și-mi dau seama că suntem distruși.

Mulțumiri

Replica mea preferată din *Stăpânul inelelor* îi aparține lui Samwise, care atunci când Frodo e aproape pe punctul de a-și abandona misiunea, îi spune: „Haide, domnișorule Frodo... nu pot să duc inelul, dar pot să te duc pe tine”.

Scrisul e o misiune singuratică uneori. Te rătăcești. Pornești pe cărări de munte numai ca apoi să-ți dai seama că ai greșit și trebuie să te întorci pe un drum și mai înșelător. Adesea nu ai niciun vrăjitor care să-ți ghideze pașii. Niciun indicator, în afara celor pe care le evoci chiar tu. Totul depinde de tine și asta poate fi intimidant, cel puțin pentru mine este. Dar deși prietenii și familia mea nu pot ghida parcursul poveștii, mă călăuzesc pe mine cu dragostea și prietenia lor, și sunt norocos că am parte de ei.

De asemenea sunt norocos că am găsit o editură atât de minunată ca Del Rey. Nu m-am simțit nici măcar o dată constrâns de ei. Niciodată n-am avut nici cea mai mică bănuială că și-ar dori altceva de la mine decât cea mai bună poveste pe care o pot așterne pe hârtie. David Moench, Joe Scalora, Keith Clayton, Tricia Narwani, Scott Shannon, Dave Stevenson, pentru mine sunteți toți niște afurisiți de sfinți.

Acum, în ceea ce-l privește pe editorul meu, Mike Braff. N-a existat nicicând pe lume un mai bun detector de baliverne/ fanatic al Obsidienilor. Lui trebuie să-i mulțumiți pentru ritmul răvășitor al poveștii, pentru ținerea socotelii tuturor crimelor și pentru Sofocle, vulpea lui Kavax. Îi mulțumesc lui Hannah Bowman, care – împreună cu Liza Dawson și Havis Dawson – și-au luat responsabilitatea de a mă reprezenta, și lui Jon Cassir pentru răbdare și pentru minunata abilitate cu care se ocupă de drepturile de autor pentru realizarea filmului.

Îi mulțumesc de asemenea lui Joel Phillips pentru minunatele hărți și pentru nopțile cu whisky, lui Nathan Phillips pentru că e fratele mai mic pe care nu l-am avut niciodată, Tamarei Fernandez, pentru înțelepciunea ei mult deasupra vârstei, lui Jarrett Price pentru că m-a făcut să mă simt ca acasă în Los Angeles, lui Terry Brooks pentru că și-a găsit timp să citească primul roman al unui tânăr autor, lui Scott Sigler pentru laudele generoase și lui Josh Crook pentru toate planurile de farse de la micul dejun.

Părinților mei – vouă vă datorez totul. Mi-ați pus o cazma în mână în loc de un joc video. Săpatul în pădure a fost cea mai bună educație pe care am primit-o. N-am cunoscut alte ființe mai sincere și mai bune. Mi-aș dori să fiu un om ca voi. Surorii mele, Blair – îți mulțumesc pentru că m-ai făcut mai înțelept învățându-mă care sunt pericolele când calci pe nervi o femeie răbdătoare, oh, și pentru că ești asasinul meu ninja.

La final, trebuie neapărat să-i mulțumesc lui Aaron Phillips. Fără el n-ar fi existat nici *Furia roșie*, nici *Furia Aurie*. Un prieten loial de când ne-am întâlnit la studii în Germania, a fost alături de mine când am început cincisprezece cărți, am terminat șase și am înfruntat timp de șapte ani mai bine de o sută de scrisori de respingere din partea agenților. Când lucrurile păreau tot mai negre, m-a susținut și m-a îndemnat să-mi continui misiunea. A fost o binecuvântare să-l văd maturizându-se, căsătorindu-se și devenind un om la fel de profund și de sincer precum Samwise Gamgee.

E ciudat când mă gândesc că am scris *Furia Roșie* acum patru ani, deasupra garajului părinților mei. E și mai ciudat când mă gândesc că am crezut că doar prietenii o să-mi citească romanul. Așadar, vă mulțumesc, cititorilor. Vă mulțumesc pentru că m-ați însoțit în această călătorie. Vă mulțumesc pentru că mi-ați permis să duc o viață de făuritor de vise, singurul lucru pe care mi-am dorit vreodată să-l fac, de când tatăl meu mi-a citit *Hobitul* când eram mic și mi-am dat seama că magia omului stă în cuvinte, în povești, în legende pierdute și în cele ce urmează să apară.

PIERCE BROWN

FURIA AURIE

II

virtual-project.eu

